

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านลูคา

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิตอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิตสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระกัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านลูกา

บทนำ: ข่าวประเสริฐของลูกา อย่างที่ชื่อที่บอกไว้ ถูกเขียน โดยลูกา แน่นอนที่เขาเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลตั้งแต่ที่ระบุนิวไวยหลายตอนในหนังสือกิจการซึ่งเขาก็เขียนด้วย เขาอาจเป็นลูกศิษย์ผู้ถูกเอ่ยถึงใน โรม 16:21 เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นยิวนิยมกรีกจากเมืองอันทิโอกหรือเมืองใกล้เคียง แน่นอนที่ชื่อลูกาไม่ใช่ชื่อแบบยิว แต่เมื่ออ่านงานเขียนของเขามันก็บ่งบอกถึงมรดกตกทอดแบบยิวของเขา เขายังประกอบอาชีพแพทย์ด้วยดังที่เปาโลกล่าวไว้ใน โคโลสี 4:14

ข่าวประเสริฐของเขาอาจถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 60 กว่าๆ มีสิ่งบ่งชี้ตามประเพณีด้วยว่า นำถูกเขียนขึ้นในเมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็อาจถูกเขียนหลังจากที่เปาโลเสียชีวิตแล้วและลูกาไปจากเขาแล้ว มีผู้เสนอว่าข่าวประเสริฐของลูกาเป็นเรื่องของ ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ในสภาพพระเจ้า’ ซึ่งแตกต่างจากข่าวประเสริฐของยอห์นซึ่งถูกเขียนทีหลังซึ่งเป็นเรื่องของ ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์’ วลีสำคัญของหนังสือเล่มนี้อาจจะเป็น ‘บุตรมนุษย์’ ซึ่งปรากฏยี่สิบหกครั้ง ในการนำเสนอด้านที่เป็นมนุษย์ของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ลูกาสืบพงศ์พันธุ์ของพระเยซูย้อนกลับไปถึงอาดัม โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับมารดาของพระองค์ ช่วงวัยทารกของพระองค์ และช่วงวัยเด็กของพระองค์ แม้จะนำเสนอด้านที่เป็นมนุษย์ของพระเยซู แต่ลูกาก็ไม่ลืมที่จะยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ดังที่ระบุนิวไวยใน 1:32-35 บางทีข้อสำคัญของข่าวประเสริฐเล่มนี้คือ ลูกา 19:10 “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

*****

ภาพรวมของลูกา 1: ครั้งแรกของลูกา 1 นำเสนอ (1) บทนำสู่ข่าวประเสริฐเล่มนี้ (2) เหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ และ (3) การประกาศว่าดีแก่นางมารีย์โดย

กาเบรียลเกี่ยวกับการตั้งครุฑแบบหญิงพรหมจารีที่จะเกิดขึ้นกับนาง ครึ่งหลังของบทแรกนี้ นำเสนอการเจอกันระหว่างนางมารีย์และนางเอลีซาเบธ นางเอลีซาเบธ ไม่เพียงสรรเสริญนางมารีย์เท่านั้น แต่นางมารีย์ยังสรรเสริญพระเจ้าในบทเพลงสรรเสริญของนางอีกด้วย เนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้ นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับกำเนิดของยอห์นและคำสรรเสริญแด่พระเจ้าที่มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ของบิคาเขา

ลก 1:1-4 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้น ได้แสดงให้เห็นว่า 3 เรียนท่านเซโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ลูกาเกริ่นนำสิ่งที่เขากำลังจะเขียน โดยเรียกชื่อผู้รับข่าวประเสริฐเล่มนี้ คือ ผู้หนึ่งที่ชื่อเซโอฟิลัส เราทราบเกี่ยวกับชายผู้นี้น้อยมาก แต่มีความหมายหลายอย่างสื่อออกมาจากชื่อของเขา ชื่อนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘เพื่อนของพระเจ้า’ หรืออาจเป็น ‘ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า’ มันเกิดจากคำกรีกสองคำ (เซออส คือ พระเจ้า และ ฟิโลส คือ เพื่อน) เราเห็นชัดเจนว่าอย่างน้อยเซโอฟิลัสก็เป็นยิวนิยมกรีก บางคนเสนอว่าเขาเป็นคนต่างชาติไปเลย อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ใหม่ก็สื่อว่าเขาเป็นยิวนิยมกรีก ขณะที่มัทธิวถือว่าผู้อ่านของเขาเป็นพวกยิว แต่กับลูกามีได้เป็นเช่นนั้น อาจเป็นไปได้ว่าเซโอฟิลัสเป็นชาวกรีกที่อาจหันมาเข้ารับเป็นยิว ไม่ว่าจะในกรณีใด ดูเหมือนลูกาจะเขียนถึงคนอื่นๆ ที่มีความคิดแบบเดียวกัน นั่นคือ มีภูมิหลังเป็นคนต่างชาติ แต่ก็แสวงหาพระเจ้า เซโอฟิลัสคนเดียวกันนี้ยังเป็นผู้รับหนังสือกิจการด้วย บางคนเสนอว่าเขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่ว่ารายซึ่งคอยให้เงินสนับสนุนลูกาในช่วงที่เขาเขียนหนังสือ

ลูกาเริ่มต้นโดยกล่าวว่าเขตั้งใจที่จะ “เรียบเรียงเรื่องตามลำดับ” (นั่นคือ นำเสนอบันทึกที่เรียงตามลำดับเหตุการณ์) นั่นคือ “เรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” คำที่แปลว่า เรื่องราว (ดีเอเกซิส) มีความหมายว่า ‘เรื่องเล่า’ หรือ ‘การเล่าเรื่อง’ ข่าวประเสริฐของลูกาก็เป็นแบบนี้จริงๆ มันเป็นประวัติชีวิตของพระเยซูที่เรียงตามลำดับเหตุการณ์

ความเห็นสุดท้ายของข้อ 1 “ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” มีความหมายว่า ‘ซึ่งเราเชื่อถืออย่างสุดใจ’ ดังนั้น ลูกาจึงเริ่มที่จะเขียนบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ของพระเยซูเพื่อเป็นประโยชน์แก่เรโอฟีลัสและทุกคนที่จะอ่านบันทึกของเขาในภายหลัง

เขายังเขียนต่อไปว่าแหล่งข้อมูลหลักของเขาก็มาจากคนเหล่านั้นที่ “ได้เห็นกับตาเอง ตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้น ได้แสดงให้เห็นให้เราดู” วลีหลังนี้ (“ผู้ประกาศพระวจนะนั้น ได้แสดงให้เห็นให้เราดู”) น่าจะเป็นคำขยายของคนกลุ่มแรก นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ *ได้เห็นกับตา* ในชั้นศาล ไม่มีคำพยานใดที่มีน้ำหนักมากไปกว่าคำพยานของประจักษ์พยาน (คนเหล่านั้นที่ได้เป็นประจักษ์พยานก็กลายเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นในเวลาต่อมา)

ลูกาอธิบายต่อไปว่าเขาตั้งใจที่จะเขียน “ตามลำดับ” (นั่นคือ ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) เพราะเขา “ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น” คำที่แปลว่า *อย่างถูกต้อง* (*อาคริโบส*) มีความหมายว่า ‘ถูกต้อง’ หรือ ‘แม่นยำ’ ลูกาจึงมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเขียนเรื่องราวดังกล่าว เขามีความเข้าใจที่ถูกต้องและแม่นยำเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตและการรับใช้ของพระเยซู “ตั้งแต่ต้น” วลีหลังนี้มีความหมายว่า ‘ตั้งแต่แรกเริ่มแห่งการประสูติของพระเยซู’

บทนำของข่าวประเสริฐเล่มนี้ปิดท้ายด้วยคำทักทาย “ท่านเรโอฟีลัสที่เคารพอย่างสูง” เขาได้ถ่ายทอดผู้รับของเขาเข้าไปด้วย โดยบอกเป็นนัยว่าคนๆ นี้อย่างน้อยก็เป็นผู้ที่มีศีลธรรมและอยู่ฝ่ายวิญญาณและอาจมีชาติตระกูลสูงด้วย จุดประสงค์หลักของข่าวประเสริฐเล่มนี้ก็คือ เพื่อให้เรโอฟีลัสจะได้ “รู้แน่นอน” เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้ถูกสอนมาแล้ว นี่สื่อให้เห็นว่าเรโอฟีลัสเป็นคนชั้นสูงที่ได้กลับใจรับเชื่อพระเยซูคริสตเจ้าได้รับความรอด บัดนี้ลูกาจึงเขียนข่าวประเสริฐของเขาเพื่อเสริมรากฐานเขาให้แข็งแรงยิ่งขึ้นด้วยรายงานอันถูกต้องเกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คำที่แปลว่า *รู้* (*เอะพิกิโนสโค*) มีความหมายหนึ่งว่า ‘มีความรู้อันถูกต้องแม่นยำ’ พระวจนะของพระเจ้าเป็นบันทึกความจริงที่ถูกต้องแม่นยำจริงๆ นี่สื่อชัดเจนถึงการไม่มีข้อผิดพลาดของมัน เรื่องเล่าอันถูกต้องแม่นยำจึงเริ่มต้นด้วยประการฉะนี้

ลก 1:5   ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรออาบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน บันทึกของลูกาเกี่ยวกับชีวิต

และการรับใช้ของพระเยซูเล่าเรื่อง “ตั้งแต่ต้น” จริงๆ เขาเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ต่างๆที่น่าอัศจรรย์ ซึ่งเกิดกับเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ เราจึงทราบภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ชัดเจน มันเป็นในสมัยก่อนการเสียชีวิตของเฮโรดมหาราช ผู้เป็นกษัตริย์ที่โรมแต่งตั้งให้ครองแคว้นยูเดีย (เป็นที่คาดกันว่าเฮโรดเสียชีวิตในปีที่ 4 ก่อน ค.ศ.)

ในเวลานั้น “มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรออาบิยาห์” นอกจากนี้ภรรยาของเขา เอลีซาเบธ ยังสืบเชื้อสายมาจากอาโรนด้วย เวรออาบิยาห์หมายถึง ยี่สิบสี่เวรของพวกปุโรหิตตาม ที่ดาวิดได้แต่งตั้งใน 1 พงศาวดาร 24 เวรออาบิยาห์เป็นเวรที่แปดจากทั้งยี่สิบสี่เวร

ลก 1:6 มีการกล่าวถึงอุปนิสัยด้านศีลธรรมและจิตวิญญาณของสามีภรรยาคู่นี้ที่ ดำเนินตามทางของพระเจ้าด้วย เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และ ดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย ความชอบธรรมที่ถูกยก ให้เป็นของเศคาริยาห์และเอลีซาเบธนี้น่าจะเป็นความชอบธรรมในทางตำแหน่งและทางบุคคล เขาทั้งสองน่าจะเหมือนอับราฮัมตรงที่พวกเขาได้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ของพวกเขาและพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตาม เห็น ได้ชัดว่าพวกเขาเป็นคนชอบธรรมในด้านอุปนิสัยด้วยการที่มีเขียนไว้ว่าพวกเขาดำเนินตามพระ บัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย ไม่ใช่พวกเขาไม่มีบาป แต่การ ดำเนินกับพระเจ้าของพวกเขาไม่มีข้อครหาได้เลย นี่แหละเป็นคนแบบที่พระเจ้าทรงใช้งาน

ลก 1:7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชรา แล้ว เราเห็นรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของพวกเขา พวกเขาไม่มีบุตร นางเอลีซาเบธเป็น หมัน นอกจากนี้ พวกเขายัง “ชราแล้ว” ความหมายตรงตัวก็คือ พวกเขามีอายุเยอะแล้ว ด้วย เดียว เราจะเห็นการอัศจรรย์ชัดเจนยิ่งขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่านี่ เช่นเดียวกับนางซาราห์ในสมัยโบราณ พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดการตั้งครรภ์แบบน่าอัศจรรย์ ไม่ใช่เหมือนนางมารีย์ที่การตั้งครรภ์ของ นางเกิดขึ้นขณะที่นางเป็นหญิงพรหมจารี แต่โดยการให้นางตั้งครรภ์ทั้งๆที่นางอายุเยอะแล้ว

ลก 1:8-10 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวร ประจำการของท่าน 9 ท่านได้สละกตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์

พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น

จุดสนใจของเรื่องนี้เริ่มมีรายละเอียดชัดเจนมากยิ่งขึ้น เวลากำหนดที่เศคาริยาห์จะต้องเข้าไปปรนนิบัติในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้มาถึงแล้วดังที่มีเขียนไว้ว่า “อยู่เวรประจำการของท่าน” (ข้อสันนิษฐานที่แพร่หลายก็คือว่า ‘เวรประจำการ’ ก็คือ หนึ่งสัปดาห์ซึ่งในสัปดาห์นั้นปุโรหิตคนหนึ่งต้องจากบ้านมาและปรนนิบัติที่พระวิหารเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ นั่นคือวันสะบาโตถึงวันสะบาโต คือ สองครั้งต่อปี ดูเหมือนจะมีข้อบ่งชี้เกี่ยวกับเรื่องนี้ในคำบรรยายเกี่ยวกับเวรประจำการในพระคัมภีร์เดิม) ถึงแม้ไม่ได้มีกำหนดไว้ในพระคัมภีร์เดิม แต่พวกปุโรหิตก็ได้จัดตั้งระบบหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีผลลากี่อัน โดยแต่ละอันระบุงานต่างๆ ที่เฉพาะเจาะจงในหน้าที่ปุโรหิต เราเห็นได้ว่าคราวนี้ผลลากของเศคาริยาห์ก็คือ เขา “ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา” นอกจากนี้ ขณะที่เศคาริยาห์เผาเครื่องหอมบูชาอยู่ภายในพระวิหารที่แท่นเผาเครื่องหอมบูชาอยู่นั้น “บรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น” (ไม่ตอนเช้าก็ตอนเย็น) หลังจากให้รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่และเวลาแล้ว ลูกาก็บรรยายต่อไปว่าเกิดอะไรขึ้นในเวลาต่อมา

ลก 1:11-13 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น

ขณะกำลังทำหน้าที่ของตนเกี่ยวกับการเผาเครื่องหอมบูชาอยู่นั้น “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา” (ข้อมูลที่เที่ยงตรงและเฉพาะเจาะจงนี้ของลูกาบ่งบอกถึงแหล่งข้อมูลซึ่งเป็นประจักษ์พยานผู้หนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขาเก็บรายละเอียดทุกเม็ดจากคนที่ได้เห็นเหตุการณ์นี้) เศคาริยาห์ตกใจกลัวยิ่งนัก

เช่นเดียวกับที่มักเกิดขึ้นบ่อยๆ เมื่อทูตสวรรค์คนหนึ่งปรากฏตัว มีสองสิ่งที่ปรากฏชัดเจน (1) คนๆ นั้นจะเกิดความกลัวเมื่อได้เจอกับผู้นำสารที่บริสุทธิ์ยิ่งของพระเจ้า (2) ทูตสวรรค์ผู้นี้เมื่อ

ปรากฏแก่คนๆหนึ่งที่กำลังดำเนินตามทางของพระเจ้าก็กล่าวแก่เขาทันทีว่า “อย่ากลัวเลย” นี่เป็นหลัก
ฐานที่ชัดเจนซึ่งแสดงว่าพระเจ้าทรงฟังและตอบคำอธิษฐาน “ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่าน
แล้ว” เห็นได้ชัดว่าเขาทั้งสองได้อธิษฐานขอบุตรมาเป็นเวลาหลายปี พระเจ้าทรงมีแผนการของ
พระองค์จึงทรงยับยั้งไม่ตอบจนกว่าเวลาที่ครบกำหนดบริบูรณ์ได้มาถึง คราวนี้คำอธิษฐานของ
พวกเขาจะได้รับคำตอบในแบบที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง เขาทั้งสองจะมีบุตรชายคนหนึ่งและบุตรนั้นจะ
ถูกตั้งชื่อว่ายอห์น

ลก 1:14-17 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้น
บังเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ค่อมน้ำองุ่น
หรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา 16 เขาจะนำคน
อิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขาจะนำหน้า
พระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้
กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ทูตสวรรค์คนนี้บรรยายต่อไปถึงความเปี่ยมสุขของบุตรที่จะเกิดมาของเขาทั้งสอง พวกเขา
เขาจะไม่เพียงชื่นชมยินดีพร้อมกับคนอื่นอีกมากมายเท่านั้น แต่บุตรคนนี้จะ “เป็นใหญ่ในสาย
พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ด้วย การเป็นคนยิ่งใหญ่ในสายตามนุษย์นั้นก็เรื่องหนึ่ง แต่มัน
จะเลิศกว่าสักเท่าใดหากได้เป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ไม่ได้ระบุไว้
ว่าเขาจะเป็นเหมือนนาซีร์ แต่เขาก็จะไม่ค่อม “น้ำองุ่นหรือเหล้าเลย” เหมือนพวกนาซีร์ ความ
บริสุทธิ์ของชีวิตเขาจะสอดคล้องกับการที่เขาจะ “ประกอบไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ตั้งแต่
ครรภ์มารดา”

มีความเห็นหลายประการที่ควรกล่าวตรงนี้ (1) คนเหล่านั้นที่จะเป็นใหญ่ในสาย
พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ค่อมเครื่องค่อมมีนเมาเลย (2) ชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่
ต้องมาก่อนการประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ (3) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้เดียวที่ถูก
บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ว่าประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา เราอาจ
สันนิษฐานได้ว่าพระเยซูก็ทรงเป็นเช่นนี้ด้วยถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้ชัดเจนก็ตาม การรับ

ใช้ของเขาส่วนหนึ่งแล้วก็คือการนำคนอิสราเอลหลายคน “ให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (นี่คือว่าคนมากมายในอิสราเอลตอนนั้นก็เหมือนกับตอนนี้ที่จำเป็นต้องหันกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขา)

ที่เฉพาะเจาะจงยิ่งกว่านั้นก็คือว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะ “นำหน้าพระองค์โดยแสดง อารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญา ของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้กระทั่งในตอน แรกนี้ เราก็เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากับการทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับ เอลียาห์สำเร็จในฐานะเป็นผู้เบิกทางพระคริสต์ มีการอ้างอิงชัดเจนถึงมาลาคีย์ 3:1 และ 4:5-6 และ อิสยาห์ 40:1-3 การรับใช้หลักของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะเป็นการเตรียมทางไว้สำหรับพระ เยชูคริสต์ ผู้จะเสด็จตามเขามาในไม่ช้า

ลก 1:18   **เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็**
ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว" ด้วยความตกใจกลัวและอาจสงสัยด้วยถึงสิ่งที่ทูตสวรรค์ผู้นี้ได้
กล่าว เขาจึงถามทูตสวรรค์ผู้นี้ว่าเขาจะทราบแนได้อย่างไรว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นจริง อีกครั้งที่เขา
กล่าวว่าทั้งเขาและภรรยาต่างก็อายุมากแล้ว

ลก 1:19-20   ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า "เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระ
พักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 คุณเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อ
ถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็ใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่
การณเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น" ทูตสวรรค์ผู้นี้ได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเขว่าเป็นกาเบรียลซึ่งยืน
อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เขาถูกพูดถึงสี่ครั้งในพระคัมภีร์ สองครั้งในบทนี้และสองครั้งใน
หนังสือดาเนียล เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นหนึ่งในอัครทูตาริบัติจากภารกิจที่ (1) เขามีชื่อและ (2) เขา
ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพื่อตอบคำถามของเศคาริยาห์ กาเบรียลจึงประกาศว่าเขาจะเป็น
ใบ้และพูดไม่ได้จนกว่าจะถึงวันนั้นที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นจริง กาเบรียลกล่าวว่าเขาต้องเป็นใบ้
เพราะเขาไม่เชื่อ เราจึงเข้าใจว่าพระเจ้าทรงมองความไม่เชื่ออย่างไร

ลก 1:21-22 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงยังรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านเข้าไปกับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ ขณะเดียวกัน ผู้คนที่มารวมตัวกันก็ประหลาดใจว่าทำไมเศคาริยาห์ถึงอยู่ในพระวิหารนานเหลือเกิน เมื่อเขาออกมาในที่สุดและพูดไม่ได้ พวกเขาจึงสรุปเอาเองว่าเขาได้เห็นนิมิต

ลก 1:23-25 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน 24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความรอดสุขของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย" ทันทีที่งานรับใช้ตามเวรประจำการของเขาเสร็จสิ้น เศคาริยาห์ก็กลับบ้าน หลังจากนั้นไม่นาน นางเอลีซาเบธก็ตั้งครรภ์และไปซ่อนตัว บางคนเสนอว่านางพยายามที่จะปิดบังท้องที่โตขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้นั้นมากกว่าก็คือว่านางไปเก็บตัวเพื่อความสะดวกสบายหรือย ส่วนหนึ่งก็เพื่อขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงจัดความรอดสุขของนางไปเสียในฐานะเป็นหญิงหมั้น และส่วนหนึ่งก็เพื่อพักผ่อนในระหว่างที่นางตั้งครรภ์

ลก 1:26-27 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์

ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ในเดือนที่หกของการตั้งครรภ์ของนางเอลีซาเบธ คราวนี้พระเจ้าทรงใช้กาเบรียลไปยัง "เมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์" คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปยังภาคเหนือและแคว้นกาลิลีแล้ว ที่นั่นเอ็งกาเบรียลได้ปรากฏตัวแก่หญิงพรหมจารีคนหนึ่งนามว่ามารีย์ คำที่แปลว่า หญิงพรหมจารี (พารเธนอส) หมายความว่า 'หญิงพรหมจารี' พร้อมกับความหมายทั้งหมดที่สื่อออกมาของมัน มันสื่อชัดเจนถึงผู้ที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ใดเลยดังที่มารีย์ได้กล่าวไว้ในข้อ 34 นี่จึงเป็นการปูพื้นที่ชัดเจนสำหรับการตั้งครรภ์ของหญิงพรหมจารีและการให้กำเนิดทารกโดยหญิงพรหมจารี

คำที่แปลว่า **หมั้น** (*มเนสเตอู โอ*) บ่งบอกถึงผู้ที่ได้หมั้นหมายไว้เพื่อที่จะแต่งงาน ถึงแม้จะมีความหมายคล้ายกับการหมั้นหมายในปัจจุบัน แต่มันก็สื่อชัดเจนถึงการเป็นพรหมจารี นอกจากนี้ ธรรมเนียมของยิวยังถือว่าการหมั้นเป็นสิ่งที่เทียบเท่ากับการแต่งงานแล้วในทางกฎหมายถึงแม้ว่าทั้งสองฝ่ายยังไม่ได้สมสู่กันเป็นสามีภรรยาก็ตาม

ลก 1:28 **ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า "เธอผู้ซึ่งเป็นที่ยก**

โปรดปรานมาก จงจำเรณูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง" เมื่อปรากฏตัวแก่นางมารีย์ กาเบรียลก็ยกย่องนางทันที คำยกย่องที่นางได้รับนั้นมีพื้นฐานอยู่บน (1) ความบริสุทธิ์ของนางและ (2) การที่นางถูกพระเจ้าเลือกสรรเพื่อให้กำเนิดพระบุตรของพระองค์ คำที่แปลว่า **จงจำเรณูเถิด** (*ไคโร*) ปกติแล้วมักแปลเป็น ‘จงชื่นชมยินดีเถิด’ มากกว่า เพราะเหตุใดนะหรือ ก็เพราะนางเป็นผู้ซึ่ง “เป็นที่ยกโปรดปรานมาก” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับนาง นางได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวงอย่างแท้จริง พระเจ้าได้ทรงเลือกนางเพื่อให้กำเนิดพระบุตรของพระองค์ นางจึงได้รับพระพรในตอนนั้นและจะได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวงจริงๆ ไม่มีผู้หญิงคนอื่นอีกแล้วในตลอดนิรันดร์กาลที่จะได้รับสิทธิพิเศษเช่นนั้น

ลก 1:29 **เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร แน่นอนอยู่แล้วที่นางมารีย์ “ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร”** ความหมายก็คือว่า นางทำตัวไม่ถูกและพยายามที่จะปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดนี้

ลก 1:30-33 **แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า "มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่โปรดปรานแล้ว ทูตสวรรค์คนนี้ คือ กาเบรียล ได้กล่าวคำพูดประจำตัวของเขา “อย่ากลัวเลย” เขาให้ความมั่นใจนางอีกครั้งว่านาง “เป็นที่โปรดปรานแล้ว”** (คำที่แปลว่า **โปรดปราน** (*คาริส*) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘พระคุณ’) จากนั้นเขาก็ประกาศข่าวทางการของเขาต่อไป **31** **ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู **32** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า**

จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน 33 และท่านจะครอบครอง
วงศัวานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย"

การตั้งครรภ์ของนางมารีย์จะไม่เพียงเป็นเรื่องอัศจรรย์เท่านั้น แต่พระองค์ผู้ที่นางจะให้
กำเนิดจริงๆแล้วจะทรงเป็นพระเมสสิยาห์แห่งอิสราเอลด้วย นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด
พระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดของโลก พระองค์จะทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่จริงๆ โดยทรงประทับบน
พระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ในฐานะที่ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์จะทรง
ครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์เหนือวงศัวานอิสราเอล อาณาจักรของพระองค์จะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย
นางมารีย์กำลังจะกลายเป็นมารดาของพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวง พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ องค์สันติราช ผู้ครองจักรวาล พระผู้สร้างและผู้ทรงพิพากษาที่พวกเขารอคอยมานาน

ลก 1:34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูลสรรเสริญว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะ
ข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่" เราคงได้แต่จินตนาการถึงความประหลาดใจเหลือประมาณ
ของหญิงสาวผู้นี้ นางไม่เพียงตกใจสุดขีดเมื่อได้ยินข่าวนี้เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นนางยังเป็นหญิง
พรหมจารีที่นางตั้งใจไว้ว่าจะเป็นเช่นนั้นต่อไปจนกว่านางจะแต่งงานด้วย นางจึงได้แต่โพล่ง
ออกมาว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่"

ลก 1:35 ทูลสรรเสริญจึงตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และ
ฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตร
ของพระเจ้า กาเบรียลอธิบายถึงการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ "เสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดช
ของผู้สูงสุดจะปกเธอ" การตั้งครรภ์ของนางจะเป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า มัน
จะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ เพราะว่าเป็นมาจากพระเจ้า "เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมา
นั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า" แน่นอนที่องค์บริสุทธิ์นี้จะเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ลก 1:36-37 คุณเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชาย
ด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว 37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้" กาเบรียลยังแจ้งให้มารีย์ทราบอีกว่า เอลีซาเบธญาติของนางก็
ตั้งครรภ์แล้วและจะให้กำเนิดบุตรชายด้วย ตอนนี้นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วสำหรับนางที่

เคยได้ชื่อว่าเป็นหญิงหมั้นมาก่อน เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า **ญาติ (สุกเกะเนส)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ญาติคนสนิท’ หรือ ‘ญาติ’ เห็นได้ชัดว่านางเอลีซาเบธอยู่ในตระกูลเลวีและนางมารีย์อยู่ในตระกูลยูดาห์ เห็นได้ชัดว่ามีการสมรสข้ามตระกูลระหว่างสองครอบครัวนี้ซึ่งก็มีได้ระบุไว้เป็นอื่นในพระคัมภีร์ เป็นไปได้ที่นางเอลีซาเบธอาจเป็นพี่คนหนึ่ง นางอาจแก่พอที่จะเป็นมารดาของนางมารีย์ได้ หรือถึงขนาดเป็นยายได้เลยทีเดียว ความเห็นที่ตามมานั้นก็ลึกซึ้งจริงๆ “เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้”

ลก 1:38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า "คูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จึงจากเธอไป เราเห็นถึงจิตวิญญาณที่อ่อนหวานและนอบน้อมตามแบบของพระเจ้าของนางมารีย์ในคำตอบของนางที่ให้แก่ทูตสวรรค์ผู้นี้ “คูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” เห็นได้ชัดว่านางเต็มใจทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้นางกระทำ ถึงแม้การทรงเลือกนางถือว่าเป็นเกียรติใหญ่ยิ่ง แต่มันก็จะเป็นเวลาแห่งความไม่แน่นอนครั้งใหญ่ ซึ่งก็เกิดขึ้นจริง จากนั้นทูตสวรรค์ผู้นี้ก็จากไป

ลก 1:39-40 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย 40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ตกทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ ในขณะที่นั่น คือเวลาหลังจากที่กาเบรียลมาประกาศข่าวแก่นางเรื่องการที่นางจะตั้งครรภ์ขณะยังเป็นหญิงพรหมจารี นางมารีย์ก็ “รีบ” ออกไปทางใต้จากเมืองนาซาเร็ธ ไปยังแคว้นยูเดียที่เป็นเนินเขาซึ่งเป็นที่ๆนางเอลีซาเบธและเศคาริยาห์อาศัยอยู่ นางได้เข้าไปในบ้านของพวกเขาและ “ตกทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ” คำที่แปลว่า **ตกทายปราศรัย (ฮัสปาซอไม)** มีความหมายง่ายๆว่า ‘ตกทาย’

ลก 1:41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ บทนี้เต็มไปด้วยเหตุการณ์อัศจรรย์มากมายซึ่งเกี่ยวข้องกับการจะเป็นแม่คนในไม่ช้าของทั้งนางมารีย์และนางเอลีซาเบธ เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำตกทายของนางมารีย์ “ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น” เราควรหมายเหตุไว้ว่าตัวอ่อนที่อยู่ในครรภ์นางเอลีซาเบธไม่ได้ถูกเรียกว่า ‘ก้อนเนื้อเยื่อที่ยังไม่ถือว่าเป็นชีวิต’ ถึงแม้ยังไม่

ได้ถือกำเนิดออกมา แต่เห็นได้ชัดว่าทารกนี้เป็นคนๆหนึ่งแล้ว และถึงแม้ว่าจะลึกลับแต่ทารกนี้ก็ตื่นด้วยความตื่นเต้นที่ได้อยู่ต่อหน้านางมารีย์และพระองค์ผู้ที่นางอุ้มครรภ์อยู่ ตามที่ลูกา 1:15 ได้กล่าวไว้ ยอห์นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ถึงแม้ยังไม่เกิดออกมา แต่เขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตื่นเต้นที่ได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา นอกจากนี้ นางเอลีซาเบธในตอนนั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน เราควรหมายเหตุไว้ว่านางมิได้พูดภาษาแปลกๆหรือมีการสำแดงแบบคาริสมาติกในรูปแบบอื่นใดทั้งนั้น เหตุการณ์ส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ที่ผู้คนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ หรือพลังพิเศษอื่นใดประกอบเลย

ลก 1:42-45 จึงร้องเสียงดังว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย 43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า 44 เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าสู่ข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ตื่นด้วยความยินดี 45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่า จะสำเร็จตามพระคำที่ตรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าที่มาถึงเขา"

นางเอลีซาเบธจึงกล่าวด้วยเสียงดังทันทีเพื่ออวยพรนางมารีย์ เราควรหมายเหตุไว้ว่า ทูตสวรรค์มิได้บอกเศคาริยาห์และนางเอลีซาเบธเลยว่ามารดาของพระเมสสิยาห์จะเป็นผู้ใด (ในทางกลับกัน กาเบรียลได้แจ้งให้นางมารีย์ทราบเรื่องการตั้งครรภ์อันน่าอัศจรรย์ของนางเอลีซาเบธ) อย่างไรก็ตาม การที่นางประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้นางเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับนางมารีย์ สภาพของนาง และพระองค์ผู้ที่นางอุ้มครรภ์อยู่ ด้วยเหตุนี้เพราะความรู้อันประกอบด้วยพระวิญญาณนั้น นางเอลีซาเบธจึงอวยพรนางมารีย์ต่อไปว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย" นางเอลีซาเบธ โดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณจึงทราบว่านางมารีย์กำลังจะเป็นมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง คือ พระเมสสิยาห์ ดังนั้นนางจึงร้องออกมาว่า "เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า" นางตกตะลึงพริ้งเพริดยิ่งนัก ถึงแม้ว่านางมารีย์อ่อนกว่านางเป็นเวลาหลายปี และไม่ได้เป็นเชื้อสายปุโรหิตเหมือนกับนาง แต่นางก็อวยพรนางมารีย์

นางบอกนางมารีย์ว่า “พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี” เพราะความเข้าใจอันเกิดจากพระวิญญานของพระเจ้าและการเปี่ยมล้นของพระองค์ นางจึงอวยพรนางมารีย์ต่อไปพร้อมกับความรู้ที่มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทรงประทานให้ได้ “สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข” นางเอลีซาเบธไม่มีทางรู้เลยถึงความเชื่อของนางมารีย์ในข้อ 38 เว้นเสียแต่พระวิญญานของพระเจ้าทรงเปิดเผยให้นางได้รู้ ดังนั้น นางจึงกล่าวเสริมว่า “เพราะว่าจะสำเร็จตามพระคำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา”

คำที่แปลว่า สำเร็จ (*เทละเออิโอซิส*) มีความหมายว่า ‘เกิดขึ้นจริง’ นางเอลีซาเบธโดยการประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ได้แจ้งให้นางมารีย์ทราบและให้ความมั่นใจแก่นางว่า สิ่งที่ได้แจ้งให้นางทราบแล้วนั้นจะเกิดขึ้นจริง นี่ต้องเป็นมาจากพระเจ้าแน่ๆ เพื่อยืนยันกับนางมารีย์ถึงสิ่งที่ทูตสวรรค์ผู้นั้นได้แจ้งแก่นางแล้ว ตอนนั้นนางเอลีซาเบธยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางมารีย์ได้พบกับทูตสวรรค์ผู้นั้น กระนั้นญาติของนาง คือ นางเอลีซาเบธ โดยฤทธิ์เดชพระวิญญานบริสุทธิ์ก็ยืนยันกับนางว่าเหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดขึ้นจริง

ลก 1:46-55 อาจเพราะประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์เช่นกัน (ถึงแม้ไม่มีบอกไว้) นางมารีย์จึงตอบกลับคำอวยพรของนางเอลีซาเบธด้วยคำสรรเสริญที่เรียกกันว่า ‘magnificat’ นางจึงเปิดใจของนางออกในการสรรเสริญพระเจ้า

นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้ชัดถึงความถ่อมใจอย่างสุดๆของนางมารีย์ นางทำได้แต่ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้ากับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น นางไม่แสวงหาคำยกย่องสำหรับตัวเองเลย **47** และวิญญานของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า นางมองพระเจ้าว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของนาง เห็นได้ชัดถึงความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญานระหว่างนางกับพระผู้สร้างของนาง นางไว้วางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างชัดเจน อีกครั้งที่ความถ่อมใจของนางปรากฏชัดเจน **48** เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากตำแหน่งหญิงคนใช้ของพระองค์ นางมองตัวเองว่าเป็นหญิงคนใช้คนหนึ่งต่อพระพักตร์พระเจ้า กระนั้นนางก็ยอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงห่วงใยนาง แน่แน่นอนที่โดยการทรงนำของพระวิญญานบริสุทธิ์ นางจึงพยากรณ์ว่า เพราะเหตุนี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่า

ผาสุก นางมารีย์ตระหนักถึงความหมายอันลึกซึ้งของสภาพของนางและพระองค์ผู้ที่นางอุ้ม
ครรภ์อยู่ นางจึงทำได้แต่สรรเสริญพระเจ้า 49 เพราะว่ามีผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับ
ข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ นางยอมรับเรื่องฤทธิ์เดชอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์
และการประกอบกิจในตัวของเธอ โดยกล่าวด้วยว่าทั้งหมดล้วนถูกกระทำในความบริสุทธิ์ดั่งงาม
ทั้งสิ้น พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์จริงๆ

ขณะที่นางกล่าวคำสรรเสริญต่อไป นางก็ทำได้แต่สรรเสริญพระนามของพระเจ้าผู้ช่วยให้
รอดของเธอ 50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป ช่าง
เป็นความรู้อันแสนวิเศษ พระเมตตาของพระเจ้ามีแผ่ขยายไปถึงผู้ใดก็ตามที่ยำเกรงพระองค์ไม่ว่า
เวลาใดก็ตาม นอกจากนี้ 51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรง
กระทำให้คนที่มิใช่เยอฮิงแก่กานซ่านซ่านไป 52 พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และ
ทรงยกผู้น้อยขึ้น นางมารีย์พูดได้จากประสบการณ์ พระเจ้ามิได้ทรงเลือกผู้หญิงคนหนึ่งจากพวก
ชนชั้นสูงหรือพวกคนมีตระกูลในสมัยนั้น พระองค์ได้ทรงเลือกนางผู้เป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ที่
ถ่อมใจคนหนึ่งจากเมืองบ้านนอกในแคว้นกาลิลี ในทำนองเดียวกัน 53 พระองค์ทรงโปรดให้คน
อดอยากอิมด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า ไม่ใช่หญิงชาติดีมีตระกูลที่
มั่งคั่งที่พระองค์ทรงประทานอภิสิทธิ์นี้ให้ แต่เป็นหญิงสาวยากจนคนหนึ่งที่ยากจนฝ่ายวิญญาณ
ที่พระองค์ทรงประทานเกียรติเช่นนั้นให้

54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์
55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิรันดร์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของ
เรา" จุดสนใจตอนนี้เปลี่ยนไปที่มรดกประจำชาติของนางในฐานะยิวคนหนึ่งแล้ว นางมารีย์
สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ โดยทรงระลึกถึงพระเมตตาที่ทรงมี
ต่อพวกเขา (น่าสังเกตตรงที่ว่านางมารีย์เรียกอิสราเอลได้อย่างถูกต้องว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซู
ฮาวาห์ อิสยาห์เรียกอิสราเอลบ่อยๆว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูฮาวาห์ (เช่น อิสยาห์ 41:8, 44:21) นาง
กล่าวสั้นๆแบบรวมๆถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับ "อับราฮัมและต่อเชื้อสาย
ของท่านเป็นนิรันดร์" นางรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับนางเป็นการทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จโดยตรง

ลก 1:56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้าน

ของตน นางมารีย์จึงพักอยู่กับนางเอลีซาเบธเป็นเวลา “ประมาณสามเดือน” ก่อนกลับไปบ้าน
ของนาง มันเป็นเรื่องนิยมทางการแพทย์ของชาวยิวที่จะต้องรอให้ผ่านไปสามเดือนก่อนถึงจะ
บอกได้อย่างแน่นอนว่าหญิงคนหนึ่งตั้งครรภ์จริงๆ มารีย์ก็เหมือนกับนางเอลีซาเบธที่ได้รับคำ
ยืนยันถึงความแน่นอนของทุกสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่พวกนางแล้ว ทันใดนั้น
นางก็กลับบ้านก่อนกำหนดคลอดของนางเอลีซาเบธเพียงนิดเดียว

ลก 1:57-60 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตร
เป็นชาย 58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหา
กรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย 59 ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้
ทารกนั้นเข้าสู่หัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา 60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า
“ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น”

กำหนดคลอดของนางเอลีซาเบธได้มาถึงแล้ว และนางก็ “คลอดบุตรเป็นชาย” บรรดา
เพื่อนบ้านและญาติๆ ของนางซึ่งในระหว่างนั้นได้ยินมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระ
มหากรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย” ดังที่ปฏิบัติกันเป็นธรรมเนียมในหมู่ยิวที่
เคร่งครัด พวกเขาพาทารกน้อยเพศชายอายุแปดวันผู้นี้ไปเข้าสู่หัต ตามคำสั่งที่ได้ทรงประทาน
ไว้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 17:12 ธรรมเนียมของรับบีกำหนดให้มีคนสิบคนอยู่ด้วยในเหตุการณ์
พิเศษครั้งนี้ พวกเขาเพื่อนบ้านและญาติๆ จึงถูกเอ่ยถึง (ถึงแม้คำที่แปลว่า ญาติพี่น้อง (สกุลกะเนส)
ปกติแล้วแปลว่า ‘ญาติ’ ก็ตาม) ดังที่ปฏิบัติกันเป็นธรรมเนียมมาตั้งแต่สมัยนางรูธและโบอาส
(นางรูธ 4:17) เหล่ามิตรสหายและญาติพี่น้องเหล่านี้เป็นธุระให้ในการตั้งชื่อเด็กน้อยคนนี่ตอนที่
เขาเข้าสู่หัต เพื่อเป็นเกียรติแก่บิดาของเขา พวกเขาจึงลงมติเอกฉันท์โดยตั้งชื่อเด็กคนนี่ว่า เศคา
ริยาห์ มารดาของเขาจึงท้วงทันทันที่ว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น” ยอห์นมีความหมายว่า ‘พระ
เยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประทานที่เปี่ยมด้วยพระกรุณา’ หรือความหมายง่าย ๆ ง่ายขึ้นก็คือ ‘ได้รับจาก
พระเยโฮวาห์’ ซึ่งยอห์นก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ลก 1:61-63 เขาพากันตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น"

62 แล้วเขาจึงใช้ไม้กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร 63 บิดาจึงขอกระดานชนวน มาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก

พวกเขาจึงรีบทักท้วงทันทีว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น" ดังนั้นพวกเขาจึงขอคำแนะนำจากเศคาริยาห์ ซึ่งตอนนี้ก็ยังพูดไม่ได้เหมือนเดิม บางคนเสนอว่าตอนนั้นเขาก็ไม่ได้ยินด้วยเพราะว่าพวกเขาส่งสัญญาณมือบอกเขา อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า **ไซบี (เฮ็นเนะอู โอ)** ก็มีความหมายง่ายๆ นั่นคือ พวกเขาพยักหน้าให้เขาหรือหันไปยังเศคาริยาห์ เขาจึงทำมือไม้ขอกระดานชนวนมาเขียนและยืนยันว่าชื่อของเด็กคนนี้เป็น **ยอห์น** จริงๆ บรรดาคนที่อยู่ที่นั่นจึงประหลาดใจยิ่งนัก แต่บิดามารดาของเด็กคนนี้เป็น เพราะเป็นชื่อที่พวกเขาได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้ตั้งให้แก่เด็กคนนี้

ลก 1:64-66 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

ในทันใดนั้นปากของเขาก็เปิดออกและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก "แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า" คำสรรเสริญพระเจ้าของเขานั้นอาจเป็นสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ตั้งแต่ข้อ 68 เป็นต้นไป ด้วยเหตุนี้ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บังเกิดแก่คนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บ้าน ใกล้เรือนเคียง นอกจากนี้ เรื่องราวทั้งหมดก็แพร่สะพัดไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย เมื่อข่าวแพร่สะพัดไป ผู้คนก็จดจำไว้ในใจและพูดกันว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" ดังที่มีบรรยายไว้บ่อยๆ โดยเฉพาะในสมัยฟื้นฟูของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสไว้ว่า "พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา"

ลก 1:67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า บัดนี้ เศคาริยาห์ก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน นี่เป็นอีกครั้งที่เขามิได้พูดเป็นภาษาแปลกๆ หรือลำแดงพฤติกรรมแบบพวกคาร์ismaticเลย นอกจากสรรเสริญ

พระเจ้าอย่างมีพลัง โดยพยากรณ์ (กล่าวออกไป) ถึงสิ่งที่ได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้วโดยกาเบรียล ก่อนหน้านั้น

ลก 1:68-70 เขาเริ่มต้นโดยการสรรเสริญพระเจ้า "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกเขาจริงๆในเหตุการณ์เหล่านั้นที่เพิ่งเกิดขึ้นไปนั้น จากนั้นเขาก็กล่าวเป็นเชิงคำพยากรณ์ว่าพระองค์จะทรงไถ่ชนชาติของพระองค์ด้วย นอกจากนี้ พระเจ้า **69** ได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ วลี "เขา (สัตว์) แห่งความรอด" น่าจะหมายถึงเพลงสดุดี 18:2 ที่ดาวิดเรียกพระเจ้าว่าเป็น "เขาแห่งความรอดของข้าพระองค์" มันเป็นส่วนเปรียบเทียบในสมัยนั้นที่หมายถึงชัยชนะและการช่วยให้พ้น นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าเศคาริยาห์ไม่ได้กำลังพูดถึงยอห์นผู้เป็นลูกน้อยที่เกิดมาอย่างอัศจรรย์ของตน เพราะว่าเขาเกิดมาจากบิดามารดาที่เป็นครอบครัวอุปถัมภ์

แท้จริงแล้วเขากำลังหมายถึงพระเยซู ผู้ทรงเป็นวงศ์วานของดาวิด (นั่นคือ ตระกูลยูดาห์) ที่เป็นต้นวงศ์ของนางมารีย์ แน่่อนที่นางได้แบ่งปันเรื่องนี้กับนางเอลีซาเบธและเศคาริยาห์ถึงสิ่งที่ทูตสวรรค์ผู้หนึ่งได้แจ้งแก่นางเกี่ยวกับการตั้งครรภ์แบบหญิงพรหมจารีของนางและพระองค์ ผู้ที่จะทรงประสูติ เขากล่าวต่อไปว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกพยากรณ์ไว้มานานแล้ว **70** ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์ ตั้งแต่ปฐมกาล 3:15 เป็นต้นมา เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์เดิมได้พยากรณ์ไว้ถึงการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ทรงเจิมของพระเจ้า คือ พระเมสสิยาห์ บัดนี้พระองค์ก็ใกล้จะเสด็จมาแล้ว

ลก 1:71-75 เศคาริยาห์เข้าใจถึงความหมายต่างๆที่สื่อออกมาของการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกยิว (เราต้องไม่ลืมว่าขณะนั้นชนชาติอิสราเอลถูกครอบครองโดยกองทัพของโรมซึ่งเป็นที่ยกย่องและปราศจากพระเจ้า เช่นเดียวกับความคิดส่วนใหญ่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของคนสมัยนั้น เขาเองก็รอคอยพระเมสสิยาห์ให้มาปลดแอกพระราชย์ของโรมทิ้งไป) ดังนั้นเขาจึงประกาศอย่างมีความหวังต่อไปว่า เราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ซึ่งเรา เห็นได้ชัดว่าเศคาริยาห์เข้าใจว่าบุตรที่ยังไม่เกิดมาของนางมารีย์คือ

พระเมสสิยาห์และเขาปรารถนาให้พระองค์ปลดแอกของชาวโรมซึ่งเป็นที่เกลียดชังทิ้งไป 72 จะทรงตำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ 73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา เศคาริยาห์จึงทูลขอพระเมตตาของพระเจ้าและขอให้พระองค์ทรงกระทำตามที่ได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม

เศคาริยาห์ประกาศต่อไปว่า 74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา แน่แน่นอนที่เศคาริยาห์ได้อธิษฐานขอเรื่องนี้นานาน อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่ใช่แผนการตอนนี้ของพระเจ้าที่จะทำตามคำขอนั้น มันไม่ใช่คำขอที่ผิด แต่มันไม่ใช่แผนการของพระเจ้าที่จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นในตอนนั้น และมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ กระนั้น เราเห็นได้ชัดถึงความปรารถนาตามแบบของพระเจ้าของเศคาริยาห์ที่จะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรม

ลก 1:76-79 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะที่ท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ คราวนี้เศคาริยาห์เปลี่ยนมาพูดถึงบุตรชายทารกที่เกิดมาอย่างอัศจรรย์ซึ่งอยู่ตรงหน้าเขาบ้าง ดังที่กาเบรียลได้แจ้งให้เขาทราบล่วงหน้าเมื่อประมาณเก้าเดือนก่อนหน้านั้น (1:13-17) บัดนี้เขาก็ประกาศให้ทุกคนได้ยินว่าบุตรของเขา คือ ยอห์น จะได้ชื่อว่า “เป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะที่ท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้” นี่เป็นคำพูดเดียวกับที่กาเบรียลได้กล่าวไว้ดังที่มีพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 11:3, 40:3 และมาลาคีย์ 3:1 น่าสังเกตว่าเศคาริยาห์เทียบเท่าพระเยโฮวาห์แห่งหนังสืออิสยาห์ว่าทรงเทียบเท่ากับคำว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ในสมัยนั้น แน่แน่นอนที่ชื่อเรียกนี้ถูกใช้กับพระเยซู นอกจากนี้ พระองค์ผู้ที่ยอห์นจะนำหน้าก็ถูกเรียกชัดเจนว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นการรับใช้ที่จะเกิดขึ้นของยอห์นจึงเป็นการทำ 77 ให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา วลีสุดท้ายนี้อาจแปลใหม่ได้ว่า ‘ในการทรงยกบาปของ

เขา' คำที่แปลว่า การทรงยกบาป (อาพะชิต) มีความหมายตรงตัวว่า 'ปลดปล่อย' เหมือนกับที่ เราได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากความบาปของเราแล้ว พร้อมกับความผิดและโทษที่ต้องรับ ด้วย เราจึงถูกช่วยให้รอดเพราะการนั้น เสดคาริยาห์บรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับความรอดได้อย่าง ถูกต้องแล้ว เขากล่าวเสริมอีกว่านี่เป็นมา 78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แม้ที่เดียว ความรอดของเราแผ่ออกมาจากพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้า สง่าราศีจึงมีแต่ พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ วลีที่ว่า แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา ก็เป็นสำนวน ไพเราะที่จริงแล้วมีความหมายว่า 'แสงกลางวันจากสวรรค์ได้ปรากฏแก่เราแล้ว' การรับใช้ของ ยอห์นก็คือ เพื่อเตรียมทางสำหรับ "แสงอรุณจากเบื้องสูง" พระเยซูได้เสด็จมาเป็นความสว่าง ของโลกนี้อย่างแท้จริงและการประสูติของพระองค์ก็เป็นเหมือนดวงตะวันที่สาดแสงผ่านหมู่ เมฆแห่งความมืดมิด ช่างเป็นเครื่องเตือนความจำอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีที่การเสด็จมาของพระเยซู เป็นเหมือนการขึ้นของดวงอาทิตย์ในแต่ละวันสำหรับเรา

เราไม่ทราบชัดเจนว่าเศคาริยาห์กำลังหมายถึงยอห์นหรือพระเยซูตรงนี้ บริบทโดยรวมก็ สื่อว่านี่หมายถึงยอห์น แต่บริบทก่อนหน้าก็สื่อถึงพระเยซู อันที่จริงแล้วทั้งพระเยซูและยอห์น ต่างก็มีการรับใช้เดียวกัน นั่นคือ 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่ง ความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข" ไม่ว่าในกรณีใด มีการสื่อถึงอิสยาห์ 60:1-3 และ 42:7 อย่างชัดเจน รวมถึงเพลงสดุดี 23:4 ด้วย โดยทุกข้อนี้ต่างพูดถึงพระเยซูหรือการ เสด็จมาของพระองค์

ลก 1:80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไป อาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล ลูกาให้เพียงคำบรรยาย สั้นๆเกี่ยวกับยอห์นตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงเริ่มต้นการรับใช้ของเขา เขาจะเติบโตขึ้นตามธรรมชาติ แต่ลูกากล่าวด้วยว่ายอห์นจะ "จิตวิญญาณมีกำลังทวีขึ้น" เขาเริ่มเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ พระเจ้า ทรงเห็นว่าไม่สมควรที่จะส่งเขาให้ไปเรียนรู้จากพวกรับบีที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่ทรงใช้เขาไปเรียน รู้ในถิ่นทุรกันดารเหมือนกับที่ทรงกระทำกับ โมเสสและเฮโลแห่งเมืองทาร์ซัส ที่นั่นเองเขาได้ รับอทธิพลและถูกสอน โดยพระวิญญาณของพระเจ้าแทนที่จะได้รับอทธิพลจากการเมืองแบบ

ศาสนาอันหยาบหยาบและหลักศาสนศาสตร์แบบประเดี้ยวประด้าวในสมัยนั้น ไม่มีบอกไว้ว่าเป็น
ถิ่นทุรกันดารไหน ถึงแม้บางคนคิดว่ามันเป็นถิ่นทุรกันดารแห่งมาโอนโกลกับเฮโบรนก็ตาม
เห็นได้ชัดว่าเขาทำเช่นนี้หลังจากที่เขาโตเป็นหนุ่มแล้วและจากบ้านไป และอาจหลังจากที่บิดา
มารดาของเขาเสียชีวิตแล้ว

*****

*ภาพรวมของลูกา 2: บทที่เราคุ้นเคยนี้นำเสนอการประสูติของพระเยซูและเหตุการณ์
ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับมัน เนื้อหาส่วนหลังของบทที่ 2 นี้สรุปย่อช่วงปีแรกๆของการรับใช้ของพระ
เยซู ค่ายก่อกองของนางอานนาได้ถูกกล่าวถึงพร้อมกับเหตุการณ์ที่พระวิหารตอนที่พระเยซูอายุสิบ
สองปี*

ลก 2:1-3 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่ว
ทั้งแผ่นดิน “อยู่มาคราวนั้น” คือช่วงเวลาเดียวกับในบทที่หนึ่งและกำเนิดของยอห์น จักรพรรดิ
โรมที่ครองราชย์อยู่ตอนนั้น คือ ซีซาร์ ออกัสตัส มีรับสั่งให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้ง
จักรวรรดิ (นั่นคือ ทั่วโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่) จริงๆแล้วรับสั่งนี้ก็มีออกมาก่อนหน้านี้เป็นเวลา
หลายปีแล้ว แต่ความยุ่งยากที่เกิดขึ้นในจักรวรรดิได้ทำให้การบังคับใช้เกิดความล่าช้า พระเจ้าได้
ทรงทำให้เกิดสันติสุขซึ่งทำให้เหตุการณ์ต่างๆประจวบเหมาะจนรายละเอียดทุกอย่างในคำ
พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นจริงทุกประการ มันถึงเวลาครบกำหนดแล้ว
จริงๆ คำที่แปลว่า จดทะเบียนสำมะโนครัว (อาปอกราโฟ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ขึ้นทะเบียน’
หรือ ‘ขึ้นบัญชี’ มันเป็นการจดทะเบียนสำมะโนครัวโดยมีจุดประสงค์ในการเรียกเก็บภาษี
โรมต้องการบันทึกประวัติของทุกคนในจักรวรรดิของมันเพื่อเก็บภาษีคนเหล่านั้น ดังนั้นพวก
เขาจึงถูกสั่งให้เดินทางไปยังเมืองเกิดของตน ที่เฉพาะเจาะจงยิ่งไปกว่านั้นก็คือ 2 (นี่เป็นครั้งแรก
ที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) ชื่อภาษาละตินของเขาชื่อ คีรีนิอัส
จักรพรรดิโรมผู้นี้มีอำนาจปกครองเหนือแคว้นยูเดียน้อย 3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้น
ทะเบียนยังเมืองของตน ดังนั้น โยเซฟ ในฐานะเป็นชายที่เคารพกฎหมาย จึงไปยัง “เมืองของ

คน” (นั่นคือ บ้านเกิดของเขาหรืออาจเป็นที่ดินมรดกของครอบครัว) โยเซฟผู้เป็นคนตระกูล
ดาห์และเป็นเชื้อสายของดาวิด จึงเตรียมตัวตามหน้าที่เพื่อเดินทางไปยังเบธเลเฮม เมืองของดาวิด

ลก 2:4-5 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อ
เบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่
เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ เห็นได้ชัดว่า มีเวลากำหนดไว้สำหรับการ
จดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งนี้ของรัฐบาลและโยเซฟก็เลือกไม่ได้ว่าเขาจะเดินทางได้เมื่อไร ดัง
นั้นมารีย์ผู้เป็นภรรยาที่เขาได้หมั้นไว้แล้วจึงเกือบถึงกำหนดคลอดแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าโยเซฟตั้งใจ
ไว้แล้วที่จะพามารีย์ไปด้วยเพื่อที่จะพานางออกไปจากเมืองนาซาเร็ธสำหรับการคลอดบุตรของ
นางที่ใกล้จะมาถึง บรรดาเพื่อนบ้านของพวกเขาต่างก็ทราบว่านางท้องแล้วและรู้ว่านางตั้งท้อง
ก่อนที่พวกเขาจะแต่งงานกันอย่างเป็นทางการ และไม่เข้าใจว่านางตั้งครรภ์ได้อย่างไรและเพราะ
เหตุใด

ด้วยเหตุนี้ เพื่อที่จะมิให้นางต้องเจอกับคำเหยียดหยามคูแคลนเพิ่มอีก เขาจึงพานางไป
ด้วย ดังนั้นในฐานะเป็นเชื้อสายของดาวิด เห็นได้ชัดว่านางยังงังต้องไปอยู่แล้ว พระเจ้าทรงจัด
เตรียมเพื่อให้คำพยากรณ์ในมีคาห์ 5:2 สำเร็จซึ่งในข้อนั้นเมื่อกว่า 500 ปีก่อน ได้พยากรณ์ไว้ว่า
พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาประสูติที่ไหน *เบธเลเฮม* เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้าน
ขนมปัง’ ซึ่งอาจเป็นคำพยากรณ์อ้างอิงถึงการที่พระเยซูทรงเป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์และ
ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต

คำที่แปลว่า *หมั้นไว้แล้ว* (*มเนสเตอะอูโอ*) มีความหมายว่า ‘หมั้นหมาย’ หรือสัญญาไว้แล้ว
ว่าจะแต่งงานกัน มันคล้ายกับการหมั้นหมายในปัจจุบัน คำนี้ก็สื่อชัดเจนแล้วว่าพวกเขายังมิได้
แต่งงานกัน มารีย์เป็น “ภรรยาที่ได้หมั้นไว้” ของเขาและมีภรรยาของเขา พวกเขาจึงมิได้ร่วม
หลับนอนกัน กระนั้น นางก็ท้องแก่ใกล้คลอดเต็มที

ลก 2:6-7 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร 7 นางจึง
ประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม
บางครั้งประเพณีก็ชวนให้เราคิดว่าโยเซฟกับมารีย์มาถึงตอนใกล้ค่ำในคืนที่พระเยซูประสูติ

อย่างไรก็ตาม ข้อความตรงนี้ก็บอกชัดเจนว่านางคลอดบุตรในตอนกลางวัน “เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น” เบธเลเฮมเป็นสถานที่เล็กๆมาโดยตลอด

คำที่แปลว่า *โรงแรม (คาคาลูมา)* อาจสื่อถึงสถานที่สาธารณะสำหรับให้คนมาพักหรือมันอาจหมายถึงห้องรับแขกก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด ตอนนั้นไม่มีห้องพักอันเหมาะสมเลย เหตุผลเดียวกันที่นำพาโยเซฟและมารีย์ไปที่นั่น (การจดทะเบียนสำมะโนครัวของโรมซึ่งจะมีขึ้น) ย่อมนำพาคนอื่นๆอีกมากมายไปยังเบธเลเฮมในฐานะที่พวกเขาเป็นเชื้อสายของดาวิด โยเซฟและมารีย์จึงต้องพักค้างคืนในคอกสัตว์ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้บอกตรงไหนเลยว่าเป็นเช่นนั้น แน่่อนที่คนเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นเพราะรางหญ้าซึ่งเป็นเปลให้อาหารหรือคอกสำหรับสัตว์ ประเพณีบางชิ้นก็เชื่อว่า ‘คอกสัตว์’ คือ ถ้ำหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้เคียง ถึงแม้ไม่มีคำพูดที่สื่อเช่นนั้นในพระคัมภีร์ก็ตาม วลีที่กล่าวชัดเจนถึง “บุตรชายหัวปี” ของมารีย์ก็สื่อว่า นางมีบุตรคนอื่นๆอีกในภายหลัง ซึ่งนางก็มีจริงๆ “ผ้าอ้อม” หมายถึงผ้าแถบที่บรรดาแม่ๆชาวยิวใช้ห่อลูกน้อยของตน มารีย์รู้ว่านางถึงกำหนดคลอดแล้ว และนางก็ต้องเตรียมพร้อมสำหรับการคลอดของนาง

ลก 2:8-9 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน ขณะเดียวกัน ในแถบภูเขาของแคว้นยูเดียที่อยู่ล้อมรอบ พวกคนเลี้ยงแกะก็ “อยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน” บางคนถือทรงสนะที่ว่า พวกคนเลี้ยงแกะอยู่เฝ้าฝูงแกะของตนในทุ่งตอนกลางคืนจนถึงปลายฤดูร้อนและต้นฤดูใบไม้ร่วงเท่านั้น พอฤดูหนาวมาถึง พวกเขาก็จะนำพวกแกะเข้าไปในคอกแกะตอนกลางคืน ดังนั้นบางคนจึงคิดว่าการประสูติของพระเยซูเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ของปี คือ ใกล้กับเทศกาลสุกคท (นั่นคือ เทศกาลอยู่เพิง) ซึ่งเป็นเวลาที่พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาและตั้งพลับพลาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (ยอห์น 1:14)

ไม่ว่าในกรณีใด คีรีนนั้นเอง 9 คูเอิต มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า คูเอิต (อิคออ) ซึ่งเป็นคำตั้งที่อยู่ในรูปอดีต มันมีความหมายว่า ‘คูสิ!!!’ นี่สื่อถึงการปรากฏตัวฉบับพลันของ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ตลอดการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุการณ์สำคัญๆทุกครั้งจะมีการปรากฏตัวหรือการช่วยเหลือของพวกทูตสวรรค์ เช่น การประกาศ

เรื่องการตั้งครรถ์พระองค์ การประสูติของพระองค์ การถูกทดลองก่อนทรงเริ่มรับใช้ ที่เกตเสมนี การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ นอกจากนี้ การเสด็จกลับมาจากสวรรค์ของพระองค์ก็จะมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ด้วย

ท้าวพระคัมภีร์ใหม่ คำที่แปลว่า **สง่าราศี (คองซา)** มีความหมายว่า แสงสว่างจ้าจนเกือบทำให้ตาบอด แน่ทีเดียวที่สง่าราศีนั้น “ส่องล้อมรอบเขา” แน่นอนที่พวกคนเลี้ยงแกะที่ถ่อมใจเหล่านี้ “กลัวนัก” หากแปลตรงตัวแล้วพวกเขาที่ ‘ตกใจกลัวเป็นอันมาก’ พวกเขากลัวจนทำตัวไม่ถูก

ลก 2:10-11 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง เช่นเดียวกับที่พวกทูตสวรรค์ทำบ่อยๆเมื่อปรากฏตัวแก่ผู้คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า คำกล่าวแรกของทูตสวรรค์ผู้นี้คือ "อย่ากลัวเลย" เขามีข่าวดีจริงๆมาแจ้งให้ทราบ คำที่แปลว่า **นำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย (อะวังกะลิ โช)** เป็นคำเดียวกับที่บ่อยครั้งแปลเป็น ‘ประกาศข่าวประเสริฐ’ มันไม่เพียงเป็น “ความยินดียิ่ง” (นั่นคือ ความยินดีใหญ่โต) เท่านั้น แต่มันยัง “มาถึงคนทั้งปวงด้วย” ในการประกาศข่าวเรื่องการประสูติของพระคริสต์ก็มีการกล่าวด้วยว่า การเสด็จมาของพระองค์นั้นจะเป็นพระพรแก่คนทั้งปวง การรับใช้ของพระองค์จะมีมายังชนชาติอิสราเอลและจะมีไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกด้วย

11 เพราะว่าเป็นวันนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด ถึงแม้ขณะนั้นเป็นช่วงกลางดึก แต่วันของคนฮีบรูก็เริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตกของวันก่อนหน้า ดังนั้น มันจึงเป็น “วันนี้” แล้ว แน่นอนที่เมืองดาวิดหมายถึง เบธเลเฮมซึ่งพวกคนเลี้ยงแกะก็ทราบดี เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้ไม่เพียงเป็นยิวเท่านั้น แต่ยังเป็นคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าด้วย พวกเขาที่เหมือนกับยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคนอื่นๆที่รอคอยและโหยหาพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาโรมานานเพื่อที่จะทรงช่วยชนชาติของพวกเขาให้พ้นจากกำปั้นเหล็กของโรม พวกเขาเพิ่งได้ยิวว่าพระเมสสิยาห์ที่พวกเขา รอคอยมานาน ได้เสด็จมาประสูติในคืนนั้นแล้วในเบธเลเฮมที่อยู่ใกล้เคียง ข่าวนี้น่าจะเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นยิ่งนัก

คำที่แปลว่า **พระคริสต์ (คริสตอส)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘พระองค์ผู้ทรงได้รับการเจิม’ ซึ่งเป็นความหมายตรงตัวของคำฮีบรู **เมสสิยาห์** (น่าสังเกตว่าคำว่า **เมสสิยาห์** ปรากฏเพียงแค่

สองครั้งในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ โดยทั้งสองครั้งอยู่ในหนังสือดาเนียล 9:25-26 โดยหมายถึงผู้ครอบครองที่จะเสด็จมาของอิสราเอล อย่างไรก็ตาม ในรูปภาพฮีบรูของคำๆนี้ คำๆนี้ก็ปรากฏสามสิบแปดครั้งในพระคัมภีร์(เดิม) พระองค์ผู้ที่เพิ่งประสูติไม่เพียงเป็นพระเมสสิยาห์เท่านั้น แต่ยังเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งสำหรับพวกกรีกแล้วก็สื่อถึงพระเจ้า

ลก 2:12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า" ทูตสวรรค์ผู้นี้ได้ให้หมายสำคัญที่เฉพาะเจาะจงแก่พวกเขา พวกเขาจะพบพระกุมารในเบธเลเฮม "พันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า" แน่นนอนที่ในคินันมีเด็กทารกคนอื่นๆอีกในเบธเลเฮม แต่เบาะแสของพวกเขาก็คือว่า พระองค์ที่พวกเขาตามหาควร (1) นอนอยู่ในรางหญ้าและ (2) มีผ้าอ้อมพันกาย ซึ่งเป็นผ้าแถบที่ใช้ห่อตัวเด็กทารกแรกเกิด

ลก 2:13-14 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า วลีที่ว่า ชาวสวรรค์หมู่หนึ่ง มีความหมายตรงตัวว่า 'กองทัพแห่งสวรรค์' มันเป็นคำศัพท์ทางทหารที่สื่อถึงกองทัพขนาดใหญ่ ในกรณีนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นทูตสวรรค์จำนวนมหาศาล บางคนอ้างว่าทูตสวรรค์เหล่านี้แค่สรรเสริญพระเจ้าและมีได้ร้องเพลงเหมือนอย่างที่เราคิดกัน อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า สรรเสริญ (ไอเนะ โอ) ก็มีได้หมายถึง 'สรรเสริญ' เท่านั้น แต่ยังหมายถึง 'ร้องเพลงสรรเสริญ' ด้วย ถึงแม้มีได้กล่าวไว้ชัดเจน แต่มันก็สื่อว่าพวกเขา ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าจริงๆ โดยร้องว่า 14 "รัศมีภาพจะมีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น" บทเพลงของพวกเขา มีลักษณะสองประการ พวกเขาถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในสวรรค์และทูลขอให้เกิดสันติสุขแก่แผ่นดินโลก องค์สันติราชได้มาบังเกิดแล้ว นอกจากนี้ สันถวไมตรีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติที่กำลังถูกตำแดงในการเสด็จมาของพระบุตรของพระองค์ด้วย ในคินันพระเจ้าทรง "ตำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย" ในการปรากฏตัวของพระบุตรของพระองค์ มันเป็นสันถวไมตรีที่มีต่อมนุษย์จริงๆ

ลก 2:15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า "บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง

แจ้งแก่เรา" หลังจากได้สรรเสริญและถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงรักเราแล้ว แม้ในยามที่เราตายในการละเมิดและความบาปทั้งหลาย ทูตสวรรค์เหล่านั้นก็จากไปและกลับสู่สวรรค์ เหล่าคนเลียงแกะที่ตกตะลึงจึงพูดกันว่า "บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา" หากพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาในการประกาศให้พวกเขาทราบถึงการประสูติของพระบุตรของพระองค์แล้วเช่นนี้ พวกเขาก็ตั้งใจที่จะไปดูให้เห็นกับตา

ลก 2:16-18 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 17 ครั้งเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น 18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลียงแกะได้บอกแก่เขา

พวกเขามาด้วยความเร่งรีบ พวกเขาไม่ชักช้าเลย พวกเขารู้จักเมืองเบธเลเฮมดีพอจนรู้ว่ารางหญ้านั้น (และอาจแก่คอกสัตว์เท่านั้น) อยู่ที่ไหน ที่นั่นเองพวกเขาได้พบครอบครัวอันบริสุทธิ์ดังที่พวกทูตสวรรค์ได้แจ้งแก่พวกเขา หลังจากได้เห็นพระกุมารผู้ทรงเป็นพระคริสต์แล้ว พวกเขาก็ทำได้แต่ประกาศว่านี่ไปทั่วเมืองเบธเลเฮมและพื้นที่โดยรอบ พวกเขาต่างตื่นเต้นกับการได้พบพระคริสต์แล้วและพวกเขาก็อยากบอกทุกคน

ช่างเป็นภาพที่งดงามที่ว่าคนเหล่านั้นที่ได้พบพระผู้ช่วยให้รอดในภายหลังก็พากันตื่นเต้นเช่นกัน เมื่อพวกเขาบอกคนอื่นๆ ไปทั่วชุมชนเล็กๆของตน พวกเขาก็พากันประหลาดใจกับสิ่งที่พวกคนเลียงแกะได้เล่าให้พวกเขาฟัง การเป็นพยานครั้งแรกเกี่ยวกับพระคริสต์จึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในคืนนั้นเองที่พระองค์ประสูติ

ลก 2:19 นี่สื่อให้เห็นว่าตอนนั้นก็เป็นเวลาเช้าแล้ว เช่นเดียวกับที่พวกคุณแม่ส่วนใหญ่กระทำ นางมารีย์ก็เก็บเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระบุตรของนางไปคิด ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่

ลก 2:20 ดังนั้นคนเลียงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว เราคงได้แต่สงสัยว่าคนเลียงแกะที่ถ่อมใจ

และดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ได้เจอกับพระเยซูและมีการรับใช้ในเวลาต่อมาหรือไม่ เรา
ขอสันนิษฐานว่าคำตอบคือ ใช่

ลก 2:21-24 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หนัต เขาจึงให้นามว่า
เยซู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์ 22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนาง
มารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุง
เยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้
เป็นเจ้าว่า "บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้
เป็นเจ้า") 24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็น
เจ้าคือ 'นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว'

ในฐานะเป็นชาวยิวที่เคร่งครัดและดำเนินตามทางของพระเจ้า โยเซฟและนางมารีย์จึง
ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสสอย่างระมัดระวัง ดังนั้นเมื่อพระเยซูมีอายุได้แปดวันแล้ว
พระองค์จึงทรงถูกให้เข้าสู่หนัตตามที่กำหนดไว้ คู เลวินติ 12:3 ตามธรรมเนียมของชาวยิว วัน
นั้นเองพระองค์ทรงถูกตั้งชื่ออย่างเป็นทางการว่า เยซู ("ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้
ปฏิสนธิในครรภ์") พระคัมภีร์มิได้กล่าวไว้ว่านางมารีย์หรือโยเซฟมีครอบครัวใกล้ชิดในหรือ
รอบเมืองเบธเลเฮมหรือไม่ เราอาจสันนิษฐานได้ว่ามีเพราะวงศัวานครอบครัวของพวกเขาที่สืบ
เชื้อสายมาจากที่นั่น อาจเป็นได้ว่านางมารีย์ได้รับความช่วยเหลืออยู่บ้างในการดูแลพระบุตรที่
เพิ่งเกิดของนาง

อีกครั้งที่พวกเขาปฏิบัติตามคำสั่งในพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง นั่นคือ "เมื่อวันทำพิธี
ชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว" (นั่นคือ สามสิบสามวัน
สำหรับเด็กเพศชายตามที่กำหนดไว้ในเลวินติ 12:4-6) ดังนั้น นางมารีย์และโยเซฟจึงพา
พระองค์ไปยังพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อ "ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า" ตามที่มีเขียนไว้ใน
อพยพ 13:12 พวกเขาถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นก็ไถ่พระองค์คืนด้วยเครื่องถวาย
บูชาตามที่กำหนดไว้ (กัณดารวิถี 18:15)

ข้อความที่ยกมาในข้อ 23 มาจากอพยพ 13:12 ตามที่เลวีนิติ 12:6-8 ได้กล่าวไว้ นางมารีย์ และโยเซฟได้ถวายนกเขาตัวหนึ่ง หรือไม่ก็นกพิราบหนุ่มสองตัว พระคัมภีร์มิได้บอกว่าเป็นคู่ไหน นอกจากนี้ ตามที่เลวีนิติ 12:6-8 ระบุไว้ ตัวเล็กรากนั้นก็เพื่อที่ผู้เป็นมารดาจะถวายลูกแกะตัวหนึ่ง และนกเขาตัวหนึ่งหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม หากนางไม่สามารถหาลูกแกะมาได้ นางก็สามารถถวายนกเขาตัวหนึ่ง หรือไม่ก็นกพิราบหนุ่มสองตัวก็ได้ นางเลือกอันหลัง ซึ่งบ่งบอกถึงฐานะที่ยากจนของนางทั้งสอง

ลก 2:25-26 คุณเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ขณะเดียวกัน เห็นได้ชัดว่ามีชายชราคนหนึ่งอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มชื่อว่า สิเมโอน เขาถูกบรรยายว่าเป็น (1) *คนชอบธรรม* ซึ่งบ่งบอกว่าเขาเป็นคนชอบธรรมไม่เพียงในด้านอุปนิสัยของตนเท่านั้น แต่ยังในฐานะของเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย เขาน่าจะไว้วางใจในพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาแล้ว เขายังถูกบรรยายด้วยว่า (2) “คอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์” วลีที่ว่า “อิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์” เป็นสำนวนแบบยิวที่หมายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เราอาจกล่าวได้ว่า สิเมโอนกำลังโหยหาการปรากฏตัวของพระองค์ นอกจากนี้ (3) “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน” ด้วย นี่เป็นคำพูดในพระคัมภีร์เดิมที่เทียบเท่ากับ ‘การประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ในพระคัมภีร์ใหม่ กล่าวโดยสรุปก็คือ สิเมโอนเป็นชายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งพระเจ้าทรงพอพระทัยในตัวเขามาก ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงเปิดเผยแก่เขาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า เขาจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระเมสสิยาห์

ลก 2:27-32 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ 28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า 29 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์

ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำรัสของพระองค์ 30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย 32 เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"

ดังนั้น เมื่อนางมารีย์และโยเซฟพาพระเยซู (ผู้ทรงมีอายุได้เพียงหนึ่งเดือนกว่าๆเท่านั้น) ไปยังพระวิหารเพื่อทำการถวายและการไถ่อย่างเป็นทางการ ตามที่ระบุไว้ในข้อ 22-24 คือ "เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ" พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเปิดเผยแก่สิเมโอนว่าทารกน้อยผู้นี้คือ พระคริสต์ สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมารเยซู "และสรรเสริญพระเจ้า" คำที่แปลว่า สรรเสริญ (อะฮูลอเกะ โอ) นอกจากแปลว่า 'อวยพร' แล้วยังแปลได้ด้วยว่า 'สรรเสริญ' สิเมโอนทำเช่นนั้นจริงๆ เขาจึงอธิษฐานและทูลพระเจ้าว่าบัดนี้เขาสามารถ "ไปเป็นสุขตามพระคำรัสของพระองค์" เขาได้เห็นความรอดของพระเจ้าเองกับตาแล้ว ขณะที่เขาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็บรรยายถึงพระเยซูผู้เป็นทารกว่า ทรงเป็น (1) ความรอดของพระเจ้า (2) "ความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติ" (3) "และเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์" แน่แน่นอนที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้แล้วว่าพระองค์ผู้จะเสด็จมาจะทรงเป็นความสว่างให้แก่โลกนี้ ดู อิสยาห์ 9:2, 40:1, 49:6, เพลงสดุดี 43:3, ดาเนียล 2:22

ลก 2:33-35 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น 34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)"

ทั้งโยเซฟและนางมารีย์ต่างก็ "ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น" แต่สิเมโอนยังพูดไม่จบ เขาอวยพรทั้งคู่ต่อไปและเสริมด้วยคำพยากรณ์ที่เป็นกลางด้วย "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะ

เป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ” ถึงแม้พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่หนทางที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้นั้นก็จะไม่ใช่เรื่องง่าย คนมากมายจะหันมาต่อสู้อุบัติพระองค์และล้มทับพระองค์ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นหินที่ทำให้สะดุดและหินที่ทำให้สะดุด กระนั้นคนอื่นๆอีกมากมายก็จะลุกขึ้นอีก โดยนี่อาจสื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อทั้งหลาย ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ การลุกขึ้นฝ่ายวิญญาณเมื่อคนมากมายกลับใจเชื่อพระองค์ พระองค์จะทรงเป็นหมายสำคัญหนึ่งแก่ชนชาติอิสราเอลจริงๆ ถึงแม้คนมากมายจะพุดต่อสู้อุบัติพระองค์ก็ตาม

ยิ่งกว่านั้น สิเมโอนพยากรณ์แก่นางมารีย์โดยเฉพาะด้วยว่า ดาบ (เชิงเปรียบเปรย) จะแทงทะลุจิตใจของนาง แน่นอนที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อนางเห็นพระบุตรหัวปีของนางถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนต่อหน้าต่อตานาง ในการทำเช่นนั้น ความคิดของคนเป็นอันมากก็จะถูกเปิดเผย ทั้งเพื่อเป็นประโยชน์และเป็นโทษ

ลก 2:36-38 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออานนา บุตรสาวฟาเนลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี 37 แล้วก็ป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางคืนกลางวัน 38 ในขณะที่นั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ในเวลาเดียวกับที่สิเมโอนได้พยากรณ์เกี่ยวกับทารกเยซูแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้วิสุทธิชนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าอีกคนมาเพื่อถวายเกียรติพระบุตรของพระองค์เพิ่มอีก เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับนางเว็นเสียแต่นางอานนาผู้นี้เป็นผู้หญิงพยากรณ์ตระกูลอาเซอร์ นางเป็นผู้ชราแล้ว บางคนถือทรศนะที่ว่า นางเป็นม่ายมาแปดสิบสี่ปีแล้วหลังจากได้แต่งงานเป็นเวลาเจ็ดปี อย่างไรก็ตาม นั่นก็จะทำให้นางมีอายุประมาณ 110 ปีหรือประมาณนั้น ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือ นางอายุแปดสิบสี่ปีในตอนนั้น สิ่งที่สำคัญก็คือ การอุทิศตัวตามแบบของพระเจ้าของผู้หญิงที่รักคนนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่านาง “มิได้ไปจากพระวิหารเลย” นี่อาจสื่อว่านางได้รับที่พักอาศัยอยู่ที่นั่นหรือนางอาจใช้เวลาส่วนใหญ่ของนางไปกับการปรนนิบัติพระเจ้า “ด้วย

การถืออาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางคืนและกลางวัน” นี่คือ ผู้หญิงคนหนึ่งที่ตั้งชีวิตของนาง
ทุ่มเทให้กับการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

โดยการทรงจัดเตรียมพระเจ้าทรงนำนางมายังพื้นที่ของพระวิหารที่โยเซฟ นางมารีย์ และ
พระเยซูผู้เป็นทารกอยู่ในตอนนั้น คำที่แปลว่า **ขณะนั้น (โศรา)** มีความหมายว่า ‘ ณ เวลานั้น’
เช่นเดียวกับในกรณีของลิเมโอน เห็นได้ชัดว่าโดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์นาง
“ขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่
ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง” สิ่งที่ถูกสื่อออกมาก็คือว่า นางกล่าวถึงพระองค์ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์
คนเหล่านั้นที่รอคอยการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็มคือ คนทั้งหลายที่โหยหาการทรงช่วยให้พ้น
ของพระเจ้าในพระเมสสิยาห์

ลก 2:39-40 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้นก็
เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับ
ท่าน

ขณะที่อยู่ที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาได้กระทำ “การทั้งปวงตามพระราชบัญญัติ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (พิธีชำระตัวของนางมารีย์ การถวายและการไถ่คืนบุตรหัวปีของนาง
และการถวายเครื่องบูชาและพิธีต่างๆที่เกี่ยวข้องกับนางมารีย์และพระเยซู) ลำดับเวลานั้นไม่
ชัดเจน จากบันทึกของมัทธิว เรารู้ว่าพวกเขาไปยังอียิปต์ช่วงระยะเวลาหนึ่ง สิ่งที่มีบันทึกไว้ตรงนี้
เห็นได้ชัดว่าเป็นภาพรวม พวกเขากลับไปยังเมืองเบธเลเฮมเพราะว่าพระเยซูอายุแค่เดือนกว่าๆ
เท่านั้น พวกเขาจึงใช้เวลาสักกระยะที่นั่น จากนั้น เหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับพวกนักปราชญ์และเฮโร
ดก็เกิดขึ้นและในเวลานั้นเอง พวกเขาจึงหนีไปยังอียิปต์ หลังจากนั้น พวกเขาก็กลับไปยังที่อาศัย
เดิมในแคว้นกาลิลี คือ “กลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตน” มันไม่ใช่เมืองมรดกของพวกเขา แต่
เป็นที่ๆพวกเขาได้มาอาศัยอยู่

ที่นั่นเองพระเยซูทรงเติบโตเข้าสู่วัยหนุ่มและกลายเป็นผู้ใหญ่ต่อไป น่าสังเกตว่าพระองค์
ไม่เพียงวัฒนาเติบโตในด้านร่างกายเท่านั้น แต่ยัง “เข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติ

ปัญญา” ด้วย ข้อความที่ถูกเน้นตรงนี้ถูกต้องแล้ว แทนที่จะมุ่งเน้นเรื่องการเข้มแข็งฝ่ายร่างกาย พระองค์ทรงถูกฝึกหัดให้มีความเข้มแข็งในฝ่ายจิตวิญญาณและสติปัญญา “และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน”

ลก 2:41-42 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ
42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น

ในฐานะเป็นชีวิตที่เคร่งและดำเนินตามทางของพระเจ้า นางมารีย์และ โยเซฟ “เคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ” (ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ผู้ชายทุกคนต้องไปยังพระวิหารเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงสำคัญ คือ เทศกาลปัสกา/กินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลเพ็นเทคอสต์ และเทศกาลอยู่เพิง (พระราชบัญญัติ 16:16) พระคัมภีร์มิได้ระบุว่าโยเซฟทำเช่นนั้นเพื่อห่อหุ้มหรือไม่ว่างไรก็ตาม การไปร่วมเทศกาลเลี้ยงสำหรับผู้หญิงก็แล้วแต่ความสมัครใจและเลือกที่จะไปร่วมหรือไม่ไปก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด พวกเขาทั้งครอบครัวก็ไปร่วมเทศกาลปัสกาทุกปีในฤดูใบไม้ผลิ) ถึงแม้บางคนได้พยายามตีความเรื่องที่พระเยซูเสด็จไปตอนอายุสิบสองปี แต่เห็นได้ชัดว่าเด็กชายวัยไม่ได้กลายเป็น ‘บุตรแห่งพระบัญญัติ’ จนกว่าพวกเขามีอายุสิบสามปี อย่างไรก็ตาม นางมารีย์และโยเซฟก็พยายามที่จะฝึกหัดพระเยซูในทางที่พระองค์ควรจะดำเนินไปและหมั่นพาพระองค์มากับพวกเขาด้วยปีละครั้งที่พระวิหารเพื่อให้พระองค์ทรงคุ้นเคยกับมัน

ลก 2:43-45 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ **44** แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน **45** เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

ครบกำหนดวันเลี้ยงที่ว่านี้ก็คือ การครบกำหนดเจ็ดวันสำหรับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่ต่อจากเทศกาลปัสกา เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มใหญ่จากแคว้นกาลิลีได้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหมู่คณะ ขณะที่นางมารีย์และโยเซฟเดินทางกลับไปพร้อมกับคณะของพวกเขา ทั้งสองก็หา

พระเยซูไม่เจอในหมู่คนที่มาด้วยนั้น พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงอยู่กับพวกญาติพี่น้องในกลุ่มนั้น
อย่างไรก็ตาม หลังจากเดินทางไปได้วันหนึ่งเต็มๆแล้ว พวกเขา ก็พบว่าพระองค์มิได้ทรงอยู่กับผู้
ใดในกลุ่มคนเลย ทั้งสองจึงเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์

ลก 2:46-50 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหาร
ท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาด
ใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็
ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่
แสวงหาเป็นทุกข์นัก" 49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า "ท่านทั้งหลายทำไม ท่านไม่ทราบ
หรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน" 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำสั่งพระ
กุมารกล่าวแก่เขา

สามวันที่ว่านี้อาจหมายถึงวันที่สามนับตั้งแต่พวกเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็ม หรือมันอาจ
หมายถึงสามวันในการเที่ยวตามหาทั่วกรุงเยรูซาเล็มหลังจากวกกลับมาแล้วก็ได้ หากเป็นใน
กรณีหลัง เขาทั้งสองก็คงแทบบ้าไปเลยเมื่อพวกเขาพบพระองค์ในที่สุด เหตุการณ์ในพระวิหาร
เกี่ยวกับพวกอาจารย์ด้านพระราชบัญญัติก็เป็นเรื่องน่าสนใจ สภาซานเฮดรินของยิวนั่งประชุม
กันในรูปครึ่งวงกลม ที่อยู่ด้านหน้าก็คือ 'พวกอาจารย์' ด้านพระราชบัญญัติผู้ซึ่งนั่งเป็นสามแถว
รูปครึ่งวงกลมเช่นกัน โดยแต่ละแถวก็อยู่ต่ำกว่าแถวก่อนหน้า 'พวกอาจารย์' เหล่านี้ (แปลจากคำ
กรีก *คิวดาคาลอส* ซึ่งจริงๆแล้วแปลว่า 'พวกอาจารย์') เป็นพวกนักวิชาการและนักปราชญ์แห่ง
อิสราเอล อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงประทับนั่งอยู่กับพวกนักวิชาการด้านพระราชบัญญัติเหล่านี้
และถามและตอบคำถามต่างๆ ที่อยู่ที่นั่นด้วยน่าจะเป็นรับบีผู้ยิ่งใหญ่ฮิลเลล และซัม ไม แต่
พระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าสองคนนี้ก็อยู่ที่นั่น "คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญา
และคำตอบของพระกุมารนั้น"

ขณะที่พระเยซูกำลังอภิปรายด้านศาสนศาสตร์กับพวกรับบีชื่อก้องแห่งศาสนายิวอย่างถึง
พริกถึงขิง นางมารีย์และโยเซฟก็พบพระองค์ในที่สุด แน่แน่นอนที่มารดาของพระองค์ซึ่งน่าจะ
โมโหหัวฟัดหัวเหวียงแทบบ้าตำหนิพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่

แสวงหาเป็นทุกชั้นนัก” พระเยซูได้ทรงถูกยกชูให้อยู่ในที่ประชุมอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆเกี่ยวกับพระบิดาในสวรรค์และเป็นพระบิดาที่แท้จริงของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกลับไปอยู่ในเขตแดนที่พระองค์ได้จากมา

อาจด้วยความคิดถึงบ้านน้อยๆ พระองค์ทรงตื่นตื่นกับการได้ตรัสถึงเรื่องต่างๆของพระเจ้า จากมุมมองนั่นเอง เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงล้อมกรอบคร่าวๆของพระองค์บนโลกนี้ไปเสียสนิท อาจเป็นไปได้ว่าจากมุมมองนั่นเองพระองค์จึงทรงตอบนางมารีย์และโยเซฟด้วยความไว้ใจเพียงสาและปราศจากการไม่ให้ความเคารพว่า “ท่านที่เยวหาคันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน” (คำว่า “ทราบ” ตรงนี้คือ *เอะอีโค*) ประโยคนี้แปลตรงตัวได้ว่า ‘พวกท่านไม่ทราบหรือว่าฉันต้องอยู่ใน (พระนิเวศ) แห่งพระบิดาของฉัน’ อย่างไรก็ตาม นางมารีย์และโยเซฟก็ไม่ได้คิดในระนาบเดียวกัน พวกเขาจึง “ไม่เข้าใจคำสั่งพระกุมารกล่าวแก่เขา”

ลก 2:51-52 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ได้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

เมื่อกลับไปบ้านที่เมืองนาซาเร็ธ พระองค์ก็ทรง “อยู่ได้ความปกครองของเขา” เราเห็นชัดเจนถึงความเชื่อฟังอันบริสุทธิ์ของบุตรที่ชอบธรรมคนหนึ่ง นอกจากนี้นางมารีย์ก็ทำเหมือนที่เคยทำนั่นคือ “เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ” นี่สื่อถึงจิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณา อ่อนสุภาพ และเงียบสงบของนาง เมื่อพระเยซูทรงเจริญวัยเป็นหนุ่ม พระองค์ก็ทรงจำเริญขึ้น “ในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย” เราควรหมายเหตุไว้ว่าสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้คือ การเจริญเติบโตในด้านสติปัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงจำเริญขึ้นในด้านความรู้อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม พระวิญญานบริสุทธิ์ก็ตรัสชัดเจนว่าการเจริญเติบโตของพระองค์นั้นเป็นในด้านสติปัญญา นี่เป็นบทเรียนที่สื่อสำหรับเราในทุกวันนี้ด้วย นอกจากนี้ พระองค์ก็ทรง “เป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” คำที่แปลว่า **เป็นที่ชอบ** (*คาริส*) ปกติแล้วมีความหมายว่า ‘พระคุณ’ ความหมายตรงนี้ก็ก็คือว่า พระเยซูทรงจำเริญขึ้นในด้านความสง่างามและความกรุณา พระองค์ไม่

เพียงทรงมีความชอบธรรมแห่งสติปัญญาเท่านั้น แต่ยังมีความสง่างามและความกรุณาแห่งพระคุณด้วย มันปรากฏชัดแจ้งต่อทั้งพระเจ้าและใครก็ตามที่รู้จักพระองค์ แม้ขณะที่ยังเป็นหนุ่มน้อย แต่พระเยซูก็ทรงเป็นแบบอย่างของความชอบธรรมและความสง่างามแห่งสติปัญญา

*****

ภาพรวมของลูกา 3: การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกนำเสนอตามมาด้วยการให้บัพติศมาพระเยซู จากนั้นลูกาจึงแสดงวงศ์วานของนางมารีย์ โดยสืบย้อนไปถึงอาดัม

ลก 3:1-2 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮอร์คเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟลิปน้องชายของเฮอร์คเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิติส ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

จากนั้นจุดสนใจก็เปลี่ยนกลับมาที่ยอห์น ตอนนี้พระเยซูก็ทรงเป็นผู้ใหญ่แล้ว โดยมีอายุประมาณสามสิบปีโดยยอห์นมีอายุแก่กว่าประมาณ 6 เดือน พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัดเจนถึงลำดับเวลาที่ชัดเจน มันเป็นที่สิบห้าแห่งรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นยูเดีย เฮอร์ค อันทิพาต (บุตรชายของเฮอร์คมหाराช) เป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นกาลิลี ขณะที่ฟลิปน้องชายของเขาเป็นเจ้าเมืองครองแคว้นอิทุเรีย และลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองครองแคว้นอาบีเลน ‘เจ้าเมือง’ (tetrarchies) ที่ว่านี่เป็นการแบ่งอาณาจักรของเฮอร์คมหाराชออกเป็นส่วนๆ ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเขาหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว พวกเขาเป็นผู้ครองแคว้นที่ได้รับอนุญาตจากพวกโรมภายใต้ปีลาตและกินอาณาบริเวณตั้งแต่เลบานอนและซีเรียไปทางทิศเหนือและลงใต้เรื่อยไปโดยรวม ‘ปาเลสไตน์’ ด้วย ลูการะบุช่วงเวลาในประวัติศาสตร์รวมถึงผู้นำทางการเมืองต่อนั้นได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ ลูการะบุว่าใครเป็นมหาปุโรหิตประจำการในขณะนั้นด้วย น่าสังเกตว่ามีการเอ่ยถึงชายสองคน “อันนาสและคายาฟาส” มีคนเสนอหลายทฤษฎีว่าเพราะเหตุใดจึงต้องมีสองคน ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าสองคนนี้เป็นมหาปุโรหิตร่วมโดยสลับกันทำหน้าที่ร่วมกันปีเว้นปี อย่างไรก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือทฤษฎีที่ว่า ปีลาตได้ปลดอันนาสจากตำแหน่งมหาปุโรหิตด้วยเหตุผลทางการเมืองและตั้งคายาฟาส ลูกาเขียนของเขาขึ้นดำรงตำแหน่งแทน โดยหลักการแล้ว

พวกยิวจึงนับถืออันนาสอยู่ แต่ด้วยความจำเป็นก็เลยต้องจำใจยอมรับคาซาฟาส ดู ยอห์น 11:49 และ 18:13

ไม่ว่าในกรณีใด มันก็เป็นช่วงเวลานี้เองที่ “พระวาระของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร” คำที่แปลว่า **ถิ่นทุรกันดาร (เอะเรมอส)** เป็นคำเดียวกับในลูกา 1:80 เห็นได้ชัดว่ามันเป็นถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดียซึ่งเป็นที่ๆเขาเติบโตขึ้นมา

ลก 3:3-6 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันล้ำค่าการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ 6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"

การรับใช้และการประกาศของยอห์นจึงเริ่มขึ้นดังนี้ มันเป็นการจัดเตรียมสำหรับการรับใช้ที่จะเริ่มในไม่ช้าของพระคริสต์ ข่าวสารที่เขาประกาศคือเรื่องการกลับใจใหม่ นอกจากนี้ยอห์นยังให้บัพติศมารูปแบบหนึ่งซึ่งไม่ใช่แบบของคริสเตียนและไม่ใช่ตามพระราชบัญญัติด้วย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นการประกาศให้คนอื่นรู้ว่าตนยอมรับข่าวสารของยอห์น นั่นคือ การกลับใจใหม่

วลี “เรื่องบัพติศมาอันล้ำค่าการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้” เป็นสิ่งที่น่าออกความเห็น นี้ไม่ได้หมายความว่าบัพติศมาของยอห์นยกโทษบาปได้ คำสำคัญคือคำว่า **เพื่อ** มันแปลจากคำบุพบท **เอะฮิส** ปกติแล้วคำๆนี้แปลเป็น ‘เข้าสู่’ ดังนั้นความหมายตรงนี้ก็คือ ‘เพราะ’ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า **เพื่อ (เอะฮิส)** อาจใช้ในความหมายที่ว่า ‘ประกาศจับนาย ก ขื้อหาปล้นธนาคาร’ นี้ไม่ได้หมายความว่า นาย ก ถูกประกาศจับเพื่อก่อเหตุปล้นธนาคาร แต่เขาถูกประกาศจับเพราะเขาได้ก่อเหตุปล้นธนาคารต่างหาก นี่เป็นความหมายของข้อความในข้อนี้ บัพติศมาของยอห์นมีมาเพราะการกลับใจใหม่และการยกโทษบาปที่เกิดขึ้นตามมา ยอห์นให้บัพติศมาเพราะว่าผู้คนตอบรับต่อข้อความเรื่องการกลับใจใหม่ที่เขาประกาศเพราะว่าพระมหากษัตริย์

และอาณาจักรของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว บัพติศมาของพวกเขาเป็นคำพยานต่อหน้าผู้คนถึง สิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วในจิตใจของพวกเขา ถึงแม้ในทางเทคนิคแล้วจะไม่ใช่บัพติศมาแบบ คริสเตียน แต่ในทางหลักการแล้วมันก็คล้ายกันอย่างมาก คำที่แปลว่า **ยกความผิดบาป** (*อาเฟะ ซิส*) มักถูกแปลเป็น ‘การยกโทษ’

ลูกาจึงยกข้อความจากอิสยาห์ 40:3 ซึ่งกล่าวชัดเจนถึงศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่จะเป็นผู้เบิก ทางของพระคริสต์ ความหมายก็คือว่า ประชาชาติอิสราเอลจะต้องเตรียมหนทางของพระมหา กษัตริย์ของพวกเขาที่จะเสด็จมาและทำให้ทางนั้นเหมาะสม (นั่นคือ ตรง) สำหรับการมาถึงของ พระองค์ ความหมายที่สำคัญกว่าในฝ่ายวิญญูณ (ซึ่งคนมากมายในตอนนั้น ไม่เข้าใจ) ก็คือว่า การเตรียมที่ว่านี้คือ การเตรียมใจในการกลับใจใหม่ ความเชื่อ และการยอมจำนนต่อพระผู้สร้าง และพระมหากษัตริย์ของพวกเขา ข้อพระคัมภีร์ที่ยกมาในข้อ 5 จะสำเร็จจริงๆในยุคพันปีเมื่อ สภากฎมึประเทศของอิสราเอลจะถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ ฝ่ายวิญญูณในตอนนั้นก็คือ การเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และ การทำให้หนทางของพระองค์นั้นราบเรียบและเป็นเส้นตรง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จงเตรียมตัวใจ ฝ่ายวิญญูณของพวกท่านให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาถึงในเร็วๆนี้ของพระองค์ อย่าปล่อยให้ มี สิ่งกีดขวางฝ่ายวิญญูณใดๆสำหรับการมาถึงของพระองค์เลย วลีสุดท้ายในข้อ 6 กล่าวล่วงหน้า ชัดเจนถึงความรอดของพระเจ้าที่จะมายัง “เนื้อหนังทั้งปวง” (ผู้คนทั้งปวง)

ลก 3:7-9 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า "โอ เจ้าชาติ ูรร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจ ของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้ง หลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 9 บัดนี้ ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ"

ข้อความที่ยอห์นประกาศนั้นรุนแรง เขาไม่อ้อมมือเลย ขณะที่เขาเทศนา ผู้ชนก็แห่กันมา ฟังและรับบัพติศมาจากเขา เขาจึงเทศนาอย่างเผ็ดร้อนว่า “โอ เจ้าชาติกูรร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนี จากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น” ในฝูงชนที่แห่กันมานั้น ไม่ได้มีเพียงคนที่กลับใจอย่างแท้จริง

เท่านั้น แต่ยังมีพวกคนหน้าซื่อใจคดเคร่งศาสนาและพวกเสแสร้งด้วย เขาเรียกคนเหล่านั้นว่า “เจ้าชาตึ๊งร้าย” (พระเยซูทรงเรียกพวกฟาริสีเช่นนี้หลายครั้งเหมือนกัน ดู มัทธิว 3:7 และ 12:34) นี่เท่ากับเขาถามคนพวกนั้นอย่างประชดประชันว่า ‘ใครเตือนพวกเจ้าถึงการพิพากษาที่จะมานั้น’

อย่างไรก็ตาม เขาสั่งคนพวกนั้นว่า “จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น” ข้อพิสูจน์เรื่องการกลับใจใหม่นั้นง่ายนิดเดียว หากมีการกลับใจใหม่จริงๆ มันก็ต้องแสดงออกมาในผลของการกลับใจนั้น เขาตำหนิคนพวกนั้นที่พูดว่า “เรามีอับราฮัมเป็นบิดา” พวกฟาริสีที่ย่อหยิ่งเชื่อว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัม ดังนั้นพวกเขาจึงมีความเหนือกว่าในด้านศีลธรรมและจิตวิญญาณ แต่ยอห์นก็ปรามพวกเขาอย่างแรงว่า “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้” ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงสามารถสร้างเชื้อสายของผู้คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าได้โดยปราศจากทัศนคติที่เห็นว่าตัวชอบธรรมซึ่งเป็นของคนอิสราเอลมากมายในสมัยนั้น (พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ในคริสตจักรของคนต่างชาติ)

ที่เป็นलगบอกเหตุถึงไปกว่านั้นก็คือว่า เขาเตือนว่า “บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” สิ่งที่ถูกตัดออกมาอย่างชัดเจนก็คือว่า พระพิโรธของพระเจ้าใกล้จะตกบนชนชาติอิสราเอลเต็มทีแล้ว สิ่งนี้อาจถูกสื่อด้วยก็คือ การพิพากษาที่จะมาเพราะการปฏิเสธพระคริสต์ซึ่งสำเร็จในปี ค.ศ. 70 โดยน้ำมือของติตัส ขวานยังไม่ได้ถูกจาม แต่มันก็ถูกจ่อตรงรากของต้นไม้แล้ว สัญลักษณ์ดั้งเดิมอย่างหนึ่งของชนชาติอิสราเอลก็คือ ต้นมะกอกเทศ ประเพณีในการปลูกพืชสวนของแคว้นนั้นก็คือว่า เมื่อต้นมะกอกเทศต้นใดไม่ยอมออกผลหรือออกผลแล้ว มันก็จะถูกโค่นลงและถูกไปใช้เป็นฟืน อิสราเอลตกอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะเจอกับพระพิโรธของพระเจ้าเต็มที พระมหากษัตริย์ของพวกเขาใกล้จะเสด็จมาแล้ว ข่าวสารที่พวกเขาได้ยินคือ เรื่องการกลับใจใหม่ นี่สื่อว่าหากพวกเขาไม่กลับใจใหม่ การพิพากษาของพระเจ้าที่จะตกบนพวกเขาก็เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ นี่อาจเป็นการอ้างอิงถึงอิสยาห์ 11:1 แบบแฝงๆ ซึ่งในข้อนั้นศาสดาพยากรณ์อิสยาห์พยากรณ์ว่า จะมีหน่อแตกออกมาจากตอ (คือโคนต้นไม้ที่เหลือ) ของเจสซีและจะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา ราชวงศ์กษัตริย์ของดาวิดนั้นได้ถูกโค่นลงเรียบร้อยแล้ว โดยรอคอยการมาถึงของพระเมสสิยาห์ นี่สื่อตรงนี้ว่าขวานจะถูกจاملงบนต้นมะกอกเทศแห่งชนชาติอิสราเอลอีกครั้ง

ลก 3:10-14 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า "เราจะต้องทำประการใด" 11 ท่านจึงตอบ
เขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน" 12 พวกเขา
ก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด"
13 ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัก" 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า
"พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด" ท่านตอบเขาว่า "อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่
จงพอใจในค่าจ้างของตน"

เห็นได้ชัดว่าเกิดการฟ้องใจในส่วนของพวกคนที่มาฟังเขา "ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า
"เราจะต้องทำประการใด"" มีคนสามประเภทซักถามเขา ได้แก่ (1) พวกประชาชนธรรมดา คำที่
แปลว่า ประชาชน (ออกคอส) มีความหมายว่า 'ฝูงชน' หรือ 'พวกคนธรรมดา' ชาวสารที่มาถึง
พวกเขา นั้นเรียบง่ายชัดเจน จงเต็มใจที่จะให้แก่บรรดาคนที่ขัดสน มันคือแก่นแท้ของการดำเนิน
ในความรัก (2) พวกเก็บภาษี คือพวกคนที่ทำงานให้กับพวกโรมตามสัญญาจ้างเพื่อเก็บรวบรวม
ภาษีให้กับพวกโรม ในกรณีของอิสราเอลศตวรรษแรก คนพวกนี้เป็นยิวที่ตกลงทำงานให้กับ
พวกโรมโดยการเก็บภาษีของพวกโรมให้ได้โดยใช้วิธีใดก็ได้ที่จำเป็น คนพวกนี้ถูกมองอย่างถูก
ต้องว่าเป็นคนไร้ยางอายและถึงขนาดไม่ซื้อสัตว์เลยด้วยซ้ำ หลังจากได้ยินยอห์นเทศนาว่า
อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้วและพวกเขาต้องกลับใจใหม่ คนกลุ่มหนึ่งก็ถามยอห์นด้วยคำถาม
เดียวกันว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด" (คำที่แปลว่า อาจารย์ (ดีดาสคาลอส)
แปลได้ด้วยว่า 'ครู') คำตอบของยอห์นที่มีให้แก่พวกเขาก็คือ "เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกิน
พิกัก" ในฐานะเป็นพนักงานสัญญาจ้างของรัฐบาลโรม พวกคนเก็บภาษีหลายคนก็จะชูดริคภาษี
ให้มากที่สุด 'เท่าที่ตลาดจะรับไหว' มันกลายเป็นโบนัสสำหรับพวกเขาซึ่งรัฐบาลโรมไม่สนใจ
คำเตือนสติของยอห์นในกรณีนี้จริงๆแล้วก็คือ 'จงเป็นคนซื้อสัตย์' อย่าเรียกเก็บภาษีเกินกว่าที่ได้
กำหนดไว้แล้ว

จากนั้น (3) พวกทหาร ก็เข้ามาหาขอโทษ คนพวกนี้อาจเป็นพวกทหาร โรมในพื้นที่ดัง
กล่าว อย่างไรก็ตาม ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ พวกเขาเป็นทหารยิวภายใต้บังคับบัญชาของเฮโรด
เจ้าเมืองกาลิลีหรือฟีลิปเจ้าเมืองอิทุเรีย ถึงแม้พวกโรมถืออำนาจเด็ดขาด แต่พวกเขาก็อนุญาตให้

มีพวกเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยประจำท้องถิ่นเช่นกัน พวกทหารที่ว่าน่าจะหมายถึงคนเหล่านี้ ไม่ว่าจะในกรณีใด หลังจากได้ยื่นข้อหาของข้อหั้นเกี่ยวกับการกลับใจใหม่แล้ว พวกเขาก็ถามข้อหั้นด้วยคำถามเดียวกันว่า “พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด” คำตอบของข้อหั้นนั้นก็เรียบง่ายจริงๆ นี่เท่ากับเขาตอบว่า ‘จงทำสิ่งที่ถูกต้อง’ กล่าวโดยเฉพะเจาะจงก็คือ เขาเตือนคนเหล่านั้นมิให้อาเปรียบผู้อื่นในการกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น (นั่นคือ รังแกพวกเขา) อย่าใส่ความเท็จผู้ใดเลย จงพอใจในค่าจ้างของตน พวกทหารมักขึ้นชื่อในเรื่องการบ่นเกี่ยวกับค่าจ้างของตน คำกำชับนี้ก็ยังมีอีกคนในปัจจุบันด้วย

ลก 3:15-18 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงข้อหั้นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ 16 ข้อหั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยไฟ 17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงขำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ" 18 ข้อหั้นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย

ด้วยเหตุนี้ คนทั้งหลาย (ลาออส) กำลังคอยอยู่ ความหมายก็คือว่า พวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ ข้อหั้นได้กระทำการรับใช้ของตนดีทีเดียว พวกเขายิวจำนวนมากที่มาฟังเขาต่างมีใจจดจ่อรอคอยการเสด็จมาถึงในไม่ช้าของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา อันที่จริงแล้ว หลายคน *ใคร่ครวญ* (นั่นคือ ไตร่ตรอง) ว่าจริงๆ แล้วข้อหั้นเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ เขาเปรียบเทียบความคิดนั้นทันที คำตอบของเขานั้นทั้งมีพลังและเรียบง่าย “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

ถึงแม้จะยอมรับตำแหน่งของตนว่าเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ โดยการให้รับบัพติศมา แต่เขาก็ให้ตัวเองอยู่ในที่อันเหมาะสม เขาไม่คู่ควรที่จะ ‘แก้สายฉลองพระบาท’ ของพระเมสสิยาห์ (ใน

ความหมายตรงตัวแล้ว สายฉลองพระบาทที่วานี้ก็คือ สายหนังของรองเท้าแตะของคนๆหนึ่ง มันเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ที่จะแก้สายรัดรองเท้าของเจ้านายของตน) ยอห์นจึงกล่าวถึงความที่ตน ด้อยกว่าพระเมสสิยาห์ของเขา วลีที่พูดถึงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธ์น่าจะหมายถึง การจุ่มผู้เชื่อทั้งหลายเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ซึ่งเกิดขึ้นครั้งแรกในวันฟื้นเทออสต์และการถือกำเนิดของคริสตจักร (ดูคำอธิบายของ 1 โครินธ์ 12:12-13) วลีที่พูดถึงการรับบัพติศมาด้วยไฟน่าจะหมายถึงการสำแดงที่มองเห็นได้ของพระวิญญูณในวันฟื้นเทออสต์ใน กิจการ 2:3 ความหมายของเหตุการณ์ต่อนั้นก็คือ การสำแดงภายนอกที่มองเห็นได้ของพระวิญญูณ ซึ่งรับรองความจริงแท้ของพระราชกิจฝ่ายวิญญูณที่คนมองไม่เห็นในการนำผู้เชื่อทั้งหลายเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ในวันนั้น

ภาพเปรียบเทียบปลัวในพระหัตถ์ของพระเมสสิยาห์ ซึ่งชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่วรวบรวมข้าวไว้ในยุ้งฉางและเผาเกลบนั้นต่างเกี่ยวข้องกับวิธีปฏิบัติทางการเกษตรของคนใน ตะวันออกกลาง ข้าวสาลีถูกนวด (เอาเนื้อในของข้าวออกจากเปลือกนอกที่เป็นแกลบ) โดยการโยนมันขึ้นฟ้าพร้อมกับอุปกรณ์ที่เรียกว่า *ปลัว* เนื้อในของข้าวซึ่งหนักกว่าก็ตกลงบนพื้นผิวแข็งที่เรียกว่า ลานนวดข้าว และแกลบที่มีน้ำหนักเบากว่าก็ถูกลมพัดกระจายไป จากนั้นเนื้อในของข้าวซึ่งถูกนวดแล้วก็ถูกเก็บรวบรวมและนำไปเก็บไว้ในโอกาสต่อไป หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการนี้แล้ว แกลบก็ถูกรวบรวมและนำไปเผาไฟ การประยุกต์ใช้ภาพเปรียบเทียบทั้งเรื่องนี้ก็คือว่า พระเมสสิยาห์ใกล้จะเสด็จมาแล้วเพื่อทำการเก็บเกี่ยวให้เสร็จสิ้น รัชฎ์พืชซึ่งเป็นที่ต้องการก็จะถูกเก็บไว้ต่างหากเพื่อไว้ใช้ประโยชน์และแกลบก็ถูกเผาไฟ สิ่งที่ยอห์นน่าจะกำลังกล่าวอยู่ที่คือว่า พระคริสต์ (นั่นคือ พระเมสสิยาห์) ใกล้จะเสด็จมาแล้วเพื่อเก็บเกี่ยวประชากรของพระองค์และพิพากษาพวกที่เหลือ มันเป็นการปิดท้ายคำเทศนาของเขาเรื่องการกลับใจใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา คนเหล่านั้นที่เตรียมตัว (ผ่านทาง การกลับใจใหม่ตามแบบของพระเจ้า) ก็จะเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์ ส่วนคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เตรียมตัวไว้ (นั่นคือ แกลบ) ก็จะถูกทำลาย ภาพรวมที่ใหญ่กว่าก็คือว่า พระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์จะทรงรับคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ไว้และจะทรงพิพากษาบรรดาคนอธรรม การประยุกต์ใช้เกี่ยวกับอวสานกาลก็น่าจะหมายถึงการรับขึ้นของคริสตจักรซึ่งตามมาด้วยยุคเจ็ดปี (สำหรับพวก

อิสราเอลแล้ว มันก็คือการละเว้นพวกยิวที่เชื่อในยุคเจ็ดปีไว้ และการพิพากษาพวกคนที่เหลือ) ยอห์นจึงเทศนาเรื่องทีละหลายๆอันอีกหลายเรื่องให้ประชาชนฟัง

ลก 3:19-20 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น 20 เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

ขณะเดียวกัน ยอห์นได้ติเตียนเฮโรด อันทิปาส เฮโรดได้มีสัมพันธ์สวาทกับภรรยา น้องชายของตน (นางเฮโรเดียส) และนางก็ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันกับเขาในเวลาต่อมา นอกจากนี้ ยอห์นยังกล้าติเตียนเฮโรดในเรื่องความบาปอื่นๆในชีวิตของเขาอีกด้วย ดังนั้น เพื่อเพิ่มเข้ากับความชั่วอื่นๆของตน เฮโรดยังได้สั่งจำคุกยอห์นด้วย

ลก 3:21-22 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสถฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

ลูกาบันทึกเกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซู มันมีรายละเอียดน้อยกว่าในหนังสือมัทธิวหรือมาระโก อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าการบัพติศมานี้เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นถูกขังคุก พระองค์ทรงอธิษฐานที่นั่นขณะที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา ในเวลานั้นเอง "ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสถฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์" น่าสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตาทรงสำแดงพระองค์ในรูปแบบที่มองเห็นได้ตรงนี้เหมือนนกเขา พระเจ้าพระบิดาตรัสว่า การที่พระเยซูทรงรับบัพติศมานั้นก็เป็นเพื่อพ่อบุญพระทัยพระองค์มากๆ บัพติศมาของพระเยซูเป็นแบบอย่างให้กับพวกเรา 'เพื่อกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ' (มัทธิว 3:15) พระองค์ทรงรับบัพติศมา โดยทรงวางแบบอย่างที่ว่ามันเป็นการถูกต้องที่เราจะปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในการรับบัพติศมาในวันนี้

ลก 3:23-38 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็น

บุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยัณนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาอุม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักราย 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอันนา ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซอัลทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัคคี ซึ่งเป็นบุตรโคสั้ม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลีเอเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรนาซัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทรารห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตรเศรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟักซาด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามัค 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรค ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

ตรงนี้ลูกาสืบย้อนวงศ์ตระกูลของพระเยซูผ่านทางนางมารีย์มารดาของพระองค์ ตอนนั้นที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาและเริ่มต้นการรับใช้ปวงชน พระองค์ก็ทรง “มีพระชนมายุประมาณ สามสิบพรรษา” ซึ่งเป็นอายุตามบัญญัติของพวกเขาที่พวกปุโรหิตเริ่มการปรนนิบัติรับใช้ของตน ลูกากล่าวอย่างระมัดระวังว่าพระเยซูถูก “เข้าใจว่าเป็น” บุตร โยเซฟ

วงศ์ตระกูลนี้เริ่มต้นโดยการสืบย้อนกลับไปจากมารีย์ผ่านบิดาของนางคือ เฮลี (อันที่จริงแล้วโยเซฟเป็นลูกเขยของเฮลี บ้านที่กของมัทธิวกว่าชัดเจนว่าบิดาของโยเซฟคือ ยาโคบ ลำดับพงศ์พันธุ์ของมัทธิวนั้นแสดงให้เห็นวงศ์ตระกูลของโยเซฟ ส่วนของลูกาแสดงให้เห็นวงศ์ตระกูลของนางมารีย์ ทั้งสองคนต่างสืบเชื้อสายมาจากดาวิด วงศ์ตระกูลนี้สืบย้อนไปถึงดาวิด

โดยตรงในข้อ 31 จากนั้นมันก็สืบย้อนผ่านยูดาห์และไปจนถึงอับราฮัม ขณะที่วงศ์ตระกูลของโยเซฟในหนังสือมัทธิวเริ่มต้นแค่ด้วยอับราฮัม แต่บันทึกของลูกาสืบย้อนวงศ์ตระกูลที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้านี้ไปถึงอาดัม “ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า” นี่สอดคล้องกับใจความหลักของหนังสือลูกาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่พระองค์ทรงใช้เรียกตัวเองบ่อยๆ

*****

ภาพรวมของลูกา 4: บทที่สี่ของหนังสือลูกานำเสนอการเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซู เหตุการณ์ที่สำคัญสี่ประการถูกให้รายละเอียดไว้ (1) การทดลองพระคริสต์โดยพญามาร (2) การเทศนาอันเผด็จร้อนของพระองค์ในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธ (3) การที่พระองค์ขับผีออกที่เมืองคาเปอร์นาอุม และ (4) การรักษาแม่ยายของเปโตรและคนอื่นๆ

ลก 4:1-2 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร

บทบรรยายนี้เล่าเรื่องต่อจากการรับบัพติศมาของพระเยซูใน 3:21-22 พระองค์เสด็จกลับไปโดย “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เราจึงอาจกล่าวได้ว่าการอัศจรรย์ต่างๆและฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ปรากฏชัดในการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูนั้นเป็นมาโดยการฤทธิ์เดชแห่งการประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” (ยอห์น 3:34) มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน พระเยซูมิได้ตรัสเป็นภาษาแปลกๆ ทั้งๆที่พระองค์ทรงประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แง่มุมหนึ่งของการประกอบไปด้วยพระวิญญาณก็ปรากฏชัดในการที่ “พระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์” เมื่อผู้ใดประกอบไปด้วยพระวิญญาณ เขาก็ถูกพระวิญญาณควบคุมด้วย *ถิ่นทุรกันดาร* ที่ว่านี้น่าจะหมายถึงถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดียใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นที่ยอห์นเติบโตขึ้นมา ที่นั่นเองเห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าในการเตรียมตัวสำหรับการรับใช้ของพระองค์ที่จะมา พระองค์มิได้เสวยอะไรเลยเป็นเวลาสี่สิบวัน เห็นได้ชัดว่าพระองค์ “ทรงถูกพญามารทดลอง” ทั้งในระหว่างและหลังจากสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงอดอาหารในถิ่นทุรกันดารนั้น ดูเหมือนจะเห็น

ได้ชี้ว่าพญามารจะหาโอกาสโจมตีแม้ในยามที่คนๆหนึ่งใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า เมื่อครบสี่สิบวันนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

ลก 4:3-4 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง" 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'"

เห็นได้ชัดว่าซาตานคอยสังเกตสภาพร่างกายของเรา ถึงแม้ตัวมันเองจะเป็นวิญญาณ แต่มันก็รับรู้ได้ถึงความหิวโหยอย่างรุนแรงของพระเยซู ด้วยเหตุนี้มันจึงใช้โอกาสนั้นเป็นเครื่องมือเพื่อทดลองพระเยซู ให้เราสังเกตว่ามันเข้าหาพระเยซูอย่างไรในตอนแรก "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง" มันใช้กลยุทธ์เดียวกับที่ใช้ในสวนเอเดน มันเริ่มต้นด้วยการสร้างความสงสัย จนถึงทุกวันนี้พญามารก็เป็นผู้สร้างความสงสัยเหมือนเดิม บางทีในสภาพที่อ่อนกำลังของพระเยซู มันก็คิดว่ามันจะทำให้พระเยซูทรงยอมแพ้ได้ โดยยุให้พระองค์สร้างขนมปังจากก้อนหิน คำตอบของพระเยซูนั้นทั้งลึกซึ้งและเรียบง่าย พระองค์ทรงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 8:3 "มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า" พระองค์ทรงตอบโต้การโจมตีของซาตานด้วยพระคัมภีร์ เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงจดจำพระวจนะของพระเจ้าไว้ขึ้นใจ นอกจากนี้ พระองค์ตรัสหลักการที่ลึกซึ้งว่าเรื่องต่างๆของชีวิตนั้นก็เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าเป็นเรื่องของร่างกาย (ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงเน้นเรื่อง**บรรดาถ้อยคำ**ของพระเจ้าในการตรัสถึง "พระวจนะทุกคำของพระเจ้า")

การคล้อยใจของพระคัมภีร์นั้นอยู่ในระดับถ้อยคำเลย นี่สื่อชัดเจนว่าการเก็บรักษาไว้ของพระคัมภีร์ก็อยู่ในระดับถ้อยคำด้วย แหล่งเดียวของพระคัมภีร์ที่มีอยู่ก็คือ สำเนาต่างๆที่ถูกเก็บรักษาไว้ของพระคัมภีร์ นั่นอยู่ในต้นฉบับดั้งเดิมที่รับมาของพระคัมภีร์ ต้นฉบับสมัยใหม่แบบชอบจับผิดไม่ได้มีอยู่ก่อนปลายศตวรรษที่สิบเก้าเลย และได้เปลี่ยนแปลงหลายต่อหลายครั้งตลอดระยะเวลาหลายทศวรรษนับแต่นั้นเป็นต้นมา)

ลก 4:5-8 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขที่สูง ดำแดงบรรดาราช

อาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า "อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น 7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด" 8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"

ซาตานยังไม่จบ ถึงแม้บางคนในปัจจุบันได้พยายามที่จะระบุภูเขาที่พระองค์ทรงถูกทดลองว่าเป็นลูกไหน แต่พระคัมภีร์ก็มีได้ระบุไว้ อย่างไรก็ตาม และไม่ว่าที่ไหนก็ตาม พญามารก็ "ดำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร" บางคนพยายามเสนอว่าพญามารได้แสดงให้พระเยซูเห็นภาพชนชาติต่างๆ ในสมัยนั้นที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของโรม (คำที่แปลว่า พิภพ คือ *ออยคออูเมเน* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า โลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่และเป็นสำนวนที่หมายถึงจักรวรรดิโรม) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ด้วยก็คือว่า พญามารแสดงให้พระเยซูเห็นระบบของโลกที่แสดงออกมาตั้งแต่สมัยบาบิโลนตอนต้นมาจนถึงปัจจุบัน ในบันทึกของมัทธิวมีเสริมด้วยว่าซาตานแสดงให้พระองค์เห็น "ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น" (มัทธิว 4:8) ซาตานเป็นพระของ โลกนี้และเป็นผู้ครอบครองมันด้วย มันจึงเสนออาณาจักรที่ปราศจากพระเจ้าให้แก่พระเยซูหากพระองค์เพียงยอมกราบนมัสการมัน

อีกครั้งในการพยายามทดลองพระเยซู (ในการที่พระองค์ทรงยอมรับการดูหมิ่นเหยียดหยามแบบผู้รับใช้ พระองค์ได้ทรงถอดเสื้อคลุมแห่งอำนาจษัตริย์ของพระองค์ออก) พญามารได้ทดลองพระองค์ด้วยอาณาจักรต่างๆ ของ โลกนี้ "อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น" ซาตานเป็นผู้มูสาและอะไรก็ตามที่มันพูดก็เป็นสิ่งน่าสงสัย อย่างไรก็ตาม พระเยซูมิได้ทรงทำทนายมันด้วยสาระสำคัญของสิ่งที่มันเสนอให้ หากสมมติว่าสิ่งที่ซาตานกล่าวไว้เป็น

ความจริง เราก็เห็นอะไรบางอย่างเกี่ยวกับอาณาจักรของมัน คำที่แปลว่า อำนาจ (เอ็กซอซูซีอา) และมีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’

สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้ซาตานมีสิทธิอำนาจเหนือประชาชาติต่างๆ ของแผ่นดินโลกในฐานะเป็นพระของโลกรุ่นนี้เป็นเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศในยุคปัจจุบัน และจริงอย่างที่เปาโลได้เขียนไว้ในหนังสือเอเฟซัส อาณาจักรของซาตานก็กว้างใหญ่ไพศาล พร้อมกับเทพผู้ครอบครอง สักคิเทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกรุ่นนี้ และเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ หากสิ่งที่ซาตานพูดไว้เป็นความจริง มันก็มีสิทธิ์ที่จะมอบสิทธิอำนาจและอำนาจให้แก่ผู้อื่นได้เมื่อพวกเขาปรนนิบัติรับใช้มัน เราจึงเห็นว่าเพราะเหตุไคระบบของโลกจึงมักเสื่อมทรามและชั่วร้ายยิ่งนัก ซาตานเสนออำนาจใหญ่ยิ่งและสิทธิอำนาจให้แก่คนเหล่านั้นที่เต็มใจปรนนิบัติรับใช้มัน

เหยื่อล่อที่มันใช้กับพระเยซู (ผู้ทรงอ่อนกำลังฝ่ายเนื้อหนังเพราะการอดอาหารและการที่พระองค์ทรงรับการดูหมิ่นเหยียดหยาม) นั้นง่ายนิดเดียว “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด” อย่างไรก็ตาม เราเห็นถึงคำโกหกของพญามารตรงนี้ อำนาจและสิทธิอำนาจใดก็ตามที่มันมีก็เป็นแค่เพราะพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันมีได้เท่านั้น สิทธิอำนาจเหล่านั้นไม่ใช่ของมันที่จะยกให้แก่ผู้ใดได้ สิทธิในยกให้ผู้ใดสุดท้ายแล้วก็เป็นของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงทราบดีพอๆกับมันว่าเวลานั้นกำลังจะมาถึงเมื่อพระองค์ (พระเยซู) จะทรงถูกยกชูให้สูงยิ่งและเข้าทุกเข้าจะคุกกราบลงและลิ้นทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดา ดังนั้นข้อเสนอของซาตานจึงไม่มีอะไรเลย มันเสนอแต่ความพึงพอใจเพียงชั่วครู่ชั่วยามซึ่งมาพร้อมกับความสูญเสียชั่วนิรันดร์ มันทำเช่นนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ ความจริงก็คือ พระเยซูไม่เพียงไม่ยอมทำบาปเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำบาปไม่ได้ด้วย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

คำตอบของพระองค์ทั้งมีพลังและเรียบง่ายอีกครั้ง พระองค์ทรงสั่งซาตานให้ไปอยู่ข้างหลังพระองค์ จากนั้นพระองค์ทรงยกข้อความจากพระราชาบัญญัติ 6:13 “จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์เองทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ซาตานก็รู้เรื่องนั้นดีเช่นกัน

ลก 4:9-13 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่
ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด
10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้
ป้องกันรักษาท่านไว้' 11 และ 'เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่ง
เวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'" 12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า "มีคำกล่าวไว้ว่า 'อย่า
ทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'" 13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้น
แล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

ซาตานยังไม่ยอมเลิกความพยายาม แต่ก็ทำต่อไปได้ไม่นาน พระเยซูทรงยอมให้มัน
พาพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ที่นั่นเองซาตานได้พาพระองค์ขึ้นไปยัง "ยอด
หลังคาพระวิหาร" (เห็นได้ชัดว่านี่เป็นจุดที่สูงที่สุดของพระวิหารซึ่งอยู่เหนือฐานพระวิหารและ
หุบเขาจิดโรนที่อยู่เบื้องล่าง จุดนั้นอยู่สูงประมาณสามร้อยฟุตจากพื้นด้านล่าง) ซาตานจึง
พยายามทดลองพระเยซูอีกครั้ง "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด" นี่เป็นอีก
ครั้งที่ซาตานพยายามหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัย มันยังเป็นกลยุทธ์พื้นฐานของพญามาร
จนถึงทุกวันนี้ นี่เท่ากับมันท้าทายพระเยซูให้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จริงๆ นอกจากนี้ ซาตานยังปรับตัวโดยใช้กลยุทธ์ของพระเยซูด้วย มันยกข้อพระคัมภีร์ (เพลง
สดุดี 91:11-12) ให้พระเยซูฟัง ถึงแม้จะยกแบบผิดๆก็ตาม อย่างไรก็ตาม ซาตานไม่เคยกลัวที่ว่า
"ให้ระแวงระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน" มีความเห็นหลายประการที่ชัดเจน (1) นี่เท่ากับ
ซาตานบอกพระเยซูว่า โคดลงไปเลยสิ เพลงสดุดี 91 กล่าวว่า เหล่าทูตสวรรค์จะแบกท่านไว้
เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน (2) พญามารรู้ข้อพระคัมภีร์และพร้อมที่จะบิดเบือนมันเพื่อ
จุดประสงค์ของมันเอง มันทำเช่นนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ในลัทธิและศาสนาเทียมเท็จมากมาย (3)
มันตั้งใจตัดบางส่วนของออกซึ่งมันก็ทำจนถึงทุกวันนี้ในพระคัมภีร์เวอร์ชันต่างๆที่ถูกบิดเบือน

พระเยซูทรงปิดกั้นการโจมตีของพญามารด้วยพระวาทะของพระเจ้าอีกครั้ง พระองค์
ทรงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 6:16 "อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน"
อย่างที่ยากอบเขียนไว้ในยากอบ 4:7 "จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน" นั่นคือสิ่ง

ที่เกิดขึ้นเลย ถึงแม้มันดันทุรังในการทดลองพระเยซูต่อไป แต่พญามารก็ไม่ได้พากเพียรพยายาม มันยอมแพ้ในที่สุด เมื่อผู้คนของพระเจ้าต่อสู้มัน โดยเฉพาะการต่อสู้ด้วยพระคัมภีร์ พญามารก็จะยอมแพ้และไปที่อื่นในที่สุด พระเยซูทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนกับพวกเรา กระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทรงปราศจากบาป น่าสังเกตด้วยการจากไปของพญามารนั้นไม่ใช่การจากไปแบบถาวร มัน “ละพระองค์ไปชั่วครา” ในแบบเดียวกัน มันจะกลับมาทดลองเราอีกถึงแม้มันพ่ายแพ้ก็ตาม

ลก 4:14-15 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆ ของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง หลังจากได้รับชัยชนะแล้ว พระเยซู “ได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี” ข่าวกว่าสะพัดไปอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของพระองค์ พระองค์จึงทรง “สั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆ ของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง”

ลก 4:16 พระองค์จึงเสด็จกลับไปยังบ้านเมืองของพระองค์ คือ เมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น ถึงแม้จะไม่ใช่สถานที่ๆ พระองค์ประสูติ แต่ก็เป็นที่พระองค์ทรงเติบโตขึ้นมาจนเป็นผู้ใหญ่ มันสำคัญตรงที่ว่า พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย พระเยซูทรงชอบอยู่ในธรรมศาลาในวันสะบาโต พระองค์ทรงสวดขอร้องต่อสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระเจ้า หากเราอยากเป็นเหมือนพระฉายพระบุตรของพระองค์ นี่ก็เป็นแบบอย่างที่ดีอย่างหนึ่งสำหรับเราจนถึงทุกวันนี้

พระองค์จึงทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในธรรมศาลาที่นายธรรมศาลาจะอนุญาตให้อีกคนอ่านพระคัมภีร์หากคนนั้นขออ่าน พระคัมภีร์สมัยนั้นถูกเก็บไว้ตรงด้านหน้าของธรรมศาลาในที่พิเศษ เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงขออนุญาตเพื่อที่จะอ่านพระคัมภีร์และพระองค์ก็ได้รับอนุญาต พระองค์จึงทรงยืนขึ้นเพื่อที่จะอ่านด้วยความเคารพที่มีต่อพระวาระของพระเจ้า เหมือนกับที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติมาตั้งแต่ก่อนสมัยของเนหะมีย์ (เนหะมีย์ 8:5 และ 9:3)

ลก 4:17-21 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า 18 'พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า' 20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็พุ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า "คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยืมกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"

ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าพระเยซูทรงขอหนังสือม้วนอิสยาห์หรือไม่ ถึงแม้มันดูเหมือนจะสื่อเช่นนั้นก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใด หนังสืออิสยาห์ก็ถูกนำมาให้พระองค์และพระองค์ก็ทรงเปิดไปยังส่วนที่ปัจจุบันเราเรียกว่าอิสยาห์ 61 พระองค์ทรงอ่านข้อ 1 และส่วนแรกของข้อ 2 จากบทนั้น เห็นได้ชัดว่าข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ โดยพูดถึงการเสด็จมาทั้งสองครั้งไปพร้อมๆกัน การเสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลีของพระองค์นั้นประกอบไปด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปเพราะเหตุนี้) บัดนี้พระองค์ทรงยืนยันและอธิบายจากพระคัมภีร์ว่าเพราะเหตุใด พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนพระองค์ (ในพระคัมภีร์เดิมนั้นเป็นสิ่งที่เทียบเท่ากับการประกอบไปด้วยพระวิญญาณ) แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือว่า พระองค์ทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้มานาน น้อยคนนักที่เข้าใจเรื่องนั้นแม้ในสมัยนั้น ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงหยุดอ่านกลางข้อ 2 ซึ่งเป็นที่ๆคำพยากรณ์เปลี่ยนจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ (ในพระคุณ) ไปเป็นการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (ในพระพิโรธ)

ตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู พระองค์ทรงประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน (นั่นคือ คนเหล่านั้นที่มีฐานะต่ำต้อย) พระองค์ทรงรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ (นั่นคือคนที่พระองค์ทรงชুবคนตายให้เป็นขึ้นอีกหลายต่อหลายครั้ง) พระองค์ทรงประกาศอิสรภาพจริงๆ (ตรงตัวคือ 'การยกโทษให้') แก่คนเหล่านั้นที่ถูกบาปพันธนาการไว้ พระองค์ทรงประทานการ

มองเห็นให้แก่คนตาบอด พระองค์ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ฟกช้ำเพราะภาระแห่งความบาป พระองค์ทรงประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (นั่นคือ “คูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ คูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 โครินธ์ 6:2)

วลีที่ว่า “ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ” ไม่ได้มาจากอิสยาห์ 61:1 แต่มาจาก 42:7 หรืออาจเป็น 58:6 มากกว่า มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ยอมรับกันได้ ในสมัยนั้นที่นักอธิบายพระคัมภีร์ ชาวยิวจะดึงจากข้อพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ เพื่อสนับสนุนประเด็นของตนซึ่งพระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้นอย่างชัดเจน

เมื่อพระองค์ทรงอ่านจบ “พระองค์ทรงมีวามหวังส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลง และตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์” ตาของทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างเพ่งมองที่พระองค์ ฤทธิ์เดชในการฟ่องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เต็มล้นอยู่ในพระองค์ได้นำพระวามนะของพระเจ้าเจาะลึกเข้าไปในจิตใจของพวกเขาด้วยความไพเราะและฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้กับพระองค์เอง “พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยืมกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว”” เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงออกความเห็นเพิ่มเติมซึ่งมิได้บันทึกไว้เป็นอื่น อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ข้อพระคัมภีร์ที่ถูกอ่านไปนั้นซึ่งบรรยายถึงการรับใช้ของพระเมสสิยาห์ กำลังถูกทำให้สำเร็จในวันนั้นเอง ขณะที่พวกเขาได้ยืมมันถูกอ่าน การรับใช้ปวงชนของพระองค์ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว นี่สื่อว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

ลก 4:22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประจบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” เมื่อพวกเขาได้ยืมพระองค์ ผู้คนในบ้านเมืองของพระองค์เองก็เป็นพยานและประหลาดใจ “ด้วยถ้อยคำอันประจบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” ถึงแม้พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพลังกำลังจากการประกอบไปด้วยพระวิญญาณ แต่พระองค์ก็ทรงประกอบด้วยความเช่นกัน ความหมายก็คือว่า ถ้อยคำของพระองค์นั้นก็มีความกรุณาด้วย พวกเขาต่างใคร่ครวญถึงการที่พระองค์ทรงเป็นบุตรชายของโยเซฟ (ช่างไม้ประจำท้องถิ่น) ไม่เป็นที่

แน่ชัดว่าป่านนี้โยเซฟเสียชีวิตไปแล้วหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกว่าเขายังมีชีวิตอยู่หลังจากนั้นเลย เขาน่าจะเสียชีวิตไปแล้ว ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ชาวเมืองของพระเยซูต่างประหลาดใจที่พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยโศกเศร้า มีพลัง และมีความรู้ดีในพระคัมภีร์ ทั้งๆ ที่ได้รับการเลี้ยงดูมาในฐานะบุตรชายของช่างไม้ 'ที่เป็นคนใช้แรงงาน'

ลก 4:23-30 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาพต่อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า 'หม่อมจรรยาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของคนที่นี้ด้วย'" 24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน 26 และเอลีซาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาราฟัทแคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่คนอาแมนชาวซีเรีย" 28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเงื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้นหมายจะผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพ้นไป

แม้กระนั้น พระเยซูก็ทรงทราบใจของพวกเขา (แน่นอนที่โดยพระวิญญาณของพระเจ้า และเพราะเติบโตขึ้นมาที่นั่น) พระองค์จึงทรงยกคำสุภาพของยิวให้พวกเขาฟัง โดยทรงทราบว่า มีอะไรอยู่ในใจของพวกเขา "หม่อมจรรยาตัวเองเกิด" เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเคยได้ยินการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วในเมืองคาเปอร์นาอุมทางตอนเหนือ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงคิดในใจว่า "จงกระทำในเมืองของคนที่นี้ด้วย" คนมากมายเห็นพระองค์ว่าเป็นเหมือนกับนักแสดงคันเวลา พวกเขาได้ยินถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำที่อื่นแล้ว ตอนนี้อย่างไรพวกเขาเลยอยากเห็นที่นั่นบ้าง พระองค์จึงทรงยกคำสุภาพอีกข้อให้พวกเขาฟัง "ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน" อีกครั้งที่พระองค์ทรงทราบใจของพวกเขา พวกเขาอยากเห็นการอัศจรรย์ต่างๆ และมายากล เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สนใจความจริงฝ่ายวิญญาณเลย

พระเยซูจึงทรงแสดงการประยุกต์ใช้ที่แทงใจดำ พวกเขาได้ยินมาแล้วว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการในเมืองคาเปอร์นาอุม เมืองคาเปอร์นาอุมอยู่ตรงขอบของชุมชนชาวยิวในแคว้นนั้น พวกโรมมีสำนักงานเก็บภาษีอยู่ที่นั่นและอาจมีพวกทหารกำลังสำรวจประจำการอยู่ที่นั่นด้วย ในความคิดของพวกยิวจำนวนมากแล้ว มันจึงเป็นเมืองของคนต่างชาติมากกว่าของพวกยิว พระเยซูทรงเข้าใจประเด็นนั้นดีและสื่อให้พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจน

พระองค์ทรงยกเรื่องประกอบสองเรื่องจากพระคัมภีร์เดิม (1) พระองค์ตรัสถึงสมัยนั้นที่เอลียาห์ (1 พงษ์กษัตริย์ 17) ได้เลี้ยงดูหญิงม่ายในบ้านศาราเฟทอย่างน่าอัศจรรย์ โดยผ่านเลยหญิงม่ายชาวยิวจำนวนมากไป พระองค์ตั้งข้อสังเกตว่าหญิงคนนี้เป็นชาวไซดอน ซึ่งเป็นเมืองของคนต่างชาติ จากนั้น (2) พระเยซูตรัสถึงเรื่องของเอลีซาและนาอามาน โดยกล่าวว่าเอลีซาผ่านเลยคนโรคเรื้อนจำนวนมากในอิสราเอลไปโดยรักษานาอามานผู้เป็นชาวซีเรียและเป็นคนต่างชาติให้หาย ประเด็นของพระองค์นั้นเรียบง่ายชัดเจน คนเหล่านั้นที่อยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งมีลักษณะเป็นคนต่างชาติได้รับพระกรุณาของพระองค์มากกว่าบรรดาคนที่มิใช่แองโกลิกในเมืองนาซาเร็ธของพวกยิว

ดังนั้น คนเหล่านั้นในธรรมศาลาในวันสะบาโตนั้นจึงเดือดดาลและ “ลุกขึ้นปลกพระองค์ออกจากเมือง” โดยพาพระองค์ไปยังหน้าผาหมายจะปลกพระองค์ลงไปตาย เราควรหมายเหตุไว้ในการที่พวกเขาถูกแทงใจดำและความโกรธแค้นของพวกเขา พวกเขาได้เพิกเฉยต่อเงื่อนไขตามบทบัญญัติที่สำคัญสองประการของยิวที่ห้ามมิให้ประหารชีวิตผู้ใดโดยปราศจากกระบวนการอันเหมาะสมแถมยังพยายามทำเช่นนั้นในวันสะบาโตด้วย อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขทั้งสองประการนี้จะถูกละเมิดในอีกสามปีต่อมาเมื่อพระเยซูทรงถูกประหารชีวิตจริงๆ น้าอัศจรรย์ยิ่งที่พระองค์ "ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป" พระคัมภีร์มิได้ระบุว่าพระองค์ทรงหนีพ้นไปได้หรือแค่หนีไปและโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็ทรงดำเนินจากไป คนเหล่านั้นในเมืองนาซาเร็ธอยากเห็นการอัศจรรย์ในวันนั้น และพระเยซูมิได้ทรงทำให้พวกเขาผิดหวัง ถึงแม้จะไม่ใช่ในแบบที่พวกเขาคิดไว้ก็ตาม

ลก 4:31-32 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของ

พระองค์ประกอบด้วยอำนาจ พระองค์จึงทรงเดินทางขึ้นไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเป็นระยะทางมากกว่าสามสิบลี้ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ที่นั่นเองพระองค์ “ได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต” พระองค์ทรงได้รับการตอบรับที่นั่นดีกว่า แต่ “คนทั้งปวงก็อิจฉาริษยาใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ” เพราะพระองค์ทรงประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำสอนและคำเทศนาของพระเยซูจึงประกอบไปด้วยสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณ (คำที่แปลว่า อำนาจ คือ *เฮ็กซ์อูชีอา* ซึ่งมีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’)

ลก 4:33-37 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวไว้ว่า "โฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เราเห็นว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ" เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา" 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

ที่ธรรมศาลานั้นในเมืองคาเปอร์นาอุมมีชายคนหนึ่ง “ที่มีผีโสโครกเข้าสิง” คำที่แปลว่า ผี (*ไดมอนิออน*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *demon* และมีความหมายเดียวกัน เราควรหมายเหตุไว้ว่าคนๆนี้เข้าร่วมประชุมที่ธรรมศาลาเป็นประจำ เหมือนที่เกิดกับคนทั้งหลายที่ถูกผีสิง เจ้าผีตนนี้พูดโดยใช้เสียงของชายคนนี้ ผีตนนี้ร้องเสียงดังว่า “โฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เราเห็นว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

ผีตนนี้รู้ว่าผู้ใดสถิตอยู่ท่ามกลางพวกมัน น่าสังเกตว่าผีตนนี้เรียกตัวมันเองว่า “พวกเรา” ซึ่งเป็นคำพหูพจน์ ไม่เป็นที่แน่ชัดว่ามีคนอื่นๆอีกในธรรมศาลานั้นที่ถูกผีสิงหรือมันกำลังพูดถึงอาณาจักรของผีโสโครกโดยรวม มันกังวลว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะพิพากษาพวกมันเดี๋ยวนี้เลย พวกมันคิดว่าพวกมันยังเหลือเวลาอีกเยอะ

พระเยซูจึงตรัสตำหนิผู้นี้และสั่งให้มันออกมาจากชายคนนั้น (ด้วยเหตุผลซึ่งไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด เห็นได้ชัดว่าพวกผีมีแนวโน้มที่จะชอบสิงร่างกายมนุษย์) ผู้นี้ยอมทำตามคำสั่ง แต่ก็ยังแสดงฤทธิ์ที่ทึ่งท้าวไว้ โดยทำให้ชายคนนั้นชักและทุ้มเขาล้มลง เราจึงเห็นได้ชัดถึงอำนาจและความสามารถของพวกผี

ประชาชนในธรรมศาลาต่างพากันประหลาดใจและพูดกันถึงฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระเยซูในการที่พระองค์ทรงสั่งพวกผีโสโครกและพวกมันก็เชื่อฟัง กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเลื่องลือไป “ทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

ลก 4:38-39 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ม่ายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ่อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ม่ายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย แม่ม่ายของซีโมนเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งสามารถหักล้างคำสอนของบางคนที่เชื่อว่าเปโตรครองตัวเป็นโสด แม่ม่ายของเขาป่วยเป็นไข้หนัก มีคนไปตามพระเยซูและพระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ “ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ม่ายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย” เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนการทรงเรียกเปโตรให้เป็นสาวกดังที่กล่าวไว้ใน 5:11 บางทีพระเยซูอาจทรงเตรียมจิตใจของเปโตร โดยทรงกระทำกิจแม้กระทั่งในครอบครัวของเขาเอง

ลก 4:40-41 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค 41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่า มันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ พอตกเย็น คนอื่นๆอีกมากมายที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆก็ถูกนำมายังพระองค์และ “พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค” นอกจากนี้พวกผีก็ถูกขับออกจากคนจำนวนมากซึ่งพวกมันก็ยอมรับทันทีว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด “พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” ไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าเพราะเหตุใดพระเยซูถึงทรงต้องการให้เก็บ

เรื่องนี้เป็นความลับไว้ก่อน อาจเป็นไปได้ว่าเวลาที่พระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์แก่ปวงชนยังมาไม่ถึง

ลก 4:42-44 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนที่เยวสะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หวั่นไหวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา 43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง" 44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี พอรุ่งเช้าวันต่อมา พระเยซูก็เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยวโดยรอบ กระนั้น ประชาชนในเมืองคาเปอร์นาอุมก็เที่ยวเสาะหาพระองค์ พบพระองค์ และขอร้องให้พระองค์ทรงอยู่ต่อกับพวกเขา พระเยซูทรงปฏิเสธ โดยตรัสว่า "เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง" พระองค์จึงทรงเทศนาในธรรมศาลาอื่นๆของแคว้นกาลิลี

*****

ภาพรวมของลูกา 5: บทที่ห้าของหนังสือลูการวบรวมเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกันห้าหรือหกเหตุการณ์ในการรับใช้เบื้องต้นของพระเยซูทั่วแคว้นกาลิลี ได้แก่ (1) การจับปลาได้อย่างน่าอัศจรรย์และการทรงเรียกเปโตร ยากอบ และยอห์น (2) การรักษาคนโรคนอนคนหนึ่งให้หาย (3) คนเป็นอัมพาตที่ถูกหย่อนลงมาทางหลังคาได้รับการรักษาให้หาย (4) การทรงเรียกเลวี (มัทธิว) (5) คำตอบของพระเยซูที่มีต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ และ (6) คำอุปมาเรื่องเสื่อและถุงหนังใหม่

ลก 5:1-5 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซารेत 2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังชักอวนอยู่ 3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งน้อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น 4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า "จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา" 5 ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า

ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระคำรัสของพระองค์"

นี่ยังเป็นตอนแรกๆของการรับใช้ของพระเยซูอยู่ พระองค์ยังทรงประทับอยู่ในแคว้นกาลิลีและทะเลสาบเยนเนซารेत (กาลิลี) ผู้ชนแห่กันมาเพื่อที่จะฟังพระองค์และเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงสอนอยู่ที่ริมน้ำ พระองค์ก็เสด็จลงเรือลำหนึ่งของชาวประมงคนหนึ่งในพื้นที่และทรงขอให้เขาถอยเรือไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง (เพื่อที่พระองค์จะทรงใช้เรือลำนี้เป็นธรรมาส์สั่งสอน) ที่นั่นเอง "พระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น"

หลังจากทรงสั่งสอนเสร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงสั่งเปโตร (อยู่ในรูปประโยคคำสั่ง) "จงถอยออกไปที่น้ำลึกลงอวนต่างๆลงจับปลา" เปโตรทักท้วงว่าพวกเขา (ซึ่งเป็นชาวประมงที่หาปลาเป็นอาชีพและจับปลาขาย) ทอดอวนตลอดทั้งคืน (ซึ่งเป็นเวลาในการหาปลา) และจับปลาไม่ได้เลย อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ก็เริ่มสายแล้วและอาจเกือบเที่ยงแล้วด้วย แม้กระนั้นเปโตรก็ตอบกลับไปว่า "แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระคำรัสของพระองค์"

ลก 5:6-11 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด 7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง 8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระหามุขของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป" 9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น 10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน" 11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

เห็นได้ชัดว่าการอัศจรรย์หนึ่งกำลังเกิดขึ้น พวกเขาจับปลาได้เป็นจำนวนมาก "จนอวนของเขาขาด" เปโตร (กับผู้ช่วยอีกคนที่ไม่ถูกระบุชื่อ) ก็เรียกเพื่อนร่วมงานในเรืออีกลำหนึ่งที่อยู่ติดกัน (ซึ่งอาจยังเกยหาดอยู่) ให้มาช่วย เมื่อคนเหล่านั้นมาแล้ว ปลาที่จับได้ก็เยอะเสียจนเรือทั้งสองลำเริ่มจมลง

จุดประสงค์ของการอัศจรรย์นี้เริ่มปรากฏชัดเจน ประการแรก เมื่อได้เห็นฤทธิ์เดชอัน
แสนอัศจรรย์เช่นนั้นเปโตรก็เกิดอาการฟุ้งใจต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่เสด็จมารับสภาพ
เนื้อหนังผู้ทรงอยู่ต่อหน้าเขา เขาทำได้แต่เพียงล้มตัวลงต่อพระพักตร์พระเยซูและโพล่งออกมาว่า
“โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป” ทั้ง
เขาและเพื่อนร่วมงาน คือยากอบและยอห์น ผู้เป็นบุตรชายของเศเบดี ต่างพากันประหลาดใจ นั้น
ยิ่งน่าประทับใจเข้าไปใหญ่เมื่อเราเห็นว่าชายเหล่านี้เป็นชาวประมงมืออาชีพ

พระเยซูทรงใช้การอัศจรรย์นี้เพื่อเป็นโอกาสในการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น
พระองค์ทรงเรียกเปโตร ยากอบและยอห์นให้เข้าสู่การรับใช้ “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะ
เป็นผู้จับคน” พอเอาเรือขึ้นฝั่งเสร็จ “เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป” เราเห็นถึงภาพ
ประกอบที่ชัดเจนของการเป็นสาวก การอุทิศตัว และความสัตย์ซื่อ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่า
พวกเขาละทิ้งสิ่งสารพัดก็ยิ่งน่าทึ่งมากขึ้นไปอีกเพราะพวกเขาเพิ่งจับปลาได้เยอะที่สุดเท่าที่
เคยจับมาได้ ในอาชีพการเป็นชาวประมงของตน ถึงกระนั้นพวกเขาก็ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อติดตามพระ
เยซูไป บางคนได้บรรยายถึงความเชื่อ (faith) ใว้ว่า *forsaking all, I trust Him* (สละทิ้งสิ่ง
สารพัด ข้าวางใจพระองค์)

ลก 5:12-15 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว
เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่
พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" 13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้อง
เขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 14 พระองค์จึง
กำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับ
คนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรค
แล้ว" 15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะ
ฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนที่เจ็บไข้ไปมากมายแล้ว (4:40) ในแคว้นนั้น แต่ในเมือง
หนึ่งที่ไม่ถูกระบุชื่อไว้ในแคว้นกาลิลี “มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบ

หน้าลงถึงดินอ่อนนอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" เราควรหมายเหตุไว้ว่า (1) ชายผู้นี้ไม่เพียงเป็นโรคเรื้อนเท่านั้น แต่ยังเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัวด้วย (2) แม้กระนั้นเขาก็ไม่สงสัยเลยเกี่ยวกับความสามารถของพระเยซูในการรักษาเขาให้หาย เขาหวังเพียงเรื่องเดียวว่าพระเยซูจะทรงยอมรักษาเขาหรือไม่ ดังนั้นเขาจึง "อ่อนนอนพระองค์" (คือ อธิษฐานต่อพระองค์) (3) ความเชื่อในส่วนของเขานั้นเข้มแข็งและปรากฏชัดเจน ความหวังเดียวที่เขามีอยู่ก็คือ การหันมาวางใจในพระเยซู พระเยซูจึง "ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันทีนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย" ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิ่งที่ทำให้พระเยซูทรงกระทำกิจอย่างน่าอัศจรรย์คือ ความเชื่ออันเรียบง่ายของชายคนนี้มีในพระองค์ ความหวังเดียวของเขาคือ การวางใจพระเยซู นั่นแหละที่ทำให้พระเยซูทรงรักษาเขาให้หาย

พระเยซูจึงทรงสั่งเขาให้ไปหาปุโรหิตและปฏิบัติตามบัญญัติต่างๆของพวกเลวี (ในเลวีนิติ 13-14) เกี่ยวกับพิธีชำระตามที่มีกำหนดไว้ "เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย" วัตถุประสงค์นี้สอนอะไรเราหลายอย่าง พระเยซูไม่เพียงทรงรักษาเขาให้หายเพราะความเมตตากรุณาและเพราะชายโรคเรื้อนคนนี้วางใจพระองค์เท่านั้น แต่เพื่อเป็นคำพยานต่อพวกปุโรหิตเชื้อสายอาโรนด้วย เมล็ดพันธุ์แห่งการกลับใจรับเชื่อของพวกเขากำลังถูกหว่านอยู่ ดังที่ได้ระบุไว้ในกิจการ 6:7 หลายปีต่อมาปุโรหิตกลุ่มใหญ่ "ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น" นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงกำชับชายผู้นี้มิให้บอกผู้ใดว่าใครรักษาเขาให้หาย เวลาแห่งการเปิดเผยพระองค์ต่อสาธารณชนยังมาไม่ถึง ยังต้องมีการเตรียมการอีกเยอะ กระนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วแคว้นนั้น จนฝูงชนหมู่ใหญ่ได้มาฟังพระองค์และรับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆของพวกเขา

ลก 5:16 เราเห็นแบบอย่างของพระบุตรของพระองค์ทรงนี้ แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทำความรู้จักกับทุ่งหญ้า ป่าไม้ และหุบเขาเป็นอย่างดี คำที่แปลว่า **ที่เปลี่ยว (อะเรมอส)** มีความหมายว่า ที่ๆไม่มีคนอยู่ หรือเราอาจเรียกได้ว่าเป็น 'ข้างนอกในชนบท' ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าพระองค์ทรงใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าเพื่ออธิษฐาน

ลก 5:17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค ถึงแม้การรับใช้ในตอนแรกของพระเยซูเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลีเป็นหลัก แต่ข่าวเกี่ยวกับพระเยซูและการรับใช้ของพระองค์ก็แพร่สะพัดไปจนถึงกรุงเยรูซาเล็มและพวกผู้ใหญ่แห่งศาสนายิว ดังนั้น “พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ” ไม่ใช่จากแค่พื้นที่โดยรอบเท่านั้น แต่จากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่ทางใต้ด้วยก็ไหลมาเพื่อสังเกตการณ์สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ในวันนั้นเองขณะที่พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ “ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค” การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูไม่เพียงเป็นการกระทำกิจซึ่งแสดงถึงพระเมตตาคุณของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่ยืนยันและแจ้งให้พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลทราบด้วยว่าพระเมสสิยาห์และพระมหากษัตริย์ของพวกเขาสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

ลก 5:18-20 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ 19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู 20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"

ในวันนั้นเอง ชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตถูกพามาหาพระเยซู ไม่เป็นที่แน่ชัดว่ามันเป็นเพราะความเชื่อของเขาหรือของเพื่อนๆของเขาที่จูงใจพวกเขาให้พาเขามาหาพระเยซู อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเพื่อนๆของเขานั้นไม่ย่อท้อจริงๆในการพยายามพาเขาให้มาอยู่ต่อพระพักตร์พระเยซู กระนั้นเพราะฝูงชนจำนวนมากพวกเขาจึงต้องหาวิธีอื่นเพื่อเข้าถึงพระเยซู พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในบ้าน (มีการพูดถึงดาดฟ้าหลังคาบ้าน ถึงแม้คำที่แปลเช่นนั้น (โคม) ก็แปลได้ด้วยว่า ‘อาคารหลังหนึ่ง’ ซึ่งเป็นอาคารแบบใดก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด เพื่อนๆของชายอัมพาตคน

นี่ก็ห้ามเขาบนที่นอนของเขา (นั่นคือ เปลเล็ก ๆ หรือแคร่) ขึ้นไปบนหลังคาของบ้านหลังนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าวัสดุบนหลังคาคือ กระจเบื้อง (ซึ่งใช้กันแพร่หลายในโลกของชาวโรมและแถบเมดิเตอร์เรเนียน) ก็บ่งบอกว่าหลังคานี้ถูกยาสันไว้ อย่างไรก็ตาม ยาสันอาจมีอยู่น้อยในบริเวณนั้นของหลังคา กระจเบื้อง พวกเขาก็สามารถรื้อกระจเบื้องที่จำเป็นออกไปและหย่อนเพื่อนของพวกเขา ลงไปตามช่องจนไปถึงที่ๆพระเยซูประทับอยู่ มันเป็นการกระทำที่ยากลำบากและต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาตั้งใจที่จะให้เพื่อนของพวกเขาได้รับการรักษาให้หาย

อย่างไรก็ตาม พระเยซูซึ่งเข้าใจการกระทำทั้งหมดนี้และเห็นความเชื่อของพวกเขาที่ตรัสแก่ชายคนนั้นว่า “บุตรเฮีย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ตรงนี้เราจึงเห็นความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างการยกโทษบาปและความเชื่อ

ลก 5:21-26 ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น" 22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "โธษน่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้

พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีที่อยู่ที่นี่ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อมาดูเหตุการณ์เหล่านี้ต่างตกตะลึงอ้าปากค้าง พวกเขาเริ่มพูดกันว่า "ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น" นั่นเป็นข้อสรุปที่พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาคิด ส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ผู้ประทับอยู่ต่อหน้าพวกเขา น่าเศร้าที่พวกเขาองไม่เห็น แทนที่จะตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขากลับทำได้แต่กล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท

แน่นอนที่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดที่มีอคติของพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงตรัสถามว่า 23 ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้นช่างไหนจะง่ายกว่ากัน 24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด" 25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้าน

ของตน พนางร้องสรรเสริญพระเจ้า 26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า "วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด" ประเด็นของพระเยซูนั้นทั้งเรียบง่ายและชัดเจน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงยกโทษบาปได้ และมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรักษาให้หายได้ พระองค์ได้ทรงกระทำทั้งสองอย่าง มีแต่หัวใจที่มีคบอดเพราะความไม่เชื่อเท่านั้นที่ไม่อาจเข้าใจสิ่งนี้ได้

พวกคนที่เหลือในหมู่ฝูงชนวันนั้นก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก แต่พวกเขาที่สรรเสริญพระเจ้า พวกเขาออกความเห็นว่าคุณได้เห็น "สิ่งแปลกประหลาด" ในวันนั้น คำที่แปลว่า สิ่งแปลกประหลาด (พาราโดกซอส) มีความหมายว่า 'เหลือเชื่อ' หรือ 'เยี่ยมสุดๆ' เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ (คำภาษาอังกฤษ *paradox* ก็มาจากคำนี้)

ลก 5:27-29 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" 28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นนักเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน

หลังจากนั้น (เวลาไม่ได้ระบุไว้ชัดเจน) พระเยซูก็ทรงพบกับ "คนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี" คนเก็บภาษีของโรมเป็นนายหน้า (ในกรณีนี้คือ ยิวคนหนึ่งดังที่ระบุไว้ในชื่อเลวี) ที่ตกลงที่จะร่วมงานกับพวกโรมในฐานะเป็นคนเก็บภาษีตามสัญญาจ้าง กล่าวในคำพูดปัจจุบันก็คือ เขาเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากรนั่นเอง หากนั่นยังไม่เป็นภาระหนักพอ เราควรจำไว้ว่าในการทำเช่นนั้น เลวีก็ได้ตกลงที่จะเป็นนายหน้าให้กับรัฐบาลโรมซึ่งเป็นที่เกลียดชังและปกครองชนชาติของพวกเขาโดยใช้กำลัง นอกจากนี้ พวกโรมก็หันเสียไปอีกทางโดยเปิดโอกาสให้พวกนายหน้าเก็บภาษีของพวกเขาเรียกเก็บภาษีในอัตราเท่าใดก็ได้ที่ตลาดรับไหว โดยเอาเงินส่วนเกินที่เรียกเก็บได้เข้ากระเป๋าตัวเอง เราจึงกล่าวได้ว่าพวกคนเก็บภาษีไม่ใช่คนที่เป็นที่นิยมชมชอบ กระนั้นพระเยซูก็ตรัสกับเลวี (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ มัทธิว) ว่า "จงตามเรามาเถิด" การทรงเรียกที่พระเยซูทรงมีต่อเลวินั้นไม่ใช่คำขอร้อง แต่เป็นคำสั่ง ประโยคนี้อยู่ในรูปคำสั่ง

เห็นได้ชัดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสด้วยสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณเพราะว่าเลวี
“ละทิ้งสิ่งสารพัด ลูกขึ้นตามพระองค์ไป” ทันที ถึงแม้สภาพการณ์แวดล้อมของเขาจะแตกต่าง
จากเปโตร ยากอบ และยอห์นก่อนหน้านั้นในบทรนี้ แต่เขาก็เหมือนกับคนเหล่านั้นตรงที่เขาละทิ้ง
สิ่งสารพัดและติดตามพระเยซูไป ในการทำเช่นนั้น เขาก็เท่ากับทิ้งธุรกิจทำเงินไปเสีย แต่นี่เป็น
อีกครั้งที่การเป็นสาวกนั้นเริ่มต้นด้วยความเต็มใจที่จะมอบถวายทุกสิ่ง

ด้วยเหตุนี้ เลวี (มัทธิว) จึงจัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของตนซึ่งบ่งบอกว่าเขาเป็นคนมี
ฐานะ เขาไม่เพียงเชิญพระเยซูเท่านั้น แต่ยัง “มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมา
เอนกายลงรับประทานด้วยกัน”

ลก 5:30-32 ฝ่ายพวกธรรมจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของ
พระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป" 31 พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ 32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่
เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"

อาจเป็นไปได้ว่านี่เป็นเมืองเดียวกับที่พระเยซูทรงรักษาชายที่เป็นอัมพาตให้หาย คือ คน
ที่ถูกห้อยลงมาทางหลังคา แต่ก็หลังจากนั้นไม่นาน เป็นไปได้ที่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี
พวกเดียวกันนี้ที่วิจารณ์พระองค์ที่ยกโทษบาปของชายคนนั้นตอนนี้ก็ยังวิจารณ์หนักกว่าเดิม
พวกเขาถามพระองค์ด้วยใจที่จ้องจับผิดอย่างเห็นได้ชัดว่า “เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วม
กับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป” ถึงแม้พวกเขาพูดความจริงอยู่หนึ่งตรงที่ว่าพระเยซูทรง
ประทับนั่งในที่ของพวกคนมักเยาะเย้ย แต่พวกเขาก็พลาดความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าไปในเรื่องที่ว่า
พระองค์ทรงเข้าถึงจิตใจของพวกคนบาป ข้อยกเว้นเดียวของกฎเรื่องการแยกตัวจากพวกคนบาป
ก็คือ เมื่อเรานำข่าวประเสริฐไปยังพวกเขา นี่เป็นอีกครั้งที่ว่า พวกฟาริสีชอบดีที่มีใจแข็ง
กระด้างและคิดว่าตัวเองชอบธรรมเหล่านี้ได้เปิดเผยให้เห็นถึงการที่ตนขาดความเข้าใจฝ่าย
วิญญาณอย่างสิ้นเชิง

พระเยซูตรัสตอบด้วยความจริงที่ทิ่มแทงจิตใจ “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บ
ต้องการหมอ” จากนั้นด้วยความชัดเจนเหมือนกับแสงที่ส่องผ่านทะเลหมอก พระองค์ก็ตรัสว่า
“เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” แก่นแท้

แห่งการรับใช้ของพระเยซูจึงถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบที่ถ่มกรองแล้ว มันยังสืบเนื่องต่อมาจนถึงทุกวันนี้ในพระมหากษัตริย์

ลก 5:33-35 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเรื่อยๆและอธิษฐานอ่อนนวก และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม" 34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ 35 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร"

นี่เป็นอีกครั้งที่ด้วยใจที่จ้องจับผิดอย่างเห็นได้ชัด พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีบ่นว่า "ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเรื่อยๆและอธิษฐานอ่อนนวก และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม" คำถามนี้ไม่ใช่คำถามแบบจริงจัง พวกเขาไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่ต้องการโอกาสที่จะทำให้พระเยซูขายหน้ามากกว่า พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่า จะต่อต้านพระองค์ สิ่งที่พวกเขาถือออกมาก็คือ พวกศิษย์ของยอห์นและพวกศิษย์ของพวกเขาเองต่างแสดงความเลื่อมใสออกมาให้เห็นภายนอกโดยการอดอาหารและการอธิษฐาน พวกสาวกของพระเยซูมิได้กระทำเช่นนั้น คำตอบของพระเยซูอาจเป็นปริศนาสำหรับพวกเขา ถึงแม้ว่าเมื่อมองย้อนกลับไปแล้วมันก็ชัดเจนสำหรับพวกเขา พระองค์ทรงยกภาพประกอบของงานเลี้ยงแต่งงาน ผู้เข้าร่วมงานจะไม่อดอาหาร (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการถ่อมจิตถ่อมใจและการปฏิเสธตนเอง) ต่อหน้าเจ้าบ่าว งานแต่งงานเป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ตรัสเป็นเชิงพยากรณ์ว่า เวลานั้นกำลังจะมาเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกพรากไปจากพวกเขา เมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร คริสตจักรยุคต้นก็ทำเช่นนั้นจริงๆ

ลก 5:36-39 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า "ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย 37 ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย 38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้อง

ใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้ 39 ไม่มีผู้ใดเมื่อต้มน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า "ของเก่านั้นก็ดีกว่า"

ในบริบทเดียวกันนั้นและอาจมีผู้ฟังพวกเดิมด้วยคือพวกคนชอบจับผิดเหล่านั้น พระเยซูทรงนำเสนอคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่มีสามส่วน พระองค์ตรัสว่าคนเราข่อมไม่หยิบผ้าชิ้นที่ทอเสร็จใหม่ ๆ ลงบนเสื้อผ้าตัวเก่า ปัญหาก็คือผ้าชิ้นใหม่ (ซึ่งอาจเป็นผ้าขนสัตว์หรือผ้าลินิน) จะหดตัวในไม่ช้า โดยทำให้รอยตะเข็บที่มันถูกเย็บเข้าไปนั้นฉีกขาดยิ่งกว่าเดิม ในทำนองเดียวกัน พระองค์ตรัสว่าน้ำองุ่นที่ถูกย่ำใหม่ ๆ ข่อมไม่ถูกใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถุงหนังที่วานี้คือถุงหนังที่ถูกออกแบบมาเพื่อบรรจุน้ำหรือผลิตภัณฑ์ที่เป็นน้ำผลไม้

เมื่อน้ำองุ่นถูกใส่ไว้ในถุงหนังดังกล่าว แก๊สที่เกิดจากการหมักก็จะทำให้ถุงหนังขยายตัวออก ถุงหนังเก่าก็จะตึงอยู่แล้วและอาจแห้งแตกได้ด้วย น้ำองุ่นใหม่ในถุงหนังเก่าก็จะทำให้ถุงหนังนั้นปริแตกและจะเสียไปทั้งน้ำองุ่นและถุงหนัง ในแบบเดียวกัน พระเยซูตรัสว่าน้ำองุ่นเก่าข่อมดีกว่าน้ำองุ่นใหม่ (เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า น้ำองุ่น (ออยนอส) สามารถหมายถึงน้ำองุ่นแบบที่หมักแล้วและแบบที่ยังไม่หมักได้ด้วย พวกยิวจนถึงทุกวันนี้มีวิธีการผลิตน้ำองุ่นแบบที่ยังไม่หมักที่ใสแจ๋ว มันน่ารับประทานมากกว่าน้ำองุ่นที่ยังไม่กลั่นกรองแบบคิบๆเป็นไหนๆ)

ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูกำลังสอนพวกคนชอบติแบบเป็นปริศนาก็คือว่า ตัวตนใหม่เอี่ยมกำลังจะมาถึงในไม่ช้า พวกคนใหญ่คนโตแห่งอิสราเอลกำลังปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของพวกเขาตั้งที่ได้คาดไว้ ดังนั้นพระเยซูกำลังตรัสเป็นนัยถึงสิ่งที่อยู่ไม่ไกลแล้ว นั่นคือคริสตจักรของคนต่างชาติ มันจะไม่ถูกปะเข้ากับอิสราเอลหรือถูกเทลงในถุงหนังเก่าแห่งศาสนายิว แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ในพระสติปัญญาอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า มันจะเป็นสิ่งใหม่และแยกออกจากอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้างและเป็นของเก่าที่แห้งกรัง ความเห็นสุดท้ายในข้อ 39 ตรงกับแนวคิดเรื่องของเก่าและของใหม่ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติและศาสนายิวในพระคัมภีร์เดิมเป็นของเก่า แต่ประเด็นสำคัญกว่าในบริบทโดยรวมก็คือว่า คริสตจักรที่จะมานั้นจะดีกว่าเหมือนกับที่น้ำองุ่นเก่า (ที่ถูกกลั่นแล้ว) ข่อมดีกว่าน้ำองุ่นใหม่ (ที่คิบและยังไม่ถูกกลั่น)

*****

ภาพรวมของลูกา 6: ครั้งแรกของลูกา 6 นำเสนอการประจันหน้าหลายครั้งระหว่างพระเยซูและพวกฟาริสีที่ชอบจับผิด จากนั้นพระองค์ทรงเรียกและแต่งตั้งสาวกสิบสองคนของพระองค์อย่างเป็นทางการ จากนั้นลูกานำเสนอบันทึกของเขาเกี่ยวกับคำเทศนาผู้เป็นสุขของพระเยซู ในครั้งหลังของบทนี้ เนื้อหาที่ตรงกับบันทึกของมัทธิวเรื่องคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศก็ดำเนินต่อไป พระเยซูทรงมีคำสั่งหลายประการ คำสั่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญของพระราชบัญญัติของพระคริสต์ (กาลาเทีย 6:2)

ลก 6:1 ต่อมาในวันสะบาโตวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่นา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขี้กิน บทนี้เริ่มต้นด้วยการกล่าวว่า “ในวันสะบาโตวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น” มีคนเห็นต่างกันไปเกี่ยวกับความหมายของวลีตรงนี้ บางทีความหมายง่าย ๆ ก็คือว่า ‘วันสะบาโตแรก’ ของปีเป็นวันสะบาโตแรกของปีพลเมืองและ ‘วันสะบาโตที่สอง’ เป็นวันสะบาโตแรกของปีศาสนา ซึ่งมาถึงในฤดูใบไม้ผลิ หรือ อาจหมายถึงวันสะบาโตที่สองหลังจากวันข้างขึ้นของเดือนนั้นๆ ก็ได้

ไม่ว่าจะในกรณีใด ในวันสะบาโตนั่นเอง พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้เดินไปในที่นา คำที่แปลว่า ข้าว (สตาคุส) น่าจะหมายถึงธัญพืชทั่วไป โดยอาจเป็นข้าวสาลี (ข้าวโพดหวานอย่างที่คนอเมริกันรู้จักในปัจจุบันเป็นพืชที่พบเฉพาะในซีกโลกตะวันตก) พวกเขาจึงเด็ดรวงข้าว บดขยี้มันในมือเพื่อ ‘นวด’ มัน จากนั้นก็กินมันแบบดิบๆ

ลก 6:2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” พวกฟาริสีที่เห็นจึงวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูและพวกสาวกทันทีโดยถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” มีความเห็นหลายประการดังนี้ (1) ตามที่พระราชบัญญัติ 23:25 ได้กล่าวไว้ เพื่อนบ้านคนหนึ่งสามารถใช้มือเด็ดรวงข้าวได้ (แม้ใช้เคียวเกี่ยวไม่ได้ก็ตาม) พืชผลของคนๆหนึ่งภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสต้องมีให้สำหรับนักเดินทางที่ยากจนรับประทานได้เสมอ (2) พระราชบัญญัติอนุญาตให้เดินทางได้เป็นระยะทางจำกัดในวันสะบาโต พวกฟาริสีไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย (3) สิ่งที่พวกเขากล่าวหาพระเยซูและพวกสาวกจริงๆก็คือ ‘การทำงาน’ ในการเด็ดรวงข้าวมารับประทาน สิ่งที่

พวกเขากังวลก็คือ ความเข้าใจตาม*ประเพณี*ของพวกเขาในเรื่องพระราชบัญญัติ หรือกล่าวสั้นๆก็คือ ประเพณีของพวกเขานั่นเอง พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกละเมิดเลย อย่างไรก็ตาม ข้อปลีกย่อยของประเพณีที่คนสร้างขึ้นมาจากศาสนายิวในสมัยนั้นต่างหากที่ถูกละเมิด

ลก 6:3-5 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้¹อ่านเรื่องนี้²อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์³ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น" 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"

พระเยซูตรัสตอบพวกฟาริสีชอบดี โดยกล่าวว่าดาวิดเองได้รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ (ขนมปังที่ถูกแยกตั้งไว้) ที่พลับพลา ดู 1 ซามูเอล 21:1 ขนมปังที่ถูกแยกตั้งไว้นี้จะได้รับประทานได้ก็ต่อเมื่อในกรณีที่คุณหิวจริงๆเท่านั้น ประเด็นสำคัญตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า วันสะบาโตสร้างมาสำหรับมนุษย์ และมีใช้มนุษย์สำหรับวันสะบาโต พวกฟาริสีได้ให้ข้อปลีกย่อยแห่งประเพณีแบบยิวของพวกเขามีค่าเทียบเท่ากับพระวณะของพระเจ้า นั่นเป็นภาระหนักยิ่งกว่าพระราชบัญญัติเสียอีก จากนั้นพระเยซูทรงนำเสนอหลักการที่สำคัญยิ่งกว่า นั่นคือ “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย” ประเด็นก็คือว่าจริงๆแล้วพระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าวันสะบาโตอันที่จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สร้างมันขึ้นมาด้วยซ้ำ ดูเหมือนความจริงนั้นจะเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาพวกเขา

ลก 6:6-7 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

ในอีกวันสะบาโตหนึ่งซึ่งมิได้ระบุเจาะจงไว้พระเยซู “เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน” ในวันสะบาโตนั่นเอง “มีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ” พวกฟาริสีที่ชอบจับผิดไม่สนใจชายพิการผู้น่าสงสารคนนี้เลยและยอมไม่สงสารเขาด้วย พวกเขากลับจ้องจับผิดพระเยซู “ว่าพระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้” ปัญหาที่เกิดขึ้น

พวกฟาริสีไม่ใช่ความเข้าใจพระราชบัญญัติของโมเสสแบบอนุรักษนิยมของพวกเขา แต่เป็นใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา มันถูกสำแดงออกมาผ่านทางความกรุณาสงสารของพวกเขา และจิตใจที่ชอบจับผิดแบบไม่หยุดหย่อน

ลก 6:8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า" เขาก็ลุกขึ้นมา เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบันทึกไว้ว่า " พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา" พระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าไม่เพียงทรงสัพพัญญูเท่านั้น แต่ในฐานะพระเจ้าพระองค์ยังทรงทราบใจของมนุษย์ด้วย ดู ยอห์น 2:25 และ 2 พงศาวดาร 6:30 ดังนั้น พระองค์จึงสั่งชายมือนั้นให้ลุกขึ้นและยืนตรงกลางธรรมศาลานั้น ชายผู้นี้ก็ทำตาม

ลก 6:9-11 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี" **10** พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็ทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง **11** แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

จากนั้นพระเยซูก็ทรงทำให้พวกเขาติดกับ พระองค์ตรัสถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า "ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี" พระองค์ทรงเล่นงานพวกเขาอยู่หมัดแล้วและพวกเขาก็รู้ดี บางทีอาจด้วยความสงสารและอาจเพื่อเล่นงานใจที่ชอบดีของพวกเขาฟาริสีที่อยู่在那นั่น พระองค์จึงสั่งชายอีกคนหนึ่งว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" ทันใดนั้น "มือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง"

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูมิได้ทรงกระทำกิจที่ตามองเห็นเลย พระองค์แค่ตรัสสั่งชายมือนั้นให้ยื่นมือของเขาออกเท่านั้น การรักษาอันอัศจรรย์ของพระองค์ได้เกิดขึ้น โดยที่พระองค์ไม่ได้แตะต้องชายผู้นั้นเลยด้วยซ้ำ ด้วยพระเมตตา ฤทธานุภาพ และสิทธิอำนาจแห่งความเป็นพระเจ้าพระองค์ได้ทรงทำการรักษาโดยไม่ได้ใช้พระหัตถ์เลยต่อหน้าต่อตาพวกฟาริสีที่ชอบจับผิด ลูกากกล่าวไว้ว่า "คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล" คำที่แปลว่า ความเดือดดาล (อาโนเอีย)

มีความหมายตรงตัวว่า เสียสติ พวกเขากลายเป็นเหมือนคนบ้าในความโกรธของตน พวกเขา
ปรึกษากันเองว่าพวกเขาควรทำอะไรดีกับพระเยซู ด้วยใจที่แข็งกระด้างของตน พวกเขาแทบ
ไม่สนเลยว่าชายมือลึบคนหนึ่งเพิ่งได้รับการรักษาให้หาย พวกเขามัวแต่ห่วงประเพณีต่างๆที่แข็ง
กระด้างของตน และกฎต่างๆที่เป็นเครื่องผูกมัด และการที่พระเยซูทรงเพิกเฉยต่อกฎเหล่านี้และ
เมินเฉยต่อพวกเขา

ลก 6:12-13 ต่อมาครานั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาศาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐาน
ต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง 13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบ
สองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครทูต

ต่อมาหลังจากนั้นไม่นาน (“ต่อมาครานั้น”) พระเยซู “เสด็จไปที่ภูเขาศาเพื่อจะอธิษฐาน
และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง” หากเราต้องการที่จะเป็นตามพระฉายพระบุตรของพระองค์
นี่ก็เป็นแบบอย่างหนึ่งให้เราปฏิบัติตาม อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่า ถึงแม้บางครั้งพระ
เยซูทรงใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการอธิษฐาน แต่มันก็ไม่ใช่ว่าขั้นตอนปฏิบัติปกติของพระองค์
พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้คนพักผ่อนในตอนกลางคืน กระนั้น เห็นได้ชัดว่ามีเรื่องที่สำคัญมาก
และพระเยซูทรงใช้เวลาตลอดทั้งคืนเพื่ออธิษฐานเกี่ยวกับมัน

วันต่อมาพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกให้มาหาพระองค์และจากสาวกกลุ่มใหญ่นั้น
พระองค์ได้ทรง “เลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครทูต” ข้อมูล
ตรงนี้เผยให้เห็นสาเหตุที่ว่าทำไมพระองค์ถึงทรงใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการอธิษฐาน บางคน
เสนอว่าพระองค์ทรงขอการทรงนำว่าพระองค์ควรเลือกใครดี อย่างไรก็ตาม หากเรายอมรับ
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ซึ่งมาพร้อมกับความทรงสัตย์พยาน พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้วว่า
พระองค์จะทรงเลือกใคร นอกจากนี้ การที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำพระองค์ก็ยิ่งให้การ
ทรงนำแก่พระองค์เพิ่มอีกด้วย อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงใช้เวลาตลอดทั้งคืน
ในการอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงทำงานในใจคนเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะเต็มใจยอมรับการทรง
เรียกของพระองค์ นอกจากนี้ พระองค์อาจทรงอธิษฐานขอพระคุณให้แก่พวกเขาในความยุ่งยาก
ที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วย

เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นมีสาวกมากกว่าสิบสองคน อย่างไรก็ตาม จากคนกลุ่มใหญ่นี้ พระองค์ทรงเลือกสิบสองคน ช่างเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่แต่ละคนเหล่านี้ถูกเลือก (เห็นได้ชัดว่ามีคนหนึ่งถูกเลือกมาด้วย โดยรู้ว่าเขาจะทรยศพระองค์เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้แล้ว มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการจัดเตรียมของพระเจ้า) แต่ละคนเหล่านี้ถูกเรียกว่า **อัครทูต** คำที่แปลเช่นนั้น (*อัครทูต*) หมายถึง 'ผู้ส่งสารที่ถูกใช้ไป' ความหมายอื่นๆของคำนี้ก็มีขึ้นตามมา เช่น การเป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เป็นต้น แต่สิบสองคนนี้ได้กลายเป็นผู้ส่งสารที่ถูกเลือกเป็นพิเศษและถูกใช้ไปของพระเยซูคริสต์ ทั้งก่อนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ลก 6:14-16 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟีลิปและบารโธโลมิว 15 มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟัส ซีโมนที่เรียกว่า เกลทา 16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย

สิบสองคนนี้ได้แก่ (1) “ซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร)” ชื่อ **ซีโมน** มาจากชื่อฮีบรูในพระคัมภีร์เดิม *สิเมโอน* นอกจากนี้ พระเยซูทรงตั้งชื่อเขาอีกว่า **เปโตร** ซึ่งในภาษากรีกแปลว่า ศิลาหรือหินก้อนหนึ่ง (เขายังมีชื่ออีกว่า *เคเฟาส* ซึ่งเป็นภาษาอาราเมค (ภาษาซีเรีย) ของคำว่าศิลาหรือหิน) แน่ที่เดวิดที่เปโตรจะเป็น 'ศิลา' แห่งพละกำลังและความเป็นผู้นำสำหรับพวกอัครทูตยุคต้น โดยเฉพาะหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์

น้องชายของเขา (2) **อันดรูว์** ก็ได้รับการทรงเรียกด้วย ชื่อ **อันดรูว์** มีความหมายตรงตัวว่า 'แบบผู้ชาย' เขากับเปโตรเป็นชาวเมืองเบธไซดาในแคว้นกาลิลี เขาถูกพุดถึงสิบสองครั้งในพระคัมภีร์ใหม่

พี่น้องอีกสองคนถูกเอ่ยถึง คนแรกคือ (3) **ยากอบ** ถูกพุดถึง ชื่อ **ยากอบ** เป็นชื่อกรีกที่เทียบเท่ากับชื่อฮีบรู *ยาโคบ* และมีความหมายว่า 'ผู้แย่งชิง' ยากอบคนนี้ (มีสาวกเด่นๆหลายคนที่มีชื่อยากอบ) เป็นบุตรชายของเศเบดี ต่อมาเขากลายเป็นที่รู้จักในชื่อยากอบใหญ่ ต่อมาเขาได้กลายเป็นศิษยาภิบาลร่วมของคริสตจักรที่จะมาที่กรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปโตร เขาถูกเฮโรดจับตัวไปในกิจการ 12 และถูกฆ่าตาย

น้องชายของเขา (4) *ยอห์น* ก็เป็นบุตรชายของเศเบดีเช่นกัน ชื่อ *ยอห์น* เป็นรูปแบบสั้นลงของชื่อภาษาฮีบรูที่ยาวกว่า *โยนาธาน* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ให้ที่เปี่ยมด้วยพระกรุณา' แน่แน่นอนที่เขาเป็นสาวกซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ 'ผู้ที่พระเยซูทรงรัก' และต่อมาเขาก็เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐของยอห์น

(5) *ฟิลิป* ก็ถูกเรียกว่าเป็นอัครทูตด้วย ชื่อของเขามีที่มาจากภาษากรีกและมีความหมายตรงตัวว่า 'คนรักม้า' เขาไม่น่าเป็นฟิลิปคนเดียวกับที่เป็นหนึ่งในพวกผู้ช่วยและต่อมาก็เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (บางคนสงสัยว่าเขาเป็นน้องชายของบารโธโลมิวหรือไม่เพราะว่าเขาถูกจับคู่กันเหมือนกับเปโตรกับอันดรูว์และยากอบกับยอห์น คนอื่นก็สันนิษฐานว่าพวกเขาถูกจับคู่กันแบบนี้ตอนที่พระเยซูทรงใช้พวกเขาไปเป็นคู่ๆ) ต่อมาก็คือ (6) *บารโธโลมิว* ซึ่งเป็นความหมายตรงตัวว่า บุตรชายของ 'โธโลมิว' หรือ 'ปโตเลมี' มีคนคิดว่าเขาเป็นคนเดียวกันกับนาธานาเอล ชื่อหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'ของขวัญของพระเจ้า' (ข่าวประเสริฐของยอห์นระบุชื่อนาธานาเอลแทนชื่อบารโธโลมิว และเป็นข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้นที่ใช้ชื่อนาธานาเอล)

(7) *มัทธิว* มีความหมายตรงตัวว่า 'ของขวัญของพระเยโฮวาห์' คนเชื่อกันว่ามัทธิวเป็นคนเดียวกันกับเลวี (มัทธิว 9:9) ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยซูทรงเรียกให้เป็นสาวกคนหนึ่งในลูกา 5:27 เขายังถูกระบุว่าเป็นบุตรของอัลเฟอัสในข่าวประเสริฐของมาระโกด้วย (มาระโก 2:14) (8) *โธมัส* ถูกระบุเป็นคนต่อมาและชื่อของเขามีความหมายตรงตัวว่า 'ฝาแฝด' ดังนั้นเราเห็นได้ว่าเขาจึงอาจเป็นฝาแฝดของมัทธิวหรือยากอบ (9) *ยากอบ* คนที่สองถูกพูดถึงซึ่งเป็นบุตรอัลเฟอัสเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นน้องชายคนหนึ่งของมัทธิว ถึงแม้บางคนคิดว่ามีอัลเฟอัสมากกว่าหนึ่งคนก็ตาม (ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้แพร่หลายในสมัยนั้น) ต่อมาเขาเป็นที่รู้จักในชื่อ 'ยากอบน้อย'

(10) *ซีโมน* อีกคนได้รับการทรงเรียกพร้อมกับหมายเหตุเพิ่มเติมที่ว่าเขามีอีกชื่อคือ *เศโลเท* ชื่อเรียกนั้นมาจากคำที่ใช้บ่อยกว่าคือ *เศโลท (zealot)* ซึ่งมีความหมายว่ามีความร้อนรน (เพื่อพระเจ้า) คำภาษาอังกฤษ 'zealous' ก็เชื่อมโยงอย่างมากกับคำๆนี้ (11) "ยูดาสน้องชายของยากอบ" ถูกระบุชื่อเป็นคนต่อมา เชื่อกันว่าเขาเป็นน้องชายของยากอบน้อยผู้เป็นบุตรชายของอัลเฟอัส แน่แน่นอนที่ชื่อ *ยูดาส* มาจากชื่อตระกูล *ยูดาห์* เชื่อกันว่าเขาเป็นที่รู้จักในชื่อธัดเดอัสหรือเลbbeอัส (มัทธิว 10:3, มาระโก 3:18) ยูดาสน่าจะเป็นคนแต่งหนังสือจดหมายฝากของยูดาส (12) คน

สุดท้ายคือ ยูดาห์ อิสคาริโอท ทั้งนามสกุลของเขาและอุปนิสัยของเขาถูกระบุไว้ อิสคาริโอท แปลว่า 'จากเครีโอท' ซึ่งเป็นเมืองๆหนึ่งในตอนใต้ของแคว้นยูดาห์ เขาเป็นคนเดียวในสิบสองคนที่ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลี นับแต่นั้นเป็นต้นมาและตลอดไปเขาก็เป็นที่รู้จักในชื่อ "คนทรยศ"

ลก 6:17-19 แล้วพระองค์กับอัครทูตก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา 18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หาย ด้วย 19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์ รักษาเขาให้หายทุกคน

หลังจากแต่งตั้งอัครทูตสิบสองคนจากสาวกกลุ่มใหญ่ที่ติดตามพระองค์มาแล้ว พระเยซูก็เสด็จลงจากภูเขาสูงนั้น โดยบางคนคิดว่าเป็นที่ราบสูงที่พระองค์ตรัสคำเทศนาบนภูเขา คนอื่นก็ถือทรรศนะที่ว่ามันคือที่ราบริมชายฝั่งเพราะว่าฝูงชนเป็นอันมากจาก "ตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน" ต่างพากันมาฟังพระองค์ บริบทต่อไปนี้สอดคล้องกับของมัทธิว 5 ซึ่งเป็นคำเทศนาบนภูเขา บันทึกของลูกาก็มีเนื้อหาคล้ายคลึงกัน แต่อาจเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่แตกต่างกันหากโดยมีข้อความเหมือนกันก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใดฝูงชนจำนวนมหาศาลก็ไม่เพียงมาจากแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ห่างออกไปทางใต้เท่านั้น แต่ยังมาจากพื้นที่ชายฝั่งของเลบานอนที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือด้วย คนเหล่านี้น่าจะเป็นคนต่างชาติ

กิตติศัพท์ของพระองค์ในการรักษาโรคและการขับผีโสโครกออกยิ่งดึงดูดคนมากันใหญ่ พระคัมภีร์ระบุว่า "ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน" คำที่แปลว่า ฤทธิ์ (δυναμις) ปกติแล้วก็แปลว่า 'อำนาจ' เช่นเดียวกับในครั้งอื่นๆแค่การมาถูกต้องพระเยซูก็ส่งต่อฤทธิ์เดชในการเยียวยารักษาแล้ว

ลก 6:20-23 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าคุณกิจของพระเจ้าเป็นของท่าน 21 ท่านทั้งหลายที่

อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ 22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ คุณเกิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวก ศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน

ข้อความตอนนี้มีเนื้อหาสอดคล้องกับมัทธิว 5 ซึ่งเป็นคำเทศนาบนภูเขา นี่อาจเป็น เหตุการณ์ตอนเดียวกันหรือเป็นตอนอื่นที่พระเยซูทรงสั่งสอนเช่นนั้นก็ได้ เราต้องเข้าใจว่าคำ พยากรณ์นี้จะสำเร็จจริงๆ ในอาณาจักรของพระเจ้าในอนาคตซึ่งเป็นที่รู้จักในอีกชื่อคือ ยุคพันปี (วิวรณ์ 20:4-6) พระเยซูทรงต้องการหนุนใจพวกประชาชนที่ถ่อมใจและดำเนินตามทางของ พระเจ้าและเป็นผู้ที่ต้องการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและรอคอยอาณาจักรของพระองค์อย่างอดทน “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน” ประเด็น หลักก็คือว่า ถึงแม้ประชากรของพระเจ้าอาจเป็นคนยากจนและมีฐานะต่ำต้อยในชีวิตนี้ แต่เมื่อ ถึงตอนนั้น (ในยุคพันปีที่จะมา) พวกเขาจะได้ขึ้นครอบครองกับพระคริสต์

“ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ” ถึงแม้ประชากร ของพระเจ้าอาจต้องปากกัดตีนถีบเพื่อหาเลี้ยงชีพในตอนนี้อย่างยากลำบาก แต่เมื่อถึงตอนนั้น เราจะได้อิ่มหนำ ในทุกด้าน “ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ” ถึงแม้ประชากร ของพระเจ้าต้องเจอกับความเดือดร้อน ความยากลำบาก และความโศกเศร้าในตอนนี้อย่างยากลำบาก แต่เมื่อถึง ตอนนั้น (ในวันนั้นเมื่อพระคริสต์ทรงขึ้นครอบครอง) เราจะหัวเราะ

“ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์” เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงหมายถึงการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นและอย่างน้อยก็เป็นการต่อต้านที่จะเกิด ขึ้นเพราะเห็นแก่พระองค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงหนุนใจเราแม้กระทั่งในตอนนี้อย่าง “จง ชื่นชม และเต้น โลดด้วยความยินดี เพราะ คุณเกิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่า

บรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน” พระเยซูทรงสั่งให้เรา
ชื่นชมยินดีแม้ในยามที่เผชิญกับการข่มเหงในตอนนี เพราะว่ามีถึงตอนนั้นเราจะได้รับบำเหน็จ
ใหญ่ยิ่งในสวรรค์ (เราควรหมายเหตุไว้ว่าอาณาจักรของพระเจ้า (นั่นคือ ยุคพันปี) จริงๆแล้วเป็น
ระยะหนึ่งของสวรรค์ที่จะมา)

นอกจากนี้ เมื่อเรารู้ทนการข่มเหงเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เราก็เป็นพวกเดียวกับ
เหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณ สิ่งที่ต้องตรงนี้ก็คือนั่นที่ในยุคนี้อยอมทนการ
ข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซูจะได้รับบำเหน็จคล้ายกับพวกศาสดาพยากรณ์ที่ถูกข่มเหงและพลี
ชีพในอดีต มีบำเหน็จสำหรับคนชอบธรรมจริงๆ

ประเด็นสำคัญของคำเทศนาความสุขอันเปี่ยมล้นนี้ก็คือ การมองโดยความเชื่อไปที่วัน
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะมาพร้อมกับพระพร บำเหน็จ และการยกชู เมื่อถึงตอนนั้น มันก็จะคุ้ม
กับที่เราได้ลงแรงไป เราจึงมีความหวังใหญ่ยิ่ง

ลก 6:24-26 แต่วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจ
แล้ว 25 วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่อิมหน่าแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะ
เวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิถีแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี
เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน

พระเยซูจึงตรัสถึงด้านตรงข้ามบ้าง คนเหล่านั้นที่ในชีวิตนี้ดำเนินชีวิตในความอธรรม
ความสนุกสนาน ทรัพย์สินเงินทอง และการมีหน้ามีตาจริงๆแล้วก็ได้รับบำเหน็จของตนแล้ว ใน
ภวภาคหน้าไม่มีสิ่งดีใดๆรอคอยพวกเขาอยู่แล้ว พระองค์ตรัสถึงวิถีสี่ประการ “แต่วิถีแก่เจ้า
ทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว” สำหรับคนมากมายที่ร่ำรวย พวกเขาได้ขึ้นไป
ไปถึงจุดสูงสุดของตนแล้ว ในยุคทั้งหลายที่จะมาเหตุการณ์จะพลิกผันไปเลย คนทั้งหลายที่มั่งมี
ตอนนี้จะไม่มั่งมีเมื่อถึงตอนนั้น คนที่อิมหน่าและชื่นชมยินดีในตอนนี้เป็นแบบนั้นเช่น
เดียวกัน ในวันนั้น (ก) ไม่ว่าจะเป็จากนรก หรือ (ข) จากฐานะอันต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรนั้น
พวกเขาจะเป็นทุกข์และร้องไห้ ในแบบเดียวกัน พระเยซูตรัสเตือนถึงการที่ “คนทั้งหลาย” (นั่น
คือ พวกชาวโลก) ยอว่าเป็นคนดี พระองค์ตรัสว่าคนเหล่านั้นก็ยกย่องพวกผู้พยากรณ์เท็จในสมัย
ก่อนเช่นกัน จนถึงทุกวันนี้ ชาวโลกต่างก็ให้เกียรติ 'พวกพระสงฆ์' หัวสมัยใหม่ ที่ไม่เชื่อและ

ละทิ้งความจริง ขณะที่เกลียดชังเหล่านักเทศน์ที่เชื่อพระคัมภีร์ คำเตือนของพระองค์ก็คือ ให้ระวังเมื่อชาวโลกกล่าวชื่นชมศาสนาหนึ่งและผู้นำของมัน โลกย่อมรู้จักคนที่เป็นของมันเอง

ลก 6:27-29 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน 28 จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เกี่ยวข้องท่าน 29 ผู้ใดตอบแค้นของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม

พระเยซูทรงนำเสนอคำสั่งชุดหนึ่งซึ่งขัดแย้งกับธรรมชาติมนุษย์ แทนที่จะตอบโต้คนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของเรา พระองค์ทรงสั่งเราให้รักพวกเขา พระองค์ทรงขยายความเรื่องนี้โดยใช้หลายวิธี

“จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน” นี้ตรงข้ามกับปฏิกิริยาตามธรรมชาติของมนุษย์จริงๆ การตอบสนองตามเนื้อหนังก็คือ การเกลียดชังคนเหล่านั้นที่เกลียดเราและทำชั่วตอบแทนพวกเขาด้วย แต่พระองค์ทรงเสริมอีก “จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าท่าน” ความหมายก็คือ การพูดสิ่งที่ดีกับหรือเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่พูดจาให้ร้ายกับเราหรือเกี่ยวกับเรา นอกจากนี้พระองค์ทรงกำชับเราว่า “จงอธิษฐานเพื่อคนที่เกี่ยวข้องท่าน” คำที่แปลว่า *เกี่ยวข้อง* (เอะเประอะไอ) มีความหมายว่า กล่าวหาอย่างผิดๆหรือปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างโหดร้าย ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงสั่งเราว่า “ผู้ใดตอบแค้นของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” นี้ไม่ได้หมายถึงการเยาะเย้ย แต่หมายถึงการไม่ตอบโต้ต่างหาก พระองค์ทรงกำชับเรามากกว่า “และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม” (*เสื้อคลุม* คือเครื่องแต่งกายปกติ และ *เสื้อ* ที่ว่านี้มีความหมายตรงตัวว่า ชุดชั้นใน)

สิ่งที่พระเยซูทรงสอนนี้ไม่ใช่การยอมคนและปล่อยให้ใครมาเหยียบย่ำเราได้ตามชอบใจ แต่ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า ในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรานั้น เราควรรักแม้แต่คนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของเรา กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ บทเรียนสำหรับเราก็คือ การหลีกเลี่ยงความคิดที่จะตอบโต้หรือเอาคืน ในทางกลับกัน สิ่งที่เราควรทำก็คือ การทำดีต่อเหล่าศัตรูของเรา อวยพรพวกเขา อธิษฐานเพื่อพวกเขา และมีความเอื้อเฟื้อต่อพวกเขา ความเกลียดชังที่มีให้กับ

ศัตรูซึ่งเป็นปฏิกริยาปกติของมนุษย์ที่บาปหนา คือ มะเร็งที่กัดกินผู้ที่เกลียดชังและมีแต่ก่อให้เกิดความเกลียดชังมากยิ่งขึ้นระหว่างทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ในทางกลับกันการรักแม่คนที่เป็ศัตรูคือ ยาพาที่บรรเทาบาดแผลที่สุดท้ายแล้วจะทำลายชีวิตไปตลอดกาล ดังนั้นจึงมีสติปัญญายิ่งใหญ่ในคำสอนนี้

ลก 6:30-31 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน **31** จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน

พระเยซูคริสต์ต่อไปถึงเรื่องเดิม “จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน” นี้ น่าจะหมายถึงพวกขอทานที่มีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งในสมัยนั้น พวกเขาซึ่งมักเป็นคนพิการหรือไร้สมรรถภาพเพราะสงครามได้แต่หาเลี้ยงชีพโดยการขอทาน พระเยซูคริสต์ว่าเราควรให้แก่ผู้ที่ขอจากเราเช่นนั้น แม้ว่าคนๆนั้น “ได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน” ความหมายก็คือว่า เมื่อใครสักคนมีของๆเรา เราก็ไม่ต้องทวงคืนจากเขา ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การรักผู้อื่นจะแสดงออกมาใน (ก) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่, (ข) การมีความอดทน และ (ค) การเป็นคนกรุณาในเรื่องต่างๆไป

พระองค์จึงตรัสสรุปสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนมาจนถึงบัดนี้ด้วยสิ่งที่เรียกว่า กฎทองคำ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” การดำเนินชีวิตเช่นนั้นไม่เพียงแฝงไว้ด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณาเท่านั้น แต่มันยังเป็นการฉลาดอย่างมากด้วย เรามักดำเนินชีวิตด้วยมุมมองที่สั้นๆและคับแคบโดยเรียกรื่อง 'สิทธิ' ของเราหรือระบายตำหนิอันเห็นแก่ตัวของเราโดยไม่สนใจผลกระทบระยะยาว สติปัญญาแบบพระเจ้าสอนเราให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เราอยากให้เขาปฏิบัติต่อเรา เมื่อเราคิดอะไรสั้นๆ ทำอะไรรุนแรง เรียกร้องสิทธิของตน และแก้แค้น มันก็อาจจะย้อนกลับมาหาเราอีก

ลก 6:32-35 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็รักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน **33** ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน **34** ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน **35** แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายิ้มโดย

ไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตร
ของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนนอกตัญญูและคนชั่ว

อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ทรงจบแค่นี้ ปัญญาแบบโลกนั้นมักจะหยิบยื่นความกรุณาให้
เพียงเพราะมันมักจะมีการตอบแทน ดังนั้นแรงจูงใจจริงๆแล้วจึงมีลักษณะเห็นแก่ตัว การรักคน
ที่รักเรานั้นไม่มีคุณธรรมยิ่งใหญ่แต่ประการใด แม้แต่ชาวโลกก็ทำแบบนั้น นั่นก็เป็นจริงสำหรับ
การทำดีต่อคนที่ทำดีต่อเรา และให้ยืมแก่คนที่เราหวังว่าจะได้รับตอบแทนเช่นกัน ในแต่ละกรณี
นี้ พระเยซูตรัสว่าแม้แต่คนบาปก็ทำแบบเดียวกัน

พอใกล้ถึงข้อสรุปของเนื้อหาตอนนี้ พระเยซูก็ตรัสสรุปโดยวกกลับไปทีๆพระองค์ได้
ทรงเริ่มไว้ “แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายิ้มโดยไม่หวังที่จะได้
คืนอีก” แก่นแท้ที่สำคัญกว่าก็คือว่า เราควรดำเนินชีวิตแบบไม่เห็นแก่ตัวมากกว่าแบบเห็นแก่ตัว
แบบแรกคือ แก่นแท้ของความบริสุทธิ์ ขณะที่แบบหลังนั้นเป็นแก่นแท้ของความบาป แบบแรก
เป็นแก่นแท้ของมนุษย์ใหม่ แบบหลังคือ แก่นแท้ของเนื้อหนัง แบบแรกเป็นแก่นแท้ของการ
ดำเนินตามแบบของพระเจ้า ส่วนแบบหลังเป็นแก่นแท้ของโลก การดำเนินชีวิตตามแบบของ
พระเจ้าเช่นนั้นจะทำให้บำเหน็จของเราทั้งตอนนี้และในสวรรค์เป็นบำเหน็จที่ใหญ่ยิ่ง

เมื่อเราจัดการชีวิตของเราเช่นนั้น เราก็กลายเป็นบุตรของผู้สูงสุดในทางปฏิบัติ พระเยซู
ทรงปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้โดยตรัสว่า *พระองค์* นั่นคือ พระบิดาในสวรรค์ “ทรงโปรดแก่คน
นอกตัญญูและคนชั่ว” หากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาเช่นนั้น (และพระองค์
ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ) เราในฐานะประชากรของพระองค์ก็ควรมีทัศนคติแบบนั้นเช่นกัน

ลก 6:36-37 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดา
ของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา 37 อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ
อย่างกล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการ
อภัยโทษ

เนื้อหาตอนถัดมา ถึงแม้จะเป็นเรื่องใหม่ แต่ก็มีส่วนอยู่บนเรื่องที่แล้ว มันยังสานต่อใจความหลักที่ใหญ่กว่าอยู่เหมือนเดิม เช่นเดียวกับที่พระบิดาในสวรรค์ของเราทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เราก็ได้รับบัญชาว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา” เช่นกัน

ในหลักการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกัน เราถูกกำชับว่า “อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ” บริบทที่ใหญ่กว่าก็คือ กฎทองคำในการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เราอยากให้เราปฏิบัติต่อเรา ไม่มีใครชอบถูกวิพากษ์วิจารณ์ คำเตือนสติต่างๆของพระเยซูก็คือ จงหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นและท่านจะไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ (คำที่แปลว่า **วินิจฉัยโทษ (คริโน)** ในบริบทนี้มีความหมายพ้องว่า ชอบติคนอื่น) พระเยซูมิได้ทรงห้ามการมีใจที่รู้จักแยกแยะผิดถูกในทางกลับกัน ในยอห์น 7:24 พระองค์ทรงบัญชาให้เราใจแยกแยะผิดถูกด้วยซ้ำ จริงๆแล้วพระองค์กำลังหมายถึงทัศนคติที่ชอบจับผิดต่างหาก

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงบัญชาให้ระวังใจที่ชอบกล่าวโทษคนอื่นด้วยเมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ” นี่เป็นอีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมบริบทที่ใหญ่กว่าเรื่องกฎทองคำและการรักแม่แต่คนที่เป็นศัตรูของเรา การหลีกเลี่ยงการกล่าวโทษคนอื่นจะไม่เพียงทำให้เราไม่ถูกกล่าวโทษเท่านั้น แต่มันยังเป็นการประยุกต์ใช้บัญญัติแห่งความรักด้วย ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงบัญชาเพิ่มอีกว่า “จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการยกโทษ” นี่ไม่เพียงเป็นส่วนหนึ่งของบัญญัติแห่งความรักและบัญญัติของพระคริสต์เท่านั้น แต่มันยังเป็นสติปัญญาตามแบบของพระเจ้าด้วย เมื่อเรามีใจที่ชอบยกโทษให้ เราก็จะได้รับการยกโทษเช่นกัน

ลก 6:38 ถึงแม้จะเป็นเรื่องใหม่ แต่เนื้อหาที่ตามมานี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของบริบทก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด พระองค์ทรงบัญชาเราว่า **จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในटकของท่านจะ ได้รับด้วย** ะหนานถ้วนยัดสั้นแน่นพูนสั้นใสให้ อีกครั้งที่หลักการสำคัญเรื่องการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เราอยากให้เราปฏิบัติต่อเรายังคงอยู่เหมือนเดิม หลักการนี้มีความเป็นสากล เมื่อเราให้แก่ผู้อื่น เขาก็มักจะให้เราเช่นกัน นี่เป็นความจริงไม่ว่าเราจะให้แก่มนุษย์หรือให้แก่พระเจ้า ในกรณีของพระเจ้า แน่อนที่พระองค์ทรงสามารถให้เรากลับมามากกว่าที่เราจะให้พระองค์ได้

หลายเท่ายิ่งนัก พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบที่พบเห็นได้ทั่วไปเพื่ออธิบายหลักการนี้เพิ่มเติม พระองค์ตรัสถึงทะนານหรือภาชนะที่ใช้ตวงวัดอย่างหนึ่ง ธัญพืชที่ถูกเทลงไปในทะนานดังกล่าวเมื่อมันถูกเขย่าและถูกกดลงไป ก็จะอยู่ตัวและมีที่ว่างให้ใส่เพิ่มได้อีก

ความหมายตรงนี้ก็คือน่าสนใจที่เอื้อเพื่อเผื่อแผ่จะได้รับกลับมามากยิ่งกว่าที่เราให้ไป เมื่อเราให้ธัญพืชตะกร้าหนึ่งแก่อีกคน ในเวลาอันเหมาะสม ความกรุณานั้นก็จะได้รับการตอบแทน แต่ด้วยทะนานที่ถั่วแน่นอัดแน่นพูนล้น นี่ก็เป็นจริงอย่างแน่นอนเมื่อเราให้แก่พระเจ้า พระองค์จะทรงประทานกลับมาให้เรามากกว่าที่เราถวายแด่พระองค์เช่นกัน นี่ก็เป็นจริงเมื่อเราให้แก่ผู้อื่นด้วย พระองค์ทรงปิดท้ายคำสอนนี้โดยตรัสว่า "เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น" คำที่แปลว่า ตวง (*เมตเรส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ 'meter' มันเกี่ยวข้องกับการวัดขนาดหรือการวัดตวง อีกครั้งที่หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ เมื่อเรามีใจที่ชอบใจให้และเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ เราก็จะได้รับการตวงกลับมาอีกทีในภายหลังในแบบเดียวกัน (และอาจเพิ่มให้ด้วย) นี่เป็นจริงในการถวายแด่พระเจ้าเหมือนกับในการให้แก่มนุษย์

ลก 6:39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ ส่วนที่เหลือของบทนี้มีคำอุปมาหลายเรื่อง ซึ่งอาจถูกกล่าวในโอกาสเดียวกันนี้ก็ได้ (ดู ลูกา 7:1) ข่าวประเสริฐของลูกาไม่ได้แสดงการประยุกต์ใช้โดยตรง ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวแสดงก็ตาม "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ" ในข่าวประเสริฐของมัทธิว (15:14) เห็นได้ชัดว่า การประยุกต์ใช้ก็มีไว้ปรักปรำพวกฟาริสีซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาที่ตาบอดและมีพวกสาวกที่ตาบอด

ลก 6:40 ในคำอุปมาอีกเรื่องซึ่งไม่มีการประยุกต์ใช้ที่ชัดเจน พระเยซูทรงสอนว่า ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเหมือนครูของตน คำที่แปลว่า ครบ (*คาทาร์ทีซ*) มีความหมายด้วยว่า 'สมบูรณ์' หรือ 'ครบถ้วน' จริงๆแล้วมันมีความหมายแบบสมัยใหม่กว่าๆ 'เป็นผู้ใหญ่' โดยในกรณีนี้คือ เป็นผู้ใหญ่นายวิญญูณ คำคริสต์ที่คล้ายๆกันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ถูกพบในมัทธิว 10:24 และยอห์น 15:20

ลก 6:41-42 เหตุไฉนท่านมองดูสิ่งที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง 42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า 'พี่น้องเอ๋ย ให้เราเจียผองออกจากตาของเธอ' แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นไม้ได้ถนัดจึงจะเจียผองออกจากตาพี่น้องของท่านได้

พระเยซูทรงยกภาพประกอบต่อไปเพื่อเสริมเรื่องที่พระองค์ได้ตรัสไปแล้ว นั่นคือ ใจที่ชอบจับผิด พระองค์ทรงยกภาพประกอบเพื่อแสดงถึงความโง่เขลาของการจ้องจับผิดมากเกินไป โดยใช้เรื่องเหลวไหลเรื่องหนึ่ง พระองค์ตรัสถึงชายคนหนึ่งที่มีผอง นั่นคือ แกลบหรือฟางเส้นหนึ่งในตาของตน ชายอีกคนที่มี *ไม้ทั้งท่อน* อยู่ในตาของตนก็เสนอตัวที่จะเจียผองออกจากตาของชายคนนี้ คำที่แปลว่า *ไม้ทั้งท่อน (คอคอส)* มีความหมายว่า ไม้ซื่อที่ใส่รองรับน้ำหนัก โครงสร้างในตัวอาคาร การประยุกต์ใช้ก็อาจเป็นได้ว่า คนที่มีข้อบกพร่องเยาะเย้ยในชีวิตของตนมักจะเต็มใจยิ่งนักที่จะชี้ให้เห็นข้อบกพร่องเล็กน้อยของคนอื่น พระเยซูทรงเรียกคนเช่นนี้ว่าเป็น *คนหน้าชื่อใจคด* ซึ่งจริงๆแล้วมีความหมายว่า คนจอมปลอม เมื่อพิจารณาบริบทที่มาก่อนหน้าซึ่งยกเหตุผลโต้แย้งการมีใจที่ชอบตัดสินวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น *ไม้ทั้งท่อน* ในตาของคนหน้าชื่อใจคดก็อาจหมายถึง ใจที่ชอบตัดสินวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น คนแบบนี้มักเที่ยวคอยหาข้อบกพร่องในตัวคนอื่น ข้อบกพร่องเหล่านั้นเป็นเหมือนผองเมื่อเทียบกับไม้ทั้งท่อนของใจที่ชอบจับผิด

ลก 6:43-45 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าเราจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น

วกกลับมาเรื่องการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน พระเยซูก็ทรงใช้ภาพประกอบของการปลูกพืชสวนซึ่งคนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์ยอมเข้าใจเป็นอย่างดี ดินแดนปาเลสไตน์เป็นที่ปลูกสวนต้น

มะกอกเทศ ต้นมะเดื่อ และต้นอื่นๆที่ออกผลมารับประทาน ต้นไม้ดีคือ ต้นเหล่านี้ที่ถูกเพาะพันธุ์หลังจากเวลาหลายสิบปีเพื่อที่จะออกผลอันมารับประทานออกมาเรื่อยๆ ต้นไม้เหล่านี้จะเป็นต้นในป่าที่ออกผลไม่อร่อยหรือออกผลน้อย ในมุมมองของคนอเมริกัน ลองนึกถึงต้นแอปเปิ้ลที่ถูกเพาะเลี้ยงมาเป็นอย่างดีกับต้นแอปเปิ้ลป่าสักรับ ผลของต้นแบบแรกมีรสหวานอร่อย ส่วนผลของต้นแบบหลังมีรสฝาดขมจนต้องบ้วนทิ้งในทันที นอกจากนี้ เถาองุ่นก็ออกผลเป็นลูกองุ่นและต้นมะเดื่อก็ออกผลเป็นผลมะเดื่อ ไม่มีใครจะเก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนามหรือผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม

ในแบบเดียวกัน สิ่งที่อยู่ในใจมนุษย์ก็ออกมาจากใจเขา คำที่แปลว่า **ของดี** ตรงนี้ (*อาคาธอส*) เป็นคำง่ายๆแต่มีความหมายกว้างขวางโดยสื่อถึงสิ่งที่ดีงามทั้งปวง มันสื่อถึงคุณธรรม ความเป็นเลิศ เกียรติ และความชอบธรรม รวมถึงสิ่งที่น่าอภิมรย์ เป็นที่ชื่นชอบ และโดดเด่นด้วยการถูกเรียกว่า **ดี** ในพระคัมภีร์ก็เป็นสิ่งที่ประเสริฐจริงๆ พระเยซูทรงสอนว่าคนดีย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตนเหมือนกับที่ต้นไม้ดีย่อมออกผลดี ส่วนคนชั่วก็ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม คำที่แปลว่า **ชั่ว** (*พอเนรอส*) มีความหมายโดยทั่วไปว่าผิด ชั่วร้าย และเลว บางครั้งคำนี้ก็ใช้เพื่อหมายถึงซาตาน

เราจะรู้จักใจคนๆหนึ่งได้ก็จากสิ่งที่ออกมาจากปากของเขา “ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น” เป็นความจริงที่ปากของเราเปิดเผยถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของใจเรา ถึงแม้เราไม่สามารถมองเห็นใจของอีกคนได้ แต่ปากของเขาก็เผยให้เห็นถึงสิ่งที่อยู่ในนั้นได้เป็นอย่างดี

ลก 6:46-49 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น 47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบบกระท้ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบบกระท้ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

พระเยซูคริสต์ปิดท้ายคำสอนเรื่องนี้โดยสรุปประเด็นสำคัญที่สุดให้เราฟัง สิ่งที่ยังบอกถึงความ เป็นเจ้านายของพระองค์ในชีวิตของเราก็คือ ความเชื่อฟังของเราที่มีต่อพระองค์ พระเยซู คริสต์คำถามปลายเปิดแบบง่ายๆว่า “เหตุใดคนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เรายกนั้น”

จากนั้นพระองค์ก็ทรงสอนคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่น่าเข้าใจแต่ก็ทึ่มแทงจิตใจ ณ จุดนี้ คน มักเข้าใจคำอุปมาเรื่องนี้ผิดบ่อยๆ พระองค์มิได้กำลังทรงสอน ในกรณีนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นศิลา (ถึงแม้เรื่องนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนที่อื่นก็ตาม) แต่พระองค์ทรงใช้ภาพประกอบของศิลา ดิน ธรรมดา และการสร้างเรือนเพื่ออธิบายถึงเรื่องการเชื่อฟัง

พระองค์ทรงยกสองเหตุการณ์ขึ้นมา เหตุการณ์แรกก็คือคนๆหนึ่ง (1) มาหาพระองค์ (2) ฟังคำของพระองค์ (ตรงตัวคือ *บรรดาถ้อยคำของพระองค์*) (3) และกระทำตาม พระเยซูทรง เปรียบคนๆนี้เป็นเหมือนกับ “คนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา” พายุ ใหญ่พัดมา กระแสน้ำในแม่น้ำที่อยู่ข้างเรือนก็น้ำขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว และไหลเข้ามาท่วมกระทบ กระทงเรือนนั้นอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตาม กระแสน้ำนั้นก็ไมอาจทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวได้ “เพราะได้ตั้งรากบนศิลา” (คำที่แปลว่า *ตั้งราก* (*εθεμελιωσεν*) หมายถึง รากฐานของอาคาร)

ในทางกลับกัน พระเยซูคริสต์ถึงชายอีกคนที่ (1) ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่ก็สื่ออย่างชัดเจนว่า เขามาหาพระองค์เช่นกัน (2) ฟังบรรดาถ้อยคำของพระองค์ แต่ (3) มิได้กระทำตาม (นั่นคือ ไม่ เชื่อฟัง เพิกเฉย ไม่สนใจถ้อยคำของพระองค์) พระเยซูทรงเปรียบว่าเขาเป็นเหมือนกับชายคน หนึ่งที่สร้างเรือนของตนข้างแม่น้ำสายเดียวกันแต่สร้างบนดินเลยโดยไม่ลำบากในการขุดเพื่อ สร้างรากฐานอันแข็งแรง เมื่อพายุพัดมา ซึ่งทำให้น้ำในแม่น้ำไหลเชี่ยวและกระทบกระทงเรือน นั้น “เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ความแตกต่างระหว่างสองคนนี้ก็ชัดเจน ทั้งคู่ได้มาหาพระเยซูและทั้งคู่ต่างก็ได้ยินพระ วจนะของพระองค์ อย่างไรก็ตาม มีเพียงคนเดียวที่ทุ่มเทเวลาและแรงกายในการ *ทำตามพระ บัญชา*ต่างๆของพระองค์จริงๆ ชีวิตของเขา ครอบครัวของเขา และการรับใช้ของเขาตั้งมั่นคงอยู่ ได้ขณะที่ความพินาศของอีกคนนั้นใหญ่ยิ่งนัก บทเรียนสำคัญโดยเฉพาะเมื่อพิจารณาบริบทใกล้ เคียงก็คือ *การทำตามพระวจนะของพระองค์* ดูข้อ 46 การมาหาพระคริสต์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วน

การเชื่อฟังพระองค์ โดยทำสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงบัญชาเราไว้ก็เป็นอีกเรื่องเลย คำถามที่พระเยซูตรัสถามที่ว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น” ยังใช้ได้อยู่โดยเฉพาะจนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของลูกา 7: บทที่เจ็ดของลูกานำเสนอห้าเหตุการณ์ในการรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลี: (1) คนใช้ของนายร้อยได้รับการรักษาให้หาย (2) บุตรของหญิงม่ายคนหนึ่งถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย (3) พวกศิษย์ของยอห์นมาซักถามพระเยซูและคำตอบของพระองค์ (4) คำตอบของพระเยซูที่ทรงมีต่อพวกฟาริสีที่ชอบจับผิด และ (5) พระเยซูทรงประทับในบ้านของซีโมนคนฟาริสี

ลก 7:1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม เวลาและสถานที่ของข้อนี้คือ หลังการเทศนาบนภูเขาในบทที่แล้ว และยังอยู่ในแคว้นกาลิลีอยู่ คือ เมืองคาเปอร์นาอุม

ลก 7:2-5 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่น่ารักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่วางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า "นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา"

นี่เป็นบันทึกเกี่ยวกับนายร้อยชาวโรมคนหนึ่งที่มีใจเมตตา กรุณาต่อชาวยิว โดยเขามีผู้รับใช้คนหนึ่งป่วยเกือบจะตายแล้ว เมื่อเขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู เขาก็ใช้พวกผู้ใหญ่ของพวกยิวไป (อาจเป็นพวกที่อยู่ในธรรมศาลาประจำท้องถิ่น) อ้อนวอนพระเยซูให้เสด็จมาและรักษาผู้รับใช้อันเป็นที่รักของตนให้หาย พวกผู้นำชาวยิวเหล่านี้มาอ้อนวอนพระเยซูให้เสด็จไปในทันที โดยกล่าวว่านายร้อยคนนี้เป็นคนที่สมควร อันที่จริงแล้ว เขาได้สร้างธรรมศาลาหลังหนึ่งให้พวกเขาด้วย เพราะเขารักพวกยิว (นั่นเป็นสิ่งที่หายากจริงๆสำหรับข้าราชการชาวโรมสักคน)

ลก 7:6-8   พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อย จึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคน ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิด เห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของ ข้าพระองค์ก็จะหายโรค 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอก ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"

เราเห็นถึงอุปนิสัยของชายคนนี้ได้ในเรื่องต่อไปนี้ ขณะที่พระเยซูและพวกยิวที่ติดตามมา ใกล้จะถึงบ้านของนายร้อยคนแล้ว เขาก็ใช้พวกเพื่อนๆ ให้มาหาพระองค์ (นี่คือว่านายร้อยคนนี้ ยังอยู่ข้างเคียงของผู้รับใช้สุดที่รักของเขา) ข้อความที่เขาส่งมาก็เผยให้เห็นหลายสิ่งเช่นกัน "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคน ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้า ใต้ชายคาของข้าพระองค์   เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าเป็นคน ไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะ ไปหาพระองค์ด้วย" เห็นได้ชัดถึงความถ่อมใจอย่างแท้จริงของชายคนนี้ ถึงแม้เขามีสิทธิอำนาจ มากในฐานะเป็นข้าราชการคนหนึ่งของโรม แต่เขาก็เห็นว่าตนเป็นคนต่ำต้อยต่อเบื้องพระพักตร์ พระเยซู

สารของเขามีต่อไปว่า "แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหาย โรค ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้า พระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้า พระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ" เห็นได้ชัดถึงความเชื่ออันเรียบง่ายแต่ลึกซึ้งของชายผู้นี้ ดังที่ จะถูกกล่าวในไม่ช้า พระเยซูทรงกระทำกิจเพราะความเชื่อของเขา

ลก 7:9-10   เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึง ทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวก อิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้" 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็น ผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

พระเยซูทรงประหลาดพระทัยยิ่งนัก โดยตรัสว่าพระองค์ “ไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้” แม้ในอิสราเอล มันยิ่งน่าประหลาดมากขึ้นตรงที่ว่าอิสราเอลเป็นพลไพร่ของพระเจ้า ขณะที่พวกโรมเป็นคนต่างชาติที่ไม่มีพระเจ้า นี่เป็นคนต่างชาติที่ถูกหาว่าไม่มีพระเจ้า แต่เขากลับมีความเชื่อมากยิ่งขึ้นกว่าพวกยิวที่เคร่งครัดน่าเลื่อมใสเสียอีก พวกเพื่อนๆ ของนายร้อยกลับมาและ “ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว” เห็นได้ชัดว่า (1) ความถ่อมใจและ (2) ความเชื่ออันลึกซึ้งของนายร้อยชาวโรมผู้นี้ได้ทำให้พระเยซูทรงรักษาโรคแม้กระทั่งจากระยะไกล

ลก 7:11-13 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ 12 เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดุเถิดมีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา นั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้"

วันต่อมา พระเยซูได้เสด็จไปเป็นระยะทางไกล (น่าจะโดยการเดิน) ไปยังเมืองนาอิน (ข้อนี้อาจอ่านได้ว่า 'ต่อมาในอีกหลายวันต่อมา...' ซึ่งจะใช้เวลาพอที่พระเยซูและพวกสาวก กับ "คนเป็นอันมาก" ที่ติดตามพระองค์มาได้เดินทางไปได้) พอมาถึงประตูเมืองนาอิน พระองค์ก็ทรงพบกับขบวนแห่งานศพที่กำลังเดินทางไปทำการฝังศพ ลูกบ้านที่ก่อก่อไปว่าชายหนุ่มที่ตายแล้วนี้เป็นบุตรคนเดียวของมารดาที่เป็นหญิงม่าย เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาผู้โศกเศร้าคนนั้น "พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้"" มีความเห็นสองประการตามมา (1) เห็นได้ชัดถึงความเมตตากรุณาของพระเยซู ถึงแม้บางครั้งพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อรับรองความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่ตรงนี้พระองค์ทรงกระทำกิจเพราะทรงมีพระทัยเมตตากรุณาอย่างเห็นได้ชัด (2) วลี "อย่าร้องไห้" เป็นคำสั่ง ซึ่งสื่อว่าพระเยซูอาจตรัสสั่งนางอย่างอ่อนโยนแต่หนักแน่นว่า 'หยุดร้องไห้เถิด'

ลก 7:14-17 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถุกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูกขึ้นเถิด" 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา 16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขา

สรรเสริญพระเจ้าว่า "ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว" 17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ

พระเยซูจึงเสด็จไปที่โลง (แครงที่ใช้แบกผู้ตายไปยังหลุมศพของเขา) และทรงถูกต้องโลงนั้น เหล่าคนที่ห้ามโลงนั้นก็หยุดเดินทันที จากนั้นพระเยซูตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูกขึ้นเถิด" ทันใดนั้นชายหนุ่มที่ตายแล้วก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด พระเยซูจึงทรงมอบเขาให้แก่มารดาของเขา

ปฏิกิริยาของคนในชุมชนนั้นเป็นการผสมกันระหว่างความกลัว (น่าจะเป็นความเกรงกลัวพระเจ้า) และการสรรเสริญพระเจ้า มีมติอันเป็นเอกฉันท์ว่า (1) "ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ (2) "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว" คำพูดทั้งสองประการนี้เป็นจริง ในความหมายหนึ่งพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ และในพระองค์นั้น พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้วจริงๆ ถึงแม้ตอนนั้นพวกเขาอาจไม่รู้ตัว แต่พระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าที่ประทับอยู่กับพวกเขา ใครจะชูปให้คนตายเป็นขึ้นได้นอกจากพระเจ้าเท่านั้น

วลีที่พูดถึง "กิตติศัพท์ของพระองค์" อาจแปลตรงตัวได้ว่า 'คำนี้เกี่ยวกับพระองค์' คำที่แปลว่า กิตติศัพท์ คือ ลอกอส ซึ่งปกติแล้วก็แปลเป็น 'ถ้อยคำ' เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมว่าการอัศจรรย์ครั้งนี้เกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี (ถึงแม้จะเป็นแถบด้านใต้ของแคว้นนี้ก็ตาม) อย่างไรก็ตาม มีบันทึกไว้ว่าคำๆนี้ (กิตติศัพท์) ของพระองค์ "ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ" ข่าวเรื่องพระเยซูได้แพร่สะพัดไปไกลเกินกว่าที่การรับใช้ของพระองค์ไปถึงจวบจนขณะนั้นเสียอีก

ลก 7:18-20 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง 19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใ้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น" 20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น'"

จุดสนใจตอนนี้วกกลับไปที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งตอนนี้ถูกจำคุกโดยเฮโรดผู้เป็นเจ้าเมือง (ลูกา 3:19) เหล่าศิษย์ของยอห์นมาหาเขาในคุกและเล่าให้เขาฟังถึงทุกสิ่งทีพวกเขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู ยอห์นจึงใช้ศิษย์สองคนของเขาไปหาพระเยซูพร้อมกับคำถามที่ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” คำถามนี้ไม่ได้ซับซ้อนอะไรเลย ท่านเป็นพระเมสสิยาห์ใช่ไหม

ลก 7:21-23 คำตอบในทันทีของพระเยซู ถ้าหากว่ามีก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อย่างไรก็ตามในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ ถึงแม้มิได้เอ่ยถึงชัดเจน แต่พระเยซูก็ทรงทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์สำเร็จต่อหน้าต่อตาพวกเขาตามที่มิเขียนไว้ในอิสยาห์ 29:18 พระองค์จึงตรัสตอบพวกศิษย์ของยอห์นไปว่า **22** แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา (ดู อิสยาห์ 35:5-6, 63:1-3 ด้วย)

พระเยซูทรงทำให้คำพยากรณ์ที่ประยุกต์ได้กับพระเมสสิยาห์เท่านั้นสำเร็จ พระราชกิจอันแสนอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์จึงเป็นคำตอบสำหรับคำถามของยอห์นแล้ว แม้มิได้ระบุไว้แต่ก็มีสื่อไว้ว่าผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์ก็จะได้ข้อสรุปแบบนี้เช่นกัน พระองค์ตรัสปิดท้ายด้วยพระสัญญาว่า **23** **บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข**" เราจะเข้าใจข้อความนี้ได้ดีที่สุดก็จากบริบทเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ข้อความนี้ถูกนำเสนอ ผู้ที่เป็นสุขจริงๆก็คือ คนเหล่านั้นที่เต็มใจยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเมสสิยาห์ของตน โดยไม่ปฏิเสธพระองค์ คำที่แปลว่า เห็นว่า...เป็นอุปสรรค (*สกันคาลิด โซ*) มีความหมายว่า ‘สะดุด’ ผู้ที่เป็นสุขจริงๆก็คือ คนทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ที่เต็มใจหันมาพึ่งพระองค์ ไว้วางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยไม่สนว่าชาวโลกจะคิดอย่างไร

ลก 7:24-27 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูก

ลมพัดหรือ 25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปทำอะไร คุณนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ คุณเกิด คนนุ่งห่มผ้า
งดงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก 26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปทำอะไร คุณสาธดา
พยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าสาธดาพยากรณ์อีก 27 คือผู้มันเองที่พระคัมภีร์
ได้เขียนถึงว่า ‘คุณเกิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้มันจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้า
ท่าน’

มีหลายคน ได้ยินความเห็นของพระเยซูที่ทรงมีให้กับพวกศิษย์ของยอห์น พระเยซูจึงตรัส
ถึงยอห์นเพิ่มเติมอีก โดยทรงทบทวนว่าในตอนเริ่มต้นของการรับใช้ของยอห์น ผู้คนเป็นอัน
มากได้แห่กันไปฟังเขาในถิ่นทุรกันดาร จากมุมมองนั่นเอง พระเยซูตรัสตามคำถามสามประการ
ที่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อตอกย้ำประเด็นๆหนึ่ง ประการแรก พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านทั้งหลาย
ได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่ออะไร คุณตื่นฮือโหวกโดยถูกลมพัดหรือ” ถึงแม้บางคนได้พยายาม
ที่จะใส่ความหมายฝ่ายวิญญาณเข้าไปในคำถามนี้ แต่พระองค์แค่เพียงตรัสถามว่า ‘พวกท่านออกไป
ไปในชนบทไปทำอะไร วัชพืชที่งอเพราะถูกลมพัดหรือ’ คำตอบต่อคำถามนั้นก็ชัดเจนอยู่แล้ว
ใครๆก็ไปดูสิ่งนั้นเมื่อไรก็ได้

จากนั้นพระองค์ก็ตรัสถามอีกคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบพร้อมกับภาพที่ตรงกันข้ามบ้าง
“แต่ท่านทั้งหลายได้ไปทำอะไร คุณนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ” คำตอบของคำถามนี้ก็ชัดเจนอยู่
แล้วเหมือนเดิม ผู้คนได้ยินแล้วว่ายอห์นสวมเสื้อผ้าทำด้วยขนอูฐและคาดเอวด้วยหนังสัตว์ซึ่ง
ถือว่าเป็นเครื่องแต่งกายของคนบ้านนอกหรือคนทำงานที่หยาบกร้าน พระเยซูตรัสถึงสิ่งที่ตรง
กันข้ามว่าคนเหล่านั้นที่ “นุ่งห่มผ้างดงาม” (นั่นคือ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสวยงามราคาแพง) และอยู่
อย่างวิเศษ (นั่นคือ อย่างหรูหราฟุ่มเฟือย) ก็ทำอย่างนั้นในราชสำนัก เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ใช่
เหตุผลที่พวกเขาเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อไปหายอห์น

คำถามที่สามของพระเยซูนำไปสู่ปลายทางของคำถามทั้งหมดนี้ “แต่ท่านทั้งหลายออกไป
ไปทำอะไร คุณสาธดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าสาธดาพยากรณ์อีก” คำตอบ
สำหรับคำถามที่สามของพระเยซูนี้ก็ถูกสื่ออย่างชัดเจน แน่แน่นอนที่ฝูงชนชาวยิวที่อยากรู้อยากเห็น
ต่างเดินทางไปดูผู้ที่พวกเขามองว่าเป็นสาธดาพยากรณ์ ถึงแม้สาธดาพยากรณ์ผู้นี้จะแต่งกายใน

ชุดคนทำงานก็ตาม แต่บัดนี้พระเยซูทรงออกความเห็นอย่างเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น ยอห์นเป็นมากกว่าศาสตาศาพยากรณ์ธรรมดาๆ!

“คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’” พระเยซูตรัสชัดเจนว่ายอห์นทำให้คำพยากรณ์ในมาลาคีย์ 3:1 สำเร็จ ในข้อนั้นผู้นำสารคนนั้นเป็นผู้ที่จะนำหน้าพระเมสสิยาห์ ถึงแม้พระเยซูมิได้ทรงให้ข้อสรุปที่ชัดเจนสำหรับคำเทศานี้ แต่ใครก็ตามที่คิดเป็นอย่างชัดเจนก็คงปะติดปะต่อได้ ยอห์นได้มาเพื่อเตรียมทางให้แก่พระเมสสิยาห์ พระเยซูได้ทรงกระทำกิจต่างๆของพระเมสสิยาห์ต่อหน้าต่อตาพวกเขาแล้ว ความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์บวกกับความเชื่อแบบเรียบง่ายก็จะนำไปสู่ข้อสรุปเดียวกัน พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์

ลก 7:28 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาศาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” พระเยซูตรัสต่อไปว่าไม่เคยมีผู้ใดเกิดมาที่เป็นศาสดาศาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่จากนั้นพระองค์ทรงเสริมความเห็นที่ขัดแย้งกันเองไว้ด้วย “แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” ความหมายตรงนี้อาจเป็นได้ว่าแม้แต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรที่จะมานั้นก็จะมีฐานะยิ่งใหญ่กว่าที่ยอห์นมีขณะรับใช้อยู่บนโลกนี้ นี่สื่อถึง (1) ความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนั้น และ (2) เห็นได้ชัดว่าจะมีการจัดอันดับเมื่อถึงตอนนั้นด้วย (เพราะมีการกล่าวถึงผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรนั้น) คนอื่นๆก็ถือทรรศนะที่ว่าพระเยซูเพียงแค่นี้ถึงความทุกข์ยากในตอนนั้นของยอห์นซึ่งติดคุกอยู่ ทรรศนะแรกเป็นตัวเลือกที่คนชอบมากกว่า

ลก 7:29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายูติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว บรรดาคนที่ฟังพระเยซู (คนทั้งปวง ซึ่งรวมถึงพวกคนเก็บภาษีซึ่งไม่เป็นที่ชื่นชอบด้วย) จึง “รับว่าพระเจ้ายูติธรรม” ความหมายก็คือว่า พวกเขาประกาศหรือถือว่าพระเจ้าทรงยูติธรรม เราควรหมายเหตุด้วยว่าคนเหล่านี้ได้รับบัพติศมาจากยอห์นแล้ว ซึ่งบ่งบอกถึงจิตใจที่โอบอ้อมเข้าหาสิ่งต่างๆของพระเจ้าและเต็มใจที่จะแสดงให้เห็นถึงการกลับใจใหม่ต่อหน้าผู้คนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

ลก 7:30-35 แต่พวกฟาริสีและพวกนักพระราชบัญญัติปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่ว่าเพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้' 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่' 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนที่กินเคี้ยวและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป' 35 แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระบัญญัตินั้น"

ในภาพที่ตรงกันข้ามอย่างเห็นได้ชัด พวกคนใหญ่โตที่เคร่งศาสนาในสมัยนั้น คือ "แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น" คำที่แปลว่า นักกฎหมาย (νομικός) หมายถึง คนเหล่านั้นที่ศึกษาบัญญัติของโมเสสซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นคนเคร่งศาสนา ซึ่งตรงข้ามกับความหมายในปัจจุบันของพวกทนาย พวกนักกฎหมายสมัยนั้นว่าไปแล้วก็เหมือนพวกธรรมจารย์ นั่นคือ คนเหล่านั้นที่คัดลอกและตีความพระคัมภีร์เดิมเป็นอาชีพ คำที่แปลว่า ปฏิเสธ (αρθετεω) มีความหมายได้ด้วยคำว่า 'ปิดทึบ' หรือ 'ไม่สนใจใยดี' ความหมายก็คือว่า ผู้ประกอบวิชาชีพเป็นนักศาสนาเหล่านี้ไม่แยแส ปิดทึบ และปฏิเสธพระประสงค์ (หรือน้ำพระทัย) ของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา นี่สื่อชัดเจนถึงใจไม่เชื่อและแข็งกระด้างซึ่งตรงข้ามกับการกลับใจใหม่อย่างเปิดเผยดังที่กล่าวไว้ข้างบน

พระเยซูตรัสถึงพวกเขาอย่างซึ่งๆหน้า พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าเป็น "คนยุคนี้" จากนั้นพระองค์ก็ทรงเปรียบพวกเขาว่าเป็นเหมือนกับคนโง่เขลาและหน้าซื่อใจคด พระองค์ทรงยกตัวอย่างเหตุการณ์ของเด็กๆที่หยาบคายและหน้าไม่อายในที่สาธารณะ ในแง่หนึ่งพวกเขาถือว่าพระเยซูและพวกสาวกที่ไม่ทำตัวสนุกสนานและขณะเดียวกันก็ไม่ทำตัวน่าเลื่อมใสด้วย กล่าวโดยเฉพะเจาะจงก็คือ พระเยซูตรัสว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์วิพากษ์วิจารณ์ยอห์น

ยอห์นมาในสภาพสมณะ โดยรับประทานอาหารที่เรียบง่ายที่สุดซึ่งหาได้ในธรรมชาติ (ตักแตน และน้ำผึ้งป่า) พวกเขาจึงเหมาเอาว่ายอห์นมีผีสิง ในทางกลับกัน พระเยซูและพวกสาวกก็รับประทานอาหารตามปกติ พวกเขาคนหน้าชื่อใจจดใจจ่อเหล่านี้เรียกพระองค์ว่า *คนกินเค็บ* และ *คิมน้ำองุ่นมาก* ที่ชอบเที่ยวล่ามะเลเทเมมา ความหน้าชื่อใจจดใจจ่อของพวกเขาถูกเสริมด้วยใจที่แข็งกระด้างของตน อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสสั้นๆว่า “พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้ว โดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น” นั่นคือ ให้อูที่ผลดีกว่า

ลก 7:36-40 มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้ น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จูบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอม นั้น 39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว” 40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้าเชิญพูดไปเถิด”

ในบริบทเดียวกันนี้ และน่าจะมีผู้ฟังกลุ่มเดียวกันด้วย พระเยซูทรงตอบรับคำเชิญให้ไปรับประทานอาหารที่บ้านของฟาริสีคนหนึ่ง พอนั่งลงรับประทานอาหาร ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงไม่ดี (น่าจะเป็นหญิงโสเภณีประจำท้องถิ่นคนหนึ่ง) ถือ “ผอบน้ำมันหอม” มา (แม้ว่าเหตุการณ์นี้มีลักษณะคล้ายกับเหตุการณ์ในมัทธิว 26:6 แต่มันก็เป็นเวลาหลายปีก่อนหน้านั้น และไม่ใช่ว่าเหตุการณ์เดียวกัน) ในสมัยนั้นเชื่อกันว่าผอบเป็นภาชนะที่ดีที่สุดสำหรับบรรจุน้ำมันหอมที่มีค่ามาก ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่ผอบและน้ำมันหอมนี้ก็น่าจะมีมูลค่ามหาศาล การทำให้ผอบแตกน่าจะหมายถึงการแกะฝาปิดของมันออก หญิงที่มีชื่อเสียงในทางไม่ดีคนนี้มาที่เรือนของคนฟาริสีคนนี้โดยไม่ได้รับเชิญและยืนร้องไห้อยู่ข้างหลังพระเยซู (นี่สื่อถึงน้ำตาแห่งการกลับใจใหม่ซึ่งเกิดขึ้นเพราะใจที่รู้สึกผิดแต่ก็ไม่แข็งกระด้าง) จากนั้นนางก็เริ่มล้างพระบาทของ

พระองค์ด้วยน้ำตาของนาง ใช้ผมของนางเช็ด จูบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาททั้งสองข้างด้วยน้ำมันหอมในผอบนั้น

ซีโมนผู้เป็นเจ้าภาพของพระองค์เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นและคิดในใจตัวเองว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนซื่อ” เห็นได้ชัดว่ามีใจที่ซบถตัดสินใจและวิจารณ์คนอื่นอยู่ภายในตัวฟาริสีผู้นี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับหญิงที่หัวใจแตกสลายผู้หนึ่งที่ด้วยน้ำตาแห่งการพ้อใจ ความซอกซำ และการกลับใจใหม่ได้มาและปรนนิบัติพระเยซู พระเยซูตรัสแก่เขาว่าพระองค์ทรงมีอะไรจะกล่าวแก่เขา

ลก 7:41-43 พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่สองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าสิบบเหรียญ 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนึ่แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนึ่ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า 43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่ คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนึ่ให้มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกแล้ว”

พระองค์ทรงเล่าเรื่องเกี่ยวกับชายสองคนที่เป็นหนึ่เจ้าหนึ่คนหนึ่ง คนหนึ่งเป็นหนึ่ “ห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าสิบบเหรียญ” (หนึ่เดนาเรียน มีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่วัน) ทั้งคู่เป็นหนึ่ก้อนโต ทั้งคู่ต่างก็ชำระหนึ่ของตน ไม่ไหว ดังนั้นเจ้าหนึ่ผู้นี้จึงยกหนึ่ให้เขาทั้งสอง พระเยซูจึงตรัสตามซีโมนฟาริสีผู้นี้ว่า “ในสองคนนั้นคนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า” ซีโมนสรุปเอาว่เป็นผู้ที่เจ้าหนึ่ยกหนึ่ให้มากกว่า พระเยซูทรงยอมรับว่เขาคิดถูกแล้ว

ลก 7:44-50 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่ “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้าล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเรา 46 ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา 47 เหตุฉะนั้น เรบอกท่านว่ ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย” 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่ “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว” 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่

"คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้" 50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

จากนั้นพระเยซูทรงปล่อยหมัดสังหาร พระองค์ตรัสว่าเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านของเขา ซีโมนมิได้แสดงการกระทำอันเปี่ยมด้วยความกรุณาเหมือนอย่างที่ยิ่งผู้นำสงสารคนนี้ได้กระทำเลย พระองค์ตรัสว่าความบาปของนางนั้นมีมาก แต่มันก็ได้รับการยกโทษเพราะว่านางรักมาก อย่างไรก็ตาม สำหรับคนที่ได้รับการยกโทษน้อย (นั่นคือ ซีโมนคนฟาริสี) คนนั้นก็รักน้อย นี่เป็นภาพที่ขัดแย้งกันอย่างชัดเจน หญิงที่บาปหนาและมีชื่อเสียงไม่ดีผู้นี้ได้รับการยกโทษมาก นางจึงรักพระองค์มาก ส่วนซีโมนคนฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมก็ได้รับการยกโทษบาปของตนน้อย หรืออันที่จริงแล้วมิได้รับการยกโทษบาปเลย เขาจึงรักพระเยซูน้อย พระองค์จึงทรงหันไปยังผู้หญิงคนนี้และยกโทษความบาปของนาง นี่ทำให้พวกแซกหรือที่มาร่วมสำหรับต่างเชื้อสาขณะที่พวกเขาถามกันว่า "คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้" พระเยซูตรัสปิดท้ายเรื่องนี้โดยตรัสว่าความเชื่อของผู้หญิงนี้ได้ช่วยนางให้รอด พระองค์จึงทรงปล่อยนางไปอย่างสันติ

บทเรียนเหล่านี้ชัดเจน พระเจ้าทรงมีพระเมตตาต่อคนบาปทั้งหลายที่กลับใจใหม่ด้วยใจถ่อมขณะที่พระองค์ทรงแสดงความเมตตาต่อพวกนักศาสนาที่มีใจแข็งกระด้างและคิดว่าตนชอบธรรม นอกจากนี้ในการเสนอประเด็นนี้ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงยกโทษคนที่บาปหนาคนหนึ่งด้วย อันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงหลักการเรื่องความรอดโดยความเชื่อ ตลอดทั้งบทนี้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ได้ถูกสื่อออกมาอย่างชัดเจน พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บป่วย พระองค์ทรงชุบคนตายให้เป็นขึ้น พระองค์ทรงทราบความคิดของคนทั้งหลาย พระองค์ทรงยกโทษบาป เห็นได้ชัดว่าพระองค์ต้องเป็นพระเมสสิยาห์แน่ๆ!

*****

ภาพรวมของลูกา 8: เนื้อหาส่วนแรกของบทที่แปดของหนังสือลูกานำเสนอคำอุปมาที่สำคัญหลายเรื่องและการอัศจรรย์อย่างหนึ่งในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยรวมถึงคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช คำอุปมาเรื่องเทียน และการที่พระเยซูทรงทำให้คลื่นทะเลสงบ ในเนื้อหาส่วนหลังของบทนี้ การอัศจรรย์อีกสามประการของพระเยซูถูกเอ่ยถึงอย่างละเอียด นั่น

คือ (1) พวกผีถูกขับออกจากชายชาวเมืองกาตารา (2) หญิงที่โลหิตตกได้รับการรักษาให้หาย (3) และลูกสาวของนายธรรมศาลาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายขณะอยู่ที่เตียงนอน

ลก 8:1-3 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ 2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญานชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี 3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

เห็นได้ชัดว่าหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นในบทที่ 7 ไม่นาน เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้น พระเยซูเสด็จตระเวนไป “ตามทุกบ้านทุกเมือง” ของแคว้นกาลิลีต่อไปโดยเทศนาและ “ประกาศข่าวประเสริฐ” แห่งอาณาจักรของพระเจ้า ข่าวสารเบื้องต้นของพระองค์ ซึ่งเหมือนกับของยอห์น มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า นั่นคือ การเสด็จมาถึงของพระมหากษัตริย์และอาณาจักรของพระเจ้าที่ได้ทรงสัญญาไว้นานแล้ว ขณะที่พระองค์เสด็จตระเวนไปทั่ว พวกสาวกสิบสองคนที่ได้ทรงเลือกไว้ก็อยู่กับพระองค์ด้วยพร้อมกับ “ผู้หญิงบางคนที่มีวิญญานชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ”

หญิงเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อรวมถึงมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา และซูซันนา พร้อมกับหญิงคนอื่นๆอีกหลายคน นำมาเหตุไฉนว่าผีเจ็ดคนได้ถูกขับออกจากมารีย์ ที่สำคัญอีกเรื่องก็คือว่า โยอันนาที่ถูกพูดถึงนี้เป็นภรรยาของต้นเรือนของเฮโรด ชื่อของนางแปลว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประทานให้ซึ่งเปี่ยมด้วยพระกรุณา’ ชื่อซูซันนา แปลว่า ‘ดอกทิลลี่’ เห็นได้ชัดว่าพวกนางทุกคนต่างเคยเป็นทุกข์ทรมานเพราะถูกพวกผีรบกวนหรือถูกพวกมันเข้าสิง หญิงเหล่านี้ด้วยใจกตัญญูจึงจัดหาสำหรับความจำเป็นต่างๆในด้านวัตถุของพระเยซูเพราะพวกนาง “ปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา”

ลก 8:4-8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า 5 "มีผู้หญิงคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย 6 บ้างก็

ตกที่หิน และเมื่อออกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ขึ้น 7 บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า" ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"

ในเวลาประมาณเดียวกันเมื่อ "ประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง" พระองค์ก็ทรงสอนคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช เมล็ดพืชสี่ชนิดถูกเอ่ยถึงขณะที่ผู้หว่านคนหนึ่งได้ออกไปหว่านพืชในไร่นาของตน เมล็ดพืชได้ตกลงในดินสี่ประเภทที่ต่างกัน (เราควรสังเกตว่าการปลูกพืชสมัยนั้นใช้วิธี 'หว่านกระจาย' นั่นคือ การหว่านเมล็ดด้วยมือจากถุงที่แบกไป เมล็ดพืชจึงหล่นในวิธีรูปจันทร์เสี้ยวขณะที่ผู้หว่านเดินไป)

(1) ประเภทแรกคือ "ริมหนทาง" นี้หมายถึงถนน ทางเดิน หรือดินแน่นเพราะคนสัญจรผ่านไปมา เห็นได้ชัดว่านี่เป็นทางที่อยู่ตามขอบของไร่นา มันเป็นดินแข็งและพวกนกก็ลงมาจิกกินเมล็ดพืช (2) เมล็ดอื่นๆก็ตกลงบนพื้นดินที่มีหินเยอะ เห็นได้ชัดว่ามันไม่ได้มีแต่หินเพราะว่าเมล็ดพืชที่หล่นลงไปบนพื้นดินนั้นงอกเงยและเติบโต มันจึงหมายถึงดินตื้นๆที่ปกคลุมชั้นหิน (หรือแผ่นหินซึ่งพบเห็นได้พื้นที่หลายแห่งทั่วอิสราเอล) ซึ่งอยู่ใต้ผิวดินเพียงนิดเดียว อย่างไรก็ตาม เมล็ดที่เพิ่งงอกขึ้นมานั้นก็เหี่ยวแห้งไปในทันใดเพราะไม่มีความชื้น ในดินที่ตื้นเช่นนั้นดวงอาทิตย์ก็ทำให้ความชื้นในดินที่อยู่ระเหยไปในทันที ดินจึงเริ่มอุ่นอย่างรวดเร็วและแห้งเพราะดวงอาทิตย์เนื่องจากชั้นหินที่อยู่ข้างใต้ (3) เมล็ดอื่นๆก็ตกลงท่ามกลางวัชพืชที่มีหนามเยอะซึ่งก็งอกเงยขึ้นเช่นกันและปกคลุมเมล็ดพืชที่ต้องการ (4) สุดท้าย บางเมล็ดก็ตกลงในดินดีและงอกขึ้นและเกิดผลร้อยเท่า ไม่มีระบุไว้ว่าเป็นพืชชนิดใด แต่น่าจะเป็นธัญพืชซึ่งออกผลได้เป็นร้อยเท่าของเมล็ดที่ปลูกลงไป

พระเยซูตรัสสรุปส่วนแรกของคำอุปมาเรื่องนี้ด้วยคำเตือนที่ว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จงตั้งใจฟังให้ดี

ลก 8:9-11 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานี้หมายความว่าอย่างไร"

10 พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้"

แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ 11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวณะของพระเจ้า

พวกสาวกของพระองค์จึงซักถามพระองค์เกี่ยวกับความหมายของคำอุปมานี้ คำตอบของพระเยซูนั้นก็ชวนให้ลูกคิดพอกๆกับเป็นปริศนาให้ขบคิด พระองค์ตรัสว่าข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรนั้นทรงโปรดให้พวกสาวกของพระองค์รู้ได้ คำที่แปลว่า ข้อความลึกลับ (มูสเตอร์รียน) มีความหมายว่าสิ่งที่ไม่ปรากฏชัดแจ้งหรือจนถึงบัดนี้ยังไม่ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่ คำตรัสต่อไปนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเยซูทรงหมายพระทัยให้พวกสาวกของพระองค์เข้าใจความหมายของคำอุปมาเรื่องนี้ขณะที่ทรงทำให้มันคลุมเครือสำหรับคนอื่น ๆ

คนอื่นที่ว่ามีเห็น ได้ชัดว่าหมายถึงคนเหล่านั้นที่มีใจแข็งกระด้าง เห็นได้ชัดว่าพระองค์กำลังหมายถึงอิสยาห์ 6:9-10 ในสองข้อนั้นศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ได้กล่าวล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้างซึ่งตา หู และความคิดอันรับรู้ได้แต่ก็ไม่อาจเข้าใจได้เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงปิดบังประสาทสัมผัสเหล่านั้นไว้ มันเป็นการพิพากษาของพระองค์ที่ทรงมีต่อชนชาติอิสราเอลที่คือด้านและไม่เชื่อตลอดหลายศตวรรษซึ่งได้ทำให้ใจของตนแข็งกระด้างต่อพระเจ้าของพวกเขา

ที่สำคัญยิ่งไปอีกก็คือว่า พระเยซูทรงทำให้ความหมายของคำอุปมาเรื่องนี้ปรากฏชัดเจนต่อพวกสาวกของพระองค์ซึ่งเปิดใจของตนออกและมีใจที่เปิดรับ นอกจากนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูทรงอธิบายคำสอนที่เป็นเชิงเปรียบเทียบอยู่บ่อยๆ โดยเปิดโอกาสให้แต่ละคนตีความตามความคิดของตัวเองน้อยมาก พระองค์ทรงเริ่มต้นคำอธิบายนั้นโดยตรัสว่า “เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวณะของพระเจ้า” เห็นได้ชัดว่าคำอุปมานี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการปลุกพระวณะของพระเจ้าไว้ในใจของมนุษย์

ลก 8:12-15 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวณะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้ 13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวณะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป 14 ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนารวม

ทรัพย์สินสมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต 15 และซึ่งตก
ที่ดินดินนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วย
ความเพียร

นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูคริสต์เข้าถึงเมล็ดพืชสี่ประเภทก่อนหน้านี้ โดยทรงอธิบายความหมาย
ฝ่ายวิญญาณของแต่ละประเภทไว้ด้วย (1) “ที่ตกตามหนทาง” จนถึงทุกวันนี้ก็คือ คนเหล่านั้นที่
อาจได้ยินพระวาทะของพระเจ้า กระนั้นซาตานก็เหมือนนกตัวหนึ่งที่มาและชิงเอาพระวาทะนั้น
ไป มันอาจเป็นการเบนความสนใจหรือคำสอนเท็จที่ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้พระวาทะของ
พระเจ้าเป็นหมันไป สิ่งนี้ถูกทำเป็นประจำในคริสตจักรที่มีแนวคิดเปิดกว้างทั้งหลายและ
อิทธิพลต่างๆที่ปราศจากพระเจ้าของชาวโลก พญามารจึงขัดขวางพวกเขา มิให้รับเชื่อเกรงว่า
พวกเขาจะได้รับความรอด

คำอุปมาจึงถูกให้ความหมายอย่างชัดเจน มันเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ
ผ่านทางพระวาทะของพระเจ้าเข้าไปในใจของคนทั้งหลายเพื่อความรอดของพวกเขา พญามาร
ถูกระบุว่าเป็นศัตรูผู้หนึ่งที่พยายามอย่างแข็งขันที่จะขัดขวางการซึมซับความจริงโดยใช้ทุกวิถีที่
จำเป็น การต่อสู้นี้ยังคงดำเนินอยู่ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้

(2) ประเภทที่สองคือ เมล็ดที่ตกลงบนดินตื้นซึ่งมีชั้นหินอยู่ข้างใต้ ซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปใน
อิสราเอล พระเยซูทรงเปรียบเทียบสถานการณ์นี้ว่าเป็นเหมือนกับคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะของ
พระเจ้าจริงๆและรับมันไว้ด้วยความยินดี เมื่อเราเทียบเรื่องนี้กับคำอุปมาแรก เราต้องไม่ลืมว่า
เมล็ดพืชได้แตกหน่อและงอกเงยขึ้นจริงๆ ซึ่งบ่งบอกถึงชีวิตใหม่ สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อก็คือ คน
ประเภทหนึ่งซึ่งไม่เพียงได้ยินพระวาทะเท่านั้น แต่ยังรับไว้ เชื่อ และรอดแล้วด้วย

อย่างไรก็ตาม คนเหล่านี้ “ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป”
เห็นได้ชัดว่าคนพวกนี้คือ คนที่รอดแล้ว แต่เพราะขาดหรือไม่มีอุปนิสัยที่ลึกพอ พวกเขาจึง
ดำเนินชีวิตคริสเตียนได้เพียงชั่วคราว ก่อนที่จะสะดุดและหลงเสียไป พวกเขาไม่มีราก พวกเขามี
ความลึกเพียงเล็กน้อย พวกเขาสะดุดได้ในเวลาไม่นาน เกิดความท้อใจ หรือไม่ก็พ่ายแพ้ต่อความ
ยุ่งยากต่างๆซึ่งย่อมเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในชีวิตคริสเตียน พวกเขาล้มเลิกไปเฉยๆ พวกเขา
รอดใหม่ ใช้พวกเขารอด แต่พวกเขาเกิดผลให้กับนายของตนใหม่ ไม่เลย

ความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของคำอุปมานี้เริ่มปรากฏให้เห็นตรงนี้ มันเป็นเหตุที่ว่าทำไมคนของพระเจ้ามากมายจึงไม่เกิดผลอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยในชีวิตคริสเตียนของตน พวกเขารอดแล้วแต่กลับถอยหลังไปในเวลาไม่นาน ขอมแพ้ว และกลับไปหาชาวโลก โดยไม่เกิดผลถวายพระคริสต์เลย พวกเขาขาดหลักการเรื่องความชอบธรรมในการทำสิ่งที่พวกเขาควรกระทำ ทั้งก่อนและหลังจากที่พวกเขาอดแล้ว ดังนั้น ถึงแม้ว่ารอดแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เคยเป็นคริสเตียนที่เกิดผลถวายนายของตนเลย การทดลองไม่ว่าจะในรูปแบบของการทดสอบหรือการล่อลวงให้ทำชั่วต่างขัดขวางพวกเขาไม่ให้เกิดผล คำที่แปลว่า *หลงเสียไป* (*อาฟิสเตมิ*) มีความหมายหนึ่งว่า ‘ถอนตัว’ หรือ ‘ละทิ้ง’ พวกเขาเลิกรับใช้พระเจ้าไปเฉยๆ พวกเขาไม่มีราก อุปนิสัย และความกล้าหาญที่จะสู้ทนชีวิตคริสเตียน

(3) ประเภทที่สามคือ เมล็ดที่ตกลงในท่ามกลางต้นหนาม เหมือนประเภทก่อนหน้ามันก็งอกเงยขึ้น ชีวิตใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นคนที่รอดแล้ว อย่างไรก็ตามตรงนี้พระเยซูทรงนิยามคริสเตียนอีกประเภทที่ถึงแม้ว่ารอดแล้วแต่ก็เกิดผลน้อยหรือไม่เกิดผลเลยถวายนายของตน พวกเขาได้ยิน เชื่อแล้วอย่างชัดเจน และออกไป กระนั้นชีวิตคริสเตียนของพวกเขา ก็เริ่มถูกปกคลุมด้วย “ความปรารถนารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้” ผลของเขาจึงไม่เติบโต

มีสามประเภทย่อยถูกเอ่ยถึง (ก) *ความปรารถนารมย์* ซึ่งหมายถึง ‘ความกระวนกระวายต่างๆ’ หรือ ‘ความวิตกกังวลต่างๆ’ (ข) *ทรัพย์สมบัติ* ซึ่งอาจหมายถึงแนวคิดวัตถุนิยมด้วย และ (ค) *ความสนุกสนาน* ซึ่งแปลมาจากคำว่า *เฮดอเน* อันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *hedonism* (แนวคิดตักตวงความสุขให้ตนเอง) มันเกี่ยวข้องกับการมีชีวิตอยู่เพื่อความสนุกสนาน ความรื่นเริง การพักผ่อนหย่อนใจ และความบันเทิงในชีวิต ผลก็คือ คนเหล่านั้นไม่เกิดผลจนถึงการเป็นผู้ใหญ่ คำที่แปลว่า *เติบโต* (*เทอะละสฟอเร โอ*) นอกจากหมายถึงผลของพืชที่โตเต็มที่แล้วยังหมายถึงการที่หญิงตั้งครรภ์ที่มีอายุครรภ์ครบแล้วด้วย นี่จึงหมายถึง ไม่มีผลออกมาทั้งที่ครบกำหนดแล้ว

คนเหล่านั้นที่จัดอยู่ในประเภทนี้มักแต่ยุ่งกับสิ่งต่างๆของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นปัญหาต่างๆของชีวิต วัตถุสิ่งของต่างๆของชีวิต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสนุกสนานแห่งชีวิตจนพวกเขา

ไม่เคยเกิดผลอะไรถวายแด่ นายของตนเลย พระเยซูตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงสภาพที่เกิดขึ้น ในยุคคริสตจักรในสมัยปัจจุบันที่เราอยู่นี้ คริสเตียนส่วนใหญ่มัวแต่ยุ่งอยู่กับการทำสิ่งใดก็ตาม เกินกว่าที่จะเกิดผลถวายนายของตนในการนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์

(4) สุดท้าย พระเยซูทรงบรรยายถึงเมล็ดพืชที่ตกลงบนดินดีว่าเป็นผู้ที่มี “ใจซื่อสัตย์และใจที่ดี” คำที่แปลว่า **ซื่อสัตย์** (*คาถอส*) มักถูกแปลเป็น ‘ดี’ ในความหมายที่ว่า ‘ที่เป็นเลิศ’ หรือ ‘มีคุณภาพที่ดีเกินมาตรฐาน’ คำที่สองที่แปลว่า **ดี** (*อาภาธอส*) เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติต่างๆ ที่อยู่ภายในมากกว่า มันอาจหมายความว่า ชอบธรรม หรือมีเกียรติก็ได้ ตรงนี้มันหมายถึงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่เกิดผล พวกเขาไม่เพียงแข่งหน้าพวกพี่น้องที่ไม่เอาใจใส่ของตนเท่านั้น แต่พวกเขายังทำเช่นนั้นเพราะอุปนิสัยภายใน คือ วินัยฝ่ายวิญญาณที่จะทำสิ่งที่พวกเขาควรกระทำด้วย คนเหล่านี้ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า (โดยเชื่อมั่นอย่างเห็นได้ชัด) และจดจำไว้ คำที่แปลเช่นนั้น (*คาทะโค*) มีความหมายว่า ‘ยึดไว้มั่น’ จนถึงขนาดนำไปปฏิบัติจริงๆ นี่สื่อชัดเจนถึงความเชื่อฟัง

ตรงนี้คือ คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวาทะ วางใจพระคริสต์ และเชื่อฟังพระวาทะหลังจากนั้นเป็นต้นไป คนเหล่านี้เป็นผู้ที่เกิดผลถวายนายของตน โดยเกิดผลด้วยความเพียร คำหลังนี้มี ความหมายว่าความเพียรพยายาม ความหนักแน่นมั่นคง และความซื่อสัตย์ซื่อ ตลอดชั่วชีวิตของพวกเขาอาจนำวิญญาณคนได้มากถึงหนึ่งร้อยคนมาถึงพระคริสต์

สรุปก็คือ คำอุปมานี้คือเหตุผลที่ว่าทำไม (1) คนมากมายจึงไม่ได้รับความรอด (2) แต่ที่ชัดเจนยิ่งกว่านั้นก็คือ มันเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่ว่าทำไมคริสเตียนส่วนใหญ่ถึงไม่เกิดผล ถึงแม้ว่าอัครทูตเปาโลได้เขียนถึงผลที่อยู่ภายในของพระวิญญาณในกาลาเทีย 5 แล้ว แต่ตรงนี้ผลที่ว่าดูเหมือนจะเป็นผลที่ปรากฏภายนอกอย่างเห็นได้ชัด หรือเป็นการเกิดผลต่อไป (เราจำได้ว่า ร้อยเท่า) คริสเตียนมากมายเกิดผลน้อยหรือไม่เกิดผลเลยถวายนายของตนเพราะขาดความลึกฝ่ายวิญญาณ คนอื่นๆก็ไม่ยอมเกิดผลเพราะสิ่งต่างๆที่เบนความสนใจ ความสาละวันวุ่นวายต่างๆ และความสนุกสนานแห่งชีวิต อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่มีความลึกแห่งอุปนิสัยที่จะทำสิ่งที่พวกเขาควรกระทำหลังจากได้รับความรอดแล้วและเต็มใจเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า ก็

พวกเพียรพยายามในการ “เกิดผลด้วยความเพียร” พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดาซึ่งที่พระเยซู
ได้ตรัสไว้ในยอห์น 15:8 ตลอดชีวิตของพวกเขาว่าวิญญูณคนมากมายมาถึงพระคริสต์

ลก 8:16-18 **ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้ง
ไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่
ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้ง
หลายจะพึงอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใด
ไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา”**

พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงคลาใจลูกาให้บันทึกคำอุปมาอีกเรื่องในบริบทเดียวกันนั้นซึ่ง
เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องของการแผ่แสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐ พระองค์ทรงสอนเรื่องง่ายๆนี้ซึ่งใน
สมัยนั้นก็เป็นเรื่องปกติ คือ การจุดเทียน ไม่มีใครที่สติดีจะเอาอะไรมาครอบเทียนนั้น หรือเอา
มันไปไว้ใต้เตียง แต่เทียนที่ถูกจุดแล้วก็ถูกนำไปวางไว้บนเชิงเทียน เพื่อที่ทุกคนที่เข้ามาจะได้รับ
ประโยชน์จากแสงสว่างนั้น การประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับการแผ่แสงแห่งข่าวประเสริฐโดยไม่ปิด
ซ่อนมันไว้ภายในจึงเป็นเรื่องที่ชัดเจนเหลือเกิน

บางทีสิ่งที่น่าประหลาดก็คือ พระเยซูตรัสต่อมาว่า “ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่
ต้องแพร่พราย” สิ่งที่ถูกสื่อก็คือ การพิพากษาที่จะมาซึ่งวิธีการใช้ชีวิตของเราจะถูกเปิดเผยให้
ทุกคนที่อยู่ที่นี่ได้เห็น อาจเป็นไปได้ว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงใส่เรื่องนี้ไว้ในบริบทเดียวกันกับ
คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชและเทียนที่ถูกจุดแล้ว คริสเตียนส่วนใหญ่เกิดผลน้อย โดยอ้างเหตุผล
หลายอย่างว่าทำไมพวกเขาถึงไม่เกิดผล แต่ในวันนั้นที่บัลลังก์พิพากษา ความบาปที่ปิดซ่อนไว้
ทุกอย่างของพวกเขาในการไม่กระทำก็จะถูกเปิดเผย โดยในกรณีนี้ก็คือ การปิดซ่อนความสว่าง
ของตนไว้

จากนั้นพระองค์ตรัสเป็นกลางมากยิ่งขึ้นว่า ในวันนั้น บำเหน็จที่ควรตกเป็นของเราจะถูก
มอบให้แก่คนอื่นแทน บำเหน็จของการนำวิญญูณคนอื่นมาถึงพระคริสต์ซึ่งควรตกเป็นของเรา
ในวันนั้นจะถูกมอบให้แก่คนเหล่านั้นที่เกิดผลจริงๆ โดยส่องแสงแห่งข่าวประเสริฐออกไป นี่
คือสิ่งที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ คนมากมายจะต้องเสียบำเหน็จขณะที่คนอื่นจะได้รับ
การปูนบำเหน็จอย่างงาม พระเยซูทรงเตือนถึงวันนี้กันอย่างจริงจัง

ลก 8:19-21 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก 20 มีคนทูลพระองค์ว่า "มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์" 21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"

อีกครั้งที่ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ครอบครัวของพระเยซูได้มาหาพระองค์ (รวมถึงมารดาและน้องๆของพระองค์ด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดว่านางมารีย์มีบุตรคนอื่น ๆ อีก) อย่างไรก็ตาม มีคนอยู่มากจนพวกเขาไม่อาจเข้าถึงพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม มีคนไปทูลพระองค์ว่าครอบครัวของพระองค์อยากพบพระองค์ (น่าจะเป็นไปได้ว่าพระเยซูได้ทรงให้เกียรติพวกเขาและเสด็จออกไปพบพวกเขาจริงๆถึงแม้ไม่มีระบุไว้อย่างเจาะจงตรงนี้ก็ตาม) อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงถือโอกาสนี้เพื่อสอนความจริงประการหนึ่งที่เรียบง่ายแต่ทิ่มแทงใจ "มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม" ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงรักคือ คนเหล่านั้นที่ไม่เพียงได้ยินพระวจนะเท่านั้น แต่ยังกระทำตาม (เชื่อฟังพระวจนะ) ด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่บริบทตรงนี้ยังเกี่ยวข้องกับคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชและคนเหล่านั้นที่เกิดผลด้วยความเพียรพร้อมกับแสงที่ส่องสว่างออกไป กล่าวในแง่ที่กว้างกว่านั้น พระเยซูจริงๆแล้วก็ตรัสว่า คนเหล่านั้นซึ่งเป็นที่รักของพระองค์ก็คือ คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระวจนะของพระเจ้าจริงๆ นั่นคือ คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระวจนะ การเชื่อเป็นสิ่งหนึ่ง แต่การเชื่อฟังต่อจากนั้นก็เป็นอย่างอื่นเรื่องเลยที่เดียว

ลก 8:22-25 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น" เขาก็ถอยเรือออกไป 23 เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย 24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว" พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน"

บันทึกของลูกาตรงนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเหตุการณ์ต่อไปนี้เกิดขึ้นในภายหลัง อย่างไรก็ตามบันทึกของมาระโก (มาระโก 4:35) ดูเหมือนจะบ่งบอกว่ามันเกิดขึ้นในวันเดียวกันนั้นเลย (คำที่แปลว่า อยู่มาวันหนึ่ง (มีอา) มีความหมายว่า ‘วันหนึ่ง’) ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเยซูก็ได้เสด็จลงเรือลำหนึ่งบนทะเลกาลิลีพร้อมกับพวกสาวกและออกเรือแล่นไปยังอีกฝั่ง (เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมทางชายฝั่งตอนเหนือและตั้งใจที่จะล่องเรือไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปยังชายฝั่งด้านตะวันออกซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูจะทรงจัดการกับชายที่เป็นบ้านที่เมืองกาธารา)

ขณะยังอยู่ระหว่างทาง พายุรุนแรงลูกหนึ่งได้พัดโหมขึ้นมา และม้วนตัวลงจากที่ราบสูงที่อยู่ติดกันลงบนทะเลกาลิลี พายุลูกนี้มีความรุนแรงมากเสียดมน้ำท่วมเข้าเรือและพวกเขาตกอยู่ในอันตรายที่เรือจะล่มได้ อาจเป็นไปได้ว่าเจ้าแห่งอำนาจในฟ้าอากาศได้ทำให้เกิดพายุลูกนี้ขึ้นเพื่อหมายจะโจมตีพระเยซู พวกสาวกหลายคนซึ่งเป็นชาวประมงที่ชำนาญมองฟ้าอากาศออกและไม่คาดคิดว่าจะเกิดพายุรุนแรงแน่นอน แต่กลับกลายเป็นว่า พระเยซูทรงใช้พายุลูกนี้เพื่อถวายเกียรติแก่พระองค์เอง

ขณะเดียวกันพระเยซูก็ได้เสด็จไปบรรทมหลับในเรือแล้ว (ตามที่บันทึกของมาระโกได้กล่าวไว้ คือ มาระโก 4:38) พวกเขารีบไปปลุกพระองค์ทันที ให้เราสังเกตว่าพวกเขาปลุกพระองค์ซ้ำๆโดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระเยซูจึงทรงลุกขึ้นและ “ห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว” ทั้งความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้าของพระเยซูปรากฏชัดเจน ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ๆทรงต้องการการพักผ่อน แต่ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ๆก็ทรงสั่งให้พายุที่รุนแรงลูกหนึ่งสงบและมันก็ทำตาม

จากนั้นพระเยซูทรงหันไปหาพวกสาวกและเตือนสติพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน” นี่สื่อว่าพวกเขาน่าจะไว้วางใจพระองค์ได้ตลอดเวลา ที่พวกเขาต้องทำก็แค่ทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ นี่เป็นบทเรียนหนึ่งที่อยู่มานานถึงทุกวันนี้ เมื่อเกิดวิกฤติ ที่เราต้องทำก็แค่ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ถึงแม้พวกสาวกได้วางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เคยเห็นชายคนหนึ่งห้ามลมพายุด้วยเสียงของตนมาก่อนเลย พวกเขาจึงครุ่นคิด

ด้วยความเกรงกลัวว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับผมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน” บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นยิ่งกว่ามนุษย์คนหนึ่งจริงๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระองค์ผู้ทรงสร้างลมและคลื่นทรงสามารถทำให้มันสงบได้ตามใจสั่ง

ลก 8:26-27 เขาเล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาธาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี 27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าถึงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มีใ้ได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

พอพวกเขาพาเรือขึ้นฝั่งหลังจากลมพายุสงบแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่บนชายฝั่งทิศตะวันออกของทะเลกาลิลี เขตแดนนั้นมีชื่อว่า เมืองกาธาราและมีคนต่างชาติอยู่เป็นส่วนใหญ่ ที่นั่นเองพระเยซูทรงพบกับ “ชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าถึงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มีใ้ได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ” คำที่แปลว่า ผี (*ไดมอนิออน*) หมายถึง ‘พวกปีศาจ’ ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ demons พวกมันเป็นวิญญาณที่ตกสวรรค์ และเป็นทหารราบแห่งอาณาจักรของซาตาน

น่าสังเกตว่าชายผู้ที่มีผีสิงสวมเสื้อฝ้ายน้อยชิ้นและไม่ชอบอยู่ในบ้านเรือน มันจึงมีความสัมพันธ์กันระหว่างการเปลื้องผ้า การแต่งตัวโป้ๆ การไม่มีบ้านอยู่ และพญามาร นอกจากนี้ ชายคนนี้ยังชอบอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพมากกว่าด้วย ความเกี่ยวข้องกันระหว่างความตาย พวกภูตผี และซาตานจึงถูกบรรยายให้เห็น (การที่คนในปัจจุบันถือเทศกาลฮัลโลวีนจึงมีความคล้ายคลึงกันอย่างใกล้ชิด)

ลก 8:28-29 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์” 29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว)

พอเห็นพระเยซู ชายคนนี้มีผีหลายตัวเข้าสิงก็ (1) ร้องเสียงดัง และ (2) กราบลงตรงพระพักตร์พระเยซู นำสังเกตตรงที่ว่าผีคนนี้พูดออกมาโดยใช้เสียงของชายผู้นี้จริงๆ นี่สื่อชัดเจนว่าพวกผีควบคุมชายผู้นี้จนถึงขนาดใช้ประโยชน์จากเสียงของเขาได้ บางทีเหตุผลหนึ่งที่พวกผีชอบสิงสู่ร่างกายมนุษย์และควบคุมร่างกายพวกเขาก็คือว่า พวกมันจะได้สื่อสารกับมนุษย์ได้โดยตรง ผีคนนี้ที่พูดผ่านชายคนนี้ร้องออกมาว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์” ขณะเดียวกันพระเยซูก็ได้ตรัสสั่งให้ผี (เหล่านั้น) ออกไปจากชายผู้นี้

มีความเห็นหลายประการตามมา (1) ถึงแม้คนอื่นๆ ไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด แต่พวกผีเหล่านี้ก็เข้าใจอย่างแน่นอน พวกมันรู้จักพระองค์ในสวรรค์เมื่อหลายยุคสมัยนานมาแล้ว พวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด นำแปลตรงที่ว่าผู้ฟังส่วนใหญ่ของพระเยซูไม่เคยคิดเรื่องนั้นออกเลย (2) ดูเหมือนว่าพวกผีจะกลัวเมื่อได้พบกับพระเยซูในการรับใช้ของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงทิ้งพวกมันลงนรกเดี๋ยวนี้เลย นี่สื่อชัดเจนว่าพวกมันเข้าใจชะตากรรมสุดท้ายของตนและรู้ว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ (3) นั่นจึงเป็นเหตุว่าทำไมพวกมันจึงกลัวว่าพระเยซูจะทรงทรมานพวกมัน

ที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือว่าคนที่ถูกผีควบคุมก็ถูกพวกมัน ‘ครอบครอง’ ตามใจปรารถนาของพวกมัน นอกจากนี้เมื่อชายผู้นี้ถูก ‘เข้าสิง/ครอบครอง’ เขาก็มีพลังกำลังเหนือธรรมชาติ ถึงแม้คนอื่นจะพันนาการเขาเพื่อควบคุมเขา แต่เขาก็มีพลังกำลังที่จะหักโซ่ตรวนได้ นี่สื่อชัดเจนว่าโดยอำนาจของพญามาร คนก็สามารถมีพลังกำลังเหนือธรรมชาติได้

ลก 8:30-31 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า "ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก

แน่นอนที่พระเยซูทรงรู้จักพวกวิญญาณชั่วที่พระองค์กำลังทรงสนทนากับอยู่ด้วย กระนั้นเพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ด้วย พระองค์จึงตรัสถามชื่อของผีคนนั้น พวกมันตอบกลับมากอง คำที่แปลเช่นนั้น (*เดอะ เกะ โอน*) เป็นศัพท์ทางทหารของพวกโรมซึ่งหมายถึงหน่วยหนึ่งของทหารจำนวนมาก ถึงแม้ขนาดของกองทหารนี้แตกต่างไปตลอดหลายศตวรรษ แต่ในสมัยของอ

อภิสตัส ทหาร “กอง” หนึ่งของโรมก็ประกอบด้วยทหารราบ 6,100 นายและทหารม้า 726 นาย รวมทั้งหมดเป็นทหาร 6,826 นาย

สิ่งที่น่าจะถูกสื่อตรงนี้มากกว่าก็คือว่าผีจำนวนมากได้เข้าสิงชายผู้นี้ นี่สื่อชัดเจนว่าผีมากกว่าหนึ่งคนสามารถเข้าสิงคนๆหนึ่งได้ ในกรณีนี้ จำนวนที่แน่ชัดไม่ได้ถูกพูดถึง พวกผีเหล่านี้จึงอ้อนวอนพระเยซูมิให้พระองค์ “สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก” คำที่แปลว่า นรกขุมลึก (*อาบุซซอส*) หรือ ‘abyss’ น่าจะหมายถึงนรก พวกมันรู้ว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจที่จะลงโทษพวกมันเดี๋ยวนั้นได้เลยและพวกมันก็อ้อนวอนมิให้พระองค์กระทำเช่นนั้น พระเยซูทรงยอมตามคำขอ โดยอาจเป็นเพราะว่าในแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้า เวลาที่จะทำเช่นนั้นยังมาไม่ถึง

ลก 8:32-34 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอน พระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าถึงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต 33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าไปอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบต่ำลึกลับน้ำตายน 34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง

บนเนินเขาที่อยู่ใกล้เคียงมีสุกรฝูงหนึ่งหากินอยู่ตามไหล่เขาที่อยู่ติดกับทะเลกาลิลี เมืองกาการาจริงๆแล้วก็เป็นจุดเริ่มต้นเขตแดนของคนต่างชาติและพวกชาวเขาก็ไม่รังเกียจการเลี้ยงสุกร พวกผีจึงขอพระเยซูให้ทรงอนุญาตให้พวกมันเข้าถึงในสัตว์เหล่านั้น พระเยซูทรงอนุญาตและพวกผีก็ออกจากชายคนนั้นและเข้าถึงในสุกรเหล่านั้น เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่ฝูงสัตว์เหล่านั้นก็ตกใจมากๆกับการถูกสิงโดยผีโสโครกเหล่านั้นจนพวกมันวิ่งพุ่งกระโดดจากไหล่เขาลงทะเลและจมน้ำตายหมดทุกตัว

พระเยซูไม่เพียงส่งพวกผีออกไปเท่านั้น แต่น่าจะทรงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสุกรเหล่านั้น พระองค์ยังทรงแสดงให้เห็นความรังเกียจของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนเหล่านั้นที่เลี้ยงสัตว์มลทินเป็นอาหารด้วย คนเหล่านั้นที่เลี้ยงสุกรก็รีบหนีเข้าไปในเมืองกาการาและเล่าให้คนทั้งหลายทั้งในเมืองและในชนบทฟัง

ลก 8:35-36 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวหนุ่มผู้มีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว 36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร

ดังนั้น พวกคนอยากรู้อยากเห็นจากในเมืองก็ออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาพบพระเยซู และชายคนนั้นที่พวกผีได้ออกจากตัวแล้ว ให้เราสังเกตว่าเขาถูกบรรยายอย่างไร (1) เขานั่งใกล้พระบาทพระเยซู (2) เขานั่งห่มผ้า และ (3) เขามีสติอารมณ์ดี สิ่งที่ตรงกันข้ามกับชาวโลกจึงถูกบรรยายตรงนี้ คำที่แปลว่า สติอารมณ์ดี (โฆฟรอนะโอ) บางครั้งก็แปลว่า 'มีสติสงบ' ความหมายก็คือ การควบคุมจิตใจของตนได้อย่างสมบูรณ์

คนอื่นๆที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ "เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร" วลีที่กล่าวว่า ที่ผีสิง จริงๆแล้วก็แปลจากคำว่า ไดมอนิสเธะอัส ซึ่งมาจากรากคำ ไดมอนิซอไม และอยู่ในรูปประธานถูกกระทำ คำรากนี้ (ไดมอนิซอไม) มีความหมายตรงตัวว่า 'ถูกทำให้เป็นผีปิศาจ' โดยเฉพาะในรูปประธานถูกกระทำ ต้นฉบับกรีกไม่ได้กล่าวจริงๆถึงการ 'ถูกผีสิง' ไม่ว่าจะในกรณีใด ชายคนนี้ก็เคยถูกพวกผีสิงผู้ซึ่งพวกมันได้ควบคุมทั้งชีวิตของเขา คำสุดท้าย หายปกติ แปลจากคำธรรมดาๆที่ว่า โชโซ ซึ่งประมาณร้อยละ 90 ในพระคัมภีร์ใหม่ถูกแปลเป็น 'ได้รับความรอด' ดังนั้น ชายผู้น่าสงสารคนนี้ไม่เพียงถูกปลดปล่อยจากพวกผีเท่านั้น แต่เขายังได้รับความรอดด้วย!

ลก 8:37-39 ชาวเมืองกาธารและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ่อนวอนพระองค์ให้ไปเสวยจากเขา เพราะว่าเขากลับยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป 38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ่อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขาให้ไปว่า 39 "จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า" แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

พวกเขาในท้องถิ่นซึ่งเห็นแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นจึงพากันหวาดกลัวดังที่บรรยายไว้ในข้อ 35 พวกเขาจึงอ่อนวอนพระเยซูให้เสด็จไปเสวยจากเขตแดนของพวกเขา พระองค์ทรงยอมทำตามที่พวกเขาขอและเสด็จกลับไปลงเรือลำที่พระองค์ประทับนั่งมา นำสังเกตตรงที่ว่าเมื่อได้เห็นฤทธิ์

เดชของพระเจ้ามีชัยต่อซาตานท่ามกลางพวกเขาทุกกลับขอให้พระเยซูเสด็จไปเสีย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสนใจในการทำให้อาสาสนใจมากกว่าการต้อนรับพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าซาตานได้ปิดบังความคิดของพวกเขาและทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง

ขณะเดียวกัน ชายที่ได้รับความรอดผู้นี้และได้หลุดพ้นจากอำนาจของซาตานก็อ่อนน้อมขอติดตามพระเยซูไปด้วย แต่พระเยซูก็ทรงกำชับให้เขากลับไปบ้านและเล่าให้คนในชุมชนของเขาฟังถึง “เรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า” เขาจึงทำเช่นนั้นและ “ประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน” คำที่แปลว่า **ประกาศ (เครสุสโซ)** ปกติแล้วก็แปลเป็น ‘ประกาศหรือเทศนา’ เขากลับไปยังชุมชนของตนและประกาศเรื่องพระเยซูแก่พวกเขา เรื่องรองลงมาก็คือว่า พระเยซูมิได้ทรงอนุญาตให้เขาติดตามพระองค์ไปด้วยซึ่งก็คงเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่ แต่พระองค์ทรงใช้เขากลับไปยังสถานที่ๆประกาศยากเพื่อเป็นพยานคนหนึ่งเท่านั้น และเขาก็กระทำตาม

ลก 8:40-42 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ 41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ่อนน้อมพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา 42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์

ตรงข้ามกับชาวเมืองกาเดราที่ปฏิเสธพระเยซู พอเสด็จข้ามทะเลกลับมาถึงแคว้นกาลิลี “ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่” มัทธิว 9:1 บ่งบอกว่าพระเยซูเสด็จกลับไปยังบ้านเมืองของพระองค์ซึ่งน่าจะเป็นเมืองคาเปอร์นาอุม (ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงเติบโตขึ้นมาในเมืองนาซาเร็ธ แต่ระยะเวลาหลายปีแห่งการรับใช้ปวงชนของพระองค์ก็ดูเหมือนจะเกิดขึ้นจากที่เมืองคาเปอร์นาอุม) ที่นั่นเองพระองค์ทรงพบกับนายธรรมศาลาคนหนึ่งซึ่งมากราบลงที่พระบาทของพระเยซูและอ่อนน้อมพระองค์ให้เสด็จไปยังบ้านของเขา บุตรสาวคนเดียวของเขาซึ่งมีอายุสิบสองปีกำลังป่วยใกล้ตาย ขณะเดียวกัน คนอื่นๆ ก็เบียดเสียดพระเยซู

ลก 8:43-44 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด

ในฝูงชนที่เบียดเสียดพระเยซูอยู่นั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่ง “เป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว” (เลือดประจำเดือน) ข้อนี้บรรยายต่อไปว่านางได้หมดเงินไปกับค่าหมอเพราะอยากได้รับการรักษาให้หาย น่าสังเกตว่าคำที่แปลว่า รักษาให้หาย ตรงนี้คือ *เซราเพอูโอ* และมีความหมายว่าถูกรักษาให้หาย นางแอบมาข้างหลังพระเยซูและ “ถูกต้องชายฉลองพระองค์” และทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด

ลก 8:45-46 พระเยซูจึงตรัสถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’ 46 แต่พระเยซูตรัสว่า “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา”

พระเยซูจึงตรัสถามทันทีว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” ไม่มีใครตอบ เปโตรจึงเตือนสติพระเยซูว่าฝูงชนมากมายเบียดเสียดพระองค์อยู่ ทำไมพระองค์ถึงอยากรู้ด้วยว่าใครบังเอิญถูกต้องพระองค์ คำตอบของพระเยซูก็คือ “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา” คำที่แปลว่า ฤทธิ์ คือ *ดูนามิส* ซึ่งปกติแล้วแปลว่า ‘ฤทธิ์เดช’ พระเยซูทรงทราบว่าฤทธิ์เดชในการรักษาให้หายได้ช่านออกจากพระองค์แล้ว

ลก 8:47-48 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั้นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น 48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

หญิงคนนั้นที่ได้รับการรักษาให้หายรู้ตัวว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงนางและด้วยความอับอายนางจึงก้มกราบต่อพระพักตร์พระองค์ นางเล่าเรื่องความเจ็บป่วยของนางให้ฟังอย่างอายๆ การที่นางได้ถูกต้องพระองค์ และการที่นางได้รับการรักษาให้หายในทันที สิ่งที่ถูกสื่อ

อย่างชัดเจนก็คือว่า หญิงผู้นำสงสารคนนี้ด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง ได้มาหาพระเยซู โดยเพียงถูกต้องพระองค์ เพราะรู้ว่าการสัมผัสเช่นนั้นน่าจะช่วยให้นางหายโรค

พระเยซูตรัสแก่นางอย่างมีเมตตาว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้นางหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด” ที่น่าสนใจก็คือว่า คำที่แปลว่า หายโรค คือคำว่า โซ โซ อีกแล้ว ซึ่งแปลได้ด้วยว่า ‘ได้รับความรอด’ นี้เท่ากับพระเยซูตรัสกับนางว่า ‘ความเชื่อของเจ้าได้ช่วยให้เจ้ารอดแล้ว’ ดังนั้น หลักการแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดจึงถูกนำเสนออย่างชัดเจนอีกครั้ง

ลก 8:49-50 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป" 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี"

ขณะเดียวกัน บางคนจากบ้านของไยร์ส (นายธรรมศาลา) ได้มาถึงและแจ้งให้เขาทราบว่า บุตรสาวของเขาได้เสียชีวิตแล้ว พวกเขาจึงบอกเขาว่า “ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป” อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี” อีกครั้งที่คำที่แปลว่า หายดี (โซ โซ) มีความหมายตรงตัวว่าได้รับความรอด ความเชื่อและภาพรวมทั้งหมดของความรอดจึงเชื่อมโยงกันเหมือนเดิม

ลก 8:51-53 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่ เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องให้รู้ว่าเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่" 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว

พระเยซูเสด็จไปกับบิดาที่หัวใจสลายคนนี้ยังเรือนของเขา พระองค์มีทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไปด้วยยกเว้นเปโตร ยากอบและยอห์น พร้อมกับบิดามารดาของเด็กสาว ที่อยู่ข้างนอกคือ พวกเพื่อนบ้าน ญาติพี่น้องและมิตรสหายที่ตามธรรมเนียมของชาวตะวันออกกลางแล้ว พวกเขาที่ยืนร้องไห้และรู้ว่าให้เพื่อแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อบิดามารดาที่ทุกข์โศก พระเยซูตรัสกับ

พวกเขาว่า “อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” นั่นทำให้พวกคนที่มารวมตัวกันต่างพากัน “หัวเราะเยาะพระองค์”

ลก 8:54-56 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ พระเยซูทรงไล่คนทั้งหมดออกไป จากนั้นพระองค์ก็ทรงจับมือเด็กนั้นและตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” จิตวิญญาณของเธอก็กลับเข้าร่างและเธอก็ลุกขึ้นทันที คำที่แปลว่า **ลุกขึ้น** (*อานิสเตมิ*) มีความหมายได้คำว่า ‘ยืนขึ้น’ เห็นได้ชัดว่าเธอทำเช่นนั้นจริงๆ ไม่มีคำถามเลยสำหรับการอัศจรรย์นี้ที่พระเยซูได้ทรงกระทำไป เด็กสาวคนนี้ไม่เพียงตื่นจากหลับเท่านั้น แต่ยังลุกขึ้นยืนด้วย พระเยซูจึงตรัสสั่งให้พวกเขานำอาหารมาให้เธอรับประทาน แน่่อนที่พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อเธอจะได้มีเรี่ยวแรงและเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ เราไม่ทราบชัดเจนว่าเด็กคนนี้ได้เสียชีวิตแล้วจริงๆหรือไม่ พระเยซูตรัสในข้อ 52 ว่าเธอยังไม่ตาย เพียงแต่หลับไปเท่านั้น (ซึ่งอาจเป็นคำที่ใช้เรียกแทนความตายก็ได้) กระนั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่น ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเธอได้ตายไปแล้ว ไม่ว่าจะในกรณีใด การอัศจรรย์ใหญ่ก็ได้เกิดขึ้นแล้ว

ดังที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ พระเยซูทรงกำชับมิให้พวกเขาบอกเล่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นแก่คนอื่นๆ ในทางตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงกำชับให้ชายชาวเมืองกาการาผู้นั้นไปบอกเล่าแก่ผู้อื่น ความแตกต่างอาจเป็นเช่นนี้ เมืองกาการาเป็นเขตแดนของคนต่างชาติ พระเยซูไม่ทรงมีปัญหากับการที่คนต่างชาติได้ยื่นข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอิสยาห์ 6:9-10 พระองค์อาจทรงประสงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ถูกปิดซ่อนไว้จากชนอิสราเอลส่วนใหญ่ที่ใจแข็งกระด้าง

*****

ภาพรวมของลูกา 9: ขณะที่การรับใช้ของพระเยซูดำเนินต่อไป พระองค์ก็ทรงใช้พวกสาวกสิบสองคนให้ออกไปเหยียบย่ำอาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอลอย่างเป็นทางการ บทนี้ยังมีบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนด้วย ความจริงที่สำคัญสองประการยังถูกนำเสนอด้วย: (1) คำประกาศของเปโตรว่าจริงๆแล้วพระเยซูทรงเป็นผู้ใด นั่นคือ พระเมสสิยาห์ (2) และคำประกาศของพระเยซูถึงการตรึงกางเขนที่ใกล้จะเกิดขึ้นของพระองค์ พระองค์ยังทรงเสนอหลักเกณฑ์พื้นฐานสำหรับการเป็นสาวกด้วย สุดท้าย บันทึกของลูกาเรื่องการจำแลงพระกายของพระองค์ก็ถูกนำเสนอ ในเนื้อหาครั้งหลังของลูกา 9 มีลำดับเหตุการณ์ประมาณหกเหตุการณ์ในการรับใช้ของพระเยซู นั่นคือ (1) พวกสาวกที่ขาดฤทธิ์เดช (2) พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกครั้ง (3) คำเทศนาเรื่องเด็กเล็กๆ (4) คำดำหนิของพระเยซูเกี่ยวกับการแตกแยกเล็กน้อยๆ (5) การเดินทางครั้งสุดท้ายไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (6) และการทดสอบการเป็นสาวกสามครั้ง

ลก 9:1-2 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย 2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย

ช่วงเวลานี้เป็นประมาณครึ่งทางของการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูแล้ว หลังจากทรงประกาศเทศนาและทำการอัศจรรย์ต่างๆเป็นเวลาหลายเดือนทั่วอิสราเอล บัดนี้พระองค์ก็ทรงใช้สาวกสิบสองคนออกไป (มัทธิว 10:6 กล่าวชัดเจนว่าคนเหล่านี้ถูกใช้ไปยังพวกแคะหลงหายแห่งอิสราเอลโดยเฉพาะ) ในการทรงใช้พวกเขาออกไป ลูกาบันทึกว่าพระองค์ “ประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย” น่าสังเกตว่าพระเยซูทรงประทานให้แก่สิบสองคนนี้ทั้งอำนาจ (คูนามิส) และ สิทธิอำนาจ (เอ็กซอูซืออา)เหนือผีทั้งปวงนี้สื่อถึงอิทธิพลและอำนาจที่ซาตานมีเหนือชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้น พระเยซูยังทรงประทานอำนาจให้แก่พวกสาวกเพื่อ “รักษาโรคต่างๆให้หาย” ด้วย ทั้งหมดนี้น่าจะมีไว้เพื่อรับรองความจริงแท้ของข้อความของพวกเขาต่อหน้าคนเหล่านั้นที่พวกเขาประกาศ

ข้อความของทั้งสิบสองคนขณะที่พวกเขากระจายไปที่ละสองคน (มาระโก 6:7) ก็เป็นสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ มันคือการ “ประกาศอาณาจักรของพระเจ้า” เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นข้อความ

สำหรับพวกยิว จะว่าไปแล้วมันก็เป็นข้อความเดียวกับของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา นั่นคือ จงกลับใจเสียใหม่เพราะว่าพระมหากษัตริย์ได้เสด็จมาแล้วและอาณาจักรของพระองค์ก็มาใกล้แล้ว พระเยซูจะทรงนำเสนอมหาสงครามของพระองค์เองอย่างเป็นทางการต่อชนชาติอิสราเอลในอีกหนึ่งปีครึ่งถัดมา ในวันอาทิตย์นั้นก่อนเทศกาลปัสกา เมื่อพระองค์ทรงขี่ลาตัวหนึ่งเข้ากรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม เวลานี้ พระองค์ทรงใช้พวกสาวกออกไปเพื่อประกาศเรื่องการเสด็จมาถึงของพระองค์และหยิบยื่นอาณาจักรนั้นแก่อิสราเอลในพระนามของพระองค์ ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะเผยให้เห็นในไม่ช้า พวกเขาไม่เพียงปฏิเสธพระองค์และเหล่าผู้นำสารของพระองค์เท่านั้น แต่ยังปฏิเสธข้อเสนอเรื่องอาณาจักรนั้นของพระองค์อีกด้วย พวกเขาจึงกำหนดชะตากรรมของตัวเองแล้ว ดังที่ได้ระบุไว้ในข้อ 22 พระองค์จึงทรงเตือนพวกสาวกล่วงหน้าว่า เส้นทางไปสู่กางเขนของพระองค์บัดนี้ก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว

ลก 9:3-5 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือ ย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว 4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป 5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา"

พระเยซูทรงสั่งลิบสองคนนี้เพิ่มเติมว่าพวกเขาควรปฏิบัติตัวอย่างไรขณะที่พวกเขาเดินทางไปที่อิสราเอล กล่าวโดยสรุปก็คือ พวกเขาต้องไม่เอาอะไรติดตัวไปด้วยเลย "ไม้เท้า หรือ ย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว" คำที่แปลว่า ย่าม (เพราะ) มีความหมายตรงตัวว่า 'เป้สะพายหลัง' หรือ 'กระเป๋าเดินทาง'

หลักการที่ชัดเจนก็คือว่า พวกเขาต้องออกไปโดยวางใจพระเจ้าว่าจะทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของตน พวกเขาจะถูกสั่งเพิ่มเติมอีกว่า เมื่อเข้าไปในชุมชนใด พวกเขาต้องอยู่ในสถานที่เดียวเท่านั้นจนกว่าพวกเขาจะไปยังที่ต่อไป หากเมืองใดปฏิเสธพวกเขาและข้อความของพวกเขา พวกเขาก็ต้อง "สะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา" พวกยิวในสมัยนั้นมองว่าผงคลีดินเป็นสิ่งมลทิน มันกลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นมลทินของคนต่างชาติ ดังนั้นการสะบัดผลคลีดินจากเท้าของตนใส่ผู้อื่นจึงเป็นการถือเอาอีกฝ่ายเป็นคนต่าง

ชาติ มันเป็นเรื่องที่พวกยิวเข้าใจกันเป็นสากลว่าเป็นการถือว่าอีกฝ่ายเป็นเหมือนคนต่างชาติและจึงเป็นการแยกออกจากอีกฝ่ายอย่างเป็นทางการ

ลก 9:6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย สิบสองคนนี่จึงเดินทางไปตามเมืองต่างๆของแคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลี “ประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนเจ็บป่วยทุกแห่งให้หาย” ข่าวประเสริฐที่พวกเขาประกาศก็คือ เรื่องที่ว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูอาณาจักรของพวกยิวขึ้นใหม่ภายใต้พระเยซูผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ดังที่ระบุไว้ในข้อ 2 พวกเขา รักษาคนเจ็บป่วยให้หายหลักๆแล้วก็เพื่อรับรองสิทธิอำนาจแห่งข้อความของพวกเขา (ถึงแม้จะเป็นเพราะความกรุณาด้วยก็ตาม)

ลก 9:7-9 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก 9 เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ขณะเดียวกัน “เฮโรดเจ้าเมือง” ก็ได้ยินเรื่องของพระเยซูและการรับใช้ของพระองค์ (เฮโรดเจ้าเมืองเป็นบุตรของเฮโรดมหาราชผู้ซึ่งมีรับสั่งให้ประหารเด็กทารกที่ไม่มีความผิดที่เมืองเบธเลเฮมหลังจากที่พระเยซูได้ทรงประสูติแล้ว พอเฮโรดมหาราชเสียชีวิต พวกโรมก็ได้แต่งตั้งบุตรชายของเขาให้เป็นเจ้าเมือง (ขึ้นครองหนึ่งในสี่ของอาณาจักรก่อนหน้าของบิดาของเขา) ครองแคว้นกาลิลีและแคว้นเปเรอา เขาเองที่เป็นคนตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา) ลูกาบันทึกว่าเฮโรดผู้นี้ “คิดสงสัยมาก” เขาได้ยินคนบางคนเสนอว่าจริงๆแล้วพระเยซูก็คือยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งเป็นขึ้นจากตายแล้ว คนอื่นๆก็อ้างว่าพระองค์ทรงเป็นเอลียาห์ที่มาปรากฏ มีคนอื่นๆอีกที่อ้างว่าพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ที่ได้เป็นขึ้นจากตายแล้ว เฮโรดรู้ว่าเขาได้ตัดศีรษะยอห์นไปแล้ว อย่างไรก็ตามบัดนี้เขาคงนึกว่า “แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” และเขาก็ปรารถนาที่จะพบพระองค์ ไม่มีบันทึกว่าเขาเคยได้พบพระองค์จนกระทั่งในตอนที่พระองค์ใกล้จะถูกตรึงกางเขน

ลก 9:10-11 ครั้นอัครทูตกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้ว จึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้

ลูกาได้บันทึกระยะเวลาที่พวกอัครทูตได้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น เขาไม่ได้ระบุด้วยถึงการตอบสนองของชนชาติอิสราเอลต่อข้อความของพวกเขา แน่นอนที่มีหลายคนได้ต้อนรับพวกเขาไว้ด้วยความยินดี อย่างไรก็ตาม ยอห์น 1:12 ก็กล่าวชัดเจนว่าการตอบสนองโดยรวมก็เกิดขึ้นในเชิงปฏิเสธ พระเยซูจึงทรง “พาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา” (นี่เป็นหมู่บ้านที่ประกอบอาชีพประมงบนชายฝั่งทะเลกาลิลี ซึ่งเป็นบ้านของอันดรูว์ ฟิลิป เปโตร และยอห์น) การปรากฏตัวของพระเยซูที่นั่นเริ่มเป็นที่ทราบกันในเวลาไม่นานและฝูงชนมหาศาลก็แห่กันมา พระเยซูจึง “ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้”

ลก 9:12-17 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า "ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว" 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลว่า "เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้" 14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน" 15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง 16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่ประชาชน 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

วันก็ล่วงเลยไปมากแล้ว พวกสาวกมาหาพระองค์และขอให้พระองค์ส่งฝูงชนไปเพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้ไปหาที่พักค้างคืนและอาหาร แน่นอนที่ไม่มีทั้งสองอย่างในทะเลทรายนั้น พระเยซูซึ่งทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตรัสสั่งให้พวกสาวกให้อาหารแก่ฝูงชนรับ

ประทาน พวกสาวกรู้ว่าพวกคนมีเพียงขนมปังห้าก้อน (ขนาดเท่าขนมปังแฮมเบอร์เกอร์) และปลาเล็กๆสองตัว อาหารเหล่านี้เป็นของเด็กชายคนหนึ่งตามที่บันทึกของยอห์นได้ระบุไว้ (ยอห์น 6:9) พระเยซูเพียงตรัสสั่งให้พวกสาวกจัดประชาชนที่มีผู้ชายห้าพันคน (แน่นอนที่ยังไม่รวมผู้หญิงและเด็ก) ให้นั่งลงเป็นกลุ่มๆละห้าสิบคน จากนั้นพระองค์ทรงหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวนั้น แหวนพระพักตร์คูฟ้าสวรรค์ และอวยพรอาหารเหล่านั้น จากนั้นพระองค์ทรงหักขนมปังและให้พวกสาวกแจกมันแก่ประชาชน มีอาหารเพียงพอสำหรับทุกคนและทุกคนก็กินอิ่ม การอัศจรรย์ครั้งนี้ยิ่งอัศจรรย์มากขึ้นเพราะว่าพวกเขาเก็บอาหารที่เหลือได้ถึงสิบสองกระบุง มีผู้เสนอว่า สิบสองกระบุงนั้นเป็นอาหารสำหรับพวกสาวกสิบสองคน แต่สิบสองกระบุงนี้น่าจะถูกยกให้เด็กชายคนนั้นที่ได้อนุญาตให้พระเยซูทรงใช้อาหารกลางวันของเขา มากกว่าแน่นอนที่พระเจ้าทรงประทานกลับคืนให้มากกว่าที่เราจะถวายแด่พระองค์ได้

ลก 9:18-21 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด" 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า "เขว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่" 20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" เปโตรทูลตอบว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า" 21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

หลังจากนั้น พระเยซูก็เสด็จไปแต่ลำพังเพื่ออธิษฐานซึ่งเป็นบทเรียนสำหรับเรามาจนถึงทุกวันนี้ จากนั้นพระองค์ตรัสถามพวกสาวกว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด" พระเยซูทรงทราบคำตอบของคำถามของพระองค์แล้ว แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกสาวกตอบคำถามนี้มากกว่า พวกเขาตอบตามที่เข้าใจกันในสมัยนั้นว่าบางคนกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บ้างก็เอลียาห์ และบางคนก็ยังคิดว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่เป็นขึ้นจากตายแล้ว พระเยซูจึงทรงหันไปหาพวกเขาและถามพวกเขาตรงๆว่า "แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" คำตอบของเปโตรก็ออกมาตรงๆ "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า" พระองค์ทรงทราบเรื่องนี้ดีและพวกเขาก็ทราบดี แต่เวลาที่จะนำเสนอพระองค์เองต่อพวกอิสราเอลอย่างเป็น

ทางการยังไม่ถึง ดังนั้น พระองค์จึงทรงสั่งพวกเขาให้พวกเขาประกาศเรื่องนั้นแก่ผู้ใดต่อ ข้อต่อมาน่าจะช่วยให้ปริศยานั้นได้ ดู ความเห็นสำหรับมัทธิว 16:13-20 ด้วย

ลก 9:22 พระเยซูจึงทรงประกาศเป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของลูกาว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาใหญ่ พวกเขาปฏิเสธใหญ่ และพวกเขาจะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่" หลังจากการรับรู้สำคัญที่สุดในข้อ 21 แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พวกเขาสามารถพลาดความหมายของสิ่งที่พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบในตอนนี พวกเขาได้เที่ยวตระเวนไปทั่วอิสราเอลประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นและพระมหากษัตริย์องค์นั้นด้วย คนอิสราเอลส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธข่าวสารนั้นแล้ว ถึงแม้ว่าการปฏิเสธพระคริสต์ครั้งสุดท้ายอย่างเป็นทางการจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระองค์ได้ไปยืนอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินอีกประมาณหนึ่งปีครึ่งต่อมา แต่การที่ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของตนนั้นก็ชัดเจนแล้ว

บัดนี้พระเยซูกำลังมุ่งหน้าไปสู่กลโกธาแล้ว พระองค์ได้ทรงหยิบยื่นข้อเสนอแห่งอาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอลแล้ว พวกเขาส่วนใหญ่ต่างก็ปฏิเสธข้อเสนอ นั้น บัดนี้พระพักตร์ของพระองค์ก็ตรงแนวเหมือนหินเหล็กไฟมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็มและกางเขนที่จะรอคอยพระองค์อยู่ที่นั่น (เราควรหมายเหตุไว้ว่าในความทรงสัพพัญญูและการทรงทราบล่วงหน้าของพระองค์ทรงทราบว่ามันต้องเป็นเช่นนั้น กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเสนอพระองค์เองต่อชนชาติอิสราเอลไปมากมายแล้ว ข้อเสนอของพระองค์ถูกปฏิเสธไปแล้ว) เราควรหมายเหตุด้วยว่าในตอนนี้และที่อื่น (ต.ย. ลูกา 9:44, 18:31-34) พระเยซูตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ที่จะเกิดขึ้นของพระองค์ แม้กระนั้น พวกเขาของพระองค์ก็ดูเหมือนจะไม่เข้าใจเรื่องนี้จนกระทั่งเหตุการณ์ทั้งปวงได้เกิดขึ้นแล้ว

ลก 9:23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา ในบริบทนั้น พระเยซูตรัสถึงหลักเกณฑ์ของการเป็นสาวกแบบต่อเนื่อง เป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของลูกาที่กางเขนถูกเอ่ยถึง เส้นทางแห่งการเป็นสาวกไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

(กลโกธาและการข่มเหงในเวลาต่อมา) พระเยซูก็ตรัสว่าหากผู้ใดจะตามพระองค์ไป มีสามสิ่งที่เขาต้องกระทำ: (1) เอาชนะตัวเอง การเอาชนะ (ปฏิเสธ) ตัวเองและการมีวินัยในตัวเองเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญของการเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง (2) จากนั้นพระเยซูตรัสว่าเขาต้อง “รับกางเขนของตนแบกทุกวัน”

กางเขนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความอับอาย ความตาย การดูหมิ่นเหยียดหยาม และการข่มเหง (ภายใต้การครอบครองของโรม การตรึงกางเขนไม่ใช่เรื่องผิดปกติ พวกยิวเข้าใจดีถึงภาพเปรียบเทียบของการรับกางเขนของตนแบก มันเทียบได้กับความตาย) การเป็นสาวกกำหนดให้คนๆ หนึ่งต้องเต็มใจที่จะทนการดูหมิ่นเหยียดหยามเพราะพระคริสต์และสิ่งสะกดเพราะข่าวประเสริฐ (3) ขั้นตอนสุดท้ายของการเป็นสาวกคือ การติดตามพระองค์ไป เส้นทางนี้ไม่เคยโรยด้วยกลีบกุหลาบและจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้นจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมา

ลก 9:24-25 พระเยซูจึงตรัสถึงสิ่งที่ขัดแย้งกันเองหลายอย่างของประสบการณ์การเป็นคริสเตียน เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ความหมายก็คือว่า คนที่เสาะแสวงหาผลประโยชน์เพื่อชีวิตของตัวเองก็มีแนวโน้มที่จะพินาศไป (คำที่แปลว่า เสีย (อปอลลูมิ) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘พินาศ’) อย่างไรก็ตามเมื่อผู้ใดเต็มใจที่จะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เขาก็จะรักษามันไว้ได้ การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าก็คือว่า ในการมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง จุดจบก็คือความสูญเสียชีวิต อยู่เพื่อพระเยซูคริสต์ ก็มีบำเหน็จใหญ่ยิ่ง บทเรียนนี้ไม่ใช่เรื่องของวิธีการรับความรอดมากเท่ากับเป็นเรื่องของบำเหน็จของการเป็นสาวกหลังจากได้รับความรอดแล้ว บำเหน็จนั้นจะไม่มาในชีวิตนี้ แต่จะมาหลังจากนั้น

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูตรัสตามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ 25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร คำที่แปลว่า ได้ประโยชน์ (โอเฟะและโอ) มีความหมายว่า ‘ได้กำไร’ พระเยซูจึงทรงอภิปรายถึงเรื่องนี้โดยใช้คำศัพท์เกี่ยวกับเงิน ผลประโยชน์ และกำไร คำถามที่ทรงถามในตอนนั้นก็ยังทิ่มแทงใจผู้คนมาจนถึงทุกวันนี้ คนที่ได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกจะได้ประโยชน์อะไรเมื่อเขาตายไปแล้วคนรกร การได้

สิ่งของสิ้นทั้งโลกหมายถึงการได้เป็นคนรวยที่สุดในโลกหรือถึงขนาดเป็นเจ้าของโลกทั้งหมดเลย กระนั้น เมื่อปราศจากพระคริสต์ ความตายในนรกก็ทำให้ทุกอย่างไร้ผล มีเพียงชีวิตเดียว อีกเดี๋ยวก็ผันผ่าน มีแต่สิ่งที่ทำเพื่อพระคริสต์จะยั่งยืนนาน

ลก 9:26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอายเพราะผู้ นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ พระเยซูคริสต์สั่งสอนต่อไปโดยบรรยายถึงคนเหล่านั้นที่มีความอายเพราะพระองค์และถ้อยคำของพระองค์ ในวันนั้น พระองค์จะทรงมีความอายเพราะคนเหล่านั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศี พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ นี่สื่อถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ นี่สื่อด้วยว่าคนเหล่านั้นที่มีความอายในพระองค์และถ้อยคำของพระองค์ในตอนนี้จะประสบกับความอายเมื่อถึงตอนนั้น (ให้เราสังเกตอีกครั้งถึงการที่พระเยซูทรงเน้นย้ำเรื่องถ้อยคำของพระองค์ นี่ไม่เพียงสื่อถึงการคลาดใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์เท่านั้นแต่สื่อถึงการเก็บรักษาไว้ในด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ด้วย)

ลก 9:27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งยังจะไม่รู้ รัสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า" ขณะเดียวกัน พระเยซูก็ทรงบ่งบอกว่ามีบางคนที่นี่ "ซึ่งยังจะไม่รู้ รัสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า" เราควร หมายเหตุไว้ว่าพระเยซูทรงให้คำสัญญาเรื่องนี้แก่บางคนในพวกสาวกของพระองค์เท่านั้น พระองค์มิได้กำลังตรัสถึงคริสตจักรหรือวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ที่จะมาถึง แต่มีเพียงสาวกที่ ทรงเลือกไว้เพียงสองสามคนเท่านั้นที่จะได้เห็นภาพให้ดูล่วงหน้าของอาณาจักรที่จะมานั้น พระองค์จึงตรัสถึงการจำแลงพระกายของพระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้นในอีกประมาณหนึ่งสัปดาห์ต่อ มา

ลก 9:28-32 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึง ทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน 29 ขณะที่พระองค์กำลัง อธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ

30 คูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วย นั้นก็วังเวงหาหาอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

แปดวันต่อมา พระเยซูทรงพาเปโตร ยอห์นและยากอบขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน นี่น่าจะเป็นภูเขาเฮอร์โมน มันตั้งอยู่ทางตอนเหนือของแคว้นกาลิลี ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน มันอยู่ใกล้กับพรมแดนของเลบานอนและซีเรีย มันมีความสูงถึง 9,200 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล สาวกทั้งสามคนคือ เปโตร ยากอบและยอห์นถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับคนวงในจากทั้งสิบสองคนนั้น คือ เป็นผู้ที่พระเยซูทรงไว้วางใจมากที่สุดนั่นเอง

บนภูเขานั้นเองขณะพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ “วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ” รูปลักษณ์ภายนอกแห่งพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนแปลงไปและฉลองพระองค์ก็เปลี่ยนเป็นสีขาวสุกใสและเปล่งแสงออกมา คำที่แปลว่า ขาวเป็นมันระยับ (เอ็กซาสตราฟ โท) มีความหมายว่าแสงที่เปล่งประกายหรือการส่องแสงเจิดจ้า ในตอนนั้น โมเสสและเอลียาห์ได้ปรากฏตัวและสนทนากับพระองค์ พวกเขาถ่าอย่างเฉพาะเจาะจงถึง “การมรณาของพระองค์ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม” คำที่แปลว่า การมรณา (เอ็กซอดอส) คือคำว่า *exodus* ที่เรารู้เคย มันมีความหมายว่า ‘การออกเดินทาง’ มากกว่าหมายถึงความตาย เห็นได้ชัดว่าวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมทั้งสองคนนี้ เมื่อได้พบกับพระเยซูบนภูเขาสูงนี้ ก็ถ่าว่าชัดเจนถึงการจากไปที่จะเกิดขึ้นของพระองค์

ขณะเดียวกัน สาวกทั้งสามคนที่เพิ่งตื่นจากหลับยาวก็เห็นพระเยซูในสง่าราศีแห่งการจำแลงพระกายของพระองค์กับโมเสสและเอลียาห์ที่สนทนากับพระองค์อยู่ ในวันนั้นพวกเขาได้มีโอกาสเห็นสง่าราศีแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาและพระมหากษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้นในสง่าราศีของพระองค์ คำพยากรณ์ของพระเยซูในข้อ 27 ได้สำเร็จแล้ว

ลก 9:33-36 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำปลับปลาสามหลัง สำหรับพระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมากลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" 36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามีได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

เปโตรซึ่งเป็นคนใจร้อนก็เสนอทันทีว่าพวกเขาควรสร้าง "ปลับปลาสามหลัง" บนภูเขา ลูกนั้น หลังหนึ่งสำหรับพระเยซู และอีกสองหลังที่เหลือสำหรับ โมเสสและเอลียาห์ ตอนนั้นเขาไม่รู้ตัวว่าเขาได้ทำเรื่องผิดพลาดครั้งใหญ่ไปขนาดไหน อย่างไรก็ตาม ในตอนนั้นพระเจ้าได้ทรงให้เมฆก้อนหนึ่งลอยมาอยู่เหนือพวกเขาและพวกเขาก็ตกใจกลัวเมื่อเมฆก้อนนั้นมากลุมพวกเขาไว้ มีเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆก้อนนั้นและพูดว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" หลังจากนั้นในทันที "พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว" พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นชัดเจนถึงความโง่เขลาของเปโตร ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นพระเยซูก็ไม่ควรถูกให้ค่าเท่าเทียมกับคนเหล่านั้นที่ด้อยกว่า แม้จะเป็นคนมีชื่อเสียงก็ตาม คือแม้แต่โมเสสและเอลียาห์ ภาพแห่งสง่าราศีและอาณาจักรที่จะมานั้นที่พวกเขาได้เห็นก็มีพลังมากเสียจนสาวกทั้งสามคนมิได้กล้าให้ผู้ใดฟังเป็นเวลานานหลังจากนั้น อันที่จริงก็แล้วที่จนกระทั่งหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว

ลก 9:37-40 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ 38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้นร้องว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว 39 และดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำไม่มีใครออกจากเขาเลย 40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้จับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้"

เวลาที่ถูกระบุไว้คือ วันต่อมา นั่นคือ หลังจากการจำแลงพระกายของพระองค์แล้ว เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขาสูงนั้น พระองค์ก็ทรงเจอกับคนมากมาย โดยรวมถึงชายคนหนึ่งที่มาอ้อนวอนพระองค์เพื่อบุตรชายของตนด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่าความเจ็บป่วยของบุตรชายคนเดียวของเขานี้เกิดจากผีโสโครกคนหนึ่ง ‘อาชัพที่ให้ความช่วยเหลือทั้งหลาย’ ในปัจจุบันพยายามที่จะวินิจฉัยปัญหาต่างๆของมนุษย์ในแง่ทางการแพทย์หรือไม่ก็ในแง่จิตวิทยา เห็นได้ชัดในพระคัมภีร์ว่าความเจ็บป่วยหลายประการเกิดจากพวกผีและกิจกรรมของซาตาน ตรงนี้ผีโสโครกตัวนี้นี้มักทำให้เด็กคนนี้โห่ร้องขึ้นทันที ชักดิ้นชักงอ และน้ำลายฟูมปาก นอกจากนี้ผีตัวนี้ยังไม่ยอมปล่อยเด็กชายผู้นี้ไปจากเงื้อมมือของมันง่ายๆด้วย

(เราได้เห็นถึงโลกของวิญญาณ พระคัมภีร์นั้นกล่าวชัดเจน สิ่งที่ถูกเรียกว่าเป็นความผิดปกติ อาการ หรือโรคอันที่จริงแล้วอาจเป็นกิจกรรมของผี มันปรากฏชัดเจนในสมัยนั้น ถึงแม้ว่าซาตานยังมีอำนาจนั้นอยู่ แต่เราควรหมายเหตุไว้ว่าประชากรโลกได้ทวีจำนวนขึ้นหลายเท่าตัวนับตั้งแต่สมัยของพระเยซูในขณะที่อาณาจักรของซาตานยังมีขนาดและจำนวนเท่าเดิมอยู่ ดังนั้นในปัจจุบัน ซาตานอาจเปลี่ยนจากการทำร้ายผู้คนเป็นรายบุคคลไปเป็นการมีอิทธิพลต่อประชากรหมู่ใหญ่ผ่านทางสื่อต่างๆ การศึกษา และการปกครองแล้ว แม้กระนั้น หลายสิ่งทุกวันนี้ที่ถูกวินิจฉัยให้เป็นความผิดปกติทางจิตหรือโรคภัยไข้เจ็บอาจเป็นกิจกรรมของพวกผีโสโครกก็ได้)

บิดาที่เป็นทุกข์ผู้นี้จึงมาหาพระเยซูโดยบ่นว่าพวกสาวกของพระองค์ไม่สามารถขับผีโสโครกตัวนั้นออกได้

ลก 9:41-43 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้ามานเท่าใด จงพาทูตรของท่านมาที่นี่เถิด" 42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสตำทับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

มองเผินๆแล้ว อาจดูเหมือนว่าพระเยซูทรงวิจารณ์พวกสาวกของพระองค์อยู่ แต่เห็นได้ชัดว่าพระองค์กำลังเน้นความสนใจของพระองค์ไปที่พวกยิวที่ไม่เชื่อ โดยในกรณีนี้อาจเป็นบิดาของเด็กชายผู้นั้นก็ได้ “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด” คำที่แปลว่า **ขาดความเชื่อ (อาพิสทอส)** มีความหมายว่า ‘ที่ไม่เชื่อ’ อาจเป็นไปได้ว่าชายคนนั้นมาหาพระเยซูมิใช่เพื่อขอให้พระองค์รักชามากเท่ากับเพื่อนบ่นเกี่ยวกับ การที่พวกสาวกขาดฤทธิ์เดช นี่เท่ากับพระเยซูทรงถอนหายใจตรัสว่า ‘เราต้องทนกับคนชั่วอายุที่ไม่มีความเชื่ออีกนานเท่าใด’ พระองค์จึงตรัสสั่งให้พาเด็กคนนั้นมาหาพระองค์

ขณะที่เด็กคนนั้นถูกพามาหาพระเยซู ฝึคนั้นซึ่งอาจรู้ตัวว่าเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น จึงเหวี่ยงเด็กคนนั้นลง “และทำให้เขาล้มชั้คึ้นใหญ่” คำที่แปลว่า **ชั้คึ้น (ซุสพาราสโซ)** มีความหมายว่า ชั้กระดูก ขณะนั้นพระเยซู “ตรัสตำทับผีโสโครกนั้น” และทรงรักษาเด็กนั้นให้หายฝูงชนจึง “ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า” คำที่แปลว่า **ฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่ง (เมกะและอืออเทส)** ถูกใช้เพียงสามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่และมีความหมายว่า ‘ความยิ่งใหญ่’ หรือ ‘เดชานุภาพ’ คำที่แปลว่า **ประหลาดใจ (เอ็คพลอสโซ)** มีความหมายว่า ‘ตกตะลึง’ ขณะที่ฝูงชนสงสัยในการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็น พระเยซูก็ทรงหันไปหาพวกสาวกของพระองค์และทรงสอนสิ่งต่อไปนี้

ลก 9:44-45 "จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย" 45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เป็นครั้งที่สองในข่าวประเสริฐของลูกาที่มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ในอีกไม่นาน พระองค์ทรงเกริ่นนำสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกเขาต่อไปด้วยคำสั่งที่ว่า จงให้คำเหล่านี้ฝังลึกในหูของพวกท่าน (นั่นคือ ‘จงจำไว้ถึงสิ่งที่เราจะกล่าวต่อไปนี้’) “เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย” คำที่แปลว่า **ถูกมอบไว้ (พาราดีโดมิ)** มักถูกแปลเป็น ‘ถูกทรยศ’ ด้วยเช่นกัน ความหมายชัดเจนที่พระเยซู

ตรัสล่วงหน้าก็คือว่า วันนั้นกำลังจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อพระองค์จะทรงถูกทรยศและถูกมอบไว้แก่พวกศัตรูของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าถึงเรื่องนี้แล้วในลูกา 9:22

พระเยซูกำลังทรงเตรียมจิตใจพวกสาวกให้พร้อมสำหรับเรื่องสะเทือนใจอย่างมากที่จะเกิดกับพวกเขาในไม่ช้า นั่นคือ การที่พระองค์จะทรงถูกจับกุมและถูกตรึงกางเขน อย่างไรก็ตาม ณ เวลานี้ ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงอยู่บนจุดสูงสุดของการรับใช้ของพระองค์แล้ว ผุ้ชนต่างห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ได้อย่างอิสระ พวกสาวกเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า พวกเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งๆที่พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชขนาดนี้ พระองค์จะทรงถูกทรยศและถูกมอบไว้แก่พวกศัตรูได้อย่างไร ดังนั้น “คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ” อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่กล้าถามพระเยซูว่าพระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อจะสื่อว่าอะไร

ลก 9:46-48 แล้วเหล่าสาวกก็เถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด 47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ 48 แล้วตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่"

หลังจากนั้นไม่นาน พวกสาวกก็เริ่มเถียงกันว่าคนใดในพวกเขา “จะเป็นใหญ่ที่สุด” ความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเขาจึงปรากฏชัดเจน มีนาพระเยซูถึงค่อยๆสอนพวกเขาถึงความจริงฝ่ายวิญญาณต่างๆ เห็นได้ชัดว่าพวกเขายังไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ พระเยซูทรงเปิดเผยอีกครั้งถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยการหยั่งรู้แม้กระทั่งความคิดของพวกเขาในขณะนั้น พระองค์จึงทรงถือโอกาสนี้เพื่อสอนบทเรียนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องความถ่อมใจและการปฏิเสธตนเอง พระองค์จึง “ให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์” พระเยซูทรงดูพวกสาวกแบบเบาๆโดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

ประเด็นที่พระเยซูกำลังสื่อก็คือว่า เด็ก (เล็ก) คนนี้ (ไฟดิออน) ไม่ได้เป็นคนถือตัวและไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ใดๆ กระนั้นการรับคนถ่อมใจเช่นนั้นในพระนามของพระเยซูก็เท่ากับเป็นการรับพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยศถาบรรดาศักดิ์ของมนุษย์และความยิ่งใหญ่ที่คนถือเอาไม่มีความหมายอะไรเลยต่อพระเจ้า แม้แต่เด็กเล็กๆคนหนึ่งในพระนามของพระคริสต์ก็สำคัญ นอกจากนี้ พระเยซูตรัสว่าผู้ใดก็ตามที่รับพระองค์ ก็รับพระองค์ผู้ทรงใช้พระองค์มา การรับพระคริสต์ก็เป็นการรับพระบิดาของพระองค์ ดังนั้น การหันมาหาพระคริสต์ก็เป็นการหันมาหาพระเจ้า คุณภาพเห็นเพิ่มเติมได้สำหรับมัทธิว 18

พระเยซูตรัสสรุปประเด็นนี้โดยยกภาพประกอบหลักการตามพระคัมภีร์กว้างๆที่ว่าความถ่อมใจนำหน้าเกียรติ (สุภาษิต 15:33) หรือผู้ใดที่ยอมถ่อมตัวลงจะได้รับเกียรติ (มัทธิว 23:12, 1 เปโตร 5:6) “เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่” พระองค์ทรงให้ความสำคัญมากๆเกี่ยวกับความถ่อมใจ พระองค์ทรงเกลียดชังการถือตัวของมนุษย์อย่างที่สุด

ลก 9:49-50 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่ง ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา" 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว"

ในเวลาใกล้เคียงกัน และอาจในบทสนทนาเดียวกันเลยด้วย ยอห์นรายงานว่าพวกเขาได้เห็นคนๆหนึ่งขับพวกผีออกในพระนามของพระเยซู พวกเขาถามคำนิชายคนนั้นเพราะว่า “เขาไม่ตามพวกเรา” พระเยซูตรัสตอบว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว” สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่าชายคนนี้สอดคล้องกับพระเยซูในเรื่องหลักคำสอนและการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม พวกเขาถามก็ไม่ได้พอใจเพราะว่าชายคนนี้มีได้อยู่ในสมาคมของพวกเขา พวกเขาจึงไม่อยากข้องเกี่ยวอะไรกับชายคนนั้น แต่พระเยซู (ซึ่งตรัสเป็นนัยว่าชายคนนี้สอดคล้องกับพระประสงค์ต่างๆของพระองค์อย่างครบถ้วน) ก็ทรงอวยพรงานของเขา คนที่ไล่ตามความจริงเดียวกัน ความเชื่อมั่นเดียวกันและเป้าหมายเดียวกันในงานของข่าวประเสริฐ ก็เป็นพันธมิตรจริงๆและไม่ใช่อุปถัมภ์

ลก 9:51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระ

พักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม จุดเปลี่ยนสำคัญในพระชนม์ชีพและการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงมาถึงแล้ว ถึงแม้ไม่มีการระบุช่วงเวลาโดยเฉพาะเจาะจง แต่บัดนี้พระเยซูก็ทรงอยู่ใน ‘ช่วงทางตรงก่อนถึงเส้นชัย’ แห่งการรับใช้ของพระองค์แล้ว การเริ่มต้นแห่งจุดจบได้เริ่มขึ้นแล้ว พระองค์ได้ทรงนำเสนอพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลแล้ว คนมากมายได้ต้อนรับพระองค์ด้วยใจยินดีแล้ว แต่ชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่โดยเฉพาะพวกคนใหญ่คนโตต่างพากันปฏิเสธพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าเส้นทางสู่กางเขนจึงอยู่ใกล้แล้ว พระองค์จึงทรงเริ่มต้นสิ่งที่จะกลายเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์สู่กรุงเยรูซาเล็ม มันต้องใช้เวลาหลายเดือนกว่าที่เหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ในส่วนที่เหลือของหนังสือลูกาจะเกิดขึ้น แต่บัดนี้พระองค์ทรงมุ่งหน้าสู่กลโกธาแล้ว

วลีที่ว่า “ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป” อาจแปลอย่างถูกต้องได้ว่า ‘และวันที่พระองค์จะเสด็จขึ้นไปนั้นก็มาถึงแล้ว’ บางคนสันนิษฐานว่าการที่พระองค์ “จะทรงถูกรับขึ้นไป” นั้นหมายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ที่จะเกิดขึ้น แน่แน่นอนที่นั่นเป็นไปได้ ถึงแม้ว่ามีหลายสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นก็ตาม แต่ไว้ในบริบทนี้มันอาจหมายถึงการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อให้เหตุการณ์ต่างๆที่เป็นจุดสูงสุดได้เกิดขึ้นที่นั่นก็ได้ ในบริบทนั้นที่เป็นไปได้มากกว่า ให้เราสังเกตว่า “พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

นี่อาจสอดคล้องกับอิสยาห์ 50:7 “เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่าง หินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย” ภาพใหญ่ก็คือว่าพระเยซูทรงทราบว่ามิอะไรรออยู่เบื้องหน้า พระองค์ทรงทราบว่ากางเขนนั่น ความตายของพระองค์ และการฝังไว้ กำลังจะมา และหลังจากนั้นก็คือ การที่พระองค์เสด็จขึ้นกลับไปยังพระบิดาของพระองค์ พระองค์จึงทรงเริ่มต้นการเดินทางครั้งนี้ด้วยใจมุ่งมั่นและไม่ยอมแพ้

ลก 9:52-56 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์ 53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดู

เหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 54 และเมื่อสาวกของพระองค์ คือ ยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ ขอไปฟังมาจากสวรรค์ เฝ้าผลาญเขาเสียอย่างเอเลียห์ได้กระทำนั้นหรือ" 55 แต่พระองค์ทรง เหนียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด 56 เพราะว่าบุตรมนุษย์ มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด" แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็ เสด็จไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

เส้นทางที่ถูกเลือกจากแคว้นกาลิลีจะนำพาพวกเขาผ่านแคว้นสะมาเรีย พระเยซูจึงทรงใช้ พวกผู้ส่งข่าวไป ซึ่งน่าจะเป็นสาวกของพระองค์ (ยากอบและยอห์น) เพื่อเตรียมการสำหรับการ เสด็จไปถึงของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อชาวสะมาเรียรู้ว่าจุดหมายปลายทางของพระองค์คือ กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาก็ไม่ยอมต้อนรับพระองค์ ความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างพวกยิวและคนสะมา รียนั้นเป็นเหมือนถนนที่ไม่มีทางมาบรรจบกันได้ พวกยิวมองคนสะมาเรียว่าเป็นพวกลูกครึ่งที่ ค่อยกว่าและละทิ้งความจริง พวกสะมาเรียได้ตั้งพระวิหารของตัวเองไว้บนภูเขาเกริซิมและมอง ว่ามันเป็นพระวิหาร 'ที่ถูกต้อง' ดังนั้นพวกเขาจึงมองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มว่าเป็นคู่แข่ง เพราะพระเยซูกำลังมุ่งหน้าไปถือเทศกาลเลี้ยงที่พระวิหารที่เหมาะสมในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา จึงรังเกียจพระองค์

ยากอบและยอห์นต่างเดือดดาลและเสนอให้พระเยซูทรงเรียกไปฟังมาจากสวรรค์เพื่อเฝ้า ผลาญพวกคนนอกตัญญูเหล่านี้ เหมือนกับที่เอเลียห์ได้กระทำใน 2 พงษ์กษัตริย์ 1:10 ในทางกลับ กันพระเยซูทรงตำหนิพวกเขาโดยตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด" พระองค์ตรัสว่า พระองค์ "มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด" พระองค์จึงทรง ตำหนิทัศนคติที่เจ้าคิดเจ้าแค้นของพวกเขา พระองค์และพวกสาวกจึงเดินทางต่อไปยังหมู่บ้าน อีกแห่งหนึ่ง

ลก 9:57-62 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น" 58 พระเยซู ตรัสแก่เขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวาง

ศิระ 59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฟังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า" 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน" 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า"

บทนี้ปิดท้ายด้วยคนสามคนที่อาสาติดตามพระเยซูหรือไม่ก็พระเยซูทรงเรียกพวกเขา ในแต่ละกรณี พระองค์ทรงกำหนดคุณสมบัติหลายประการและการเสียสละในเรื่องต่างๆของการเป็นสาวก ขณะที่พระองค์และพวกสาวกเดินทางต่อไป ชายคนหนึ่งก็มาพบพระองค์และทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น" คำตอบของพระเยซูจริงๆแล้วก็คือ 'ดังนั้นท่านจะประสบกับความยากลำบาก' พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่าพระองค์เองก็ไม่มีที่ที่จะเรียกว่าบ้าน "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ" การติดตามพระเยซูไปหมดทั้งตัวก็มักหมายถึงการเสียสละสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆของชีวิตที่คนอื่น ๆ ไม่เห็นค่า

ในอีกกรณี พระเยซูทรงเรียกชายผู้หนึ่งโดยตรัสว่า "จงตามเรามาเถิด" ชายผู้นี้จึงเท่ากับทูลว่า 'โอเค แต่ขอให้ข้าพระองค์จัดการกับธุระต่างๆในครอบครัวก่อน' คำตอบของเขาก็คือ "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฟังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" พระเยซูตรัสว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า" นี้ไม่ใช่ตัวอย่างของการมีใจที่แข็งกระด้าง แต่พระเยซูกำลังตรัสสอนว่าหากผู้ใดอยากเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เขาก็ต้องเต็มใจเสียสละครอบครัวและสายสัมพันธ์ต่างๆของมัน ชายคนนี้อาจคิดว่า ขอให้ข้าพระองค์อยู่กับบิดาก่อนจนกว่าเขาจะเสียชีวิต จากนั้นข้าพระองค์จึงจะมาปรนนิบัติพระองค์ บ่อยครั้งที่การรับใช้จะทำให้คนๆหนึ่งต้องห่างบ้านและครอบครัวไป การติดตามพระองค์ไปหมดทั้งตัวเรียกร้องให้คนๆหนึ่งเต็มใจที่จะเสียสละเรื่องดังกล่าวด้วย

สุดท้ายชายอีกคนมาและอาสาติดตามพระเยซูไป อย่างไรก็ตาม เขาอยากกลับไปบ้าน และกล่าวอำลาครอบครัวและมิตรสหายก่อน พระเยซูทรงถือโอกาสนี้ตรัสว่า “ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า” พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของการทำไร้ไถนาที่เป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ คนไถที่ต้องการไถนาให้เกิดรอยไถที่เป็นเส้นตรง และขนานกันต้องจับจ้องสายตาที่จุดสังเกตจุดหนึ่งที่อยู่ข้างหน้าตลอด หากเขาหันไปมองข้างหลังขณะกำลังไถนา รอยไถก็จะบิดเบี้ยวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คำที่แปลว่า *สมควร* (*อะอูเชะ ทอส*) มีความหมายว่า ‘มีประโยชน์’ หรือ ‘ถูกวางในตำแหน่งที่ดีแล้ว’ ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า คนที่เข้าสู่การรับใช้จะต้องไม่คิดที่จะล้มเลิกและหันกลับ นั่นคือ หันกลับไปมอง คนเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ในงานของพระเจ้า

บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า การเป็นสาวก ในระดับที่สูงที่สุดนั้น ก็คือการปรนนิบัติพระมหากษัตริย์ในการรับใช้เต็มเวลา มันอาจหมายถึงการยอมเสียสละทรัพย์สินของและสายสัมพันธ์ของครอบครัว และมันกลายเป็นความรับผิดชอบชั่วชีวิตที่คนๆนั้น ไม่อาจหันกลับได้

*****

ภาพรวมของลูกา 10: บทที่สิบของหนังสือลูกานำเสนอเหตุการณ์สำคัญสี่เหตุการณ์ ขณะที่พระเยซูเสด็จมุ่งหน้าเข้าไปในแคว้นยูเดีย (1) การกิจของเจ็ดสิบคนนั้นและการกลับมาของพวกเขา (2) พระเยซูทรงพบกับนักกฎหมายที่ชอบจับผิดคนหนึ่ง (3) คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (4) การสู้ระหว่างมารีย์และมารธา

ลก 10:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปที่ละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น ในบทที่ 9 พระเยซูได้ทรงใช้สิบสองคนนั้นไปทั่วแคว้นกาลิลี ตอนนี้อย่างที่พระองค์เสด็จมาถึงแคว้นยูเดีย พระองค์ก็ทรงใช้สาวกอื่นๆอีกเจ็ดสิบคนไปเป็นคู่ๆไปยังสถานที่ต่างๆที่พระองค์จะเสด็จไป พวกเขาซึ่งเป็นเหมือนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะไปในฐานะผู้เบิกทาง โดยเตรียมชุมชนต่างๆให้พร้อมสำหรับการรับใช้สุดท้ายของพระองค์ซึ่งจะมีขึ้นในไม่ช้า

ทำไมพระองค์ทรงใช้เจ็ดสิบคนที่นี่และใช้เพียงสิบสองคนในแคว้นกาลิลี อาจเป็นไปได้ว่าที่นั่นมีประชากรเยอะกว่า อาจเป็นไปได้ว่าแคว้นยูเดียเป็นที่มั่นของพวกคนใหญ่คนโตแห่ง

อิสราเอล และจะได้รับความจริงในระดับที่เข้มข้นกว่า อาจเป็นไปได้ว่าผู้คนที่นั่นมีใจแข็งกระด้าง ยิ่งกว่าชาวแคว้นกาลิลี นี่อาจเป็นไปได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็คือว่า เมื่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้ระดับขึ้นสู่จุดสูงสุดที่กลโกธาหลังจากนั้นไม่นาน คนส่วนใหญ่ในแคว้นยูเดียก็ปฏิเสธพระองค์ไปเรียบร้อยแล้ว

ลก 10:2 ในบริบทของการส่ง 'นักเทศน์' เจ็ดสิบคนออกไปนั้น พระเยซูก็ตรัสว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอน พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ นี่เป็นคำตรัสเดียวกับที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในมัทธิว 9:36-37 ถึงแม้ว่าอาจเป็นคนละ โอกาสก็ตาม

อาจมีภาพขมกล่นหน้าในทางคำพยากรณ์เกี่ยวกับเจ็ดสิบคนนี้ ซึ่งเป็นภาพของนักเทศน์หนุ่มชาวยิว 144,000 คนที่จะกระจายตัวไปทั่วโลกในช่วงยุคเจ็ดปี เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ เมื่อคุณข้อ 19

ลก 10:3-12 ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า 4 อย่าเอาไม้เท้าเงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง 5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดจงพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขมีแก่เมืองนี้เถิด' 6 ถ้าลูกแกะแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก 7 จงอาศัยอยู่ในเมืองนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น 8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงกินของที่เขที่ตั้งให้ 9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า 'อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว' 10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า 11 'ถึงแม้ฝูงคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว' 12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโซโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

คำสั่งของพระเยซูที่ทรงมีต่อเจ็ดสิบคนนี้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับที่พระองค์ได้ทรงประทานไว้แก่สิบสองคนนั้นในบทที่ 9 พระองค์ทรงกรึ้นนำคำสั่งต่างๆของพระองค์โดยทรงเตือนพวกเขาว่าพระองค์กำลังใช้พวกเขาไปคือ “ลูกแกะท่ามกลางฝูงสุนัขป่า” ผู้นำสารแห่งข่าวประเสริฐมักพบเจอกับฝูงสุนัขป่าแห่งอาณาจักรของซาตานเมื่อพวกเขาไปประกาศสารแห่งการทรงไถ่

เช่นเดียวกับในลูกา 9 พวกเขาได้รับคำสั่งว่าอย่านำสิ่งของใดๆติดตัวไปด้วยเลย โดยวางใจพระเจ้าว่าจะทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของพวกเขา พวกเขาต้องไม่คำนึงผู้ใดตามทาง นั่นคือ ไม่ต้องหยุดแวะพูดคุยขณะที่พวกเขาเดินไป ภารกิจของพวกเขาที่มีความเร่งด่วนอยู่ในตัว เมื่อพวกเขามาถึงเมืองที่ตนได้รับมอบหมาย พวกเขาก็ถูกสั่งให้หาเรือนหนึ่งและกล่าวก่อนอื่นเลยว่า “ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด” หากพระบุตรแห่งสันติสุข (นั่นคือ พระวิญญาณของพระเยซู) ทรงสถิตอยู่ที่นั่น พวกเขาก็จะได้รับการต้อนรับ หากไม่แล้ว พวกเขาก็จะถูกไล่ไปเสีย พวกเขาถูกสั่งให้อยู่ในเรือนนั้นขณะที่พวกเขายังอยู่ในชุมชนนั้น โดยรับประทานสิ่งที่ถูกจัดหาให้สำหรับพวกเขา พวกเขาถูกสั่งอีกว่าอย่าไปบ้านอื่นๆ โดยอยู่แต่ในบ้านหลังแรกที่ต้อนรับพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน”

เปาโลจะยกคำสาขานั้นต่อไปใน 1 ทิโมธี 5:18 ซึ่งเกี่ยวข้องกับค่าตอบแทนสำหรับการรับใช้ในตำแหน่งศิษยาภิบาล เมื่อเมืองใดต้อนรับ 'พวกมิชชันนารี' เหล่านี้ โดยเลี้ยงดูพวกเขา พวกเขาก็จะต้องรักษาความเจ็บป่วยของคนเหล่านี้และประกาศว่า “อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว” มันเป็นเช่นนั้นจริงๆเพราะว่าพระมหากษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้นจะเสด็จผ่านเมืองเหล่านั้นในไม่ช้า นอกจากนี้ พระองค์จะทรงยื่นข้อเสนอแห่งอาณาจักรนั้นคืนแก่ชนชาติอิสราเอลภายใต้การปกครองของพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายอย่างเป็นทางการในไม่ช้า น่าเศร้าสำหรับพวกเขาที่พวกเขาปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม เมื่อเมืองใดปฏิเสธพวกเขาและข้อความที่พวกเขาประกาศ พวกเขาก็ถูกสั่งให้ออกไปตามท้องถนนของเมืองนั้นและสะบัดผงคลีดินที่ติดเท้าพวกเขาออก คุณความเห็นเกี่ยวกับลูกา 9:5 นอกจากนี้ พวกเขาต้องเตือนความจำเมืองนั้นว่า หนึ่งที่พวกเขาปฏิเสธ แต่อาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้พวกเขาแล้ว ถึงแม้พวกเขาพลาดมัน ไปก็ตาม พระเยซูทรงเสริมคำเตือนที่ท้ายไว้ว่า “โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรง

พิพากษาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์เพราะความชั่วช้าของชาวเมืองเหล่านั้น แต่พระเยซูคริสต์เตือนว่าชุมชนต่างๆที่ปฏิเสธข้อเสนอแห่งการทรงไถ่ของพระองค์จะเจอกับชะตากรรมที่เลวร้ายยิ่งกว่าในวันแห่งการพิพากษานั้น

ลก 10:13-15 **วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนจี๊เส้า กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว 14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบาว่าโทษของเจ้า 15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก**

ในบริบทนี้ พระเยซูทรงประกาศวิบัติแก่หลายเมืองในแคว้นกาลิลีที่พระองค์ทรงคุ้นเคยดีเหลือเกิน เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับเมืองโคราซินนอกเสียจากว่ามันเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี เบธไซดาเป็นหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆบนทะเลกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของเปโตร อันดรูว์ ยอห์น และฟีลิป นี่สื่อชัดเจนว่าถึงแม้เมืองเหล่านี้ได้เห็นพระราชกิจของพระเจ้าที่กระทำโดยพระหัตถ์ของพระเยซูแล้ว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธมันและพระองค์ พระเยซูทรงออกความเห็นต่อไปว่าหากพระราชกิจเดียวกันนี้ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองก็คงกลับใจใหม่ไปนานแล้ว น่าสังเกตว่าทั้งเมืองไทระและเมืองไซดอนเป็นเมืองของคนต่างชาติในเลบานอน เรื่องน่าประหลาดก็คือว่าคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้าเหล่านี้คงกลับใจใหม่หากพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ พวกยิวที่คิดว่าตัวเองดำเนินตามทางของพระเจ้าในชุมชนเหล่านี้ซึ่งได้เห็นการรับใช้ก่อนหน้านี้ของพระเยซูต่างพากันปฏิเสธพระองค์ พระเยซูคริสต์เตือนต่อไปว่า “แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบาว่า” โทษของเมืองโคราซินและเมืองเบธไซดา

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูตรัสกล่าวโทษเมืองคาเปอร์นาอุมที่เยอหีงและโอหัง มันเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งบนทะเลกาลิลีเช่นกันซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ในการรับใช้ตอนแรกๆของพระองค์ ชื่อคาเปอร์นาอุม มีความหมายตรงตัวว่า ‘เมืองแห่งการปลอบประโลม’ เพราะทำเลของมันบนทะเลกาลิลี ลมทะเลของมัน การยกตัวของมัน และทิวทัศน์ของมัน มันจึงเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ดึงดูดชาวอิสราเอลทั้งหลายที่มีปัญญาย้ายไปอยู่ที่นั่นไหว กระนั้นถึง

แม้จะเป็นสถานที่น่าอยู่อาศัย แต่ความเย่อหยิ่งและความมั่งมีของเมืองนี้ก็ทำให้มันปฏิเสธพระคริสต์และข่าวสารของพระองค์ คำเตือนของพระเยซูที่ทรงมีต่อพวกเขาก็คือว่า ถึงแม้จะถูกยกตัวสูง แต่พวกเขาจะถูกโยนทิ้งลงไปในนรก!

ลก 10:16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา" เห็นได้ชัดว่า ก่อนส่งพวกเขาออกไป พระองค์ได้บอกแก่เจ็ดสิบคนนั้นว่า คนที่ฟังพวกเขาก็ฟังพระองค์ ในแบบเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพวกเขาจริงๆ แล้วก็กำลังปฏิเสธพระองค์และพระองค์ในสวรรค์ผู้ทรงใช้พระองค์มา

ลก 10:17-19 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถึงสิ่งที่ทั้งหลายก็ได้อยู่ได้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์" 18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ 19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงปอง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย

ไม่มีการเอ่ยถึงว่าพวกเขาได้ออกไปนานขนาดไหน อย่างไรก็ตาม หลังจากทำการรับใช้ของตนเสร็จ เจ็ดสิบคนนั้นก็กลับมาหาพระเยซูด้วยใจยินดีที่ว่าแม้แต่พวกผีก็อยู่ได้บังคับพระนามของพระเยซู (คำที่แปลว่า ผีทั้งหลาย คือ ไดมอนิออน ซึ่งหมายถึง พวกผีปิศาจ)

พระเยซูตรัสตอบกลับไปว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ" บางคนเข้าใจว่านี่หมายถึงซาตานซึ่งถูกขับออกจากสวรรค์เมื่อมันและพวกทูตสวรรค์ที่ชั่วร้ายที่ติดตามมันสูญเสียฐานันดรแรกของตนไป คนอื่นๆก็เข้าใจว่ามันหมายถึงการที่มันถูกเนรเทศในที่สุดจากการปรากฏตัวในฐานะเป็นผู้กล่าวโทษพวกพี่น้องดังที่ระบุไว้ในวิวรณ์ 12:9 อย่างไรก็ตาม การผันของคำกริยา *ได้เห็น (เชะ โอระะ โอ)* ก็อยู่ในรูปกาลไม่สมบูรณ์และประธานเป็นผู้กระทำ มันอาจแปลได้ด้วยว่า 'ตอนนั้นเรากำลังเห็นซาตานร่วงเหมือนฟ้าแลบ' หลักไวยากรณ์ดูเหมือนจะมีแนวโน้มไปทางทรศนะแรกมากกว่า เห็นได้ชัดว่าความหมายหลักก็คือว่า เมื่อเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความยินดีในชัยชนะของตนที่มีเหนือซาตาน พระเยซูก็ตรัสว่าก่อนหน้านั้นพระองค์ได้ทรงเห็นความพ่ายแพ้ในตอนแรกของซาตาน ซึ่งบ่งบอกแล้วถึงจุดจบของมัน

เพราะว่าข้อ 19 ถูกเอ่ยหลังจากที่เจ็ดสิบคนนั้นได้กลับมาและทำการรับใช้ของตนเสร็จแล้ว มันจึงมีนัยเชิงพยากรณ์ด้วย ยิว 144,000 คนนั้นในยุคเจ็ดปีจะได้รับการปกป้องให้พ้นจากอันตรายเช่นกันเมื่อพวกเขาถูกประทับตราโดยพระเจ้าที่หน้าผากของตนตลอดระยะเวลาที่พวกเขาอกรับใช้ คูวิวรณ์ 7:4, 14:1 ลูกา 10:19 จึงถือว่า 144,000 คนนั้นอาจเป็นผู้นำสารของอาณาจักรที่จะมาถึงในตอนนั้นเหมือนกับที่เจ็ดสิบคนนี้เป็นในสมัยนั้น ดังนั้น สำหรับ 144,000 คนในตอนนั้น “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตราย” พวกเขาได้เลยจนกว่าการรับใช้ของพวกเขาจะเสร็จสิ้น

ลก 10:20   แต่อย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผิอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์” แต่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า พวกเขาไม่ควรยินดีที่สุดเพราะมีชัยชนะเหนือซาตาน แต่พวกเขาควรยินดี “เพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์” ถึงแม้ไม่ได้เอ่ยชื่อออกมา แต่เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก นั่นแหละที่ควรเป็นเหตุให้เปรมปรีดี ทั้งสำหรับพวกเขาและพวกเราด้วย!

ลก 10:21-22   ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”

จากนั้นพระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีและขอบพระคุณพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์สำหรับภาพขัดแย้งกันที่พระองค์กำลังจะนำเสนอ ความเข้าใจในความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งเช่นนั้นได้ถูกปิดซ่อนไว้ตลอดหลายยุคสมัยจากพวกคนใหญ่คนโตในสังคม โดยเฉพาะคนในสังคมพวกยิวในสมัยนั้น แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะประทานความเข้าใจฝ่ายวิญญาณให้แก่ทารกน้อย (หรือเด็ก ๆ) ดังที่ทรงเห็นว่าดีในสายพระเนตรของพระองค์ ภาพที่ขัดแย้งกันนี้ยังคงมีอยู่มาจนถึง

ทุกวันนี้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้น รวมถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับวันนี้ต่างผ่านเลยข้ามหัวพวกคนมีการศึกษา พวกคนชั้นสูง และบรรดาผู้นำในสังคม แต่พระเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจดังกล่าวให้แก่คนเหล่านั้นที่บ่อยครั้งเป็นเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่ไม่มีใครรู้จักและไม่มีชื่อเสียง แน่แน่นอนที่พวกสาวกเป็นคนแบบพวกหลังในสมัยนั้น พวกนักเรียนพระคัมภีร์ที่มีหลักข้อเชื่อแบบดั้งเดิมก็เป็นเช่นนั้น ในปัจจุบัน เราเข้าใจภาพรวมใหญ่ของประวัติศาสตร์รวมถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้น ชาวโลกกลับไม่รู้เรื่องอะไรเลย

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น พระเยซูทรงประกาศว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงมอบความจริงดังกล่าวแก่พระองค์ มนุษยชาติส่วนใหญ่*ในขณะนั้น* ไม่รู้ว่าพระบุตรทรงเป็นผู้ใด มีแต่พระบิดาที่ทรงมีความรู้ดังกล่าว นอกจากนี้ มีแต่พระบุตรเท่านั้นที่ทรงรู้จักพระบิดาอย่างถ่องแท้ แต่พระเจ้าได้ทรงประทานสิทธิแก่พระเยซูที่จะเปิดเผยความจริงดังกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงประสงค์ ซึ่งในกรณีนี้คือ พวกสาวกของพระองค์

ลก 10:23-24 พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า "นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข 24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปราศจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน"

อีกครั้งที่ในบริบทนั้น พระเยซูทรงหันไปหาพวกสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัวและตรัสว่า "นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข" ตลอดหลายศตวรรษ มีศาสดาพยากรณ์และกษัตริย์มากมายที่อยากเห็นสิ่งที่พวกเขากำลังเห็น นั่นคือ พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ซึ่งอยู่ต่อหน้าพวกเขา พวกสาวกของพระองค์มีสิทธิพิเศษในการได้ยินพระองค์ตรัสและสั่งสอน พวกสาวกช่างมีอภิสิทธิ์อะไรเช่นนี้ แน่แน่นอนที่พวกเขาไม่เห็นค่ามันอย่างถ่องแท้ในตอนนั้น

ลก 10:25-27 ดูเถิด มีนักพระราชบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" 26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร" 27 เขาทูลตอบว่า

"จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"

หลังจากนั้น เหตุการณ์ที่น่าสนใจเหตุการณ์หนึ่งได้เกิดขึ้น พระเยซูได้ทรงใช้สิบสองคนนั้นไปทั่วแคว้นกาลิลีและเจ็ดสิบคนนั้นไปทั่วแคว้นยูเดียแล้ว นักกฎหมายคนหนึ่ง (แห่งบัญญัติของโมเสส) ย่อมเคยได้ยินกลุ่มหนึ่งในพวกนี้เทศนาและอาจได้ยินพระเยซูเองด้วย เขาจึงมาเพื่อทดลองพระองค์ ความหมายก็คือ เพื่อทดสอบพระองค์ หรือเพื่อทดลองและอาจล่อให้พระองค์ติดกับด้วย นักกฎหมายคนนี้อาจมีความคิดที่จะเล่นงานพระเยซูและหวังว่าจะยกชูตัวเอง ดังนั้นคำถามของเขาจึงไม่น่าจะมีความจริงใจ แต่น่าจะเป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อล่อให้พระเยซูติดกับในข้อปลีกย่อยทางบัญญัติมากกว่า คำถามที่ว่า "อาจารย์เข้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" เป็นคำถามที่ถูกคิดมาดีทีเดียว คำกริยาที่แปลว่า *ทำ* (*พอยเอะ โอ*) อยู่ในรูปอดีตกาลซึ่งสื่อถึงการกระทำเดียว ความหมายก็คือ 'ข้าพเจ้าต้องทำสิ่งเดียวใดเพื่อที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก' นักกฎหมายผู้ชอบจับผิดคนนี้ไม่น่าจะสนใจจริงๆเกี่ยวกับการรับชีวิตนิรันดร์ เขาสนใจแต่จะหลอกล่อให้พระเยซูตอบผิดตามที่ตนหวังเพื่อจะได้โจมตีพระองค์

พระเยซูทรงป้องกันการล่อให้ติดกับของคนๆนี้โดยตรัสถามว่า พระคัมภีร์กล่าวอะไร นักกฎหมายที่โอหังคนนี้ตอบโดยยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 6:3 และเลวีนิติ 19:18 "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" คำตอบของพระเยซูค่อนข้างเป็นปริศนาและมีเล่ห์เหลี่ยมพอๆกับที่นักกฎหมายจอมเจ้าเล่ห์คนนี้พยายามจะเป็น

ลก 10:28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต" ในการทรงยอมรับถึงความถูกต้องของข้อพระคัมภีร์ที่ถูกยกมา พระเยซูตรัสเสริมว่า "จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต" เมื่ออ่านเฝินๆมันอาจดูเหมือนสื่อว่าพระเยซูกำลังสนับสนุนเรื่องความรอดโดยการประพฤติ แม้จะภายใต้พระราชบัญญัติก็ตาม อย่างไรก็ตามบริบทใหญ่และหลักไวยากรณ์ก็ไขสิ่งที่พระเยซูตรัสจริงๆให้กระจ่างแจ้ง ขณะที่นักกฎหมายคนนี้ได้ใช้คำกริยารูปอดีตกาล (ซึ่งสื่อถึงการกระทำเดียว) ในการพยายามที่จะล่อให้พระเยซูติดกับ

แต่พระเยซูทรงใช้รูปปัจจุบันกาลสำหรับคำว่า *กระทำ* (*พอยอะ โอ*) คำหลังนี้สื่อถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูสื่อก็คือ จงทำสิ่งเหล่านี้ให้ได้ตลอด และท่านจะมีชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงรักษาพระราชบัญญัติให้ได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ไม่มีมนุษย์คนใดเคยรักษาพระราชบัญญัติได้เลยและนั่นแหละประเด็นสำคัญ การรักษาพระราชบัญญัติดังที่นักกฎหมายคนนี้หวังไว้ก็เป็นเหมือนทางตันเพราะธรรมชาติมนุษย์ที่บาปหนา นักกฎหมายที่ยะโสคนนี้ได้พยายามที่จะล่อให้พระเยซูติดกับ แต่พระเยซูไม่เพียงทรงเล่นงานชายผู้นี้กลับเท่านั้น แต่ในการทำเช่นนั้นพระองค์ยังทรงสื่อถึงสภาพที่หลงหายของเขาด้วย

ลก 10:29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า" ชายผู้นี้ยังพยายามที่จะหาเหตุเข้าข้างตัวเองต่อไป เมื่อพูดถึงการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง เขาก็ถามกลับว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า" นี่จึงเป็นที่มาของคำอุปมาอันเลื่องชื่อที่สุดเรื่องหนึ่งของพระเยซู คือ เรื่องชาวสะมาเรียที่ดี เราควรหมายเหตุไว้ว่า คำอุปมาเรื่องนี้เป็นคำตอบให้กับการกวดขันไม่หยุดยั้งของนักกฎหมายที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคนนี้ สื่อเพิ่มเติมว่านักกฎหมายคนนี้ถูกนำเสนอในรูปของตัวละครสองคนแรกที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมในคำอุปมานี้ มีแต่ชาวสะมาเรียที่จิตใจดี และมีฐานะด้อยกว่าทางสังคมที่แสดงออกว่าเป็นเพื่อนบ้านอย่างแท้จริง ปุโรหิตและเลวีที่โอ้อวด (ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกับนักกฎหมายคนนี้) ไม่ใช่เพื่อนบ้านที่ดีอย่างแน่นอน พระเยซูจึงทรงสื่อชัดเจนว่าชายผู้นี้ ถึงแม้จะเป็นคนเคร่งศาสนา นำเลื่อมใส และมีมือถือสาปากถือศีล แต่เขาก็มีใจแข็งกระด้าง ได้ละเมิดพระราชบัญญัติ และเขาจึงไม่ได้อยู่ในกลุ่มคนที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

ลก 10:30-37 พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูบตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว 31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิมีใจเมตตา 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลังเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามา

ถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ 35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดনারิอัน มอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า "จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะ ใช้จ่ายให้ 36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจร ปล้น" 37 เขาพูดตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขา ว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"

คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีนี้เป็นเรื่องที่เราคุ้นเคยจริงๆ การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าก็ ใช้นักศาสนามีอาชีพที่มีใจแข็งกระด้าง นั่นคือ นักกฎหมายคนนี้ พวกนักกฎหมายในสมัย นั้นในแคว้นยูเดียเป็นพวกที่ตีความพระราชบัญญัติของ โมเสสเป็นอาชีพ พวกเขาเป็นที่รู้จักใน สถานะธรรมจารย์ด้วย พวกเขาทำงานร่วมมือกับพวกปุโรหิตและพวกฟาริสีในการเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม และตัดทอนพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม นี่สื่อชัดเจนว่าปุโรหิตและเลวีที่ใจจืด ใจดำเป็นแบบฉบับเฉพาของเพื่อนร่วมอาชีพของพวกเขา นั่นคือ พวกนักกฎหมายและ ธรรมจารย์

เหยื่อที่เคราะห์ร้ายซึ่งถูกปล้นกลางทางคนนี้ถูกสื่อชัดเจนว่าเป็นยิวคนหนึ่ง เพราะว่าตอน นั้นเขากำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค พวกนักศาสนามีอาชีพที่ใช้พระราช บัญญัติของ โมเสสไม่แสดงความกรุณาต่อเขาเลย ถึงแม้เขาจะเป็นยิวก็ตาม แต่ชาวสะมาเรียที่มี สถานะทางสังคมด้อยกว่าคนหนึ่ง ซึ่งพวกยิวแสดงความดูแลอย่างเปิดเผย ได้แสดงความกรุณา ต่อเขา เขาไม่เพียงแหวะเพื่อช่วยเหลือชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้เท่านั้น แต่ยังอุทิศทรัพย์ส่วนตัวเองมา ช่วยเหลือชายผู้นี้ด้วย ถึงแม้ชายผู้เคราะห์ร้ายจะเป็นยิวและเขาเองเป็นชาวสะมาเรียก็ตาม

พระเยซูจึงทรงหันมาหาคู่ปรับของพระองค์ คือ นักกฎหมายคนนี้ และตรัสถามว่า คน ไหนเป็นเพื่อนบ้านจริงๆ ชายคนนั้นตอบได้เพียงว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่ เขา" คำตอบของพระเยซูนั้นก็ทิ่มแทงใจเขา "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด" นี่สื่อชัดเจนว่า นักศาสนามีอาชีพคนนี้ยังขาดคุณธรรมข้อนี้ที่เขาอ้างว่ามี ถึงแม้จะเป็นคนที่คิดว่าตัวเองชอบ ธรรม แต่เขาก็ได้ละเมิดพระราชบัญญัติในเรื่องการขาดความเมตตา เขาจึงถูกปรับโทษในฐานะ เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ

ลก 10:38-42 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซู ฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายู่ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด" 41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก 42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"

เหตุการณ์สุดท้ายของบทนี้ ในรูปแบบที่นุ่มนวลกว่า ก็พูดถึงความผิดพลาดแบบคล้ายๆ กัน "หมู่บ้านแห่งหนึ่ง" ที่ถูกพูดถึงนี้ก็คือ หมู่บ้านเบธานีซึ่งอยู่ชายขอบด้านตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่ๆ มารีย์และมารธาอาศัยอยู่ ดู ยอห์น 11:1 มารีย์นั่งลงและซึมซับสิ่งที่พระเยซูสั่งสอน ในทางกลับกัน มารธาพี่สาวของเธอก็สาละวนอยู่กับการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เธอยุ่งกับงานครัวและเสิร์ฟของว่างและอาหาร มารีย์สนใจสิ่งต่างๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ มารธากังวลกับความจำเป็นต่างๆ ในโมงนั้น นอกจากนี้ มารธาก็เริ่มโมโหที่มารีย์ปล่อยให้เธอจัดการเรื่องงานครัว ขณะที่เธอนั่งฟังแทบพระบาทพระเยซูสบายๆ เธอเข้าไปหาพระเยซูและบ่นเกี่ยวกับการที่น้องสาวของเธอหนึ่งงานมาและขอให้พระองค์สั่งมารีย์ให้ลุกขึ้นมาช่วยงานบ้าง นี่สื่อถึงการสังเกตตัวเองด้วยเช่นกันในส่วนของมารธา

พระเยซูทรงพยายามที่จะแก้ไขความแตกต่าง นี้สื่อว่าการที่พระองค์ทรงเรียกมารธาสองครั้งนั้นเป็นการดำเนินแบบนุ่มนวลและอ่อนโยน โดยเกือบจะในน้ำเสียงถอนหายใจเลย พระเยซูทรงเข้าใจว่ามารธา "กระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระองค์ทรงรับรู้ว่ามีหลายเรื่องให้กังวลและเป็นห่วงในฐานะเป็นเจ้าบ้านที่ดี อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงบ่งบอกอย่างนุ่มนวลว่าบางสิ่งก็สำคัญกว่าสิ่งอื่นๆ นั่นคือ "สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว" (นั่นคือ สิ่งที่สำคัญ) มารีย์ได้เลือกเอา "ส่วนดีนั้น" นั่นคือ การตัดสินใจเลือกที่ฉลาดกว่าในการ

นั่งใกล้พระบาทพระเยซู ความจริงฝ่ายวิญญาณที่ถูกถ่ายทอดให้ฉัน “ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

นี่สื่อว่าถึงแม้บ่อยครั้งชีวิตเรามีเรื่องให้ต้องกังวลและมีสิ่งจำเป็นหลายอย่าง แต่เรื่องฝ่ายวิญญาณก็สำคัญกว่า ถึงแม้จะกระทำผิดในระดับที่รุนแรงน้อยกว่ามาก แต่มารชาก็เหมือนกับนักกฎหมายคนนั้นที่สนใจแต่เรื่องภายนอกและพลาดเรื่องฝ่ายวิญญาณไป มารีย์เลือกอย่างหลังโดยใช้สติปัญญา นั่นจะเป็นสิ่งที่คงอยู่ไปตลอดกาล

*****

ภาพรวมของลูกา 11: ครึ่งแรกของลูกา 11 มีคำสอนสำคัญๆหลายประการขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในเรื่องการอธิษฐาน จากนั้นพระองค์ทรงขับผีออกและอธิบายเกี่ยวกับอาณาจักรของซาตานและจุดจบของมัน เนื้อหาส่วนหลังของลูกา 11 มีความโดดเด่นเพราะว่าพระเยซูทรงตำหนิพวกชนชั้นสูงที่เคร่งศาสนาและหน้าซื่อใจคดในสมัยนั้น มันเต็มไปด้วยความตึงเครียดและการโต้เถียง พระเยซูทรงถอดหน้ากากพวกนักศาสนาที่โอ้อวดและทำตัวน่าเลื่อมใสและพวกเขาที่ไม่ชอบที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้น

ลก 11:1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน" เวลาที่ได้ถูกระบุไว้ นอกเสียจากว่าพระเยซูกำลังอธิษฐาน "อยู่ในที่แห่งหนึ่ง" มันอาจเรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มนี้หรือไม่ก็เป็นเวลาอื่นก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใด เห็นได้ชัดว่านี่พูดถึงชีวิตในการอธิษฐานของพระเยซู สิ่งที่น่าประหลาดใจจนถูกพูดถึง พระเยซูทรงใช้เวลาในการอธิษฐานซึ่งสำคัญสำหรับพระองค์เพราะว่าพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้า ไม่ว่าความเป็นมนุษย์หรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์มีส่วนร่วมในการอธิษฐานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญ พระเยซูทรงใช้เวลาเยอะในการมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ นี่จึงเป็นแบบอย่างสำหรับเรา

เมื่อรู้เช่นนั้น พวกสาวกจึงเข้ามาเฝ้าพระองค์และขอพระองค์ให้ทรงสอนพวกเขา อธิษฐาน เห็นได้ชัดว่า ยอห์น (ผู้ให้รับบัพติศมา) ได้ทำแบบเดียวกันกับพวกศิษย์ของเขา เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมว่าพวกสาวกมิได้ถามพระเยซูเกี่ยวกับวิธีการเทศนา วิธีเรียนพระคัมภีร์ หรือวิธี

ทำการอัครรย์ต่างๆ แต่พวกเขาถามพระองค์ถึงวิธีการอธิษฐาน ดังนั้นความสำคัญของการอธิษฐานจึงถูกเน้นย้ำ

ลก 11:2-4 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า 'ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น 3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทุกๆวัน 4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย'"

พระเยซูทรงตอบกลับด้วยสิ่งที่เรียกกันตามประเพณีว่า คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม บริบทก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าสิ่งที่พระเยซูทรงเสนอนั้นเป็นคำอธิษฐานตัวอย่างหรือเป็นตัวอย่างของวิธีที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรอธิษฐาน ดังนั้นจึงมีวลีที่ว่า "เมื่อท่านอธิษฐาน จงว่า" มันไม่ใช่คำสั่งให้ท่องคำอธิษฐานนี้ซ้ำๆเหมือนอย่างทีหลายกลุ่มศาสนากระทำจนถึงทุกวันนี้ แต่พระเยซูทรงนำเสนอโครงร่างคร่าวๆของคำอธิษฐานตัวอย่างต่างหาก

คำอธิษฐานตัวอย่างนี้เริ่มต้นด้วยการทูลเรียกพระเจ้าในสวรรค์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระบิดา ซึ่งสื่อถึงความเป็นบุตรของผู้ที่ทูลขอ นี่สื่อว่าคนที่ไม่ได้เป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ (ดู ยอห์น 1:12) ก็ไม่มีสิทธิ์เข้ามาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า จากนั้นคำอธิษฐานนี้ก็เริ่มต้นโดยการสรรเสริญพระเจ้า คำที่แปลว่า *เป็นที่เคารพสักการะ (ฮากิอัต โช)* ในความหมายพื้นที่ที่สุด ก็หมายถึงการถูกชำระแยกตั้งไว้ มันสื่อถึงแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์โดยตรง ดังนั้นพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า 'พระนามของพระองค์นั้นบริสุทธิ์' มันจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการสรรเสริญ จากนั้นพระองค์ก็ทรงทูลขอน้ำพระทัยของพระเจ้า "ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น" นี่สื่อถึงการยอมให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้น ชีวิตการอธิษฐานแต่ละ

วันของเราจึงควรเป็นการยอมตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ไม่ใช่ตามใจ
ปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์

จากนั้นพระเยซูทรงสอนเราให้นำเสนอความจำเป็นต่างๆของเราต่อพระบิดาผู้สถิตใน
สวรรค์ของเรา “ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน” นี่สื่อถึง
การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ เมื่อเรานำเสนอความจำเป็นต่างๆของเราต่อพระเจ้า เราก็วางใจ
พระองค์และนั่นก็เป็นการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้า
พระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น” หากไม่ใช่ด้วยเหตุผลอื่นแล้ว นี่ก็เป็น
คำอธิษฐานแบบอย่างที่ดีแบบหนึ่ง พระเยซูทรงไม่มีบาป การที่พระองค์ตรัสถึงการขอการยก
โทษเห็นได้ชัดว่ามีไว้เพื่อประโยชน์ของพวกสาวก นี่จึงสื่อชัดเจนถึงการขอการยกโทษบาป
อย่างต่อเนื่องเหมือนที่ระบุไว้ใน 1 ยอห์น 1:9 ถึงแม้เราได้รับการยกโทษบาปทั้งหมดแล้วใน
ตำแหน่งของเราในพระคริสต์ แต่ความบาปก็ยังทำให้ชีวิตของเราแปดเปื้อนได้อยู่ ดังนั้น เราจึง
ต้องสารภาพบาปและขอการยกโทษเพื่อที่จะมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าได้ นี่สื่อด้วยว่า เราควร
เต็มใจที่จะยกโทษคนเหล่านั้นที่คิดค้างเรา ถึงแม้คำที่แปลว่า ทำผิด (*ฮอเฟอิล*) มีความหมายว่า
‘เป็นหนี้คนอื่น’ แต่นี่ก็สื่อเรื่องการยกโทษการกระทำผิดของผู้อื่นมากกว่า นี่สื่ออีกถึงเงื่อนไข
เรื่องการมีใจยกโทษให้ในส่วนของเราเพื่อที่พระเจ้าจะทรงยกโทษให้เราในส่วนของพระองค์

สุดท้าย มีคำขอสองประการ คำขอแรกคือ การขอการทรงนำ “ขออย่าทรงนำข้าพระองค์
เข้าไปในการทดลอง” คำที่แปลว่า การทดลอง (*เพอริลาสโมส*) จริงๆแล้วหมายถึง ‘การทดสอบ’
หรือ ‘ความยากลำบากต่างๆ’ มันอาจแปลได้อีกว่า ‘ขออย่าทรงนำเราเข้าไปในความยากลำบาก
ต่างๆ’ สุดท้ายในข่าวประเสริฐของลูกา มีคำขอเรื่องการช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย คำที่แปลว่า
ความชั่วร้าย (*พอนerosis*) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘ความเดือดร้อน’ ซึ่งน่าจะใช่ความหมายตรง
นี้ ดังนั้น เนื้อหาส่วนท้ายของคำอธิษฐานตัวอย่างนี้จึงเป็น ‘ขออย่าทรงนำเราเข้าไปในความยาก
ลำบากต่างๆ แต่ขอทรงช่วยเราให้พ้นจากความเดือดร้อน’

ลก 11:5-8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไป
หามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด

6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขาต้อนรับทาน'

7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอน
ร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้' 8 เรบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุก
ขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้
ตามที่เขาต้องการ

ในบริบทเดียวกันนั้น พระเยซูทรงสอนคำอุปมาเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการอธิษฐานต่อไป
พระองค์ทรงนำเสนอเรื่องของชายผู้หนึ่งที่ได้ไปหาเพื่อนบ้านของตนตอนที่เขากินและขอขนมปัง
สามก้อน (เพื่อนฝูงโผล่มากลางดึกและเขาไม่มีอะไรจะรับรองคนเหล่านั้น) เพื่อนบ้านของเขาที่
ถูกปลุกให้ตื่นจากหลับก็ไม่ให้ความร่วมมือ เขาบอกให้ชายคนนั้นไปเสีย เขาปิดบ้านแล้วสำหรับ
คืนนั้น ครอบครัวเขาหลับกันหมดแล้ว เห็นได้ชัดว่าในห้องเดียวกันและอาจคนเดียวด้วยกันด้วย
วลีที่ว่า "ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้" มีความหมายตรงตัวว่า 'ฉันลุกขึ้นไม่ได้แล้ว'

หลังจากแสดงภาพเหตุการณ์แล้ว พระเยซูก็ทรงนำเสนอประเด็นของพระองค์ต่อไป
เพื่อนบ้านที่ง่วงเหงาหาวนอนไม่เต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือถึงแม้ว่าคนที่มาเคาะประตูเป็น
เพื่อนของเขาก็ตาม อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่า "แต่ถ้าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้น
หยิบให้ตามที่เขาต้องการ" คำที่แปลว่า วิงวอนมากเข้า (*อาโนเคะเอีย*) เป็นกัญญาใจคำอุปมาเรื่อง
นี้ มันมีความหมายตรงตัวว่า 'โดยไม่ละอาย' หรือ 'ความไร้ยางอาย' นี้สื่อถึงการถือไม่เลิก เพื่อน
บ้านที่เขาผู้นี้ได้ปฏิเสธคำขอของเขาไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าคนที่มาเคาะประตูยังร้องขอต่อไป
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เพื่อนบ้านที่เคาะประตูผู้นี้ยังเคาะประตูและอ้อนวอนเพื่อนบ้านที่เขาขอ
เขาต่อไปไม่หยุดจนกระทั่งเขาลุกขึ้นมาช่วยเขาจนได้

ลก 11:9-10 เรบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะ
เปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิด
ให้เขา

พระเยซูตรัสสั่งสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานต่อไป การประยุกต์ใช้จึงปรากฏชัดเจน ใน
บริบทของมิตรสหายที่ถือไม่เลิกคนนี้ พระเยซูทรงสอนว่า "จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จง

เคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” การฝืนคำกริยาในประโยคนี้ช่วยให้เข้าใจได้มากที่สุด ในแต่ละกรณี (จงขอ, จงหา, จงเคาะ) คำกริยาเหล่านี้ถูกฝืนในรูปปัจจุบันกาล ประธานเป็นผู้กระทำ และอยู่ในรูปคำสั่ง รูปปัจจุบันกาลสื่อถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ดังนั้น สิ่งที่พระเยซูตรัสสอนจริงๆ แล้วก็คือ ‘จงขอต่อไปแล้วจะได้’ นั่นสอดคล้องกับคำอุปมาที่พระองค์เพิ่งตรัสไปอย่างเหมาะสมทีเดียว ในคำอุปมานั้นคนที่มาขอก็ขอต่อไปอย่างเห็นได้ชัด

พระเยซูทรงหมายเหตุเพิ่มเติมสามด้านของการอธิษฐาน (1) การขอสำหรับความจำเป็นต่างๆ (2) การแสวงหาการทรงนำ (3) การเคาะเพื่อให้ประตูถูกเปิด อย่างไรก็ตาม ในแต่ละกรณีนี้สื่อถึงความจำเป็นในการอธิษฐานต่อไป โดยไม่ยอมแพ้ ต่อมาพระองค์ตรัสสอนความจริงนี้ตรงๆ ในลูกา 18:1 “คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ”

ลก 11:11-13 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหินให้เขาหรือหรือถ้าขอปลาจะเอานูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

พระเยซูตรัสปิดท้ายคำสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานตรงนี้ด้วยอีกบทเรียนจากชีวิตประจำวัน พระองค์ทรงยกตัวอย่างบุตรคนหนึ่งที่มาหาบิดาเพื่อขออาหาร ในกรณีนี้คือ ขนมปัง ปลา หรือไข่สักฟอง บิดาคนไหนจะให้ก่อนหินแก่บุตรที่มาขอขนมปัง หรือบิดาคนไหนจะให้งูเมื่อบุตรของเขาขอปลา นอกจากนี้บิดาคนไหนจะให้แมลงป่องเมื่อบุตรของเขาขอไข่ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว บิดาที่ดีย่อมจะให้แต่สิ่งที่ดีที่สุดแก่บุตรของตน

พระเยซูจึงทรงประยุกต์ใช้คำตอบที่ชัดเจนนั้นกับเรื่องการอธิษฐาน หากเราที่เป็นคนบาปให้สิ่งดีๆ แก่ลูกๆ ของเรา พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะทรงประทานสิ่งที่ดียิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเมื่อเราทูลขอ อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงไปไกลยิ่งกว่านั้นและทรงประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ รูปกาลของคำที่แปลว่า **ประทาน (ดีโดมิ)** คือ อนาคตกาล ดังนั้น เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้น ความเชื่อมโยงกันระหว่างพระวิญญาณ

บริสุทธิ์และการอธิษฐานจึงถูกสอนอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาคำสอนเกี่ยวกับเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูก็น่าจะกำลังหมายถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณเสด็จเข้ามาสถิตภายในตัวเราเมื่อเราได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม การประกอบด้วยพระวิญญาณไม่ได้ดำรงอยู่ถาวรและทั่วพระคัมภีร์ใหม่เราเห็นว่าปกติแล้วมันเกี่ยวข้องกับ การอธิษฐาน ดังนั้น บทเรียนหนึ่งจึงถูกนำเสนอที่ว่า การอธิษฐานนั้นมาก่อนการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ลก 11:14-15 พระองค์ทรงกำลังขับผีไป และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น"

ลูกาเล่าถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งโดยไม่ระบุเวลาหรือสถานที่ๆเฉพาะเจาะจง พระเยซูทรงขับผีตนหนึ่งออกจากชายผู้หนึ่งซึ่งผีนั้นได้ทำให้เขาเป็นใบ้ คำที่แปลเช่นนั้น (*โคฟอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ไม่ร้องไว' ในการได้ยินหรือการพูด มันอาจหมายถึงทั้งการเป็นใบ้และการเป็นหูหนวก ตรงนี้มีระบุไว้ว่าหลังจากนั้นคนใบ้คนนี้ก็พูดได้

อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่มีใจแข็งกระด้างและชอบจับผิดก็กล่าวว่าการอัศจรรย์ของพระองค์เป็นฝีมือของ "เบเอลเซบูลนายผีนั้น" คำว่า **เบเอลเซบูล** ในภาษากรีก (*เบอะเฮิ้ลเสะบูบ*) แปลว่า 'เจ้าแห่งเรือนนั้น' อย่างไรก็ตาม ในภาษาอารามิคซึ่งเป็นที่มาของคำๆนี้ มันหมายความว่า 'เจ้าแห่งแมลงวัน' บางคนคิดว่าก่อนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ คำนี้มีความหมายในเชิงประชดประชันว่า 'เจ้าแห่งส้วม' อย่างไรก็ตาม นี่ก็ประยุกต์ใช้กับซาตานอย่างชัดเจน พวกยิวที่ใจแข็งกระด้างและชอบจับผิดจึงถือว่าการอัศจรรย์ของพระเยซูเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพญามาร

ลก 11:16-20 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป ครั้วเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับครั้วเรือนก็จะล่มสลาย 18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล 19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลาย

ขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน 20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

ในทำนองเดียวกัน “คนอื่นๆ ทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์” ดังที่เปาโลจะเขียนไว้ในเวลาต่อมาว่า พวกยิวที่ไม่เชื่อแสวงหาหมายสำคัญต่างๆ (1 โครินธ์ 1:22) เห็นได้ชัดว่าทรงนี้เป็นแบบนั้นจริงๆ

เราควรหมายเหตุไว้ว่า พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา ซึ่งสื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อีกครั้ง พระองค์จึงทรงใช้คำสุภาษิตต่างๆ เพื่อทำลายความคิดที่บิดเบือนของคนเหล่านั้น คราวเรือนที่แตกแยกย่อมไม่ตั้งอยู่ได้ หากซาตานกำลังขับผีออกจากอาณาจักรของมัน อาณาจักรของมันก็จะตั้งอยู่ไม่ได้นาน พระองค์จึงทรงทำลายข้อกล่าวหาโง่ๆ ของพวกที่ว่า พระองค์ทรง “ขับผีออกโดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูล”

แต่จากนั้นพระองค์ก็ทรงเล่นงานพวกเขากลับด้วยการเหน็บแนม พระองค์ตรัสถามเหมือนในการโต้ว่าที่ว่า “ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า” พวกยิวทำพิธีไล่ผีเพื่อที่จะขับพวกผีออก พระองค์จึงตรัสถามว่า ‘หากเราขับพวกผีออกโดยใช้ซาตาน แล้วพวกท่านขับผีออกโดยใช้วิธีใด’ วลีสุดท้าย “เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน” อาจหมายถึงพวกผีที่ถูกรับออกมา พวกมันสามารถตัดสินได้ว่าใครเป็นผู้ขับพวกมันออกมา พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นเหมือนคนที่โต้เถียงในเรื่องเหลวไหลไร้สาระ

พระเยซูจึงทรงชี้ให้เห็นว่า หากพระองค์ทรงขับพวกผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าในรูปของพระมหากษัตริย์ก็ได้มาถึงพวกเขาแล้ว พระองค์ทรงสื่อชัดเจนว่า (1) การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์เป็นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (2) อาณาจักรของพระเจ้าในรูปของพระมหากษัตริย์ได้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว และ (3) พวกเขาพลาดทั้งมันและพระองค์ไป

ลก 11:21-23 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ ลิงของของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้นะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้

วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น 23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

พระเยซูตรัสปิดท้ายเหตุการณ์ตอนนี้โดยกล่าวว่า พระองค์ผู้สถิตในเรานั้นเป็นใหญ่กว่าผู้ นั้นที่อยู่ในโลก พระองค์ทรงยกภาพประกอบของชายที่แข็งแกร่งคนหนึ่ง (คือ ซาตาน) เผ่า คฤหาสน์ของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้หนึ่งที่แข็งแกร่งกว่า (คือ พระเยซู) ได้มาถึง พระองค์ก็ทรง ต่อสู้ชนะเขาและชิงเอาทรัพย์สินของอีกฝ่ายไปได้ การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนก็คือว่า ซาตานและ อาณาจักรของมันไม่อาจตั้งอยู่ได้เมื่อเจอกับฤทธิ์เดชของพระเยซู ดังนั้น ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายพระเยซูก็ เป็นฝ่ายต่อสู้พระองค์ คนเหล่านั้นที่ไม่รวบรวมผู้คนให้มาหาพระองค์จริงๆแล้วก็กำลังทำให้ ผู้คนกระจัดกระจายไป นี่สื่อชัดเจนถึงพวกนักศาสนาจอมปลอมที่จริงๆแล้วทำให้ผู้คน กระจัดกระจายไปจากพระเจ้ามากกว่าที่จะดึงคนเหล่านั้นมาหาพระองค์

ลก 11:24-26 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์เพื่อ แสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น' 25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว 26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามัน เอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก"

คำอุปมาเรื่องต่อมานี้ค่อนข้างเป็นปริศนา อย่างไรก็ตาม บริบทที่มาก่อนหน้าก็จะช่วยไข ความกระจ่างให้ สิ่งที่ถูกสื่อผ่านเรื่องข้างบนนี้ก็คือ ความไร้ประโยชน์ของศาสนา คนมากมาย ที่ยิวสั่งสอนคนในนามของศาสนาทั้งที่จริงๆแล้วพวกเขา กำลังทำให้ผู้คนกระจัดกระจายไปจาก พระเจ้ามากกว่าที่จะดึงพวกเขา มาหาพระองค์ เมื่อเราเห็นเช่นนั้นและในเรื่องพวกผีที่ถูกขับออก พระเยซูก็ทรงสอนเพิ่มเติมถึงเรื่องนั้น พระองค์ตรัสถึงผีตนหนึ่งที่ออกจากชายคนหนึ่ง (อาจออก ไปอย่างเต็มใจหรือไม่ก็ออกแบบหลอกล่อๆผ่านทางนักศาสนาและนักไล่ผีจอมปลอม)

พอเวลาผ่านไป เจ้าผีตนนั้นก็ตัดสินใจกลับเข้าร่าง (นี่สื่ออีกครั้งถึงความปรารถนาที่ ชัดเจนของพวกผีที่จะสิงสู่ในร่างกายมนุษย์) พอกลับมายังคนที่เมื่อก่อนมันเคยเข้าสิง "ก็เห็น เรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว" คำสุดท้าย (ตกแต่งไว้แล้ว) ทำให้เราเห็นอะไรบางอย่าง มัน แปลมาจากคำว่า *คอสเมโ* ซึ่งหมายถึงเครื่องสำอางที่ใช้แต่งหน้า นี่สื่อว่าคนๆนี้ที่มันเคยสิงได้

ใช้ศาสนาเป็นเครื่องล่อใจในการปฏิรูปตัวเอง อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง และการถูกสร้างใหม่อย่างแท้จริงเกิดขึ้นเลย ดังนั้น เจ้าฟีโลโครกตนนี้จึงเที่ยวไปรวบรวมพวกผีอีกเจ็ดคนที่ร้ายกาจยิ่งกว่าตัวมันเองและพวกมันก็ย้ายเข้าไปอยู่ในตัวคนเคร่งศาสนาเคราะห์ร้ายคนนี้ สภาพในภายหลังของเขาก็เลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก นี่สื่อถึงความเปล่าประโยชน์ของความชอบธรรมในตัวเองที่เกิดจากการเคร่งศาสนาและการปฏิรูปตัวเอง สิ่งเหล่านี้ไม่มีอำนาจอะไรเลยเหนือพญามาร

ลก 11:27-28 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชน ร้องทูลพระองค์ว่า "ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็ความสุข" 28 แต่พระองค์ตรัสว่า "มิใช่เช่นนั้น แต่คนที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวณะนั้นไว้ ก็เป็ความสุข"

ในเวลาเดียวกันและบริบทเดียวกันนั้น หญิงคนหนึ่งได้ร้องออกมาและพูดว่า "ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็ความสุข" นางอาจรู้จักหรือไม่รู้จักนางมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูก็ได้ ไม่ว่าจะยังง คุเหมือนนางสรรเสริญผู้ที่ได้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูพระเยซูมา อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงบ้ายเบี่ยงคำสรรเสริญใดๆ ที่คนจะให้แก่มารดาของพระองค์ นี้ควรทำให้คนเหล่านั้นที่จะเกิดทุนและบูชานางมารีย์ได้ถูกคิด

คำตอบของพระเยซูนี้ทั้งสั้นกระชับและตรงประเด็น "มิใช่เช่นนั้น แต่คนที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวณะนั้นไว้ ก็เป็ความสุข" พระพรของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้มิให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เพียงฟังพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังกระทำตามด้วย คำที่แปลว่า **ถือรักษา (φυλασσω)** มีความหมายตรงตัวว่า 'ปกป้อง' หรือ 'ถือปฏิบัติ' ความหมายในบริบทนี้ก็คือ 'กระทำตาม' ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแบบเดียวกันในวิวรณ์ 1:3, 22:7, 14 พระพรของพระเจ้าตลอดทุกยุคสมัยมิให้แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์ ความเชื่อฟังมีความสำคัญต่อพระเจ้ามากกว่าผู้ที่ตลอดพระบุตรของพระองค์ที่เมืองเบธเลเฮมเสียอีก

ลก 11:29-30 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น 30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวNinevehอันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น"

เวลาหรือสถานที่ไม่ได้ถูกระบุไว้ แต่มันอยู่ในบริบทของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนหน้าในบทนี้อย่างแน่นอน พระเยซูได้ทรงตอบข้อกล่าวหาที่ว่าพระองค์ทรงขับผีออกโดยใช้อำนาจของพญามารไปแล้ว คราวนี้เมื่อฝูงชนแห่กันมาฟังพระองค์เพิ่มมากขึ้น พระองค์ก็ทรงเตือนว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ" นี่น่าจะเป็นคำตอบให้แก่ข้อ 16 ที่พวกยิวที่ชอบจับผิดขอหมายสำคัญจากพระองค์เพื่อพิสูจน์สิทธิอำนาจและความเป็นของแท้ของพระองค์ ใน 1 โครินธ์ 1:22 เปาโลจะกล่าวในภายหลังว่าพวกยิวที่ไม่เชื่อชอบขอหมายสำคัญเป็นปกติ มันมีแต่จะเผยให้เห็นถึงใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา คำที่แปลว่า หมายสำคัญ (เซเมะอีออน) มีความหมายด้วยว่า 'การอัศจรรย์'

ในบริบทนี้ พระเยซูทรงเตือนว่า หมายสำคัญเดียวเท่านั้นที่พวกเขาจะได้รับก็คือ หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ โยนาห์เป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงการพิพากษาให้แก่ชาวNinevehอันใด "บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น" โยนาห์อยู่ในท้องปลาว่าตัวนั้นสามวันสามคืน (มัทธิว 12:39-40) นี่สื่อชัดเจน (โดยเฉพาะจากข่าวประเสริฐของมัทธิว) ว่าพระเยซูจะทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเป็นเวลาสามวันสามคืน หมายสำคัญที่ทรงสัญญาไว้ก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ มันเป็นหมายสำคัญฟื้นฟูและเป็นตัวรับรองตัวตนของพระองค์และข้อความที่พระองค์ประกาศ (นี่สื่อด้วยว่าพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพสามวันสามคืนจริงๆ นี่ช่วยหักล้างความเชื่อที่ว่าวันศุกร์เป็นวันที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์และบ่งบอกว่าวันนั้นต้องถอยหลังย้อนไปอีกในสัปดาห์สุดท้ายนั้น โดยอาจเป็นวันพุธหรือวันพฤหัสบดี)

ลก 11:31-32 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้ 32 คนชาวNinevehจะลุกขึ้นในวัน

พิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนิะเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะ คำประกาศของโยนาห์ และคูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

พระเยซูคริสต์ต่อไปอีกว่าในวันพิพากษานั้น (อาจเป็นวันพิพากษาชนชาติอิสราเอลเมื่อ พระคริสต์เสด็จกลับมา) นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะ “ลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้” นี้ น่าจะหมายถึงราชินีแห่งเชบา ซึ่งมีบันทึกไว้ในสมัยซาโลมอน (1 พงศกษัตริย์ 10 และ 2 พงศาวดาร 9) นางซึ่งเป็นกษัตริย์ของคนต่างชาติได้มาและเห็นพระวิหารที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นถวายแด่ พระเยโฮวาห์พระเจ้า นางจึงกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง นางในฐานะเป็นผู้เชื่อคนต่างชาติจะลุกขึ้น ในวันนั้นเพื่อให้การเป็นพยานปรักปรำพวกผู้นำชาวยิวในช่วงอายุคนนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา เพื่อพิพากษาชนชาติอิสราเอล นางได้มาฟังสติปัญญาของซาโลมอน แต่ “ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้” นี้สื่อชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าซาโลมอน ชายที่มีสติปัญญามากที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าว่า ชนชาวนิะเวห์ ซึ่งเป็นคนต่างชาติ จะลุกขึ้น เป็นพยานปรักปรำชนชาติอิสราเอลในวันนั้น เพื่อกล่าวโทษพวกเขา ตอนที่โยนาห์ไปประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น ชาวเมืองนิะเวห์ได้กลับใจใหม่และหันมาหาพระเจ้า พวกเขาซึ่งเป็นคนต่างชาติจะเป็นพยานในวันนั้นสำหรับการดำเนินคดีปรับโทษอิสราเอล โยนาห์ซึ่งเป็นคนเทศน์ได้ไปที่นั่นและชาวนิะเวห์ทั้งเมืองได้กลับใจ กระนั้น “ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้” ถึงแม้เขาอาจเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ชาวยิว แต่พระองค์ผู้ทรงประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาในตอนนั้นก็ทรงเป็นใหญ่กว่าเสียอีก

ลก 11:33-36 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน"

ในบริบทเดียวกันนั้น พระเยซูทรงนำเสนอคำอุปมาเรื่องเทียนที่ถูกซ่อนไว้ ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างแห่งโลกนี้ได้อยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว กระนั้นพวกเขาก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อปิดบังความสว่างนั้น การเอาเทียนที่ถูกจุดแล้วไปไว้ใต้ถังก็เป็นการทำเรื่องโง่ๆ ความพยายามของพวกเขาที่จะปิดบังความสว่างของพระองค์ก็เป็นเช่นนั้น

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงสอนคำอุปมาที่คล้ายๆกันเกี่ยวกับตา วลีที่ว่า “ตาเป็นประตูของร่างกาย” มีความหมายว่า หน้าต่างแห่งร่างกายของเราคือ ดวงตาของเรา มันเป็นช่องที่เปิดรับแสงสว่างเข้ามา พระองค์ตรัสต่อไปว่า เมื่อตาของเราดี (นั่นคือ สุขภาพดี คำที่แปลเช่นนั้น (ฮาพลอออส) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ หรือ ‘ปกติดี’) เราก็เห็นแสงสว่าง (“ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง”) ในทางกลับกัน เมื่อตาข้างหนึ่งชั่ว (นั่นคือ เป็นโรค) คนๆนั้นก็เห็นแสงน้อยหรือไม่เห็นแสงสว่างเลยอันก่อให้เกิดความมืดสำหรับคนๆนั้น

ประเด็นของพระองค์นั้นง่ายนิดเดียว “เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง” คำที่แปลว่า ใน (เอ็น) อาจแปลได้ว่า ‘กับ’ หรือ ‘ท่ามกลาง’ ในบริบทนี้ พระเยซูตรัสเตือนพวกเขาเกรงว่าความสว่างนั้นที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาจะกลายเป็นความมืดสำหรับพวกเขา พวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้นก็เป็นอย่างนั้นเลย ถึงแม้ว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว แต่ตาฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็ถูกปิดไว้จนมองไม่เห็นความสว่างนั้น ในการปิดบังความสว่างนั้น พวกเขาจึงกลายเป็นคนตาบอดฝ่ายวิญญาณแล้ว

ความเห็นสุดท้ายของพระองค์ในข้อ 36 อาจมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์มากกว่า แน่แน่นอนที่ว่าร่างกายแห่งชนชาติอิสราเอลทั้งหมดในสมัยนั้นมิได้เต็มไปด้วยความสว่างของพระองค์ อย่างไรก็ตาม วันนั้นกำลังจะมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาและชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด เมื่อถึงตอนนั้น ทั่วทั้งกายก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน น่าเสียดายที่ว่า คนชั่วอายุนั้นจะไม่ได้เห็นวันนั้น

ลก 11:37-38 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนนวยพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

ขณะเดียวกัน “คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนนวยพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง” คำที่แปลว่า เสวย (ฮาริสตาโอ) ปกติแล้วมีความหมายตรงตัวว่า ‘รับประทานอาหารเช้า’ ถึงแม้ในเวลาต่อมานั้นเปลี่ยนเป็นมีความหมายเพียง ‘รับประทานอาหาร’ ก็ตาม อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาบริบทของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนหน้าการรับประทานอาหารมื้อนี้ มันก็ไม่น่าใช้เวลาเช้าตรู่

เหตุการณ์รับประทานอาหารมื้อนี้เป็นฉากสำหรับเหตุการณ์ที่เหลือของบทนี้ที่พระเยซูทรงโจมตีพวกนักศาสนาที่หน้าซื่อใจคดในสมัยนั้น ดังที่บันทึกไว้ในข้อ 38 เจ้านายซึ่งเป็นคนฟาริสีสังเกตเห็นแบบชอบจับผิดว่าพระเยซูมิได้ทรงล้างก่อนเสวย ความแตกต่างในด้านความเข้าใจเป็นเรื่องสำคัญ ฟาริสีคนนี้ได้รังเกียจเรื่องสุขอนามัยของพระเยซูหรือการขาดสุขอนามัย แต่เขาไม่พอใจที่พระเยซูเพิกเฉยพิธีชำระล้างซึ่งเป็นข้อบังคับแห่งประเพณีของพวกยิว ประเพณีนี้จริงๆแล้วก็มีนัยเชิงศาสนา นอกจากนี้ พวกยิวยังถือว่าประเพณีต่างๆของตนมีฐานะสูงส่งกว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้าเลยด้วย พวกเขาก็ไม่ต่างจากพวก ‘พระสงฆ์’ ในปัจจุบันที่เน้นย้ำวิธีการต่างๆที่ถูกต้องทางการเมือง และความยุติธรรมทางสังคม แต่กลับเพิกเฉยต่อพระวามะของพระเจ้า พวกฟาริสีให้ความสำคัญเหลือเกินกับพิธีชำระล้างภายนอก สำหรับพวกเขา นี่เป็นความศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริงและเป็นความบริสุทธิ์ของชีวิต ดังนั้น ฟาริสีคนนี้ตกใจที่พระเยซูมิได้ปฏิบัติตามพิธีชำระล้างเองต่อหน้าคนอื่นๆก่อนรับประทานอาหาร

ลก 11:39-41 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "เจ้าพวกฟาริสียอมชำระด้วยขามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย 40 คนโหดเหี้ยม ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย

ถึงแม้ชายคนนี้มีได้พูดอะไร แต่พระเยซูก็ทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสตอบอย่างรุนแรง พระองค์ตรัสว่าพวกฟาริสีหวังแต่เรื่องการชำระล้างภายนอก พระองค์ทรงยกภาพประกอบเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาล้างภายนอกของถ้วยและถาด แต่ภายในก็ยังสกปรกโสโครกอยู่เหมือนเดิม ความหมายก็คือว่า คนๆหนึ่งอาจล้างภายนอกของชามหรือถ้วยที่ใช้เสิร์ฟและเพิกเฉยต่อภายในซึ่งสำคัญที่สุด ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงตำหนิพวกเขา โดยตรัสว่า

ภายในพวกเขานั้น “เต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย” คำที่แปลว่า ความโลภ (ฮารปาก) มีความหมายว่า การปล้นสะดม การจี้ปล้น การขู่กรรโชก และการฉ้อฉล หลักๆ แล้วก็คือ พระเยซูทรงเทียบเท่าพวกเขา กับพวกโจรที่ชั่วร้าย เราต้องไม่ลืมว่าพระองค์กำลังตำหนิพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น คือ พวกฟาริสี

พระองค์มิได้หยุดแค่นั้น พระองค์ตรัสต่อไปว่า “คนโหดเหี้ยม ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ” คำที่แปลว่า คนโหดเหี้ยม (ฮาฟโรน) ถูกเลือกมาเป็นอย่างดี มันไม่ได้สื่อถึงความไม่เอาใจใส่มากเท่ากับ ‘โง่และไม่รู้เรื่องรู้ราว’ ประเด็นของพระองค์ทั้งเรียบง่ายและเรียบง่าย พระเจ้าผู้ทรงสร้างภายนอกมนุษย์ก็ทรงสร้างภายในด้วย ดังนั้น พวกเขาควรสนใจเรื่องใจของมนุษย์มากกว่า

คำแนะนำของพระเยซูนั้นเรียบง่าย “แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน” คำที่แปลว่า ทาน (อะละเอมอชูน) จริงๆ แล้วมีความหมายว่า ‘เปี่ยมด้วยเมตตา’ หรือ ‘เห็นอกเห็นใจ’ วลีที่ว่า “ตามซึ่งเจ้ามีอยู่” มีความหมายตรงตัวว่า ‘สิ่งที่มีอยู่ภายใน’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “จงเปี่ยมด้วยเมตตาจากภายใน” เราต้องไม่ลืมว่านี่ยังอยู่ในบริบทรวม (ก่อนหน้านี้ในบทนี้) ของคนเหล่านั้นที่วิจารณ์พระเยซูที่ทรงขับพวกผีออก พวกฟาริสีแม้แต่สนใจเรื่องการปฏิบัติตามประเพณีภายนอกของพวกเขา มากกว่าการมีใจเมตตาต่อคนเหล่านั้นที่อยู่รอบกายพวกเขา เมื่อการเปลี่ยนแปลงจิตใจเกิดขึ้น “คูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธ์แก่เจ้าทั้งหลาย”

ลก 11:42-44 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่น และขม้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้น พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็มิควรละเว้นด้วย 43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามิอะไร”

การโจมตีด้วยความโกรธของพระเยซูดำเนินต่อไป “แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่นและขม้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและ

ความรักของพระเจ้าเสีย” คำกล่าวโทษที่รุนแรงกว่าก็คือว่า พวกนักศาสนาในสมัยนั้นให้ความสำคัญกับรายละเอียดภายนอกต่างๆและไม่สนใจความจริงพื้นฐานต่างๆ เช่น การพิพากษา (คือ การทำสิ่งที่ถูกต้อง) และความรักของพระเจ้า (คือ การเปี่ยมด้วยเมตตา) เมื่อมองใกล้ๆ พระเยซูก็ตรัสตอบว่าพวกฟาริสีนั้นจุกจิกจู้จี้จนถึงขนาดที่พวกเขาถวยสิบชักหนึ่งของเครื่องเทศเล็กๆที่โตในช่องหน้าต่างของตน คือ สะระแหน่และสมุนไพรอื่นๆ นี่ดูเหมือนจะชวนให้เรานึกถึงเรื่องผงและไม้ทั้งท่อน พวกเขามัวแต่สนใจเรื่องเล็กน้อยที่เป็นเรื่องภายนอก จนไม่สนใจความจริงใหญ่ๆที่เป็นรากฐานสำคัญ คือ ความชอบธรรม และความเห็นอกเห็นใจตามแบบของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า พวกเขาควรทำอย่างหลังเหมือนกับที่ทำอย่างแรกด้วย นี่เป็นคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ที่ยืนยันชัดเจนถึงเรื่องการถวยสิบชักหนึ่ง บางคนอ้างว่ามันเป็นเรื่องของพระราชาบัญญัติเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงรับรองเรื่องนั้น ถึงขนาดการถวยสิบชักหนึ่งต้นผักเล็กๆน้อยๆเลย แต่ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกฟาริสีให้ความสำคัญกับเรื่องเล็กๆและพลาดเรื่องใหญ่ๆ

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ไม่ทรงยอมอ่อนข้อให้ “วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด” ที่นั่งอันมีเกียรติในสมัยนั้นคือ ที่นั่งครึ่งวงกลมที่ยกตัวขึ้นซึ่งอยู่ด้านหน้าของธรรมศาลา มันเป็นที่นั่งที่สงวนไว้สำหรับพวกคนสำคัญของธรรมศาลานั้นๆ การคำนับที่กลางตลาดก็คงเทียบได้กับการทักทายในปัจจุบันที่ใครบางคนอาจพูดว่า ‘อรุณสวัสดิ์ครับ ท่านศาสตราจารย์’ ในที่สาธารณะ คำกล่าวหาของพระเยซูนั้นมุ่งตรงเข้าสู่หัวใจของเรื่องเลย คนเหล่านี้เป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดที่เยอหยิ่ง ใจอวด และแสวงทำตัวน่าเลื่อมใส พวกเขาทำธุรกิจในศาสนาเพื่อความเยอหยิ่งในชีวิตและการได้รับการนับหน้าถือตาที่มันนำมาให้

พวกเขาจึงเหมือนกับทำให้พระเยซูหายใจไม่ออก พระองค์จึงตรัสวิบัติที่สามแก่พวกเขา “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด” พระองค์ทรงใส่คนอีกประเภทเข้ามา คือ พวกธรรมจารย์ คนพวกนี้เป็นนักคัดลอกมืออาชีพที่จัดการ คัดลอก ตีความ และออกความเห็นอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์เดิม พวกเขาเป็น ‘นักวิชาการ’ ทางศาสนามีอาชีพในสมัยนั้น พระเยซูทรงใช้ธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกเขาเสนอและทรงใช้มันเล่นงานพวก

เขากลับ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีถือว่าการเหยียบไปบนที่ฝังศพเป็นเรื่องมลทินและเป็นการผิดบัญญัติ อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงเปรียบเทียบความผิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขว่าเป็นเหมือนกับใครสักคนที่เดินไปบนที่ฝังศพที่ไม่ได้ถูกทำเครื่องหมายไว้ พวกเขาจึงเป็นมลทินโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

ลก 11:45   **นักพระราชบัญญัติ**คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งทำหน้าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย" ในเวลาต่อมา **นักกฎหมาย**คนหนึ่งก็ตอบกลับด้วยความไม่พอใจ คำที่แปลว่า **นักกฎหมาย** (*νομικός*) หมายถึง พวกธรรมจารย์ที่เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาสนใจแต่เรื่องความหมายโดยนัยของพระราชบัญญัติของเลวีและคิดค้นการประยุกต์ใช้แบบต่างๆที่เป็นภาระซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อประเพณีต่างๆ ชายคนนี้จะเท่ากับพูดว่า 'อาจารย์ ท่านก็ดูถูกเราด้วย!' คำที่แปลว่า **อาจารย์** (*δικασκாலอส*) ไม่จำเป็นต้องสื่อถึงการให้ความเคารพพระเยซู มันมีความหมายตรงตัวแค่เพียงว่า 'อาจารย์' มันอาจสื่อด้วยว่าน้ำเสียงของเขาอาจเป็นอะไรก็ได้แต่ไม่ใช่การให้ความเคารพ

ลก 11:46-52   **พระองค์ตรัสว่า** "วิบัติแก่เจ้า พวกนักพระราชบัญญัติด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก็อูโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็อูโมงค์ฝังศพให้ 49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้านั้นตรัสด้วยว่า 'เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครทูตไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง' 50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น 52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักพระราชบัญญัติ ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้"

พระเยซูทรงตอบโต้ด้วยวิบัติอีกสามประการ โดยคราวนี้พุ่งเป้าไปที่พวกนักกฎหมาย โดยเฉพาะ พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว” พระองค์ตรัสถึงกฎและข้อปลีกย่อยไม่รู้จบที่พวกเขาออกมาเรื่อยๆ เหมือนกลุ่มนิติบัญญัติในสมัยนี้ อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ล้วนอ้างพระนามพระเจ้าและล้วนเป็นข้อปลีกย่อยของประเพณีต่างๆ เช่น การล้างมือที่พระเยซูเพิ่งละเลยไป นอกจากนี้ เช่นเดียวกับพวกออกกฎหมายในปัจจุบัน ถึงแม้คนพวกนี้จะออกกฎระเบียบหลายชั้นมากขึ้นเรื่อยๆ แต่พวกเขาเองก็ไม่ปฏิบัติตามกฎเหล่านั้นเลย พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดอย่างแท้จริง

พระเยซูทรงตรงประเด็นมากยิ่งขึ้นในคำกล่าวโทษของพระองค์ พระองค์ทรงกล่าวโทษว่าพวกเขาสร้างอนุสาวรีย์บนหลุมฝังศพของเหล่าศาสดาพยากรณ์ในอดีต กระนั้นในการทำเช่นนั้น พวกเขามีแต่จะดึงความสนใจไปยังเรื่องที่ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น ในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็เท่ากับเห็นชอบในการที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น จากนั้นพระองค์ก็ตรัสถึงสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นบทสนทนาระหว่างพระองค์และพระบิดาของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ (พระบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกพูดถึงนี้ไม่ใช่ข้อความตอนใดตอนหนึ่งที่ยกมาจากพระคัมภีร์ แต่ยกให้เป็นคำตรัสของพระเจ้า คำอธิบายเดียวเท่านั้นก็คือว่า พระเยซูทรงทราบความเห็นต่างๆ ของพระบิดาของพระองค์และอาจทรงถกเรื่องนี้กับพระองค์ไปก่อนหน้านั้นด้วย) ในบริบทนั้น พระเยซูทรงบ่งบอกว่าพระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนแล้ว ถึงแม้พระองค์จะทรงใช้พวกศาสดาพยากรณ์มา แต่ประชากรของพระองค์ก็จะข่มเหงและเข่นฆ่าพวกเขา

โลหิตของศาสดาพยากรณ์หลายคนทีพลีชีพตลอดประวัติศาสตร์จะถูกเรียกเอาจากคนรุ่นนั้น ในไม่ช้าพวกเขาจะฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ใหญ่ กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นก็คือ พระเยซูตรัสถึงการฆ่าอาเบล (โดยทรงเปรียบเทียบเขาว่าเป็นเหมือนศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง) ตลอดมาจนถึง “เศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร” วลีหลังนี้หมายถึงความตายของเศคาริยาห์ในลานพระวิหารตามที่มีบันทึกไว้ใน 2 พงสาวดาร 24:22 พระเยซูตรัส

เดือนว่าความผิดในเรื่องโลหิตที่ไหลออกของศาสดาพยากรณ์ทุกคนที่พลีชีพจะถูกเรียกเอาจากคนรุ่นนั้น ในอีกไม่นานพวกเขาจะฆ่าพระองค์ผู้ได้ทรงใช้ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นมา

พระเยซูจึงทรงโจมตีพวกนักกฎหมายที่ย่อหยิ่งอีกครั้ง “วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย” ลูกกุญแจแห่งความรู้ ถึงแม้ไม่ได้ถูกนิยามไว้ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ แต่น่าจะเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นลูกกุญแจที่ไขสู่ความจริงทั้งมวลจริงๆ อย่างที่เปาโลจะเขียนในเวลาต่อมาใน 1 โครินธ์ 1:30 ว่า สำหรับเราพระองค์ทรงถูกทำให้เป็น “ปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ” พวกนักศาสนามืออาชีพ คือ พวกธรรมจารย์และพวกนักกฎหมายได้ทำให้พระคัมภีร์คลุมเครือจนพวกเขาได้เอาความเข้าใจใดๆเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ที่ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาออกไป พวกเขาไม่เพียงไม่ยอมเข้าอาณาจักรสวรรค์เท่านั้น แต่พวกเขายังพยายามขัดขวางผู้ใดก็ตามที่พยายามที่จะเข้าไปด้วย

ลก 11:53-54 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ 54 คอยหวังจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีต่างเจ็บแค้นที่พระเยซูตรัสกล่าวโทษพวกเขาเช่นนั้น พวกเขาจึง “ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ” ความหมายก็คือว่า พวกเขาเริ่มถกเถียงและโต้แย้งกับพระองค์ด้วยความโกรธ “คอยหวังจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้” พวกเขาหวังที่จะล่อให้พระเยซูติดกับโดยการตรัสอะไรบางอย่างที่พวกเขาสามารถใช้เล่นงานพระองค์ได้ อย่างไรก็ตามเวลานั้นยังไม่มาถึง

*****

ภาพรวมของลูกา 12: พระเยซูบันทึกต่อไปเกี่ยวกับบทเรียนต่างๆและความจริงต่างๆ จากการรับใช้ของพระเยซู นี่คือนบันทึกเกี่ยวกับ (1) คำเตือนถึงการพิพากษาที่จะมา (2) คำเตือนเกี่ยวกับการพูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ (3) และคำเทศนาเรื่องวัตถุนิยมพร้อมกับการมีใจจดจ่อที่มันเทียบกับการล่าสมทรัพย์ไว้ในสวรรค์ เนื้อหาครึ่งหลังของลูกา 12 เชื่อมต่ออย่าง

มุมมองจากสถานที่ๆ ทรัพย์ของเราควรรออยู่ (คือ สวรรค์) ไปยังสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอวกาศกาล มีการเน้นชัดเจนเกี่ยวกับการเผ่าระวังและการรอคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นอกจากนี้ มีการอ้างอิงชัดเจนถึงบำเหน็จต่างๆ ในอาณาจักรที่จะมาของพระคริสต์สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระองค์ตอนนี้ บทนี้ปิดท้ายด้วยคำโต้แย้งที่มีไปถึงคนเหล่านั้นที่ขัดขวางการรับใช้ของพระเยซู โดยเตือนถึงการพิพากษาที่จะมา

ลก 12:1-3 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

หลังจากที่พระเยซูได้ตรัสโจมตีพวกฟาริสี พวกธรรมจารย์ และพวกนักกฎหมายในบทก่อนหน้าไปแล้ว “คนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่” เพื่อมาฟังพระองค์ พระเยซูตรัสเตือนคนเหล่านั้นที่มาฟังในบริบทนั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด” พวกฟาริสีน่าจะยังอยู่ในกลุ่มคนที่มาฟังด้วย พระเยซูไม่ทรงมีความเห็นใจสำหรับคนเหล่านั้นเลย พระองค์ทรงใช้คำที่เห็นภาพชัดมากๆ สองคำเพื่อบรรยายถึงพวกเขา คำแรกคือ คำว่า **เชื้อ** (หรือยีสต์) ยีสต์ เมื่อถูกนำไปใส่ในก้อนแป้งดิบ ก็แผ่กระจายและแทรกซึมไปทั่วก้อนแป้งนั้น ทว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เชื่อมักเป็นสัญลักษณ์ของความบาป พวกฟาริสีไม่น่ามองข้ามความเชื่อมโยงดังกล่าว พระเยซูทรงเปรียบเทียบอิทธิพลของพวกเขว่าเป็นเหมือนกับอิทธิพลของยีสต์ที่แผ่กระจายไปทั่ววัฒนธรรมทางศาสนาในสมัยนั้น ประการที่สอง พระเยซูทรงเปรียบเทียบพวกคนสำคัญทางศาสนาเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนคน **หน้าซื่อใจคด** พวกเขาแสวงทำตามตัวเป็นคนเคร่งศาสนาและน่าเลื่อมใส ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วพวกเขาเป็นพวกจอมปลอม คำที่แปลว่า **ความหน้าซื่อใจคด** (ฮีบรู คริสต) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘นักแสดง’ หรือ ‘คนที่แสดงตัวว่าเป็นอะไรที่เขาไม่ได้เป็น’ กล่าวสั้นๆ ก็คือ พวกฟาริสีเป็นพวกเสแสร้ง กระนั้น พระเยซูก็ตรัสเตือนว่า ความเคร่งครัดในความเชื่อแบบจอมปลอมและการเสแสร้งทางศาสนาเช่นนั้นสามารถแผ่กระจายได้อย่างง่ายดาย

ในบริบทนั้น พระองค์ตรัสว่า ทุกสิ่งที่ถูกปิดบังหรือปิดซ่อนไว้สักวันหนึ่งจะถูกเปิดเผย ความเชื่อมนั้นปรากฏชัดเจนแล้ว ไม่ช้าก็เร็ว ศาสนาจอมปลอมที่เสแสร้งจะถูกเปิดเผยและเปิดโปง มันเป็นเรื่องจริงในตอนนั้น มันเป็นเรื่องจริงในปัจจุบัน มันยังจะเป็นจริงอย่างแน่นอนในวันพิพากษา

ความเห็นสุดท้ายของพระเยซูในเรื่องนี้ก็คือสอนอะไรเรา พระองค์ตรัส (อาจกับพวกฟาริสีโดยตรง) ว่าสิ่งที่พวกเขาพูดกันในที่ลับสักวันหนึ่งจะเป็นที่ทราบโดยทั่วกัน สิ่งนี้อาจถูกสื่อในบริบทนี้ก็คือว่า พวกฟาริสีรู้ถึงความหน้าซื่อใจคดของตนดีและพวกเขาก็คิดหาวิธีเสแสร้งต่อไปในที่ลับ ที่เป็นกลางมากยิ่งขึ้นก็คือคำว่า *ห้องส่วนตัว* มันอาจหมายถึงห้องลับที่คนๆหนึ่งอาจใช้เพื่อทำเรื่องผิดศีลธรรมก็ได้ นี่น่าจะสื่อว่าพวกฟาริสีเป็นพวกนักดัดจริตในระดับต่ำที่สุด แม้แต่จนถึงทุกวันนี้ พวกกัมมะลทางศาสนาก็ถูกเปิดโปงในเรื่องความบาปของตนไม่ช้าก็เร็ว สื่อต่างๆสมัยนี้รับประกันได้ว่ามันถูกประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

ลก 12:4-5 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก 5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมียุทธอำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ

คราวนี้เห็นได้ชัดว่าพระเยซูไม่เพียงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนกลุ่มคนที่พระองค์ทรงสนทนาด้วย ให้เราสังเกตว่าคราวนี้พระองค์ตรัสกับมิตรสหายของพระองค์ คำแนะนำของพระองค์นั้นทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง อย่ากลัวคนเหล่านั้นที่ฆ่าได้แต่กาย พอพวกเขาทำสำเร็จแล้ว พวกเขาก็ทำอะไรต่อไปไม่ได้อีก แต่พระเยซูตรัสเตือนว่าเราควรกลัวพระเจ้าผู้ทรงสามารถไม่เพียงเอาชีวิตเราไปได้เท่านั้น แต่ยังทรงมีสิทธิอำนาจที่จะทิ้งลงไปในนรกได้ด้วย คำที่แปลว่า นรก ตรงนี้ (*เกเฮนนา*) เป็นคำน่าสนใจ มันเป็นรูปกรีกของคำฮีบรู *ฮิน โนม* ซึ่งหมายถึงหุบเขาแห่งฮิน โนม (หรือ เกเฮนนา) บนขอบด้านตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็มสมัยโบราณ ขยะมูลฝอยและซากสัตว์ตายของเมืองนั้นก็ถูกโยนลงไปนั้นและถูกเผาไฟ ไฟที่นั่นลุกไหม้ตลอดเวลา มันจึงเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของพวกคนชั่วและความพินาสสุดท้ายของพวกเขา คำเตือนให้ระวังการพิพากษาชั่วนี้รันครันในนรกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงปรากฏชัดเจน

ลก 12:6-7 นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย 7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว

ในการออกนอกเรื่องซึ่งก็เกี่ยวโยงกัน พระเยซูทรงนำเสนอสิ่งที่ทำให้กำลังใจประชากรของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงใช้ภาพประกอบที่เห็นบ่อย คือ พวกนกที่ถูกขายในตลาด เงินบาทหนึ่ง (a farthing) เป็นเหรียญหนึ่งที่มีมูลค่าน้อย มันอาจเปรียบได้กับเศษดั่งค์ในระบบเศรษฐกิจปัจจุบัน ในข่าวประเสริฐของมัทธิว (10:29) พระเยซูตรัสถึงนกกระจอกสองตัวที่ขายในราคาบาทหนึ่ง ตรงนี้นกกระจอกห้าตัวที่ขายในราคาสองบาทก็ยังคงเป็นการต่อรองที่คุ้มไปใหญ่ แต่ประเด็นก็คือว่า นกกระจอกดังกล่าวถูกนับว่ามีค่าน้อยนิดจริงๆ อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่า “และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย” น้าอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงใส่พระทัยในสัตว์เล็กๆที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งอย่างนกกระจอก พระองค์ทรงตระหนักถึงพวกมันทุกตัวเลย! ที่อัศจรรย์ยิ่งกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงทราบด้วยว่าบนศีรษะเรามีผมอยู่ที่เส้น สำหรับคนมากมายแล้ว นั่นก็เป็นการนับแบบไม่หวาดไม่ไหว กระนั้นพระเจ้าก็ทรงรู้จักผมของเราทุกเส้น บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า เรามีค่าต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่านกกระจอกตัวน้อยๆที่น่าสงสารตัวหนึ่ง สำหรับคนเหล่านั้นที่เป็นคนที่พระองค์ได้ทรงซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ เราจะมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใดต่อพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา

ลก 12:8-9 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ดูเหมือนว่าเรื่องที่พูดถึงตรงนี้จะวกกลับไปคำเตือนก่อนหน้านี้ที่ให้กลัวพระเจ้าท่ามกลางคำเตือนที่ทำให้เราตาสว่างเช่นนั้น พระเยซูก็ทรงให้เหตุผลที่เราควรมีกำลังใจในทางของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงอธิบายว่า “ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย” ช่วงเป็นสิทธิพิเศษกับการถูกยอมรับโดยพระเยซูคริสต์เองต่อพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ในสวรรค์ เงื่อนไขง่าย ๆ ก็คือ การออกปากยอมรับพระองค์ต่อ

หน้ามนุษย์ในตอนนี้ อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ในตอนนี้ก็จะทำให้พระองค์ปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ในสวรรค์ เรื่องหลังนี้น่าจะหมายถึงคนเหล่านั้นที่เพิกเฉยและปิดบังพระคริสต์ จึงเป็นการปฏิเสธพระองค์ มันไม่น่าจะหมายถึงพวกคริสเตียนที่อ่อนแอที่ไม่มีอุปนิสัยหรือความกล้าที่จะยอมรับพระองค์ต่อหน้าคนอื่น พวกเขาจะพลาดพระพรในการได้รับการยอมรับจากพระเยซูในสวรรค์ แต่นี่ไม่น่าจะหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกพระองค์ 'ปฏิเสธ' ที่ช่วยให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้นก็คือที่มาของคำที่แปลว่า ปฏิเสธ (ฮารนะ ออไม) มันมีความหมายว่า 'ไม่ยอมรับ' หรือ 'ปิดบัง' ดังนั้น ความหมายที่น่าไข่มากที่สุดก็คือคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับเชื่อพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะถูกพระองค์ปฏิเสธในวันนั้น!

ลก 12:10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูคริสต์เตือนต่อไปถึงการพูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ตรัสว่าคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่กล่าวร้ายพระองค์จะได้รับการยกโทษ แต่การพูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้ได้รับการยกโทษ การหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจมีได้ในสองรูปแบบ (1) ดังที่ระบุไว้ในบริบท การกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรงหรือการเย้ยพระนามพระองค์เล่นๆอาจเป็นส่วนหนึ่งของความบาปนี้ (2) ฮีบรู 6 ดูเหมือนจะช่วยให้ความกระจ่างมากยิ่งขึ้น โดยเตือนถึงคนเหล่านั้นที่ล้อเล่นกับพระคริสต์ ที่เล่นที่จริงกับการวางใจพระองค์ และไม่เอาจริงเอาจังกับการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของตน

เห็นได้ชัดว่าจะมีเวลาหนึ่งที่พระวิญญาณจะทรงหันไปเสียจากคนเหล่านั้นและจะตรัสว่า 'เชิญตามใจเจ้า' เมื่อไม่ทรงพ้องใจและนำพาพวกเขามาถึงพระผู้ช่วยให้รอดอีกต่อไปแล้ว พวกเขาจึงพบว่าตัวเองตกอยู่ในสภาพที่ความบาปของตนไม่อาจได้รับการยกโทษได้เลย การดูหมิ่นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของตนหรือการพูดหมิ่นประมาทพระองค์นับว่าเป็นเรื่องร้ายแรงจริงๆ คนๆหนึ่งสามารถมาถึงพระคริสต์ได้ก็โดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของคนๆนั้น การให้พระวิญญาณของพระเจ้าถอยห่างไปก็เท่ากับเป็นการทำให้ตนเองถอยห่างไปจากพระเจ้าถาวรเลย!

ลก 12:11-12 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเข้าเมือง และผู้ที่มิอำนาจ อย่างกระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร 12 เพราะว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง"

พระเยซูทรงเสริมความเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ พระองค์ตรัสเตือนว่าเมื่อประชากรของพระองค์ถูกลากตัวให้ไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจในยามถูกข่มเหง พระวิญญูณบริสุทธฺิ "จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง" เห็นได้ชัดว่าบริบทเกี่ยวข้องกับพวกยิว เพราะมีการพูดถึงการถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าธรรมศาลา การประยุกต์ใช้อาจเป็นการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นซึ่งผู้เชื่อสมัยพระคัมภีร์ใหม่ยุคต้นจะเผชิญอย่างแน่นอน แน่แน่นอนที่มันเกิดขึ้นจริงในหนังสือกิจการเมื่อพวกอัครทูตบางครั้งได้รับสติปัญญาจากพระเจ้าเพื่อพูดกับเหล่าปฎิบัติกรของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าจะมีการสื่อความหมายในเชิงอวสานกาลด้วย ข่าวประเสริฐของมาระโกตอนที่พูดถึงคำสอนบนภูเขามะกอกเทศ (13:11) ก็กล่าวชัดเจนถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคเจ็ดปี พระเยซูทรงสอนว่าพวกผู้เชื่อชาวยิวในตอนนั้นจะได้รับคำที่ต้องพูดจากพระวิญญูณบริสุทธฺิเมื่อพวกเขาเผชิญกับการต่อต้านและการข่มเหงในช่วงวันสุดท้ายนั้น คำพูดแบบเดียวกันก็มีกล่าวไว้ในลูกา 21:15 ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในบริบทด้านอวสานกาล คือ ในช่วงยุคเจ็ดปี นี่เป็นอีกครั้งที่เราควรให้ความเคารพยำเกรงต่อพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ

ลก 12:13-15 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอสั่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า" 14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "บุตรเฮ้ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน" 15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆ มิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น"

เห็นได้ชัดว่าในวันเดียวกันนั้นต่อหน้าฝูงชนกลุ่มเดิม มีคนหนึ่งเดินออกมาและบ่นต่อพระองค์ พระเยซูจึงถือโอกาสนี้เพื่อนำเสนอคำสอนที่สำคัญยิ่งกว่าเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญูณเทียบกับเรื่องทางวัตถุและความไม่สลักสำคัญอย่างหลังเมื่อเทียบกับอย่างแรก

ชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และบ่นว่าพี่ชายของเขาไม่ยอมแบ่งมรดกของเขาให้กับตน พระเยซูด้วยความละเอียดใจอย่างเห็น ได้ชัดตรัสตอบกลับไปว่า “บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” คำที่แปลว่า ตุลาการ (δικαστης) มีความหมายว่า ‘อนุญาโตตุลาการ’ ในบริบทเดียวกันนั้น พระเยซูเตือนต่อไปเกี่ยวกับความ โลก ชายที่มาบ่นคน นี้เห็นได้ชัดว่ามัวแต่สนใจเรื่องวัตถุสิ่งของ และเพราะการถกเถียงด้วยเรื่องดังกล่าว เขาจึง บาดหมางกับพี่ชายของตน ด้วยสติปัญญาของพระเจ้าพระเยซูจึงตรัสว่า “ชีวิตของบุคคลใดๆ มิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น” บทเรียนนั้นก็เข้าใจง่ายๆ ความอึดอ้อมที่แท้จริงและความ มั่งคั่งแห่งชีวิต มิได้อยู่ในทรัพย์สินสิ่งของที่เรามี ทรัพย์สินสิ่งของในมุมมองที่ใหญ่กว่าของชีวิตและนิ รันตร์กาลมีความหมายน้อยมากๆ กระนั้นชาวโลกก็มีชีวิตอยู่เพื่อทรัพย์สินสิ่งของและต่อสู้กันเพื่อ แย่งชิงทรัพย์สินสิ่งของ

ลก 12:16-21 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า "ไร่นาของเศรษฐีคน หนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก 17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา' 18 เขาจึงคิดว่า 'เราจะทำอย่างนี้ ก็จะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น' 19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สินสมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด" 20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า' 21 คนที่ล่าสมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้ มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ"

กล่าวต่อไปในบริบทเดิมและชายขี้บ่นที่โรงเขลาคนนั้นอาจฟังอยู่ด้วย พระเยซูจึงทรงเล่า คำอุปมาเรื่องหนึ่งเพื่อเสริมความจริงที่เพิ่งตรัสสอนไป พระองค์ทรงเล่าเรื่องเกี่ยวกับชายที่ รัวรายคนหนึ่งซึ่งได้สำรวจทรัพย์สินของตนและกล่าว โอ้อวดกับตัวเองว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สิน สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” กระนั้น คึนนั้นเองพระเจ้าทรง เอาชีวิตของเขาไป “เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้ รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า” สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่า เศรษฐีโง่คนนั้นจะไม่ได้เอาทรัพย์สิน

ของตนคิดตัวไปได้เลย คนอื่นจะได้มันไปแทน นี่ทำให้เรานึกถึงเรื่องคนสองคนที่เฝ้าดูขบวนแห่ งานศพของคนมั่งมีคนหนึ่ง คนหนึ่งถามอีกคนว่า 'ฉันอยากรู้จังว่าเขาทิ้งทรัพย์สินไว้เท่าไร' อีกคนก็ตอบกลับไปว่า 'ทั้งหมดที่เขาจะมีนะแหละ'

การประยุกต์ใช้คำอุปมาเรื่องนี้ โดยเฉพาะในบริบทที่ใหญ่กว่าก็ปรากฏชัดเจน คนที่มี ทรัพย์สมบัติเฉพาะแค่นี้ในชีวิตนี้ก็เป็นคนโง่ ในไม่ช้าเขาจะสูญเสียมันไปทั้งหมด การล้าสม ทรัพย์ไว้ในชีวิตนี้เป็นความโง่เขลาเมื่อคนๆนั้นมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้า

ลก 12:22-23 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เหตุฉะนั้นเราบอกท่าน ทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึง ร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่ง กว่าเครื่องนุ่งห่ม

ดังนั้น พระองค์ตรัสสอนต่อไปในบริบทเดียวกันนี้ว่า เราไม่ควรวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่ง ต่างๆของชีวิตนี้ คำที่แปลว่า กระวนกระวาย (*μεριμνα* โอ) มีความหมายว่า 'กังวล' หรือ 'กระวนกระวายใจ' แน่นนอนที่บ่อยครั้งเรามักเป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของชีวิต นั่นคือ ข้าวปลา อาหาร เสื้อผ้า ค่าน้ำค่าไฟ ฯลฯ พระเยซูตรัสสั้นๆว่าชีวิตเป็นยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายของเรา ก็เป็นยิ่งกว่าเสื้อผ้าที่เราสวมใส่อย่างภาคภูมิใจ

ลก 12:24-27 จงพิจารณาดูอูฐ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มียุ่งหรือนาง แต่ พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว 25 มิใคร่ในพวกท่าน โดย ความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักหนึ่งได้หรือ 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็ก น้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า 27 จงพิจารณาดอกไม้ว่ามัน งอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อ บริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง

พระเยซูตรัสต่อไปโดยใช้ภาพประกอบที่พบเห็นได้ชัดเจนจากโลกธรรมชาติ นกกามีได้ ปลุกหรือเก็บเกี่ยว แต่พระเจ้ายิ่งเลี้ยงดูพวกมัน "ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว" พระองค์ตรัสถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบว่า เราจะสูงขึ้นอีกสักดอกหนึ่งได้อย่างไร โดยความ

กระวนกระวาย บางครั้งผู้คนที่อยากที่จะมีรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างไปจากเดิม คนหนึ่งอาจยื่น
เข่งเพื่อให้ตัวเองดูสูงขึ้นเล็กน้อย บางคนอาจถึงขนาดสวมรองเท้าที่เสริมสันด้วยซ้ำ แต่ไม่มี
ใครสามารถเสริมสอกหนึ่ง (18 นิ้ว) เข้าไปได้ ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามสักเท่าไรก็ตาม คำแนะนำ
ของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เข้าใจง่าย “เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะ
กระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า” คำตอบนี้ทั้งชัดเจนและลึกซึ้ง

พระเยซูทรงบรรยายถึงคอกิลีสตีต่อไป พวกมันไม่ได้ตกแต่งตัวเองให้สวย กระนั้น
กษัตริย์ที่ร่ำรวยที่สุด คือ ซาโลมอนที่บริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็เทียบไม่ได้เลยกับความงามตาม
ธรรมชาติของพวกมัน ดังนั้น เหตุใดเราจึงวิตกกังวลและจุกจิกจู้จี้เกี่ยวกับรูปร่างภายนอกของเรา
อย่างโง่ๆโดยไม่จำเป็นเลย พระเจ้าได้ทรงสร้างเราอย่างที่เราเป็นอยู่แล้ว

ลก 12:28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้น
ต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด

ความจริงอันยิ่งใหญ่นั้นก็เป็นเรื่องง่ายๆ หากพระเจ้าทรงดูแลต้นหญ้าซึ่งเป็นอยู่วันนี้และ
สูญสลายไปในวันพรุ่งนี้ พระองค์จะทรงยิ่งดูแลเรามากกว่านั้นสักเท่าใด ปัญหาของเราก็คือ การ
ที่เราขาดความเชื่อในพระองค์ พระองค์จะทรงดูแลเราแน่ๆ ความโง่เขลาของเราก็คือ การวิตก
กังวลและการกระวนกระวายเกี่ยวกับทรัพย์สินของต่างๆ (เตาไฟที่วุ่นวายที่เกี่ยวเนื่องกับหญ้า ก็
คือ เตอบขนาดเล็กที่พวกยิวใช้อบขนมปังในแต่ละวัน หญ้าที่ตากแดดจากแสงดวงอาทิตย์ใน
แถบเมดิเตอร์เรเนียนจนแห้งก็ถูกรวบรวมมาใช้เป็นเชื้อไฟที่อบขนมปัง)

ลก 12:29-31 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจ
สงสัยเลย 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของท่านทั้ง
หลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของ
พระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน

ดังนั้น พระเยซูทรงพยายามทำให้เรามีมุมมองที่ถูกต้อง พระองค์ทรงบัญชาเราว่า อย่า
เสาะแสวงหาทรัพย์สินของต่างๆของชีวิต คำเตือนสติของพระองค์ “และอย่ามีใจสงสัยเลย” มี
ความหมายว่า อย่ากระวนกระวายด้วยเรื่องเหล่านั้น พระองค์ตรัสต่อไปว่าชาวโลกต่างเสาะ

แสวงหาสิ่งเหล่านี้มาโดยตลอด ความจริงก็คือว่า พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราทรงทราบว่า เราจำเป็นต้องใช้สิ่งเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า จุดสนใจของเราควรอยู่ที่ “จงแสวงหา อาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” วลีที่ว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” อยู่ในบริบทของพวกยิว คือ การแสวงหาและเตรียมการสำหรับพระมหากษัตริย์และ อาณาจักรที่จะมาของพระองค์ สำหรับคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติในยุคสมัยนี้ ความหมายตรงนี้ก็ถูกสรุปได้เป็น การแสวงหาสิ่งต่างๆของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า จากนั้นพระองค์ก็จะทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆในด้านวัตถุของเราเอง เราต้องใช้ความเชื่ออย่างมากเพื่อที่จะ ซึมซับความจริงข้อนี้ได้จริงๆ สิ่งต่างๆที่คอยกีดกันเราในชีวิตดูเหมือนจะมีความสำคัญมากกว่า พระราชกิจของพระเจ้าอยู่บ่อยๆ กระนั้น พระเยซูก็ทรงสอนว่าเราควรให้สิ่งต่างๆของพระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อทำเช่นนั้น พระเจ้าก็จะทรงตอบสนองในสิ่งจำเป็นต่างๆของเรา

ลก 12:32-34 **ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน 33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ค่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่น ด้วย**

ในการตรัสปิดท้ายคำสอนตอนนี้ พระเยซูตรัสคำให้กำลังใจแก่พวกสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์ “ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทาน อาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงปรารถนาอย่างยิ่งที่จะประทาน อาณาจักรของพระเจ้าที่ทรงสัญญาไว้นานแล้วนั้นแก่เรา

สิ่งที่ตามมานี้อาจมีความหมายเชิงเปรียบเทียบมากกว่าตรงตัว ในการที่พระองค์ทรงสั่งให้พวกเขาขายทุกสิ่งที่มีและแจกจ่ายแก่ผู้อื่นนั้น กุญแจถูกพบในประโยคถัดมา “จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ค่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย” ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ การสำสุมทรัพย์ไว้ในสวรรค์โดยการปรนนิบัติพระมหากษัตริย์ในชีวิตนี้ สิ่งที่เราได้ลงทุนไว้ที่นั่นจะไม่ตกอยู่ใน

อันตรายที่จะเสื่อมสูญไปได้เลยไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม แน่แน่นอนที่ว่า การลงทุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่คนเราสามารถกระทำได้อีกคือ การลงทุนในสวรรค์โดยการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าตอนนี้! นอกจากนี้ “ทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” หากทรัพย์สินสมบัติของเราอยู่ในสวรรค์ ซึ่งได้ถูกลงทุนไว้ที่นั่นแล้ว ใจของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย เราจะปรารถนาที่จะได้ไปอยู่ที่นั่น ในทางกลับกัน หากทรัพย์สินสมบัติของเราอยู่ในโลกนี้ ใจของเราก็จะอยู่ที่นี้ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ สติปัญญาของการลงทุนในสวรรค์

ลก 12:35-36 ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่
36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้

ภาพเปรียบเทียบประการถูกนำมาใช้ปนกัน วลีที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่” อยู่ในรูปคำสั่ง สำหรับพวกยิวแล้ว มันน่าจะชวนให้นึกถึงความรีบเร่งของคืนที่ทำพิธีปัสกาที่พวกยิวก็ต้องคาดเอวเช่นกัน ภาพเปรียบเทียบของการคาดเอวนั้นมาจากธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันยาวนานในตะวันออกกลางซึ่งเกี่ยวกับเสื้อคลุมยาวที่พวกเขาสวมกันเป็นประจำ เมื่อพวกเขาออกไปทำงาน ไปรบ เดินทาง หรือทำกิจกรรมใดก็ตาม เสื้อคลุมของพวกเขาจะถูก ‘คาดเอว’ นั่นคือ ถลกขึ้นและคาดไว้ด้วยเข็มขัดเส้นหนึ่งเพื่อที่จะทำกิจกรรมอะไรบางอย่าง มันเป็นภาพเปรียบเทียบที่แสดงถึงการเตรียมพร้อมซึ่งเข้าใจได้อย่างชัดเจน ส่วนการให้ตะเกียงจุดอยู่ก็มาจากการใช้ตะเกียงน้ำมัน (มะกอก) ที่ใช้เป็นปกติในสมัยนั้น ตะเกียงพวกนี้ถูกใช้ในตอนกลางคืนเหมือนไฟฉายพกพา โดยเฉพาะในการเดินทาง ตะเกียงพวกนี้ต้องใช้เวลาและความใส่ใจเพื่อที่จะให้ไส้ตะเกียงจุดอยู่และลุกไหม้อยู่ได้อย่างเหมาะสม อีกครั้งที่ภาพเปรียบเทียบนี้สื่อถึงการเตรียมพร้อม โดยในกรณีนี้คือ การเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางตอนกลางคืน อาจมีการสื่อถึงคำอุปมาที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับหญิงพรหมจารีสิบคนและตะเกียงของพวกเธอ ในมัทธิว 25 ดังที่ระบุไว้ในข้อ 36 ด้วย เห็นได้ชัดว่านั่นมีความหมายเชิงอวสานกาลเหมือนอย่างที่ตรงนี้เป็นด้วย

ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือเหมือนจะเป็นคำเตือนสติสำหรับพวกผู้เชื่อยิวที่ได้รับความรอดในช่วงยุคเจ็ดปีซึ่งต้องทนความทุกข์ลำบากในช่วงเวลาดังกล่าว ส่วนพระเยซูซึ่งหลังจากรับ

คริสตจักรขึ้นไปจากโลกนี้แล้ว ก็จะทรงร่วมวงกับคริสตจักรที่งานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในสวรรค์ขณะที่ยุคเจ็ดปีทวีความรุนแรงบนแผ่นดินโลก เบื้องล่าง ดู วิวรรณ์ 19:7-9 จากนั้นพระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง เพื่อช่วยชนชาติอิสราเอลที่เชื่อให้พ้นจากช่วงเวลาที่เป็นความทุกข์ใจของยาโคบ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสถึงพวกเขาที่รอคอยของค์พระผู้เป็นเจ้าของตน “เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส” มันคือช่วงเวลานั้นเองที่พระเยซูจะเสด็จมายังเรือนของเพื่อนเจ้าสาว (คือ ชนชาติอิสราเอล)

คำสั่งที่ทรงมีแก่ชนชาติอิสราเอลที่เชื่อในวันนั้นก็คือ “เมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เราจะเปิดให้นายทันทีได้” อีกครั้งที่ประเด็นสำคัญกว่าก็คือ การเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หากจะประยุกต์ใช้ ความจริงนี้ก็เป็นจริงสำหรับคริสตจักรที่รอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในวันนี้เช่นเดียวกัน ชนชาติอิสราเอลในวันนั้นโดยเฉพาะถูกสั่งให้เตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์

ลก 12:37-38 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะ เป็นสุข

การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์นั้นแบ่งออกเป็นสองระยะ การรับขึ้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อสำหรับคริสตจักรของคนต่างชาติที่เชื่อ อย่างไรก็ตาม ชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่จะไม่กลับใจเชื่อจนกว่าจะถึงช่วงยุคเจ็ดปี จุดสนใจของคำสอนของพระเยซู ณ จุดนี้ก็คือ การเตรียมพร้อมของพวกเขาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์เมื่อสิ้นยุคเจ็ดปี ดังนั้นจึงมีพระสัญญาไว้ว่า “ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข” เช่นเดียวกับที่คริสตจักรต้องคอยเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี ชนชาติอิสราเอลที่กลับใจเชื่อในวันนั้นก็ถูกสั่งให้เฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์เมื่อสิ้นยุคเจ็ดปีเช่นกัน ส่วนที่พูดถึงการที่พระองค์ทรงคาดเอวพระองค์เองและปรนนิบัติพวกเขาในการรับประทานอาหารนั้นก็น่าจะเป็นภาพ

เปรียบที่แสดงถึงพวกอิสราเอลที่เชื่อซึ่งได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ณ
รุ่งอรุณแห่งอาณาจักรนั้นเมื่อยุคพันปีมาถึง

สองยามและสามยามหมายถึง กะเฟ้ายามในตอนกลางคืนของพวกทหาริว โดยยามที่
สองเป็นเวลาตั้งแต่สามทุ่มถึงเที่ยงคืน และยามที่สามคือ ตั้งแต่เที่ยงคืนถึงตีสาม เห็นได้ชัดว่านี่
สื่อถึงความมืด นั่นคือ เวลาที่ไม่น่าจะมีใครมาถึง นี่อาจสื่อถึงการที่พระเยซูจะเสด็จมาด้วยสง่า
ราศีในช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุดของยุคเจ็ดปี โดยเฉพาะเมื่อพุดถึงชนชาติอิสราเอล บทเรียนที่สำคัญ
ก็คือ ให้พวกเขาเตรียมพร้อมไว้

ลก 12:39-40 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขา
จะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้
พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"

เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัย ความหมายเชิงอวสานกาลของข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จึงถูกยืนยันเมื่อ
พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของขโมยที่ย่องมาในตอนกลางคืน บทเรียนตรงนี้จึงปรากฏชัดเจน
เจ้าของบ้านที่สงสัยว่าขโมยจะขึ้นบ้านก็จะเฝ้าระวังและเตรียมพร้อมไว้ พระเยซูจึงทรงยืนยัน
การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่า "เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตร
มนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"

การประยุกต์ใช้ที่มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์นี้ยิ่งชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่ออัครทูตเปาโลและเป
โตร ใช้ภาพเปรียบเทียบเดียวกันนี้ในการพุดถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เปาโลพุดถึงเรื่อง
นี้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:2 ในข้อนั้น บริบทที่มาก่อนหน้านัดเดียวก็พุดถึงเรื่องการรับขึ้น การเริ่ม
ต้นของยุคเจ็ดปีจะถูกนำหน้าโดยการรับขึ้น คำเตือนสติของพระเยซูที่ว่า "เหตุฉะนั้น ท่านทั้ง
หลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย" จึงเน้นย้ำการเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อของการเสด็จกลับมาของ
พระองค์ในการรับขึ้น และจึงเป็นทรรศนะที่เชื่อเรื่องการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี

ในอีกบริบทที่คล้ายกัน เปโตร ใช้ภาพเปรียบเทียบเดียวกันของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
ว่าเป็นเหมือนขโมยที่ย่องมาในตอนกลางคืน (2 เปโตร 3:10) อย่างไรก็ตาม ในข้อนั้นบริบทมิได้
พุดถึงการรับขึ้น แต่พุดถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง
ก่อนเข้าสู่ยุคพันปี ความจริงที่สำคัญกว่าในลูกา 12:39-40 ก็คือ คำเตือนสติให้ประชากรของ

พระเจ้าเฟี๊าระวังการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา สำหรับคริสตจักร มั่นก็คือการรับขึ้นก่อนเข้าสู่ยุคเจ็ดปี สำหรับชนชาติอิสราเอล ซึ่งคนส่วนใหญ่ในพวกเขาจะกลับใจเชื่อในช่วงยุคเจ็ดปี คำเตือนสตินี้ก็เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เพื่อมารับพวกเขาจะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคเจ็ดปีเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่งเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์

ลก 12:41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง" พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำถามนี้ของเปโตร เพื่อช่วยให้พระเยซูสามารถตรัสคำอุปมาอีกเรื่องซึ่งพูดถึงเรื่องเดียวกันนี้ คำถามของเขาที่ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง" เป็นคำถามที่น่าสนใจ ตั้งแต่ข้อ 22 ไปจนถึงข้อ 40 เห็นได้ชัดว่าผู้ที่ฟังพระเยซูคือ พวกสาวกของพระองค์เท่านั้น เปโตรสงสัยว่า พระพรที่ทรงสัญญาไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่รอคอยและเฟี๊าระวังการเสด็จกลับมาของพระองค์ (ข้อ 37) รวมถึงคำสั่งอื่นๆที่พระองค์ตรัสในบริบทเดียวกันนั้นมีมาถึงพวกเขาเท่านั้นหรือมีมาถึงคนอื่นๆอีกมากมายด้วย พระเยซูตรัสตอบผ่านทางคำอุปมาต่อไปนี้

ลก 12:42-44 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน

เราควรระลึกไว้ว่า พวกสาวกยังไม่ซึมซับความจริงที่ว่า อีกไม่นาน พระเยซูจะทรงถูกพรากไปจากพวกเขาด้วยความตายเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ด้วยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เห็นได้ชัดว่าตอนนี้พระองค์กำลังปูพื้นสำหรับความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

คำอุปมานี้เป็นเรื่องของเจ้านายผู้ครองที่ดินคนหนึ่ง นี่สื่อชัดเจนถึงการจากไปของเจ้านายผู้นั้น ถึงแม้ได้ระบุไว้ก็ตาม ขณะที่เขาไม่อยู่ เขาก็มอบหมายให้คนรับใช้คนหนึ่งที่เขาได้

เลือกสรรไว้เพื่อจัดการกิจธุระต่างๆตอนที่เขาไม่อยู่ วลีที่พูดถึงคนรับใช้คนนี้ได้ถูก “ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา” ก็เป็นเรื่องน่าสนใจ นี่สื่อว่าคนรับใช้ที่ถูกเลือกสรรคนนี้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดสรรอาหารให้แก่พวกคนใช้ในบ้านที่เหลือขณะที่นายไม่อยู่ตามเวลาที่เหมาะสม กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เจ้านายผู้ครองคฤหาสน์นี้ไม่เพียงมอบหมายความรับผิดชอบให้แก่คนรับใช้ของเขาเท่านั้น แต่ยังให้เขาได้ใช้วิจรรย์ญาณและเสรีภาพในการปรนนิบัติรับใช้นายขณะที่นายไม่อยู่ด้วย

หากเมื่อนายผู้นั้นกลับมาและพบผู้รับใช้ของตนจัดการกิจธุระต่างๆของเขาอย่างมีสติปัญญาและอย่างยุติธรรม ผู้รับใช้คนนั้นก็จะได้รับพระพรจริงๆ (เมื่อพิจารณาบริบทที่มาก่อนหน้านี้ การกระทำอยู่นั้นอาจหมายถึงการเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของนายของตน โดยเฝ้าระวังและรอคอย ดังที่ระบุไว้ในข้อ 40) การประยุกต์ใช้คำอุปมาเรื่องนี้ก็ดูเหมือนชัดเจน เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จกลับมา จะมีพระพรใหญ่ยิ่งสำหรับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อขณะที่พระองค์ไม่อยู่

ในบริบทนั้น พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน” เห็นได้ชัดว่ามีความเกี่ยวข้องกันระหว่างคำพูดตรงนี้กับความจริงที่คล้ายกันในหนังสือวิวรณ์ ยกตัวอย่างเช่น ในวิวรณ์ 5:10 มีคำกล่าวไว้ว่า “เราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก” คนเหล่านั้นที่มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตามที่วิวรณ์ 20:6 ได้กล่าวไว้

ในวิวรณ์ 22:5 มีคำกล่าวล่วงหน้าไว้ว่า บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ในอาณาจักรนิรันดร์นั้นจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ คำอุปมาเรื่องผู้รับใช้หลายคนที่ได้รับอำนาจในการครอบครองหลายเมืองเมื่อนายของพวกเขากลับมา (มัทธิว 25:14-30 และลูกา 19:12-19) อ้างอิงชัดเจนถึงความจริงเดียวกันนี้

การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าก็คือชัดเจนว่า ผู้คนของพระเจ้าในยุคนี้ที่ปรนนิบัติรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อในตอนนี้จะได้รับบำเหน็จเป็นยศถาบรรดาศักดิ์ที่ใหญ่ยิ่งกว่าเดิมเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา เห็นได้ชัดว่านั่นเกี่ยวข้องกับการครอบครองร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์

ลก 12:45-48 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้า' แล้วจะตั้งต้นโดยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับใช้นั้นที่ได้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก 48 แต่ผู้ที่มีได้รู้แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

คราวนี้พระองค์ตรัสถึงภาพที่ตรงกันข้ามบ้าง คราวนี้เป็นผู้รับใช้คนเดียวกันที่มีทัศนคติแบบสบายๆเกี่ยวกับการกลับมาของนายของตน เขาอดเบ่งใส่เสรีภาพของตนเหนือเพื่อนผู้รับใช้และไม่ใช้อิทธิฤทธิ์ที่ตนได้รับเพื่อรับใช้นายของตน เมื่อนายของเขากลับมาโดยที่เขาไม่รู้เนื้อรู้ตัว ผู้รับใช้ที่สะเพร่าคนนี้ก็จะถูกนายของเขาลงโทษ เขาถูก "ทำโทษถึงสาหัส" (นั่นคือ ถูกตัดขาดจากเพื่อนผู้รับใช้และถูกตราหน้าว่าเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้) ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า คนที่ไม่เชื่อ (อาพิสทอส) มีความหมายด้วยว่า 'คนที่ไม่สัตย์ซื่อ' แน่นอนที่ชายผู้นี้ผลาญทรัพย์สินนายของตน เขาจึงถูกมองว่าเป็นคนไม่สัตย์ซื่อ

เราเห็นความแตกต่างที่สำคัญตรงนี้ บริบทของคำอุปมาทั้งเรื่องเกี่ยวข้องกับบรรดาผู้รับใช้ที่อยู่ในเรือนของนาย หากจะประยุกต์ใช้ คำอุปมานี้ก็ดูเหมือนจะไม่ได้พูดถึงคนที่ไม่รอด แต่พูดถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าและการวางตัวของพวกเขาขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่อยู่ ตรงนี้ผู้รับใช้ที่ประมาทเลินเล่อถูกนายของตนเขียนเมื่อเขากลับมา เมื่อเชื่อมโยงคำอุปมาเรื่องนี้กับเรื่องอวสานกาลอื่นๆที่เราารู้ การประยุกต์ใช้ก็อาจหมายถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ บำเหน็จต่างๆที่ถูกเอ่ยถึงด้านบนจะถูกมอบให้ที่บัลลังก์นั้นอย่างเห็นได้ชัด การลงโทษผู้รับใช้ที่ขี้เกียจและประมาทเลินเล่อก็จะมีขึ้นที่นั่นเช่นกัน ในสมัยพระคัมภีร์ ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อก็สามารถถูกเขียนดีได้ อย่างไรก็ตาม ที่บัลลังก์นั้นจะไม่ได้มีการเขียนตีร่างกายอย่างแน่นอน แต่มีสื่อชัดเจนว่านั่นจะเป็นเวลาแห่งการคิดบัญชีอย่างสาสม

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ ผู้รับใช้ที่เกียจคร้านและประมาท (1) "รู้น้ำใจของนาย" (2) "มิได้เตรียมตัวไว้" (3) และมีได้กระทำ "ตามน้ำใจนาย" มีคริสเตียนกี่คนทุกวันนี้ที่มีคุณสมบัติ

ตรงตามสามข้อนี้ พวกเขาจะเจอกับประสบการณ์อันไม่น่าอภิรมย์ที่บัลลังก์พิพากษานั้น
นอกจากนี้ ตอนนี้พวกเขาก็ยอมทิ้งบำเหน็จและยศถาบรรดาศักดิ์ที่อาจเป็นของพวกเขาได้ชั่วนิ
รันดรกาลเพราะความประมาทในเรื่องฝ่ายวิญญาณด้วย ความหมายเหล่านี้ที่สื่อออกมาตรงนี้จึง
ชวนให้เราอุกคึก

พระเยซูคริสต์ต่อไปเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่มีใจรู้น้ำใจของนาย พวกเขาจะถูกเหมี่ยนน้อยกว่า
คนเหล่านั้นที่รู้แล้วและไม่สนใจน้ำใจของนาย อาจมีการข้ามไปยังขอบเขตของการพิพากษา
สำหรับคนที่ไม่รอดด้วย ไม่ว่าในกรณีใด นี่สื่อชัดเจนถึงระดับการลงโทษที่แตกต่างกันที่การ
พิพากษาต่างๆที่จะมานั้น คนที่ไม่เชื่อก็จะเผชิญกับการพิพากษาแบบนี้เช่นกัน โดยขึ้นอยู่กับ
ระดับความรู้ของตน นี่สื่อด้วยถึงระดับที่แตกต่างกันของการติสอนสำหรับบรรดาผู้รับใช้ของ
พระเจ้าที่บัลลังก์พิพากษานั้น

หลักการที่กว้างกว่าจึงถูกระบุไว้ “ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก” ในฝ่าย
วิญญาณแล้ว การประยุกต์ใช้ก็ปรากฏชัดเจน สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความจริงมากกว่า ความ
รู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่า โอกาสและความสามารถที่มากกว่า พระเจ้าก็จะทรง
เรียกเอาจากคนเหล่านั้นมากกว่า สำหรับคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในยุคที่ความรู้เกี่ยวกับความจริง
ตามพระคัมภีร์และน้ำพระทัยของเจ้ามีอยู่เต็มไปหมด พระเจ้าก็จะทรงเรียกเอาจากพวกเขา
มากกว่าบางคนที่น่าสงสารซึ่งไม่เคยที่จะทราบอะไรมากนักเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ลก 12:49-50 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารธนาอะไรเล่า ถ้าหาก
ไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

น้ำเสียงของการเทศนาสั่งสอนของพระเยซูตอนนี้เปลี่ยนไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าพระองค์
กำลังตรัสกับคนเหล่านั้นที่มีนิสัยชอบจับผิด นี่จึงถูกสื่อออกมาในข้อ 54 ตรงที่พระเยซูทรงใส่คำ
เตือนที่น่ากลัวอีกอันเข้าไป ไฟที่พระองค์ตรัสถึงน่าจะหมายถึงการพิพากษา พระองค์ตรัสเป็น
นัยว่าไฟแห่งการพิพากษาได้ถูกจุดขึ้นแล้ว จากนั้นพระองค์ตรัสเป็นเชิงปริศนาถึงบัพติศมาที่
พระองค์ทรงเผชิญในตอนนั้น เห็นได้ชัดว่าพระองค์มิได้กำลังตรัสถึงบัพติศมาในน้ำ แต่มันน่าจะ
จะหมายถึงความทุกข์ทรมานและการสิ้นพระชนม์ที่จะเกิดขึ้นของพระองค์ คำตรัสที่ว่า “เราเป็น
ทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ” จริงๆแล้วก็คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

เราอาจแปลคำพูดตรงนี้ได้ใหม่ว่า 'เราจะถูกขัดขวางได้อย่างไรจนกว่าจะสำเร็จ' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูตรัสว่า พระองค์กำลังมุ่งหน้าสู่บัพติศมาแห่งกางเขนและไม่มีสิ่งใดจะขัดขวางพระองค์ได้จนกว่าสิ่งนั้นจะสำเร็จ

ลก 12:51-53 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่บัดนี้ไปหากคนในเรือนหนึ่งก็จะแยกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี"

สำหรับข้อสันนิษฐานที่ว่าภารกิจของพระเยซูก็คือ การนำสันติสุขมานั้น พระองค์ตรัสตอบว่า "เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดแยกกันต่างหาก" พระองค์ตรัสล่วงหน้าอย่างถูกต้องแล้วว่าตัวพระองค์เองและการรับใช้ของพระองค์จากนี้เป็นต้นไปจะนำมาซึ่งการแตกแยกแม้กระทั่งในครอบครัว สิ่งที่พระเยซูตรัสถึงก็คือว่า อันที่จริงแล้วข่าวประเสริฐจะนำมาซึ่งการแตกแยก มันทำให้เกิดเช่นนั้นแล้วท่ามกลางพวกยิว บางคนเชื่อและบางคนก็ไม่เชื่อ บางคนได้รับความรอดและบางคนก็ไม่ ข่าวประเสริฐนำมาซึ่งการแตกแยกจริงๆ มันแยกความจริงออกจากความเท็จ ในแบบเดียวกัน หลักคำสอนก็แบ่งแยกด้วย มันแยกความจริงออกจากความเท็จเช่นกัน

ลก 12:54-56 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้"

ในคำตรัสที่มีต่อฝูงชนที่ฟังพระองค์อยู่นั้น พระเยซูตรัสว่าพวกเขามีความสามารถที่จะคาดการณ์สภาพอากาศได้ พวกเขาารู้รูปแบบของลมและรู้ว่าลมนั้นจะนำอะไรมา ลมที่พัดมาจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนก็น่าจะหมายถึงฝนที่จะตก ลมที่พัดมาจากทะเลทรายทางทิศใต้ก็ย่อมหมายถึงถึงอากาศร้อน จากนั้นพระองค์ก็ทรงตั้งการประยุกต์ใช้ที่เฉียบคม หลังจากเรียกพวกเขาอีกครั้งว่า คนหน้าซื่อใจคด (ดู ข้อ 1) พระองค์ทรงออกความเห็นว่าคุณภาพอากาศออก แต่พวกเขากลับไม่สามารถที่จะแยกแยะกาลสมัยที่พวกเขาอยู่ได้ กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ พวกเขา

ไม่รู้เลยว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาทรงอยู่ต่อหน้าพวกเขาแล้ว โดยที่พระองค์ทรงหยิบยื่น
อาณาจักรของพระเจ้าให้แก่พวกเขา

ลก 12:57-59 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้า
กับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุทสาห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง
เกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะ
ขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เรบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุก
สตางค์"

พระเยซูตรัสปิดท้ายคำสอนตรงนี้ด้วยภาพประกอบที่ยกมาจากระบบศาลยุติธรรมใน
สมัยนั้น พระองค์ตรัสคำถามที่ว่า “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก”
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ทำไมเจ้าทั้งหลายถึงคิดไม่ออกว่าสิ่งใดถูก (นั่นคือ ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่)

ในกฎหมายแพ่งสมัยนั้น ผู้ใดที่ไม่สามารถหรือไม่ยอมชดใช้หนี้ของตนสามารถถูกพาตัว
ไปขึ้นศาลเพื่อรับการตัดสินในเรื่องนี้ที่ยังมิได้ชดใช้ หากเขายังไม่สามารถหรือไม่ยอมชำระ
หนี้อยู่อีก ผู้พิพากษาก็สามารถสั่งให้เขาถูกคุมขังในเรือนจำได้จนกว่าเขาจะหาวิธีมาใช้หนี้ได้ ใน
บริบทนั้น พระเยซูทรงเตือนว่า ลูกหนี้ผู้นั้นควรหาวิธีประนีประนอมเรื่องหนี้ของตนเกรงว่าเมื่อ
ถูกพาตัวไปขึ้นศาลแล้ว การพิพากษาที่รุนแรงยิ่งกว่าจะตามมา การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนก็คือว่า
คนเหล่านั้นที่มีใจแข็งกระด้างควรหาวิธีประนีประนอมหนี้บาปของตนกับพระเจ้า หากพวกเขา
รอดต่อไป พวกเขาจะประสบกับชะตากรรมที่เลวร้ายยิ่งกว่าในการพิพากษาที่จะมานั้น

*****

*ภาพรวมของลูกา 13: ถึงแม้ไม่ระบุเวลาชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงอยู่ในช่วงปี
สุดท้ายของการรับใช้ของพระองค์ โดยทรงมุ่งหน้าสู่กลโกธา บทที่สิบสามมีคำอุปมาหลายเรื่อง
โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพวกยิวที่ทรงสัญญาไว้มานาน มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับการ
พิพากษาของพระเจ้าที่จะมีต่อชนชาติอิสราเอลในชั่วอายุคนนั้นและการตั้งตาคอยวันขององค์
พระผู้เป็นเจ้าด้วย*

ลก 13:1-5   ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขา
ระคนกับเครื่องบูชาของเขาให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายคิดว่า
ชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้น
หรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็ต้องพินาศ
เหมือนกัน 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้ฟังกับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า
เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่
แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน"

ในเวลาและสถานที่ๆไม่ระบุชัดเจน บุคคลที่ไม่ระบุนาม (อาจเป็นพวกฟาริสีหรือพวกธรรมาจารย์ที่ถูกพูดถึงในบทที่แล้วก็ได้) ได้นำเรื่องที่โจษจันไปทั่วมาทูลให้พระเยซูทราบ ชาวกาลิลี ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการลุกฮือต่อต้านโรม ได้ถูกทางการโรมจับกุมตัวในกรุงเยรูซาเล็ม โดยอาจเป็นลานชั้นนอกของพระวิหาร เห็นได้ชัดว่าปีลาตได้สั่งฆ่าพวกกบฏเหล่านั้น และเอาเลือดของพวกเขาระคนกับสัตว์ที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องถวายบูชา เมื่อพิจารณาจากคำตอบที่ค่อนข้างรุนแรงของพระเยซู อาจเป็นไปได้ว่าพวกคนที่นำเรื่องนี้มาทูลพระองค์กำลังพยายามหลอกล่อให้พระองค์ติดกับ พวกเขาอาจหวังว่าพระเยซูจะทรงเข้าข้างพวกกาลิลีที่ถูกฆ่าตายและจะได้เอาเรื่องนี้ไปรายงานให้ปีลาตทราบ หรือถ้าเกิดพระองค์ทรงเข้าข้างปีลาต พวกเขาก็จะได้ทำให้พระองค์เสียชื่อในสายตาของประชาชนที่เห็นใจชาวกาลิลีที่โดนฆ่าเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม คำตอบของพระเยซูก็ไม่ได้เป็นไปตามที่พวกเขาคาดไว้ พระองค์ตรัสถามว่า "ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ" จากนั้นพระองค์จึงทรงปล่อยหมัดสังหาร "เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน" ประเด็นของพระองค์นั้นชัดเจน หากพวกเขาไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ พวกเขาก็จะเผชิญกับชะตากรรมที่เลวร้ายยิ่งกว่าโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า

พระองค์ตรัสต่อไปโดยยกเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดไป หอรบที่ตั้งอยู่ติดกับสระน้ำสิโลอัมในกรุงเยรูซาเล็มได้พังลงมา ทำให้คนสิบแปดคนเสียชีวิต พระองค์ตรัสถามอีกว่า "ท่านทั้งหลายคิด

ว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ” อีกครั้งที่คำตอบของ พระองค์ที่ทิ่มแทงจิตใจของคนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์ก็คือ “แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสีย ใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” ความจริงข้อนี้ยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ บทเรียนสำคัญสำหรับ ชาวโลกที่ต่อต้านและไม่เชื่อก็เป็นแบบเดียวกัน นั่นคือ หากพวกเขาไม่กลับใจเสียใหม่ พวกเขา ก็พินาศเช่นกัน

ลก 13:6-9 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า "คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ใน สวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า 'ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดิ้นรอกไปเปล่าๆทำไม' 8 แต่ ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ 9 แล้วถ้า มันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย'"

บางทีอาจเพราะเหตุการณ์ดังกล่าว พระเยซูจึงทรงนำเสนอคำอุปมาต่อไปนี้ “คนหนึ่งมี ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ” เจ้าของสวน ได้ไปบอกให้คนที่ดูแลสวนองุ่นว่าเขาได้มาหาผลจากต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว เพราะไม่พบผล เขาจึงสั่งคนงานของเขาให้โค่นต้นมะเดื่อนี้เสีย มีผู้เสนอหลายความเห็นเกี่ยวกับความหมายของ คำอุปมานี้ มีผู้กล่าวว่าต้นมะเดื่อบางชนิดไม่ออกผลสุกจนกว่าจะผ่านไปสามปีก่อน บางคนก็ เปรียบว่าช่วงเวลาสามปีนั้นหมายถึงช่วงเวลาในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงมี ต่อพวกยิว พวกยิวส่วนใหญ่ไม่ออกผลถวายพระองค์เลย คำอุปมานี้อาจสื่อถึงบทสนทนา ระหว่างพระบิดาและพระบุตรเกี่ยวกับความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอล หากเป็นเช่นนั้นจริง พระเยซูก็ทรงอ้อนวอนพระบิดาให้ทรงโปรดให้เวลาพวกเขา มากกว่านี้อีกนิด

ตอนท้ายของคำอุปมานี้ ผู้ดูแลสวนองุ่นได้อ้อนวอนเจ้าของสวนให้เขาให้เวลามันอีก จนถึงสิ้นปีนี้ เขาจะพรวนดินและใส่ปุ๋ยมัน หากมันเกิดผล ก็ดีไป หากไม่เกิดผล มันก็จะถูกโค่น ลง ความสอดคล้องกับอิสยาห์ 5:1-7 ที่สวนองุ่นคืออิสราเอล ก็ปรากฏชัดเจน เมื่อเชื่อมโยงกับคำ เตือนก่อนหน้าที่ให้กลับใจใหม่ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือเหมือนจะเป็น หากอิสราเอลไม่กลับใจ และเกิดผล มันก็จะเผชิญกับการพิพากษาที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ มันมาถึงจริงๆในปี ค.ศ. 70

ลก 13:10-13 พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย

12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า "หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว" 13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า

บางทีอาจเพื่อยกภาพประกอบสภาพฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอล และเพื่อเน้นย้ำประเด็นของพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงคลอใจดูภาให้บันทึกเหตุการณ์ต่อไปนี้ ดังที่พระองค์ทรงกระทำเป็นประจำ พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลาในวันสะบาโต ในวันสะบาโตนั่นเอง มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งพิการมาสิบแปดปี นางหลังโกงและยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย แน่นอนที่ด้วยความสงสารและอาจเพื่อตอกย้ำความจริงที่สำคัญกว่า พระองค์จึงตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว" หลังจากตรัสเช่นนั้นพระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์บนตัวนาง "และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า"

ลก 13:14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า "มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย" เมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น นายธรรมศาลาจึงเดือดดาลที่พระเยซูทรงรักษาโรคในวันสะบาโต เขาตำหนิพระเยซูในทำนองน่าเกลียดไส โดยบอกพระองค์ว่ามีหกวันที่ควรจะทำงาน แต่ไม่ใช่ในวันสะบาโต

ลก 13:15-17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วแก์มาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสะบาโต" 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับพระองค์ต้องขยหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

ด้วยความเดือดดาลยิ่งกว่า พระเยซูจึงทรงตอบกลับไปเพราะการมีใจแข็งกระด้างและความมีคบอดของผู้นำทางศาสนาคนนี้ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาอย่างรุนแรงว่า แม้กระทั่งในวันสะบาโต พวกเขาทุกคนก็ยังแก้วัวแก้ลาพาพวกมันไปกินน้ำเลย พระองค์จึงตรัสถามอย่างทิ่มแทงจิตใจพวกเขาว่า “ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต” พระองค์ทรงทำให้พวกเขาชอบดีที่หน้าเชื่อใจคลั่งถึงกับพระเจ้า อันที่จริงแล้ว พวกเขา ก็ขายหน้าเมื่อเจอคำดำหนิของพระเยซู ขณะเดียวกัน พวกประชาชนก็เปรมปรีดิ์เพราะ “สรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ”

มีหลายเรื่องที่ควรออกความเห็น (1) บทนี้ทั้งบทจนถึงจุดนี้ได้พูดถึงใจที่แข็งกระด้างและไม่ยอมกลับใจใหม่ของพวกเขาคนใหญ่คนโตในอิสราเอล เรายังเห็นเรื่องนี้ชัดเจนในเหตุการณ์นี้ นี่จึงเป็นเหตุให้พระเยซูทรงหยิบเรื่องนี้มาเป็นประเด็น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงรับประกันว่าเรื่องนี้ต้องถูกบันทึกลงในพระคัมภีร์ มันสอดคล้องกันกับบริบทใหญ่ของบทนี้เป็นอย่างดี

(2) ที่น่าสนใจก็คือว่า พระเยซูทรงยกให้ความเจ็บป่วยของหญิงน่าสงสารผู้นี้เป็นฝีมือของซาตาน นางมิได้เป็นโรคที่เกิดกับอวัยวะส่วนใด อย่างไรก็ตาม อาการพิการของนางก็เป็นผลโดยตรงของกิจกรรมของผี เราจึงเข้าใจว่าความเจ็บป่วยทางร่างกายบางประการเป็นฝีมือของซาตานมากกว่าที่จะเกิดขึ้นเพราะความบกพร่องของอวัยวะ นอกจากนี้ ‘พวกรักษาโดยใช้ศรัทธา’ ในปัจจุบันซึ่งเชี่ยวชาญในการรักษาแบบหลอกลวงและใช้อำนาจของโลกวิญญาณที่ชอบ ‘รักษา’ ผู้คนที่มีอาการเจ็บป่วยแบบนั้น ดูเหมือนว่า ‘คนรักษาโรค’ เช่นนั้นในปัจจุบันในบางกรณีก็รักษาโรคได้จริงๆ โดยอาศัยอำนาจของผี มิใช่ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ในหลายกรณีอันที่จริงพวกเขาก็ขับผีออกโดยใช้อำนาจของซาตานเองเลย โดยพวกเขาเป็นสุดยอดคนเจ้าเล่ห์ที่หลอกลวงคนอื่นและตัวเองก็ถูกหลอกเช่นกัน พวกเขาจึงช่วยเผยแพร่ความเชื่อแบบคริสเตียนแบบจอมปลอมออกไปโดยหลอกลวงคนเป็นอันมาก

ซาตานสามารถทำให้เกิดความเจ็บป่วยบางอย่างได้จริงๆ พวกนักต้มตุ๋นที่รักษาโรคจึง ‘รักษาโรค’ โดยใช้อำนาจของซาตาน อันเป็นการทำให้ความเชื่อแบบคริสเตียนจอมปลอมของพวกเขาดูน่าเชื่อถือและหลอกลวงคนเป็นอันมาก คนรักษาโรคดีงกล่าวไม่เคย ‘รักษา’ คนที่เป็น

โรคเกี่ยวกับอวัยวะให้หายได้เลย เกือบทุกครั้งคำกล่าวอ้างของพวกเขาจะเป็นเกี่ยวกับการรักษา คนที่มีปัญหาเกี่ยวกับกระดูกให้หาย มีความคล้ายคลึงกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นใน ทุกวันนี้กับสิ่งที่พระเยซูทรงยกให้เป็นฝีมือของพญามาร

ลก 13:18-19 พระองค์จึงตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบ อาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้อาไปปลูก ในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"

อีกครั้งที่บริบทที่ใหญ่กว่าช่วยให้ความกระจ่างแก่คำอุปมาที่พระเยซูทรงสอนในลำดับ ต่อไป วลี "เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว" เชื่อมโยงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปกับสิ่งที่พระองค์ได้ ทรงสอนแล้ว ลูกาบันทึกคำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ฝักกาดตรงนี้ คำอุปมานี้มีอยู่ในมัทธิว 13:31-32 และมาระโก 4:30-32 เช่นกัน แนวคิดหลักคือ "อาณาจักรของพระเจ้า" ถึงแม้บางคนทุกวันนี้จะ ตีความให้เป็นฝ่ายวิญญูณและมองในเชิงอุปมาอุปไมยว่าอาณาจักรนี้หมายถึงยุคคริสตจักรและ 'พระกายของพระคริสต์' โดยทั่วไป แต่จริงๆ แล้วมันมีความหมายที่เจาะจงถึงพวกยิวและมี ลักษณะเป็นคำพยากรณ์โดยเฉพาะ ดังที่คำนี้สื่อ อาณาจักรของพระเจ้าหมายถึง อาณาจักรที่ พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับพวกอิสราเอลมานานแล้ว จุดสนใจหลักของมันก็คือ พระมหา กษัตริย์และการเสด็จกลับมาของพระองค์

อาณาจักรของพวกยิวได้ถูกระงับไว้ชั่วคราวตั้งแต่สมัยการกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลน ครั้งสุดท้ายในปี 586 ก่อน ค.ศ. ขณะที่พระคริสต์และพระมหากษัตริย์ทรงอยู่ในขั้นตอนการ หยิบยื่นอาณาจักรนั้นกลับคืนแก่ชนชาติอิสราเอล โดยเน้นเรื่องฝ่ายวิญญูณเป็นหลัก มิใช่เรื่อง การเมืองเหมือนอย่างที่พวกเขาคิด พวกเขาปฏิเสธพระองค์และปฏิเสธอาณาจักรนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม คำพยากรณ์เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นจะสำเร็จเมื่อพระมหากษัตริย์เสด็จกลับมาด้วยฤทธานุ ภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ โดยยุคเจ็ดปีสิ้นสุดลงและเริ่มต้นยุคพันปี ดังนั้น ขณะที่พระเยซูทรง สอนคำอุปมานี้และคำอุปมาเรื่องอื่นๆ พระองค์ก็กำลังมองผ่านเลนส์ของพวกยิว ทั้งในสภาพ ปัจจุบันตอนนั้นที่พวกเขามีใจแข็งกระด้างและมองไปยังอาณาจักรนั้นในอนาคตในยุคพันปีด้วย

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว คำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ฝักกาดจึงมีความหมายเชิงเป็นคำพยากรณ์ คำอุปมาเรื่องนี้บรรยายถึงการที่ชายคนหนึ่งเอาเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่งไปปลูกในสวนของ

ตน พอเวลาผ่านไป มันก็เติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่โดยมีพวกนกในอากาศเข้ามาอาศัยอยู่ เมล็ดพันธุ์ฝักคาดถือได้ว่าเป็นเมล็ดพืชที่มีขนาดเล็กมากๆ กระนั้น ภายใต้สภาวะอันเหมาะสม มันก็สามารถโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่มิขนาดความสูงเทียบเท่าต้นไม้เลย

เห็นได้ชัดว่าคำอุปมาที่พูดถึงการที่เมล็ดพันธุ์แห่งอาณาจักรนั้นเป็นผู้เชื่อกลุ่มเล็กๆที่สักวันหนึ่งจะเติบโตจนกลายเป็นอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดินโลกเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา การเอ่ยถึงพวกนกในอากาศที่เข้ามาอยู่อาศัยที่ต้นนั้นก็อาจมีความหมายดังต่อไปนี้ ก่อนที่การครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์จะสิ้นสุดลง จะมีบางคนที่เกิดมาในช่วงเวลานั้นซึ่งไม่ยอมกลับใจรับเชื่อและในที่สุดพวกเขาจะก่อการกบฏในสงครามของ โลกและมา โลก ดู วิวรรณ์ 20:7-9

ลก 13:20-21 พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถึงจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

คำอุปมาซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่คล้ายๆกันถูกนำเสนอตรงนี้ เมื่อพิจารณาอาณาจักรที่ถูกบรรยายถึงไปแล้วข้างบน พระเยซูก็ทรงใส่คำอุปมาปริศนาอีกเรื่องเข้าไป เชื้อ (คือ ยีสต์) ในพระคัมภีร์ปกติแล้วก็หมายถึงความบาป เชื้อเพียงนิดเดียวก็สามารถทำให้แป้งดิบทั้งก้อนฟูขึ้นได้ ตรงนี้ผู้หญิงคนหนึ่งเอาเชื้อนิดเดียวใส่ในแป้งขนมสามก้อนและในที่สุดแป้งดิบแต่ละก้อนก็ฟูขึ้นเพื่อนำไปอบทำขนมปัง การประยุกต์ใช้ก็อาจหมายถึงอาณาจักรที่จะมานั้นอีกแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น ความบาปแม้เพียงเล็กน้อยที่แทรกซึมผ่านลูกหลานที่ถือกำเนิดขึ้นในเวลานั้นจะทำให้ทั่วทั้งอาณาจักรนั้นฟูขึ้น จนนำไปสู่สงครามของ โลกและมา โลกดังที่กล่าวไว้ข้างบนแล้ว

บางคนพยายามที่จะประยุกต์ใช้คำอุปมาสองเรื่องข้างบนกับยุคคริสตจักรและผลกระทบของเชื่อกับการละทิ้งความจริงในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม การทำเช่นนั้นก็เท่ากับถือว่าคริสตจักรเป็นอาณาจักรนั้นซึ่งภาพรวมทั้งหมดของพระคัมภีร์แสดงให้เห็นชัดเจนว่ามันไม่จริง การละทิ้งความจริงที่ถูกพูดถึงตรงนี้จะเกิดขึ้นในอาณาจักรนั้น ไม่ใช่ในคริสตจักร ในการประยุกต์ใช้แบบกว้างๆแน่นอนที่มีความคล้ายคลึงหลายประการกับยุคคริสตจักร แต่การประยุกต์ใช้แบบที่สุดแล้วก็เป็นเรื่องอวสานกาล

ลก 13:22-24 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองตั้งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า 24 "จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้"

ขณะที่พระเยซูเสด็จเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงสั่งสอนในเมืองและหมู่บ้านต่างๆ นี่น่าจะเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มดังที่ระบุไว้ในยอห์น 11 ความจริงที่ถูกนำมาพูดถึงตรงนี้เป็นแบบติดกันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่พระวิญญูณบริสุทธิทรงตั้งใจนำมาใส่ตรงนี้ในบริบทของสิ่งที่เพิ่งมาก่อนหน้า (เรื่องเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเล็กจิ๋ว)

มีบางคนทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ" พระเยซูมิได้ให้คำตอบตรงๆ แต่พระองค์ตรัสตอบผ่านทางบทเรียนเชิงอุปมาหลายประการ พระองค์ตรัสก่อนอื่นเลยว่า "จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้" คำที่แปลว่า เพียร แปลมาจากคำว่า *ฮาโกนิซอไม* ซึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'ดิ้นรน' หรือ 'หักโหม' เหมือนกับนักกรีฑา คำที่แปลว่า คับแคบ (*สตะนอส*) มีความหมายว่าเล็กหรือแคบ บางคนพยายามเสนอว่านี่อาจเป็นประตูเล็กที่ใช้เข้าเมืองหลังจากที่ประตูใหญ่ถูกปิดแล้วในยามกลางคืน นั่นอาจเป็นไปได้

การประยุกต์ใช้ที่ใหญ่กว่าก็มีหลายประการ (1) ความจริงเรื่องความรอดไม่ได้อยู่ในศาสนาสายหลักหรือวัฒนธรรมที่คนนิยมชมชอบ นั่นเป็นความจริงในสมัยนั้นและยังเป็นจริงในปัจจุบัน (2) เช่นเดียวกับที่เมล็ดพันธุ์แห่งอาณาจักรนั้นมีขนาดเล็กและคนเหล่านั้นที่เข้าใจมันก็มีจำนวนน้อยจริงๆเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ประตูสู่ความรอดก็ไม่ใช่ที่รู้จักแพร่หลายเช่นกัน คนมากมายพากเพียรที่จะเข้าสู่อาณาจักรแห่งความรอดและไม่เคยไปหาประตูเล็กที่คับแคบคือ พระคริสต์เลย พวกเขาเข้าไปทางประตูใหญ่ซึ่งก็คือ ศาสนาและวัฒนธรรมที่ผู้คนนิยม และสุดท้ายก็ลงเอยในนรก มันเป็นเช่นนั้นในสมัยของพระเยซู โดยส่วนใหญ่แล้วก็เกิดกับพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อ มันเป็นเรื่องจริงในทุกวันนี้ด้วย

ลก 13:25-29 เมื่อเข้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะ ที่ประตูว่า 'นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้ จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน' 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และ ท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า' 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จัก เจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา' 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะ เห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาสาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเอง ถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจากทิศ ตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า

จากนั้น ในฐานะเป็นคำตอบที่สองสำหรับคำถามในข้อ 23 พระเยซูทรงนำเสนอคำอุปมา อีกเรื่องซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีนัยเชิงอวสานกาล พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของเจ้าของบ้านคนหนึ่งผู้ ซึ่งเมื่อถึงเวลาเข้านอนเขาก็ปิดประตูใส่กลอนบ้านของตนในคืนนั้น เหล่าผู้รับใช้ซึ่งน่าจะเข้า ประตูขณะที่มันยังเปิดอยู่ ก็ถูกกั้นไว้อยู่นอกบ้านในคืนที่หนาวเหน็บ มีการอ้างอิงอย่างชัดเจนถึง สิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้เกี่ยวกับพระองค์ว่าทรงเป็นประตูในยอห์น 10 บรรดาผู้รับใช้ปลอมเหล่านี้ ซึ่งไปเที่ยวในเมืองจนดึกคืน ก็กลับมาพบว่าประตูปิดแล้ว พวกเขาจึงร้องว่า "นายเจ้าข้าฯ ขอ เปิดให้ข้าพเจ้าเถิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'"

คำอุปมานี้สอดคล้องอย่างชัดเจนกับสิ่งที่พระเยซูทรงสอนในมัทธิว 7:21-23 โปรด สังกเกตว่าพระเยซูทรงประยุกต์ใช้คำอุปมานี้กับบรรดาคนที่ฟังพระองค์โดยตรง "ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'" พระ เยซูทรงเปลี่ยนตัวอย่างจากพวกผู้รับใช้ปลอมในคำอุปมานี้มายังคนเหล่านั้นที่อยู่ต่อหน้า พระองค์ พระองค์ทรงแจ้งแก่พวกเขาต่อไปว่า "เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจาก ไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา" การประยุกต์ใช้ที่ใหญ่กว่าก็คือ เกี่ยวกับ คนเหล่านั้นจนถึงทุกวันนี้ที่พลาดความรอดไป นี้อาจสื่อถึงคำอ้อนวอนของพวกเขาที่การ พิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว จะไม่มีพระเมตตาในวันนั้นเลย

แต่บริบทที่อยู่ติดกันก็สื่อชัดเจนถึงชนชาติอิสราเอล เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกสถาปนาเมื่อพระมหากษัตริย์เสด็จกลับมา นี่อาจอ้างอิงอย่างเฉพาะเจาะจงถึงการพิพากษาชนชาติอิสราเอล (ในเวลานั้นซึ่งถูกขับให้เป็นขึ้นจากตาย) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาก่อนเข้าสู่ยุคพันปีชนิดเดียว ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงบรรยายถึงการร่ำไห้ออกมาและการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อพวกยิวที่ไม่รอดจากทุกยุคสมัย (และในสมัยของพระองค์ด้วย) ได้เห็นบรรพบุรุษของพวกเขาเข้าสู่อาณาจักรนั้นและพวกเขาถูกขับไล่ออกไป วลีที่พูดถึงการที่คนเหล่านั้นที่มาจากทุกทิศและนั่นในอาณาจักรนั้นก็อาจหมายถึง (1) พวกยิวที่ได้รับการไถ่ซึ่งถูกรวบรวมมาในการกลับคืนสู่สภาพเดิมในที่สุดของชนชาติอิสราเอลเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา หรือ (2) อาจเป็นชนต่างชาติที่ได้รับการไถ่จากทุกทิศของแผ่นดินโลกที่เข้าสู่อาณาจักรนั้นในวันนั้น ทรศนะหลังนี้ยังทำให้พวกยิวที่ไม่รอดขมขื่นเมื่อพวกเขาพลาดอาณาจักรนั้นที่พวกเขาเสาะหามานานไปเสีย การประยุกต์ใช้ที่ใหญ่กว่าก็คือเรื่องความรอดและความเร่งด่วนของการเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ทั้งพวกยิวและคนต่างชาติ แต่กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ มันหมายถึงพวกยิวโดยรวมๆ และโดยเฉพาะพวกยิวในสมัยของพระเยซู

ลก 13:30 ในบริบทนั้น พระเยซูตรัสคำพูดที่ดูขัดแย้งกันอันโด่งดังของพระองค์และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย" การประยุกต์ใช้แบบเฉพาะเจาะจงนั้นไม่ชัดเจน แต่พระเยซูอาจทรงหมายถึงพวกคนต่างชาติที่เชื่อในอาณาจักรนั้นซึ่งถูกยกชูให้ได้ตำแหน่งใหญ่โต ผู้ซึ่งกลับใจเชื่อหลังจากพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอิสราเอลตั้งนาน หรือพระองค์อาจทรงหมายถึงเหล่าผู้รับใช้ที่ไม่มีใครรู้จักแต่ก็สัตย์ซื่อซึ่งได้รับบำเหน็จในอาณาจักรนั้น คนเหล่านี้แตกต่างอย่างชัดเจนจากพวกผู้นำทางศาสนาที่โด่งดัง คนพวกนั้น ถึงแม้ได้รับความรอด แต่ก็ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งใหญ่โตได้โดยใช้การเมืองพรสวรรค์ หรือความบังเอิญมากกว่าโดยการเชื่อฟัง และดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและการรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง

ลก 13:31-33 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า "ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดจะใคร่ประหารชีวิตของท่านเสีย" 32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า `ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการ

ให้สำเร็จ' 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะ ถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้

เฮโรดที่ถูกพูดถึงนี่คือ เฮโรดเจ้าเมืองผู้ซึ่งอำนาจปกครองของเขารวมถึงแคว้นกาลิลีด้วย ดังนั้น เห็นได้ชัดว่าพระเยซูยังประทับอยู่ในแคว้นนั้นอยู่ ถึงแม้จะกำลังมุ่งหน้าไปยังกรุง เยรูซาเล็มก็ตาม พวกฟาริสีจึงเกิดความอยากรู้อยากเห็นจริงๆ (ตัวพวกเขาเองก็กำลังวางแผน กำจัดพระเยซูอยู่) โดยเตือนพระองค์เกี่ยวกับเฮโรด บางทีพวกเขาหวังที่จะทำให้พระองค์กลัว ก็ได้ ไม่ว่าจะยังไง พระเยซูก็ตรัสตอบว่าพระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆต่อไปใน ระหว่างนี้ “แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ” พระองค์จึงตรัสแบบมีนัยแฝงถึงการ สิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ที่จะเกิดขึ้นของพระองค์ คำที่แปลว่า สำเร็จ (ทะเลาะฮือฮือ โอ) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ ‘เสร็จสิ้น’ และ ‘สำเร็จจุลวง’ แน่นนอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงกระทำพระราชกิจบนโลกนี้ของพระองค์สำเร็จแล้วจริงๆบนกางเขนนั้น โดยถึงจุดสูงสุดที่ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คำตรัสของพระเยซูบนกางเขนนั้น “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) ก็ใกล้เคียงทางไวยากรณ์กับคำตรัสตรงนี้ของพระองค์

พระองค์ทรงบรรยายต่อไปว่าการวิงว่งของพระองค์ยังไม่เสร็จสิ้น เพราะว่าพระองค์ยัง ต้องเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้และมะรืนนี้ พระองค์ไม่ทรงหวาดกลัวว่าจะถูกเฮโรดฆ่าในแคว้นกาลิลี แต่อย่างไร เพราะว่าพระองค์ทรงทราบจากประวัติศาสตร์และในคำพยากรณ์ว่า “เพราะว่าศาสดา พยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้” คำตรัสนี้สื่อความหมายในเชิงประชดประชัน ด้วย มันเกิดขึ้นตามนั้นจริงๆในประวัติศาสตร์ อีกไม่นานมันจะเป็นจริงอีกครั้งที่กลโกธา

ลก 13:34-35 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้ มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 35 ดูเถิด `บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า' และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่ `ขอให้ พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'"

ขณะนั้นพระเยซูยังไม่เสด็จถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว กระนั้น พระองค์ก็ทรงรำไห้เพราะกรุงนั้นซึ่งเป็นของประชากรของพระองค์ ในบริบทนั่นเองพระองค์ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาทูตพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ” ในด้านหนึ่งพระเยซูทรงรำไห้ความจริงตามประวัติศาสตร์ที่ว่ากรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นมหานครแห่งชนชาติอิสราเอล ได้ฆ่าบรรดาทูตพยากรณ์ไปมากมาย โดยการตรัสเช่นนั้น ความเป็นพระเจ้าของพระองค์จึงปรากฏชัดเจน พระองค์จึงทรงคร่ำครวญที่ว่าพระองค์ในฐานะพระเจ้าใคร่ที่จะรวบรวมพวกเขาไว้ด้วยพระเมตตา กระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธด้วยใจที่แข็งกระด้าง

พระองค์จึงทรงประกาศอย่างเป็นทางการว่า “ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” แน่นอนที่ในอีกไม่ถึงสี่สิบปีต่อมา กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำให้รกร้างโดยพวกโรมภายใต้การนำของติตัส

ในส่วนที่พูดถึงการที่พวกเขาถวายเป็นบูชาแด่พระองค์ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนถือทฤษฎีที่ว่ามันอาจหมายถึงการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะของพระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ยกมาจากเพลงสดุดี 118:26 นี้ น่าจะหมายถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยสง่าราศีหลังจากสงครามอารมาเกด โคนแล้ว นั่นดูเหมือนจะสอดคล้องกับบริบทใหญ่มากกว่า

*****

ภาพรวมของลูกา 14: บทที่สิบสี่ของลูกา หลังจากบันทึกอีกเหตุการณ์เกี่ยวกับการรักษาโรคในวันสะบาโตของพระเยซูแล้ว ก็นำเสนอคำอุปมาหลายเรื่องทั้งขนาดสั้นและยาว พระเยซูตรัสถึงการมีใจถ่อมและคำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่พร้อมกับความหมายโดยนัยของมันที่สื่อถึงข่าวประเสริฐ พระองค์ยังทรงนำเสนอคำอุปมาสั้นๆ อีกหลายเรื่อง que พูดถึงแง่มุมสำคัญของการเป็นสาวก

ลก 14:1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ ไม่มีการระบุสถานที่ไว้ แต่บางคนคิดว่าเนื้อหาในบทที่สิบสี่ของหนังสือลูกาเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เวลาที่เกิดขึ้นเป็นวันสะบาโต เห็นได้ชัดว่าพระเยซูได้รับเชิญไปร่วมรับประทานอาหารที่บ้านของ “ขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสี” เห็นได้ชัดว่า คนอื่นๆ ก็ได้รับเชิญด้วย รวมถึงพวกฟาริสีคนอื่นๆ และพวกนักกฎหมาย (ข้อ 3) เรารู้ว่าพวกเขาสามารถร่วมกันทำไมจากวลีที่ว่า “เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์” วลีหลังนี้มีความหมายว่า ‘พวกเขาคอยจ้องจับผิดพระองค์’ (คือ คอยใจที่ชอบจับผิด)

ลก 14:2-4 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักพระราชบัญญัติและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่” 4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป

เห็นได้ชัดว่าในกลุ่มผู้ที่มาร่วมรับประทานอาหารครั้งนี้มีชายคนหนึ่ง “เป็นโรคมานน้ำ” นั่งอยู่ด้วย เราไม่ทราบชัดเจนถึงอาการเจ็บป่วยของโรคมานน้ำนี้ คำที่แปลเช่นนั้น (ฮีบรู โรพิกอส) เป็นการรวมกันของคำว่า ‘น้ำ’ (ฮีบรู โรส) และคำว่า ‘เห็น’ ความหมายรวมๆ ก็คือ คนที่มีน้ำในร่างกายแบบไม่สมส่วน จึงทำให้ร่างกายเขาบวมน้ำหรือท้องอืด ไม่ว่าจะในกรณีใด มันก็เป็นโรคที่ไม่ควรเป็น เมื่อเห็นปัญหานั้น พระเยซูจึงทรงหันไปยังคนเหล่านั้นที่อยู่รอบกายพระองค์ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทราบว่ามีทัศนคติชอบจ้องจับผิด พระองค์ตรัสถามว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่” บางทีพวกเขาอาจได้ยินว่าพระเยซูทรงหักล้างคำวิพากษ์วิจารณ์ของนายธรรมศาลาคนนั้น ในวันที่พระองค์ทรงรักษาโรคในวันสะบาโตไปแล้วในบทที่ 13 (และพวกเขาอาจอยู่ในเหตุการณ์นั่นเองด้วย) พวกเขาจึงตัดสินใจไม่พูดอะไรดีกว่า พวกเขาไม่กล้าส่งเสริมให้ทำเช่นนั้น และพวกเขาก็ไม่กล้าประณามการทำเช่นนั้นด้วย พระเยซูทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกจริงๆ พระองค์จึงทรงรับคนที่ป่วยเป็นโรคนั้น “และรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป”

ลก 14:5-6 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ" 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

จากนั้นพระองค์ทรงหันไปหาพวกเขาและตรัสถามว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ" คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาจะทำเช่นนั้นแน่ๆหากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น นี่จึงสื่อถึงคุณความดีของการรักษาโรคชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ให้หาย ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือการที่พวกเขาบิดเบือนแนวคิดเรื่องวันสะบาโตอย่างคนหน้าซื่อใจคด พวกเขามีความน่าเลื่อมใสแต่เพียงภายนอก แต่ฝ่ายวิญญาณพวกเขาก็เป็นคนที่มิใช่ใจแข็งกระด้าง ถึงแม้พวกเขายังมีใจแข็งกระด้างและจ้องจับผิดอยู่เหมือนเดิม แต่ "เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้"

ลก 14:7-10 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า 8 "เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก 9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด' แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น

คำอุปมาต่อไปนี้มีต้นเหตุมาจากทัศนคติอื่นๆที่พระเยซูทรงสังเกตเห็นในการรับประทานอาหารในวันสะบาโตนี้ เมื่อทรงมองดูคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญ พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่า "คนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ" คำที่แปลว่า **ที่อันมีเกียรติ (พโรโตคลิเซีย)** ไม่ได้หมายถึงห้อง แต่หมายถึงตำแหน่งที่นั่งในโต๊ะรับประทานอาหารเย็นแบบเป็นทางการ ขณะที่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายรวมตัวกันในตอนนั้นเพื่อการรับประทานอาหารเย็นแบบเป็นทางการ เห็นได้ชัดว่าบางคนได้เลือกเอาที่นั่งที่โดดเด่นในทางสังคมมากที่สุด หากเจ้าภาพของมื้ออาหารนั้น (หนึ่งในฟาริสีคนสำคัญ) นั่งในที่มียุติมากที่สุด คนก็เชื่อกันว่าการนั่งที่ข้างซ้ายหรือข้างขวาของเขา และโดยเฉพาะข้างขวาของเขาคือว่าเป็นที่มียุติ มันสื่อถึงสถานะ

ทางสังคมและการเป็นที่นับหน้าถือตา เห็นได้ชัดว่า การไต่เต้าเพื่อยกระดับสถานะทางการเมือง และสังคม รวมถึงการแก่งแย่งกันด้วยเรื่องเล็กน้อยๆ ก็เกิดขึ้นกับพวกฟาริสีที่โอ้อวดและพวก นักกฎหมายในสมัยนั้นด้วย ในสมัยนี้ก็เป็นแบบนี้เช่นกัน มันแสดงออกถึงความเย่อหยิ่งใน ชีวิต

บทเรียนง่ายๆของพระเยซูก็คือว่า พวกเขาควรเลือกที่นั่งที่ต่ำด้วยทางสังคมที่สุดดีกว่า โดยอาจเป็นที่ปลายโถงหรือไกลจากเจ้าภาพมากที่สุด พระองค์ทรงประยุกต์ใช้เรื่องนี้ในบริบท ของการเลี้ยงสมรส (คำอุปมาเรื่องต่อๆ ไปก็จะเริ่มจากเรื่องนี้) ดังนั้นในคำอุปมานี้ พระเยซูทรง สอนว่าแขกควรไปที่ต่ำสุด (นำปรารภทางสังคมน้อยที่สุด) ในการเลี้ยงนั้น

การนั่งในที่อันมีเกียรติก็เสี่ยงที่จะถูกเชิญให้ย้ายซึ่งจะทำให้อับอายขายหน้ายิ่งกว่า จะดี กว่าเยอะหากจะเริ่มในที่ต่ำสุดและถูกรับเชิญให้ขึ้นไปนั่งในที่ๆสูงขึ้น ในข้อ 10 คำที่แปลว่า เกียรติ (คอซา) คือคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'สง่าราศี' (ความหมายก็คือว่า หลังจากได้รับเชิญให้ขึ้นไป นั่งในที่ๆสูงขึ้นแล้ว แขกคนนั้นก็สามารรถรื่นเริงในกลุ่มคนที่มีสถานะทางสังคมที่สูงกว่าได้)

ลก 14:11 การประยุกต์ใช้และบทเรียนใหญ่ของคำอุปมานี้ก็คือ **“เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยก ตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”** หลักการที่ลึกซึ้งของคำ กล่าวที่ดูเหมือนขัดแย้งกันในพระคัมภีร์จึงถูกเอ่ยถึงตรงนี้ พระเจ้าทรงอวยพรคนที่ใจถ่อมและ ไม่มีเวลาให้กับพวกคนโอ้อวดหรือเย่อหยิ่ง ดู สุภาษิต 15:33, ยากอบ 4:6, 1 เปโตร 5:5-6 ฯลฯ

ลก 14:12-14 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า **“เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะ เป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อน บ้านที่มั่งมี** เกือบว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน **13** แต่เมื่อท่านทำการ เลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด **14** และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะ ตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

นี่นำไปสู่คำอุปมา/บทเรียนอีกเรื่องที่สัมพันธ์กันในบทนี้ พระเยซูจึงทรงสอนว่า ในการ จัดงานเลี้ยง อย่าเชิญมิตรสหาย ญาติพี่น้องและ โดยเฉพาะเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย พวกเขาสามารถ ตอบแทนน้ำใจได้ แต่พระองค์ทรงสอนว่า “จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด” ขณะที่

คำอุปมา/บทเรียนเป็นชุดๆนี้ดำเนินต่อไป เราจะเห็นว่าพระเยซูทรงใช้ภาพประกอบของการรับประทานอาหารเย็นเพื่อสอนความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเยอะ หลักๆแล้วพระองค์มิได้กำลังสอนว่าผู้คนของพระเจ้าควรเปิดบ้านต้อนรับพวกคนที่ถูกเหยียดขี้ในหมู่ชาวโลก ถึงแม้ว่านั่นอาจเป็นการประยุกต์ใช้แบบรองลงมาก็ตาม (คนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด เป็นตัวแทนของคนที่อยู่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่าทั้งในสมัยนั้นและในปัจจุบัน) อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณที่สำคัญกว่าก็คือ การนำอาหารคือ ข่าวประเสริฐไปยังผู้คนที่อยู่ในชนชั้นทางสังคมที่ต่ำกว่า พวกคนที่ร่ำรวย มีอำนาจ และมีเส้นสายทางสังคมปกติแล้วก็ไม่สนใจข่าวประเสริฐ แต่บ่อยครั้งบรรดาคคนยากจนจะสนใจ

ผลลัพธ์ก็คือว่า “และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน” คนเหล่านี้ไม่มีปัญญาตอบแทนได้ แต่พระเจ้าจะทรงอวยพรเราเป็นการตอบแทน นอกจากนี้ พระเจ้าจะไม่เพียงอวยพรเราในชีวิตนี้เท่านั้น แต่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จเพิ่มให้อีก “เมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ในการรับใช้ในปัจจุบัน เรามักถูกลองใจให้พยายามนำวิญญาณพวกคนรวย โดยรู้ว่าสิบชักหนึ่งของพวกเขาจะเป็นเงินถวายก้อนโตในวันอาทิตย์ พระเยซูทรงแนะนำให้ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม ที่น่าสนใจก็คือคำว่า “การเป็นขึ้นมาจากตายของคนชอบธรรม” วลีนี้ไม่ปรากฏที่อื่นเลยในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม มันน่าจะหมายถึงการพิพากษาเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับการเป็นขึ้นมาจากตายครั้งแรก สำหรับคริสตจักร นั่นคือ บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ สำหรับชนชาติอิสราเอลที่กลับใจเชื่อ การพิพากษาของพวกเขาจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา คำอุปมาเรื่องต่อไปสื่อความหมายต่อเนื่องจากคำอุปมา/บทเรียนเหล่านี้

ลก 14:15-16 ฝ่ายคนหนึ่งเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า "ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้านั้นเป็นสุข" 16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก

ขณะที่พระเยซูทรงประทับนั่งที่โต๊ะพร้อมกับพวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายที่มารวมตัวกัน สิ่งทีคนหนึ่งทูลต่อพระองค์ก็กระตุ้นให้เกิดคำอุปมาอีกเรื่องที่ทำให้เราเห็นอะไรหลายอย่าง มันเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับงานเลี้ยงเช่นกัน แยกคนหนึ่งซึ่งอาจอยากแสดงความน่าเลื่อมใสแบบหลอกล้อและอาจพุดขึ้นมาเพื่อจะเป็นจุดสนใจด้วย จึงออกความเห็นว่ “ผู้ที่จะรับประทานอาหาร

ในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข” พระเยซูทรงตอบกลับไปโดยการเล่าเรื่องๆหนึ่งซึ่งมีเนื้อหา
ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก” คำที่แปลว่า **เชิญ** (คาและโอ)
มีความหมายตรงตัวว่า 'เรียก' หรือ 'เชิญ' คนมากมาย จุดสนใจของคำอุปมาต่อไปนี้เปลี่ยนจาก
ความโง่เขลาของหลายๆคน (ความเย่อหยิ่งในชีวิต) ไปเป็นความโง่เขลาของคนทั้งชาติบ้าง (การ
ที่ชนชาติอิสราเอลเพิกเฉยต่อคำเชิญของพระคริสต์) ถึงแม้มีการประยุกต์ใช้กับการประกาศข่าว
ประเสริฐในระดับบุคคลอย่างแน่นอน แต่การประยุกต์ใช้โดยตรงก็คือ กับชนชาติอิสราเอลและ
การที่พวกเขาเพิกเฉยต่อข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระกรุณาคุณของพระเจ้าที่ทรงมีแก่พวกเขา คือ
ความรอด

ลก 14:17-20 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับ
เชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะถึงสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’ 18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพา
กันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’
19 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัววันนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ 20 อีก
คนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’

ให้เราสังเกตภาพรวมของคำอุปมาเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำอุปมาอุปไมยเพื่อแสดงถึง
คำเชื้อเชิญอันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อชนชาติอิสราเอลในการเลี้ยงแห่งความ
รอดและการต้อนรับพระมหากษัตริย์ของพวกเขา เมื่อวกกลับมาที่คำอุปมาเรื่องนี้เอง เราต้องไม่
ลืมว่าคำเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงนี้ได้ถูกส่งไปแล้ว จากนั้นเจ้าภาพของงานเลี้ยงนี้ก็ส่งผู้รับใช้ของ
เขาไปเตือนความจำพวกเขาเป็นรายบุคคลว่าถึงเวลาแล้ว “เชิญมาเถิด เพราะถึงสารพัดเตรียมไว้
พร้อมแล้ว” ผู้รับใช้คนนี้อาจหมายถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา หรือมันอาจหมายถึงพระเยซูเอง
เลยก็ได้

แขกที่ได้รับเชิญต่างก็ปฏิเสธคำเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงนี้โดยยกข้ออ้างต่างๆนานา “คน
แรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ เมื่อเราขู่อ้างนี้
ดีๆเราก็จะเห็นว่ามันเป็นเพียงเหตุผลที่เต็มไปด้วยคำโกหก ไม่มีใครไม่ว่าจะในสมัยนั้นหรือตอน
นี้ที่ลงทุนในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่ไปดูมันเสียก่อน ข้ออ้างที่ปิดบังทัศนคติที่แท้จริงจึงไม่มี

เหตุผลเลยจนเหมือนกับเป็นการดูถูกเลยด้วยซ้ำ ความจริงที่เรียบง่ายก็คือว่า ผู้ที่ได้รับเชิญคนนี้ ไม่อยากเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับเจ้าภาพใจดีที่เชิญเขา

แขกรับเชิญคนที่สองก็ยกข้ออ้างที่ว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ” ภาพเปรียบในปัจจุบันก็คงเป็น ‘ข้าพเจ้าซื้อรถมือสองไว้แล้วห้าคัน ข้าพเจ้าต้องไปดูว่ารถพวกนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง’ ไม่มีใครจะทำแบบนั้นในปัจจุบัน และไม่มีใครจะซื้อวัวในสมัยนั้นโดยไม่ตรวจสอบมันให้ดีก่อนอย่างแน่นอน มันเป็นเพียงคำโกหกหน้าด้านๆ ที่ใช้เพื่อข้ออ้าง มันเป็นการหยาบคายอย่างเห็นได้ชัด แกรม โง่อีกต่างหาก นี่เป็นอีกครั้งที่แขกรับเชิญคนนี้ไม่อยากเกี่ยวข้องกับอะไรกับเจ้าภาพผู้ใจดีซึ่งได้เชิญเขาให้มาร่วมงานเลี้ยง โดยที่เขาไม่ต้องเสียอะไรเลย เขาไม่เพียงปฏิเสธเจ้าภาพผู้นี้เท่านั้น แต่เขายังปฏิเสธอาหารฟรีของตนด้วย

แขกรับเชิญคนที่สามอ้างว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้” บางคนอ้างว่าคนนี้เป็นคนเดียวที่พูดความจริง กระนั้น มีเจ้าสาวหมาดๆ ที่ไหนไม่อยากเป็นแขกรับเชิญในงานเลี้ยงของเจ้าภาพที่มีแต่คนรู้จักไม่ว่ามันจะเสียตังค์หรือไม่เสียตังค์ก็ตาม ข้ออ้างนี้จึงเป็นข้ออ้างที่ไม่ได้เรื่องแถมไม่จริงใจด้วย เหตุผลที่แท้จริงก็คือว่า แขกรับเชิญผู้นี้ไม่อยากเกี่ยวข้องกับอะไรกับเจ้าภาพคนนั้น

การประยุกต์ใช้โดยตรงก็คือ กับชนชาติอิสราเอลและการที่พวกเขาปฏิเสธข้อเสนอแห่งความรอดอันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้า ที่เยี่ยงไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาปฏิเสธพระองค์ด้วย เราเห็นชัดเจนถึงการประยุกต์ใช้กับผู้คนในปัจจุบันที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐเช่นกัน

ลก 14:21-24 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’ 22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’ 23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม’ 24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ในวัน ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย”

พอผู้รับใช้กลับมารายงานให้นายทราบ เจ้าภาพผู้นี้ก็ตั้งผู้รับใช้ของเขาว่า “จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พวกคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” ผู้รับใช้คนนั้นก็กลับมาและกล่าวว่าเขาได้ทำตามนั้นแล้ว “และยังมีที่ว่างอยู่” ดังนั้น เจ้านายผู้นี้จึงกล่าวว่า “จงออกไปตามทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งรีบเข้าให้เข้ามาเพื่อเรื่อของเราจะเต็ม” เช่นเดียวกับในคำอุปมาก่อนหน้า พวกคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดคือพวกคนที่ไม่มียืนในสังคมสมัยนั้น ภาพรวมก็คือ เมื่อคำเชิญถูกปฏิเสธโดยผู้รับพวกแรก มันก็จะถูกส่งไปยังคนเหล่านั้นที่ถูกมองว่าด้อยกว่า การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนก็คือว่า เมื่อผู้คนปฏิเสธคำเชิญแห่งพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงหัน ไปเสียจากชนชาติอิสราเอล ไปยังคนต่างชาติ คริสตจักรคนต่างชาติจึงถูกสื่อตรงนี้แบบล่วงหน้า พระเยซูตรัสอย่างเป็นทางการว่า “ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย”

คำเชิญให้มาหาพระคริสต์จะเปลี่ยนจากพวกยิวเป็นคนต่างชาติในไม่ช้า ยิวเหล่านั้นที่ได้เห็นการรับใช้ของพระคริสต์กับตาและปฏิเสธพระองค์จะพินาศ ขณะที่พวกคนต่างชาติที่ด้อยกว่าจะรื่นเริงในงานเลี้ยงแห่งความรอด นั่นคือการประยุกต์ใช้หลักของคำอุปมา (เหล่า) นี้ อย่างไรก็ตาม มีการประยุกต์ใช้แบบรองลงมาด้วย คือ การที่ผู้คนจนถึงทุกวันนี้ยกข้ออ้างต่างๆ และปฏิเสธข่าวประเสริฐ บางคนก็ถึงขนาดประยุกต์ใช้หลักการที่สื่อเป็นนัยเหล่านี้กับความพยายามในการประกาศต่างๆ เช่น พันธกิจจรดบัส เป็นต้น (ซึ่งก็ไม่ผิด) ความเหมือนและการประยุกต์ใช้เหล่านี้จึงปรากฏชัดเจนเหลือเกิน

ลก 14:25-27 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลือวหลังตรัสกับเขาว่า 26 "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้"

หลังจากเสด็จออกมาจากการรับประทานอาหารเย็นมือนั้นพร้อมกับคำสอนที่ทิ่มแทงใจแล้ว พระเยซูก็ทรงหัน ไปยังฝูงชนที่ติดตามพระองค์มาและสอนบทเรียนหนึ่งซึ่งเป็นปริศนามากที่สุด พระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” ข้อความส่วนหลังนี้หมายถึงครอบครัว

ของคนๆ นั้นและตัวเองด้วยอย่างชัดเจน คุณเจที่ช่วยให้เข้าใจคำตรัสที่เป็นปริศยานี้ถูกพบใน คำว่า ชัง คำที่แปลเช่นนั้น (มิสะ โอ) เป็นคำที่ทั้งกว้างและยืดหยุ่น มันสื่อความหมายหลาย ประการไล่ตั้งแต่ (1) การเกลียดชังผู้อื่นอย่างขมขื่น (ความหมายทั่วไป) ไปจนถึง (2) การรังเกียจ คนอื่น (หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง) ไปจนถึง (3) การชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (หรือคนใดคนหนึ่ง) มากกว่าอีก สิ่งหรืออีกคน อันหลังสุดนี่คือความหมายที่เหมาะสมสำหรับตรงนี้

นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า หากเราไม่เต็มใจเลือกพระองค์มากกว่าครอบครัวของเรา และตัว เราเองด้วย เราก็จะไม่มีวันเป็นสาวกได้เลย (เราควรหมายเหตุไว้ว่า มีความแตกต่างกันระหว่าง การเป็นผู้เชื่อกับการเป็นสาวก สาวกทุกคนเป็นผู้เชื่อ แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนเป็นสาวก) ผู้รับใช้ พระเยซูคริสต์จำนวนมากต้องเลือกการปรนนิบัติพระองค์ให้มีความสำคัญยิ่งกว่าครอบครัว ยก ตัวอย่างเช่น มิชชันนารีส่วนใหญ่ต้องละครอบครัวไว้ชั่วคราวเพื่อเดินทางไปยังแดนไกลและใช้ ชีวิตในมาตรฐานที่ต่ำกว่าที่พวกเขาเคยมีตอนอยู่ที่บ้าน ดังนั้นมันก็เท่ากับพวกเขาซึ่งสายสัมพันธ์ กับครอบครัวและตัวเองด้วยเพื่อกลายเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์

พระเยซูทรงกล่าวในอีกแบบในข้อต่อไป (27) “ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรา มา ผู้ นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” ความหมายตรงนี้ก็สอดคล้องและขยายความประเด็นก่อนหน้า (การชังครอบครัว ฯลฯ) การแบกกางเขนของตนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง (1) ความยุ่งยาก ปัญหา ความทุกข์ การข่มเหง และความอับอาย แน่นอนที่มันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง (2) การ ตรีงกางเขน ถึงแม้ไม่ใช่วิถีปฏิบัติของยิว แต่พวกยิวก็ทราบดีว่าพวกโรมมักบังคับให้นักโทษที่จะ ถูกตรีงกางเขนแบกกางเขนของตัวเองไปยังสถานที่ตรีงกางเขน (เหมือนกับที่พระเยซูทรง กระทำ) ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูทรงยกเป็นภาพประกอบก็คือว่า การเป็นสาวกและการ รับใช้พระองค์ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับการติดตามพระองค์ไปเท่านั้น (เหมือนกับที่ฝูงชนที่มากับ พระองค์กำลังทำอยู่ในขณะนั้น) แต่เกี่ยวข้องกับการเสียสละ ความยุ่งยาก การถูกข่มเหง และอาจ หมายถึงความตายด้วย การปรนนิบัติพระองค์ในฐานะเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อ นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มันเป็นเรื่องจริงในตอนนั้นและในปัจจุบันด้วย

ลก 14:28-30 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ 29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา 30 ว่า 'คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้'

คำอุปมาเรื่องต่อไปให้ภาพประกอบของสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสสอนไป สรุปแล้วก็คือ พระเยซูทรงสอนว่า 'หากท่านต้องการที่จะเป็นสาวก ท่านก็ควรนั่งลงและคิดต้นทุนก่อน' คำอุปมาแรกที่สอนเรื่องนี้ก็ใช้ภาพประกอบของโครงการก่อสร้าง โดยในกรณีนี้คือ การสร้างป้อม โครงการก่อสร้างใดๆก็ตามต้องมีการวางแผนและคิดล่วงหน้าเพื่อที่จะทำให้มันเสร็จสมบูรณ์ได้อย่างเหมาะสม ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระเยซูทรงสอนในบริบทนี้ก็คือ การคิดว่าเราต้องแลกด้วยอะไรบ้างเพื่อที่จะเป็นสาวก/ผู้รับใช้ของพระองค์

ลก 14:31-33 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ 32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน 33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

ในบริบทเดียวกันนี้ พระเยซูทรงสอนคำอุปมาอีกเรื่องทีคล้ายๆกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องของกษัตริย์องค์หนึ่งที่วางแผนจะไปทำสงคราม บทเรียนนี้ก็ชัดเจน เขาต้องคิดก่อนว่าทรัพยากรทางทหารของตนนั้นเพียงพอที่จะมีชัยในการสู้รบนี้ได้ไหม มิฉะนั้น เขาก็ควรขอเป็นไมตรีกันดีกว่า นี่ก็เช่นกันที่เป็นเรื่องของการคิดให้ดีว่าการเป็นสาวกนั้นต้องแลกด้วยอะไรบ้าง หากเราไม่ยอมเสียสละทุกสิ่งที่เรามีเพราะเห็นแก่พระองค์ เราก็ไม่เหมาะที่จะเป็นสาวก (ถึงแม้มิได้ระบุไว้ตรงนี้ แต่มันก็สื่อชัดเจนที่อื่นว่าบำเหน็จของการเป็นสาวกนั้นไม่มีในตอนนี้ แต่ในการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรม เมื่อถึงตอนนั้น จะมีบำเหน็จใหญ่ยิ่ง การจัดการชีวิตของตัวเองจนถึงขนาดเสียครอบครัว ทรัพย์สินของ และแม้กระทั่งชีวิตของตัวเองเป็นสิ่งที่ทำได้ด้วยความเชื่อ โดยมองเห็นพระสัญญาแต่ไกล)

ลก 14:34-35 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีก
อย่างไรได้ 35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสีย
เท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด"

พระเยซูตรัสปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยคำอุปมาอีกเรื่องที่คุณเหมือนเป็นปริศนา เกลือไม่
เพียงถูกใช้ปรุงรสอาหารเท่านั้น แต่ยังใช้ถนอมอาหารด้วย มันเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อเกลือสูญเสีย
ความสามารถในการปรุงรสหรือถนอมอาหารไป มันก็ไม่มีค่ามากแล้ว กองมูลสัตว์เป็นที่ๆไว้
กองขยะมูลฝอยและน้ำทิ้งจากเมือง

คุณเจที่ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงต้องการสอนจึงอยู่ในบริบทของมันอีกครั้ง คำ
อุปมาเรื่องก่อนๆและคำเตือนสติพูดถึงเรื่องการเป็นสาวก นั่นคือ คุณสมบัติต่างๆ ปัญหา การเตรียม
พร้อม และการทำให้สำเร็จ การที่คนๆหนึ่งสัญญาว่าจะเป็นสาวกจากนั้นก็ล้มเลิกเสียหรือไม่ก็
ทอดทิ้งจึงเหมือนกับเกลือที่สูญเสียรสชาติของมันไป มันก็ไม่ดีเท่าไรแล้ว บทเรียนสำคัญของ
สิบเอ็ดข้อสุดท้ายนี้จึงเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่สำคัญของการเป็นสาวก (ผู้รับใช้) ที่แท้จริงของ
พระเยซูคริสต์ มันไม่ใช่สิ่งที่เราจะรับเอาแบบเล่นๆ มีหลายสิ่งที่ต้องแลก ต้องมีการคิดวางแผน
ล่วงหน้าและการเตรียมการ การเลิกเสียหลังจากได้เริ่มแล้วก็มีความขายน้

*****

ภาพรวมของลูกา 15: คุณเหมือนว่าลูกา 15 จะเป็นเนื้อหาต่อเนื่องของการเผชิญหน้า
ระหว่างพระเยซูกับพวกฟาริสีในบทที่แล้ว หลังจากถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องที่พระองค์ทรงมี
ปฏิสัมพันธ์กับพวกคนบาป พระเยซูจึงตรัสตอบกลับไปด้วยคำอุปมาสามเรื่องซึ่งเป็นที่รู้จักกัน
ดี: คำอุปมาเรื่องแกะหลงหาย คำอุปมาเรื่องเหรียญเงินหาย และคำอุปมาเรื่องบุตรหลงหาย ทั้ง
สามเรื่องเสนอประเด็นเดียว มีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ คำ
อุปมาสามเรื่องนี้ถูกเปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนกับ คนเลี้ยงแกะ แม่บ้าน และบิดา หรือเหมือนกับแกะ
สมบัติ และบุตรผู้เป็นที่รัก ตัวเลขนั้นไล่จากหนึ่งในร้อย ไปยังหนึ่งในสิบ ไปยังหนึ่งในสอง บท
เรียนสำคัญก็คือว่ามีความชื่นชมยินดีที่คนบาปคนหนึ่งได้กลับใจเสียใหม่ มีการพูดถึงชนชาติ
อิสราเอลแบบอุปมาอุปไมยด้วยของการที่พวกเขาปฏิเสธคริสตจักรคนต่างชาติที่จะมาเพราะการ
คิดว่าตนชอบธรรม

ลก 15:1-2 **ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์**

2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์บ่นว่า "คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา"

บทนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า *ครั้งนั้น* ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องจากบทที่แล้ว ในบทที่แล้วพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคดและพระองค์ทรงตั้งคุณสมบัติต่างๆ สำหรับการเป็นสาวก เห็นได้ชัดว่าหลังจากนั้นไม่นาน “บรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์”

คนเก็บภาษีเป็นพนักงานรับจ้างของรัฐบาลโรมซึ่งมีหน้าที่เก็บภาษีในนามของโรม ในบริบทนี้ พวกเขาเป็นยิวที่ร่วมมือกับชาวโรมซึ่งเป็นที่เกลียดชัง พวกเขาจึงแสดงการสวมมิกัดต่อพวกโรม นอกจากนี้ พวกเขายังขึ้นชื่อในเรื่องความหน้าเลือด ความโลภและความขี้โกงด้วย พวกเขาจึงเป็นที่เกลียดชังในหมู่พี่น้องชาวยิวด้วยกัน และพวกฟาริสีที่โหดก็มองพวกเขาว่าไม่ต่างจากคนบาปทั่วไป ดังนั้นคนที่รวมตัวกันมาฟังพระเยซูในวันนั้นจึงเป็นพวกคนเก็บภาษีซึ่งเป็นที่เกลียดชังและคนอื่นๆที่ใช้ชีวิตในความบาปของตนอย่างเปิดเผย

พอเห็นว่าคนที่มาฟังพระเยซูเป็นคนพวกใด “ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์บ่นว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา” คำพูดนี้ไม่เพียงแสดงถึงการแบ่งชนชั้นวรรณะทางสังคมเท่านั้น แต่ยังสื่อถึงทัศนคติที่ว่าพระเยซูทรงดึงดูดได้แต่พวกคนชั้นต่ำของสังคม นั่นคือพวกคนบาปและพวกคนที่สังคมไม่ต้องการ แม้ว่านี่เป็นคำพูดวิพากษ์วิจารณ์คนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงดึงดูด แต่มันก็สื่อถึงคำวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูเองด้วย พระองค์ทรงคบหาพวกคนบาป คำที่แปลว่า *บ่น* (*ไคออกกูด โซ*) มีความหมายว่ากระซิบกระซาบระหว่างกัน โดยอาจมีการป้อนปากด้วย

ด้วยทรงทราบว่าพวกเขากำลังพูดอะไรกันและจิตใจที่ชอบจับผิดของพวกเขา พระเยซูจึงทรงตอบกลับไปด้วยคำอุปมาเรียงกันสามเรื่อง โดยทุกเรื่องสื่อถึงประเด็นเดียวกัน มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจเสียใหม่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าอย่างแท้จริง ดังนั้น พระเยซูจึงไม่ทรงประหวั่นพรั่นพรึงเกี่ยวกับการพยายามนำวิญญาณคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตในความบาปอย่างเปิดเผย

ลก 15:3-6 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า 4 "ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ 5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่ป่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ 6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า 'ยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว'

คำอุปมาเรื่องแรกในสามเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนเลี้ยงแกะคนหนึ่งซึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว เมื่อรู้ว่าแกะตัวหนึ่งหายไป คนเลี้ยงแกะผู้นี้จึงทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้และไปเสาะหาแกะของเขาที่หายไปนั้นจนกระทั่งพบมัน คำอุปมานี้ถูกนำเสนอในรูปแบบคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ โดยถามว่ามีคนเลี้ยงแกะคนใดในพวกเขาที่จะไม่ทำแบบนั้นเหมือนกัน พระเยซูตรัสต่อไปว่า "เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่ป่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์" พอมาถึงบ้านแล้วคนเลี้ยงแกะผู้นี้ก็จะเรียกเพื่อนๆ และเพื่อนบ้านและชวนพวกเขาว่า "ยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว"

น่าสนใจตรงที่ว่า ในการเล่าเรื่องนี้ พระเยซูก็ตรัสเป็นนัยด้วยว่าแม้แต่พวกปฏิบัติที่ชอบจับผิดของพระองค์ก็ยังคงทำแบบนั้นเหมือนกัน เมื่อเราเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้เลี้ยงใหญ่ มันก็ชัดเจนว่าพระองค์เองทรงเสาะแสวงหาแกะตัวเดียวที่หลงหายไป ในฝูงแกะของพระองค์ บทเรียนสำคัญก็คือ ความชื่นชมยินดีในการได้พบและการกลับมาของแกะตัวเดียวที่หลงหายไปนั้น

ลก 15:7 พระเยซูจึงทรงเสนอการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่ เราเห็นชัดเจนถึงพระทัยของพระเจ้าและทัศนคติของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนบาปทั้งหลายที่กลับใจใหม่ คำอุปมานี้เกี่ยวข้องกับตอนต้นของบทนี้และคำวิพากษ์วิจารณ์ที่พระเยซูทรงได้รับเพราะพระองค์ทรงปรนนิบัติคนบาปทั้งหลายอย่างเห็นได้ชัด มีความปรีดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งเช่นนั้นกลับใจใหม่ แม้ว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับบรรดาคนชอบธรรมโดยทั่วไป (แกะเก้าสิบเก้าตัวนั้น) แต่มีความปรีดี

เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ (อาจมีการประชดประชันพวกฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมซึ่งอยู่ในกลุ่มผู้ฟังพระองค์ด้วย พวกเขาคิดว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องกลับใจใหม่) แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ถูกเอ่ยถึงโดยตรง แต่พูดถึงสวรรค์โดยทั่วไป แต่ก็ดูเหมือนจะสื่อชัดเจนว่าพระเจ้าเองก็ทรงชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปทั้งหลายกลับใจใหม่

คำที่แปลว่า **กลับใจใหม่** (*เมตาโนเออะ โอ*) มีความหมายตรงตัวว่า การเปลี่ยนความคิดของตัวเอง ในบริบทเกี่ยวกับความบาป มันมีความหมายว่าการเปลี่ยนความคิดในเรื่องการเกลียดชังความบาปของตน มันสื่อถึงการหันเสียจากความบาปนั้น ความหมายที่ใหญ่กว่าก็คือ การหันเสียจากบาปเพื่อเข้าหาพระเจ้า ได้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในใจมนุษย์ใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

ลก 15:8-9 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’

พระเยซูจึงเริ่มตรัสคำอุปมาเรื่องที่สองที่มีการประยุกต์ใช้แบบเดียวกันและอยู่ในบริบทเดียวกันด้วย คำอุปมานี้ถูกนำเสนอในรูปแบบคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบอีกแล้ว โดยสื่อว่าพวกผู้ฟังพระองค์ก็คงทำแบบเดียวกัน พระเยซูจึงทรงเล่าเรื่องหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ

คำที่แปลว่า “เหรียญเงิน” (*ดราคเม*) หมายถึงเหรียญเงินของกรีกซึ่งคล้ายกับเหรียญเดนารีอันของโรม ซึ่งปกติแล้วในพระคัมภีร์ใหม่เรียกว่าเหรียญเงิน ไม่ว่าจะในกรณีใด เงินจำนวนนี้ก็มีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวันในสมัยนั้น ดังนั้น เหรียญดราคมาสิบเหรียญจึงเป็นเงินจำนวนมากที่ผู้หญิงคนนี้เก็บหอมรอมริบมาได้ พระเยซูทรงบรรยายต่อไปว่าเมื่อเหรียญเงินเหรียญหนึ่งหายไป หญิงคนนี้ก็กวาดเรือนค้นหาจนกระทั่งนางพบมัน โดยนางถึงกับจุดเทียนเพื่อช่วยให้ตัวเองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

พอเจอเหรียญที่หายไปนั้นแล้ว หญิงคนนี้ก็เรียกเพื่อนๆ และเพื่อนบ้าน (เหมือนในคำอุปมาเรื่องที่แล้ว) และชวนคนเหล่านั้นมา “จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญ

เงินที่หายไปนั่นแล้ว” อีกครั้งที่ในการนำเสนอคำอุปมาเรื่องนี้ในรูปแบบของคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ พระเยซูจึงทรงสื่อว่าแม้แต่พวกคนที่วิจารณ์พระองค์ก็คงทำแบบเดียวกัน

ลก 15:10   ในรูปแบบที่ค่อนข้างคล้ายกับคำอุปมาเรื่องก่อนหน้า พระเยซูตรัสต่อไปว่า **เช่นนั้นแหละ เรบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”** อีกครั้งที่การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนคือ การที่มีความปรีดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ พระเยซูตรัสว่าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าเองก็มีความปรีดีเนื่องในโอกาสนี้ เหมือนที่คำอุปมานี้บรรยายว่าพวกญาติสนิทมิตรสหายของผู้หญิงคนนี้ได้รับเชิญให้มาร่วมยินดีด้วย พวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าย่อมเป็นผู้ที่สนิทสนมกับพระองค์เช่นกัน พวกเขาที่ชื่นชมยินดีร่วมไปกับพระองค์ด้วยเมื่อคนบาปแม้เพียงคนเดียวกลับใจใหม่ นี่เป็นอีกครั้งที่การประยุกต์ใช้คำอุปมาเรื่องนี้ก็คือ การยกเหตุผลสนับสนุนการรับใช้ของพระเยซูที่มีต่อพวกคนบาปซึ่งเป็นเรื่องที่พระองค์ทรงถูกวิพากษ์วิจารณ์

ลก 15:11   **พระองค์ตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน พระเยซูจึงทรงเริ่มนำ**เสนอคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของพระองค์ นั่นคือ เรื่องบุตรน้อยหลงหาย เราควรหมายเหตุไว้ว่าลำดับตัวเลขไล่มาตั้งแต่หนึ่งในร้อย มาหนึ่งในสิบ จนมาถึงหนึ่งในสอง นอกจากนี้บริบทซึ่งเกี่ยวข้องกับพวกฟาริสีที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์การรับใช้ของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนบาปก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม มีคนประยุกต์ใช้คำอุปมาที่เราคุ้นเคยนี้หลากหลายรูปแบบมาตลอดหลายปี อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้แบบหนึ่งซึ่งมีแฝงอยู่ก็มักถูกมองข้าม อีกครั้งที่บริบทเรื่องคนบาปช่วยให้เราเข้าใจ ตลอดหลายยุคหลายสมัยจริงๆแล้วมีคนเพียงสองสาย (นั่นคือ บุตรสองแบบ) ตั้งแต่สมัยปฐมกาลเป็นต้นมามีเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า โดยเริ่มตั้งแต่อาเบล และในสมัยพระเยซูก็คือพวกยิว ในทางกลับกัน สายที่ไม่ดำเนินตามทางของพระเจ้า คือ ตั้งแต่คาอินไล่มาจนถึงฮามและนิมโรด ได้ก่อให้เกิดชนต่างชาติที่ไม่ดำเนินตามทางของพระเจ้า

คำอุปมานี้อาจกำลังพูดถึงในเชิงอุปมาอุปไมยว่า อีกไม่นานคนต่างชาติจำนวนมากจะกลับใจและหันมาหาพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ในคริสตจักรที่จะมานั้น พวกยิวที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมซึ่งมีพวกฟาริสีเป็นแบบอย่างก็จะเดือดดาลเหมือนกับบุตรคนโตในคำอุปมาที่ตามมา การประยุกต์ใช้ที่สื่อออกมาก็คือว่า จะมีความปรีดีในสวรรค์เมื่อคนบาปที่เป็นคนต่าง

ชาติหันมาหาพระเจ้าโดยทางพระคริสต์ แม้ว่าพวกยิวที่เป็นเหมือนคนฟาริสีจะวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องนั้นดังที่ระบุไว้ในหนังสือกิจการ แต่พระเจ้าพระบิดาก็ทรงชื่นชมยินดี

ลก 15:12-16 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของท่าน' บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง 13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง 14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา 16 เขาใคร่จะได้อ้อมท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน

คำอุปมานี้เป็นเรื่องที่เราคุ้นเคยดี บิดาผู้มีปัญญาและมีความอดทนผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บุตรคนเล็กพอถึงอายุที่ตัดสินใจได้ก็ขอมรดกของตนเดี๋ยวนั้นเลย แน่แน่นอนที่ด้วยความลังเลและเศร้าใจ บิดาผู้นี้ได้แบ่งมรดกให้แก่บุตรทั้งสองคนตามสัดส่วนที่พวกเขาควรได้รับ แม้ไม่มีระบุไว้ แต่บุตรคนโตก็ยังอยู่ที่บ้านภายใต้สิทธิอำนาจของบิดาของตนและปรนนิบัติเขาที่นั่น

ขณะเดียวกัน บุตรคนเล็กก็เดินทางไปยังเมืองไกล “และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง” คำที่แปลว่า เป็นนักเลง (ฮาโซทอส) มีความหมายว่า การใช้ชีวิตในทางเสเพลและผิดศีลธรรม ข้อ 30 บ่งบอกว่าเขาได้ผลาญทรัพย์ของตนไปกับบรรดาหญิงแพศยา ไม่ว่าเขาจะจ่ายเงินให้แก่พวกหญิงโสเภณีหรือแค่กินดื่มกับพวกผู้หญิงที่รักสนุก แต่บุตรคนเล็กผู้นี้ก็ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ เอเฟซัส 4:19 บ่งบอกว่านี่เป็นลักษณะเฉพาะของพวกคนต่างชาติที่ไม่รอดซึ่งมีอยู่ทั่วโลก

ขณะเดียวกัน หลังจากผลาญทรัพย์ของตนไปหมดแล้ว การกันดารอาหารก็เกิดขึ้นในแผ่นดินนั้นที่เขาอาศัยอยู่ เขาเผชิญกับความยากลำบากและอยู่ๆชายหนุ่มที่คือรั้นคนนี้ก็พบว่าตัวเองตกอยู่ในสภาพอับจนถึงขีดสุด บรรดาเพื่อนสาวรักสนุกของเขาต่างพากันหมดความสนใจในตัวเขาเมื่อเงินเขาหมด ด้วยความอับจนหนทาง ชายหนุ่มหวัชบดคนนี้ก็หางานได้จากนายชาวต่างชาติคนหนึ่งซึ่งให้เขาทำหน้าที่ให้อาหารสุกร (พวกคนที่ฟังพระเยซูคือ พวกยิวและพวกฟาริสี การให้อาหารสุกรก็น่าจะเป็นเรื่องน่ารังเกียจในสายตาของพวกเขาเป็นพิเศษ) อย่างไรก็ตาม เขา

ก็เริ่มหิวเสียนจนเขาอยากรับประทานอาหารหยาบๆที่พวกสุกรกิน ไม่มีใครสนใจ (เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกยิวสมัยนั้นมองคนต่างชาตินี้ว่าเป็นเหมือนสุกร)

ลก 15:17-19 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียนเพราะอดอาหาร 18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อหน้าท่านด้วย 19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด"'

ดังที่เหตุการณ์ด้านบนเผยให้เห็น ชายหนุ่มที่เป็นคนบาปคนหนึ่งในยามที่อัปจนหนทาง เพราะความบาปก็ “รู้สำนึกตัว” เขารู้ตัวว่าเขาตกต่ำถึงขนาดไหนและเขาจำได้ว่าพวกผู้รับใช้ของบิดาเขาที่เขาเคยไม่เห็นค่ามีอาหารเหลือรับประทาน เขาเรียนรู้อย่างเจ็บแสบว่าทางของผู้ละเมิดนั้นยากลำบาก การเปลี่ยนใจอย่างสิ้นเชิงได้เกิดขึ้น เขาตั้งใจว่าจะกลับไปหาบิดาของตน และรับสารภาพความบาปของตน เช่นเดียวกับดาวิดในสมัยโบราณ เขารู้ว่าความบาปของตนไม่ได้ผิดต่อบิดาของตนเท่านั้นแต่ผิดต่อพระเจ้าเองด้วย ดังนั้น ในการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เขาจึงตั้งใจว่าจะกลับไปโดยถ่อมตัวของเขาต่อหน้าบิดาของตน ความตั้งใจของเขาก็คือ เสนอตัวต่อบิดาไม่ใช่ในฐานะบุตรคนหนึ่งอีกต่อไป แต่ในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง

ลก 15:20-24 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา 21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้บาปต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’ 22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื่ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา 23 จงเอาลูกวัวอันพินามาเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด 24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

ดังนั้น ชายหนุ่มมักกบฏที่บาปหนักคนนี้จึง “ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน” บิดาของเขาซึ่งเห็นเขากลับมาขณะที่เขายังอยู่แต่ไกลจึง “มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา” บุตรคนนี้ซึ่งกลับใจใหม่อย่างแท้จริงก็อ่อนนอบน้อมบิดาของตนว่า “ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตา

ของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป” แต่บิดาของเขาก็สั่ง
บรรดาผู้รับใช้ของตนว่า “จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ
กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา” (นี่คือว่าเขากลับบ้านมาเท้าเปล่า และแทบจะไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่
ด้วยซ้ำ) นอกจากนี้ บิดาของเขาก็สั่งให้เอา “ลูกวัวอ้วนพี” มาฆ่าเลี้ยงกัน (เห็นได้ชัดว่าลูกวัว
อ้วนพีถูกเก็บเตรียมพร้อมไว้สำหรับการเฉลิมฉลองใหญ่) บิดาที่มีความชื่นชมยินดีจึงประกาศว่า
“เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก” พวกเขาจึงเริ่ม
เฉลิมฉลองกัน

เห็นได้ชัดว่ามีความสอดคล้องกันกับทั้งคริสตจักรคนต่างชาติที่จะมาและการกลับใจใหม่
ของแต่ละบุคคลด้วย เช่นเดียวกับที่พวกคนต่างชาติได้ตายแล้วต่อพระเจ้า ในพระคริสต์พวกเขา
ก็กลับมามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดาแล้วเช่นกัน เช่นเดียวกัน เมื่อคนหนึ่งคนใดมาถึง
พระคริสต์ เราที่ตายแล้วในการละเมิดและความบาปพระองค์ก็ทรงทำให้มีชีวิตขึ้นใหม่แล้วเช่น
กัน เมื่อก่อนเราตายแล้วต่อพระเจ้า แต่ในพระคริสต์ เราได้ถูกฟื้นฟูให้กลับเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ
ร่วมกับพระเจ้า ดังที่คำอุปมาเรื่องก่อนๆแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน มีความชื่นชมยินดีในสวรรค์
เมื่อพวกเราแต่ละคนกลับใจใหม่มาหาพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงอาจสรุปได้ว่า เมื่อเรานำวิญญาณผู้
อื่นมาถึงพระคริสต์ในยุคนี้ เราก็ทำให้สวรรค์เป็นที่ๆมีความชื่นชมยินดีเรื่อยไป

ลก 15:25-28 ฝ่ายบุตรคนใหญ่ที่นั่นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยิน
เสียงมโหรีและเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 ผู้รับใช้จึงตอบ
เขาว่า “น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดย
สวัสดิภาพ” 28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา

ขณะเดียวกัน บุตรคนโตเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เริ่มโมโห “ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอม
เข้าไป” ในด้านหนึ่ง เห็นได้ชัดว่ามีความไม่เป็นผู้ใหญ่ตามเนื้อหนังและการจึงอน กระนั้นในอีก
ด้านหนึ่ง อาจมีภาพแสดงให้เห็นล่วงหน้าซึ่งพยากรณ์ที่เป็นอุปมาอุปไมยด้วย ชนชาติอิสราเอล
ที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมในไม่ช้าจะไม่ยอมเกี่ยวข้องกับคริสตจักรที่จะเกิดขึ้นและฐานคน
ต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะความแข็งกระด้างฝ่ายวิญญาณและความเดือดดาลของตน
จนถึงทุกวันนี้พวกเขาก็ไม่ยอมเกี่ยวข้องกับคริสตจักร

ลก 15:29-30 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้
ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า
เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า 30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญ
สิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้มาลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'

บุตรคนโตที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคนนี้ ซึ่งเคียดแค้นเพราะความบาปของน้อง จึงบ่นต่อ
บิดาอย่างขมขื่นว่าเขาได้รับใช้บิดามาตลอดหลายปี และเชื่อฟังคำบัญชาของบิดามาตลอด
นอกจากนี้เขายังบ่นอีกว่าบิดาไม่เคยจัดงานเลี้ยงให้เขาเลย เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าบิดายอมฆ่าลูกวัว
อ้วนพีและชื่นชมยินดีได้อย่างไร ในเมื่อน้องชายที่บาปหนาของเขาซึ่งได้ผลาญสมบัติของบิดาไป
กับพวกหญิงแพศยาแล้วกลับมาบ้าน

ลก 15:31-32 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเรา
ก็เป็นของเจ้า 32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็น
ขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก''

บิดาผู้เปี่ยมด้วยความกรุณาจึงอธิบายให้บุตรที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมฟังว่า เขาอยู่กับบิดา
เสมอและทุกอย่างที่เขาทำก็เป็นของบุตร กระนั้นเป็นการสมควร (คือ จำเป็น) ที่บุตรคนโตจะดีใจ
และเปรมปรีดิ์เพราะการกลับใจใหม่ของน้องชายของเขา บุตรคนเล็กเหมือนกับตายแล้วต่อบิดา
ของตน แต่เมื่อกลับใจใหม่ บัดนี้เขาก็มีชีวิตอยู่แล้ว เขาได้หายไปและเมื่อเขากลับมาหาบิดาของ
ตนบัดนี้เขาก็ถูกพบแล้ว

ความคล้ายคลึงกับคำอุปมาเรื่องก่อนๆจึงปรากฏอย่างเห็นได้ชัด ในแต่ละกรณี เมื่อสิ่งที่
หายไปถูกพบ ก็มีความชื่นชมยินดี พระเยซูทรงเริ่มต้นด้วยตัวอย่างที่ชัดเจนมากกว่า นั่นคือ แกะ
ที่หลงหายและเงินที่หายไป พระองค์ทรงปิดท้ายด้วยเรื่องบุตรที่หลงหาย เห็นได้ชัดว่าเรื่องหลัง
นี้ก็คือ คนบาปที่หลงหาย ถึงแม้มิได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเหมือนกับในคำอุปมาสองเรื่องก่อนหน้า
แต่มันก็สื่ออย่างชัดเจนว่ามีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อบุตรน้อยหลงหายคนนี้ได้กลับใจใหม่
และกลับมา

การประยุกต์ใช้ที่สำคัญสองเรื่องจึงปรากฏตรงนี้ (1) ในการเสนอคำอุปมาสามเรื่องนี้
อย่างมีชั้นเชิง พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงชื่นชมยินดีเพราะบรรดาคนบาปที่
กลับใจใหม่ พระองค์จึงทรงตรัสแทงใจคำพวกฟาริสีที่วิพากษ์วิจารณ์พระองค์ที่ทรงรับใช้พวก
คนบาป (2) การประยุกต์ใช้ที่เป็นไปได้ของคำอุปมาทั้งสามเรื่องนี้ ผ่านทางคำอุปมาอุปไมย ก็
แสดงให้เห็นภาพล่องหน้าของชนชาติอิสราเอลที่ชอบธรรมในสายตาตนเอง ซึ่งเหมือนกับบุตร
คนโตที่คิดว่าตัวเองดี และไม่ยอมเกี่ยวข้องกับอะไรกับการกลับใจใหม่ของพวกคนต่างชาติที่บาป
หนาในคริสตจักรที่จะมานั้น

*****

ภาพรวมของลูกา 16: บทเรียนสำคัญสองเรื่องถูกนำเสนอในบทนี้พร้อมกับความเห็น
อื่นๆที่สั้นกว่า บริบทใหญ่ของบทก่อนๆพูดถึงการที่พระเยซูทรงต่อว่าพวกฟาริสีที่ใจแข็ง
กระด้างและหน้าซื่อใจคด รูปแบบนั้นดูเหมือนจะต่อมากในบทนี้ด้วย คำอุปมาเรื่องแรกในบทนี้
พูดถึงคนต้นเรื่อ นอธรรม อีกเรื่องคือ เรื่องของเศรษฐีกับลาซารัส ทั้งสองเรื่องดูเหมือนจะพูดถึง
พวกผู้นำที่โอ้อวดและคิดว่าตัวเองชอบธรรมในสมัยนั้น ระหว่างบทเรียนสองเรื่องนี้และการ
ประยุกต์ใช้ของมัน พระเยซูทรงแทรกคำตรัสสั้นๆเกี่ยวกับการหย่าร้าง

ลก 16:1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้น
เรื่อคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรื่อนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย บทนี้เริ่มต้น
ด้วยคำอุปมาเรื่องหนึ่งซึ่งพระเยซูตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์โดยตรง อย่างไรก็ตาม หลังจาก
ทรงเล่าเรื่องนี้เสร็จแล้ว (ข้อ 14) เห็นได้ชัดว่าพวกฟาริสีก็ได้ยินคำอุปมานี้ด้วย บริบทใหญ่ดู
เหมือนจะปรากฏชัดเจน พระเยซูทรงตั้งใจให้พวกเขาได้ยิน บทก่อนๆได้นำเสนอการที่พระเยซู
ทรงจัดการกับพวกฟาริสี พวกธรรมาจารย์ และพวกนักกฎหมายที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ ใจแข็ง
กระด้าง และคิดว่าตัวเองชอบธรรม นั่นคือพวกชนชั้นสูงของอิสราเอลในสมัยนั้น ดูเหมือนพวก
เขาจะเป็นตัวละครในคำอุปมานี้ด้วย

คำอุปมานี้เริ่มต้นด้วยการที่พระเยซูทรงเล่าเรื่องเกี่ยวกับชายร่ำรวยคนหนึ่งที่มีคนต้น
เรื่อคนหนึ่ง คนต้นเรื่อคือผู้ที่ถูกแต่งตั้งโดยคนอื่นๆหนึ่งให้ดูแลกิจการของตน ปัจจุบันตำแหน่ง
นี้คงเรียกได้ว่าผู้จัดการธุรกิจ ไม่ว่าจะในกรณีใด คนต้นเรื่อคนนี้ก็ถูกกล่าวหาว่าผลาญสมบัติ

นายของตน วลีหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำให้ข้าวของ (ทรัพย์สินของ) กระจุกกระจายไป’
นี้อาจหมายความว่าชายคนนี้ก็กำลังขยับถ่ายทรัพย์สินสมบัตินายของตนเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

ลก 16:2-7 เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับ
เจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้’
3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุด
ดินก็ไม่มีกำลัง จะขอรานก็อายเขา 4 เราารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้น
เรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’ 5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถาม
คนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย’ 6 เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง’ คนต้นเรือน
จึงบอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบลัง’ 7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า
‘ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ’ คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า
‘จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบลัง’

เจ้านายผู้ครองทรัพย์สินเมื่อได้ยินข่าวก็เสียดใจหน้ากับคนต้นเรือนของตนและขอให้เขาส่ง
มอบสมุดบัญชี “เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้” ผู้จัดการที่คดโกงคนนี้เมื่อถูก
ไต่สวนจึงคิดสักครู่ว่าตนควรทำอะไรดี เขาเห็นว่าเขากำลังจะตกงาน เขาไม่พร้อมที่จะทำงานที่
ต้องใช้แรง แถมเขารังเกียจการไปนั่งขอรานด้วย

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงคิดแผนหนึ่งขึ้นมาเพื่อที่เขาจะได้เป็นเพื่อนกับพวกลูกหนี้นายของตน
“คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน” ในแต่ละกรณี เขาถามว่าพวกเขาเป็นหนี้นายของตน
เท่าไร จากนั้นในแต่ละกรณี เขาจึงลดหนี้คนเหล่านั้นเป็นเงินจำนวนมาก

ลก 16:8-9 แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความ
ฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความ
สว่างอีก 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สินมบัติอธรรม เพื่อเมื่อ
ท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์

คำว่า นาย ในที่นี้เป็นคำนำสนใจ นี้ไม่ได้หมายถึงพระเยซู นายในที่นี้คือ เจ้าของเรือนนั้น พอได้ยินว่าคนต้นเรือนของตนได้ทำอะไรลงไป นายผู้นี้ก็ชมเขา มันไม่ใช่เพราะความซื่อตรงของเขา แต่เพราะความเจ้าเล่ห์ของเขา แม้มิได้ระบุไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าคนต้นเรือนคนนี้ตงงานจริงๆ แต่ในการสำแดงความกรุณาต่อพวกลูกหนี้ นายของตน เขาก็ทำให้คนเหล่านั้นซาบซึ้งในบุญคุณและได้กลายเป็นเพื่อนกับคนเหล่านั้น วัตถุประสงค์ท้ายของข้อนี้ “ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก” เป็นสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ เป็นไปได้ที่ว่าคำพูดนี้ถูกเอ่ยโดยเสรษฐีเจ้าของทรัพย์สินผู้นั้น (พระเยซูมิได้ทรงใส่ความเห็นส่วนตัวเข้าไปจนกระทั่งข้อต่อไป) ความหมายก็คือว่า ชาวโลกมักมีเล่ห์เหลี่ยมในการทำสิ่งต่างๆมากกว่าผู้คนของพระเจ้าเยอะ

พระเยซูมิได้ทรงกำลังชมคนต้นเรือนอธรรมผู้นี้อย่างที่ปรากฏในตอนแรก แต่พระองค์กำลังแสดงให้เห็นถึงความคดโกงเป็นปกติในสมัยนั้น ไม่ใช่แค่ในคนต้นเรือนอธรรมคนนี้เท่านั้น แต่ในเสรษฐีคนนี้ด้วย แม้ว่าเสรษฐีคนนี้ถูกคนต้นเรือนของตนลบเหลี่ยม แต่เขาก็ต้องยอมรับว่าคนต้นเรือนผู้นี้เจ้าเล่ห์จริงๆ

คำอุปมานี้มีลักษณะเป็นปริศนาหากเราตีความสิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้เพียงเผินๆ แต่เพราะพวกฟาริสีก็คอยฟังอยู่ พระองค์จึงน่าจะตรัสคำพูดต่อไปนี้ในเชิงประชดประชัน “จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์” อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูกำลังตรัสเป็นนัยว่า พวกฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมเหล่านี้ก็ไม่ต่างอะไรจากเสรษฐีคนนั้น แม้ว่าคนต้นเรือนของเขาปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ซื่อสัตย์ แต่เขาก็ประทับใจกับความมีเล่ห์เหลี่ยมของคนต้นเรือน ซึ่งเปิดเผยให้เห็นว่าตัวเสรษฐีเองก็ไม่ใช่คนซื่อตรงสักเท่าไร นี่สื่อเพิ่มเติมด้วยว่าพวกฟาริสีที่คิดว่าตนชอบธรรมก็ไม่ได้ต่างกัน

ลก 16:10-12 คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า 12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า

พระเยซูจึงทรงเข้าสู่บทเรียนที่สำคัญต่อไป อุปนิสัยนั้นแบ่งแยกกันไม่ได้ “คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย” คนที่สัตย์ซื่อ (และเป็นคนที่ชอบธรรมอย่างแท้จริง) จะเป็นคนสัตย์ซื่อไม่ว่าจะในของเล็กน้อยหรือของมาก นอกจากนี้ บททดสอบว่าคนๆ หนึ่งจะสามารถได้รับความไว้วางใจให้ดูแลเรื่องใหญ่ๆ ได้หรือไม่ก็คือ เขาสัตย์ซื่อในเรื่องเล็กน้อยหรือไม่ ในทางกลับกัน “คนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน” คนที่คดโกง ไม่สัตย์ซื่อ หรือไม่ชอบธรรมในเรื่องเล็กน้อยก็จะทำแบบเดียวกันในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย อุปนิสัยเป็นสิ่งที่แบ่งแยกไม่ได้ ความชอบธรรมก็คือความชอบธรรมไม่ว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ คนเราไม่ใช่เป็นแบบหนึ่งยามอยู่ลำพังและเป็นอีกแบบเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น เขาเป็นอย่างไรที่เขาเป็น ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในปัจจุบันควรนำหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้เช่นกัน ยามลงคะแนน

พระเยซูตรัสต่อไปเพราะเห็นแก่พวกฟาริสีที่คอยฟังอยู่ โดยทรงแสดงการประยุกต์ใช้ที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น “ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า” ในคำอุปมานี้ตลอดทั้งเรื่อง พระเยซูทรงใช้คำที่แปลว่า **ทรัพย์สมบัติ** (*มัม โมนาสา*) มันหมายถึงความมั่งมี ทรัพย์สิน หรือความร่ำรวย หลายครั้งคำๆ นี้ถูกใช้ร่วมกับคำว่า **อธรรม** ถึงแม้ว่าเงินหรือทรัพย์สมบัติไม่ได้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในตัวมันเอง แต่การรักมันก็เป็นสิ่งชั่วร้าย (1 ทิโมธี 6:9-10) เงินเป็นสิ่งกลางๆ ในทางศีลธรรม อย่างไรก็ตาม คนที่โลกมากก็มักเป็นคนอธรรมในการไขว่คว้าหาเงินหรือการจัดการกับมัน ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ไม่สัตย์ซื่อในเรื่องเงินๆ ทองๆ ก็จะไม่สัตย์ซื่อในเรื่องอื่นด้วย พวกฟาริสีที่คดโกงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งก็ไม่ต่างจากคนต้นเรือนอธรรมผู้นั้นหรือนายของเขา ก็ต้องรับความจริงฝ่ายวิญญาณข้อนี้เช่นกัน มันเป็นคำคำหั้นที่แทงใจดำซึ่งพวกเขาก็ไม่ได้พลาดไป ข้อ 14 บันทึกว่าหลังจากนั้นพวกเขาก็ *เยาะเย้ยพระองค์*

หากพวกเขาไม่สัตย์ซื่อในสิ่งต่างๆ ที่เป็นของคนอื่น ใครจะมอบให้พวกเขาดูแลของๆ พวกเขาเองเล่า วลีหลังนี้มีความหมายว่า ‘ของตัวเอง’ ใครจะฝากทรัพย์สินของตัวเองให้ใครบางคน ที่แสดงตัวออกมาว่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์กับทรัพย์สมบัติของอีกคน บทเรียนฝ่ายวิญญาณที่สำคัญก็คือว่า พระเจ้าจะไม่ทรงฝากความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ไว้กับคนเหล่านั้นที่เห็น

ชัดๆแล้วว่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ ความหมายที่สื่อออกมาก็คือว่า ทรรศนะที่แท้จริงนั้นคือ พระ
วณะของพระเจ้า นั่นคือ ข่าวประเสริฐและความจริง จะถูกสงวนไว้จากพวกฟาริสีที่คิดว่าตัว
ชอบธรรมแต่เป็นคนไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ นี่สื่อเพิ่มเติมด้วยว่าในใจพวกเขาๆก็รู้จัก
ความจริงนั้น แต่ก็ปฏิบัติต่อความจริงนั้นอย่างคดโกงโดยการแสดงตัวต่อหน้าผู้คนว่าเป็นฟาริสี
ที่โอ้อวดและคิดว่าตัวชอบธรรม

ลก 16:13 นี่สื่อชัดเจนว่าพวกฟาริสี ถึงแม้ภายนอกจะดูน่าเลื่อมใสและเป็นคนชอบ
ธรรมอย่าง โอ้อวด แต่จริงๆแล้วพวกเขาก็คดโกงในการทำธุรกิจของตน พวกเขาก็ไม่ต่างจากคน
ต้นเรือนอธรรมผู้นั้นหรือนายที่มีเล่ห์เหลี่ยมของเขา ด้วยพื้นหลังดังกล่าว พระเยซูจึงตรัสความ
จริงที่ลึกซึ้งประการหนึ่ง **ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้าง
หนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่าน
จะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้"** ในกรณีนี้ นายที่เราต้องเลือก
ปรนนิบัติคือ เงิน หรือไม่ก็พระเจ้า เราไม่สามารถปรนนิบัติทั้งสองอย่างได้ การไขว่คว้าหา
ทรัพย์สินเงินทองก็คือ การให้มันเป็นนายของตน หากเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็จะไม่มีวันปรนนิบัติ
พระเจ้าเลย ในทางกลับกัน เพื่อที่จะปรนนิบัติพระเจ้า เราต้องเต็มใจที่จะวางการไล่ตามทรัพย์สิน
เงินทองไว้ต่างหาก พระเจ้าอาจทรงอวยพรเราในระหว่างนี้ แต่การไขว่คว้าหาเงินนั้นก็เท่ากับให้มัน
เป็นนายของเรา นี่สื่อชัดเจนว่าฟาริสีหลายคนก็มีความผิดแบบลับๆ โทษฐานไขว่คว้าหาเงินทอง
ขณะที่แสวงหาตัวว่าดำเนินตามทางของพระเจ้าอย่างน่าเลื่อมใส

ลก 16:14-15 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์
15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำที่ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่
พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็น
ที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า

พวกฟาริสีที่ได้ยินคำตรัสของพระเยซูก็ไม่พลาดความหมายที่แฝงอยู่ในสิ่งที่พระเยซูเพิ่ง
ทรงสอนไป พวกเขาจึงเยาะเย้ยพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็คมุกเทริด โซ*) มีความหมายว่า
'เยาะเย้ยโดยการมองแบบเหยียดๆ เย้ยหยัน หรือดูถูก' เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจความหมายของ

เรื่องที่พระเยซูเพิ่งทรงสอนไปและพวกเขาก็เยาะเย้ยมัน พระเยซูตรัสตอบว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีุ่ดเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย” พวกเขาแสดงออกให้เห็นภายนอกว่าเป็นคนชอบธรรม แต่พระเจ้าทรงทราบความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา ถึงแม้พวกเขาเป็นที่นับหน้าถือตาอย่างสูงโดยมนุษย์ แต่พวกเขาก็เป็นที่สะอิดสะเอียนสำหรับพระเจ้า ถึงแม้ภายนอกจะเป็นคนชอบธรรม น่าเลื่อมใส และดำเนินตามทางของพระเจ้า แต่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ก็เป็นคนหน้าซื่อใจคด

ลก 16:16-17 มีพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น 17 ฟ้าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

ในการนำไปสู่ประเด็นต่อไปของพระองค์ พระเยซูก็ตรัสคำพูดหนึ่งที่น่าสนใจ พระองค์ตรัสถึง “พระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์” และการที่พวกมันขยายต่อมาถึงยอห์น วลี “พระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์” ก็เป็นคำย่อที่หมายถึงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ความเห็นของพระเยซูบ่งบอกว่าทั้งสองนี้เป็นสิทธิอำนาจเรื่อยมาจนถึงสมัยของยอห์น (ผู้ให้รับบัพติศมา) “ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น” พระเยซูจึงระบุถึงจุดจบของพระคัมภีร์เดิมพร้อมกับการมาถึงของยอห์นและข้อความของเขาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมานั้น คำที่แปลว่า ชิงกัน (บีฮัดไซ) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมีความหมายว่า ‘การบังคับ’ หรือ ‘ความรุนแรง’ สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสนี้น่าจะหมายถึงการปนกันระหว่างการประชิดประชันและการเสียดสี ความหมายก็คือว่า นับตั้งแต่สมัยของยอห์น คนมากมายกำลังเบียดเสียดและแก่งแย่งกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น นี่เป็นอีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่าพวกผู้ฟังที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์คือ พวกฟาริสี นี่สื่อว่าบางคนเคยได้ยินข้อความที่ยอห์นประกาศแล้วและเชื่อมั่นแบบผิวเผิน อย่างไรก็ตาม แทนที่พวกเขาจะยอมเชื่อฟังความจริงฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ พวกเขากลับพยายามที่จะหาทางเข้าไปในอาณาจักรนั้น โดยพึ่งคุณความดีของตัวเอง

ในบริบทเดียวกันนั้น พระเยซูตรัสความจริงอันยิ่งใหญ่ต่อไปนี้อาจด้วยน้ำเสียงประชดประชัน “ฟ้าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป” จุดหนึ่งคือ

‘เขาสัตว์’ หรือส่วนเล็กๆของตัวอักษรภาษาฮีบรู (คือ พยัญชนะ) มันก็เหมือนกับขีดขวางบนตัวอักษร ‘v’ ในภาษาอังกฤษ ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไปก่อนที่แม่แต่จุดๆหนึ่งของพระวณะของพระเจ้าจะเสียดังนั้นก็ปรากฏชัดเจน พระเยซูตรัสคำพูดคล้ายๆกันนี้ในมัทธิว 5:18 และ 25:35 การประยุกต์ใช้ในบริบทที่ถูกต้องมองข้ามไป นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูกำลังเผชิญหน้ากับพวกผู้ฟังที่ชอบวิจารณ์และคิดว่าตัวชอบธรรมในหมู่พวกฟาริสีที่มารวมตัวกัน นี่สื่อว่าพวกเขาซึ่งฝืนพระราชบัญญัติและหนังสือสาสดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นพระวณะของพระเจ้า กำลังพยายามที่จะเข้าสู่อาณาจักรแห่งพระเจ้าโดยไม่ใช้วิถีตามพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไปก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ความรอดไม่ได้เป็นมาโดยการประพฤติที่ชอบธรรมแบบภายนอก แต่โดยการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงและความเชื่อในการทรงไถ่ของพระเจ้า (นี่สื่ออีกครั้งถึงการคล้อยตามคำของพระคัมภีร์เช่นกัน)

ลก 16:18 เห็นได้ชัดว่าเนื้อหาตรงนี้เป็นเรื่องของการหย่าร้าง ดูเหมือนว่ามันถูกแทรกตรงกลางระหว่างบทเรียนที่สำคัญสองเรื่องซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกี่ยวข้องกับการหย่าร้าง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเราระลึกว่าบริบทเป็นตัวตีความพระคัมภีร์ที่สำคัญที่สุด คุณเจที่ช่วยให้เราเข้าใจเรื่องนี้จึงอยู่ในบริบท เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสกับพวกฟาริสีที่ใจแข็งกระด้างสิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัสต่อไปก็ไม่ใช่คำสอนที่ครอบคลุมเรื่องการแต่งงาน การหย่าร้าง หรือการแต่งงานใหม่แต่อย่างใด แต่พระเยซูน่าจะกำลังตำหนิพวกฟาริสีด้วยเรื่องความบาปอีกประการในชีวิตของพวกเขา ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่มันก็สื่อชัดเจนว่าพวกเขาหลายคนมีความผิดในเรื่องที่พระเยซูกำลังจะตรัสถึงต่อไป นั่นคือ การหย่าร้าง

ด้วยพื้นหลังดังกล่าว พระเยซูจึงตรัสว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่นี้ไม่ใช่บทเรียนที่ครอบคลุมเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ด้วยทรงพยายามที่จะพ้องใจกับผู้ฟังที่ชั่วช้าของพระองค์ (พวกฟาริสี) พระเยซูจึงต่อย้ำประเด็นเรื่องพระประสงค์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าในเรื่องนี้ (ดูความเห็นเกี่ยวกับ มัทธิว 19:5-9 และพระราชบัญญัติ 24:1-2 เกี่ยวกับพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระเจ้าในเรื่องนี้) เมื่อพิจารณาทุกสิ่งแล้ว การที่ใครสักคนจะหย่าคู่สมรสของตนตามอำเภอใจและไปแต่งงานกับแฟนของตนก็เป็นการผิดประเวณี

นอกจากนี้ การที่ผู้หญิงสักคนที่มีความคิดในเรื่องนอกใจสามีและหย่าร้างเขา จากนั้นก็แต่งงานใหม่กับแฟนของเธอก็เท่ากับการเป็นผิดประเวณีต่อไป ในมัทธิว 19:5-9 พระเยซูก็ทรงให้ข้อยกเว้นไว้ด้วยสำหรับฝ่ายที่ไม่ผิดเหมือนกับที่พระวิญญูณบรสิทุธิ์ได้ทรงกระทำในพระราชบัญญัติ 24:1-2 การที่คนที่หย่าร้างมาจะแต่งงานใหม่ไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย แต่มันเป็นสิ่งที่กระทำได้ภายใต้ข้อยกเว้นที่เข้มงวดมากๆตามที่มีบรรยายไว้

บทเรียนที่สำคัญกว่าในบริบทก็คือว่า พวกฟาริสีหลายคนมีความคิดในเรื่องผิดประเวณี เช่นนั้นในชีวิตส่วนตัวของตน ถึงแม้จะแสร้งว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม แต่พวกเขาก็ไม่เพียงมีความคิดในเรื่องการคดโกงในการทำธุรกิจของตนดังที่ระบุไว้ในตอนต้นของบทนี้เท่านั้น แต่พวกเขายังมีความคิดในเรื่องความอธรรมในชีวิตสมรสของตนด้วย

ลก 16:19-21 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี 21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

เรื่องราวต่อไปนี้ ถึงแม้บ่อยครั้งมักถูกเรียกรวมๆว่าเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่ง แต่จริงๆแล้วมันก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง คำอุปมาเรื่องอื่นๆไม่มีการเอ่ยชื่อบุคคลอย่างเจาะจงเลย คือ ลาซารัส จากนั้นพระเยซูก็ทรงเล่าเรื่องของเศรษฐีคนหนึ่ง (อีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่า พระองค์ทรงดำเนินพวกฟาริสีที่ร้ายรวยในบทก่อนๆ นั้นน่าจะใช่การประยุกต์ใช้ของเรื่องราวเรื่องนี้) การแต่งกายด้วยผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียดก็บ่งบอกถึงการมีฐานะร่ำรวยเหมือนกับการรับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวัน (การรับประทานอาหารอย่างกษัตริย์) ในทางกลับกัน ก็มีขอทานคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี ที่นั่นเองเขาหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นขอทาน ข้อเท็จจริงที่ว่าเขา “นอนอยู่” ก็บ่งบอกว่าเขาเป็นคนพิการ นอกจากนี้ ร่างกายที่น่าสงสารของเขาก็เต็มไปด้วยแผลอีกด้วย แผลที่ว่านี้คือ แผลพุพอง ช่างเป็นภาพที่ตรงข้ามกันเหลือเกิน เศรษฐีคนนั้นใช้ชีวิตอย่างกษัตริย์บนกองเงินกองทองของตัวเอง ส่วนลาซารัสก็เป็นเศษมนุษย์ผู้น่าสมเพชเวทนา ลาซารัสหวังว่าจะได้รับเศษอาหาร (คือ ขยะ) จากโต๊ะของเศรษฐี ขณะที่เศรษฐีเดินผ่านไปผ่านมา เขา

ย่อมสังเกตเห็นขอทานผู้นำสมเพชคนนี้ซึ่งนอนอยู่นอกประตูรั้วฤๅษณ์อัน โอ้อำของตนและมองเขาด้วยสายตารังเกียจ

ลก 16:22-26 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน 24 เศรษฐีจึงร้องว่า 'อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าทรูทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้' 25 แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความสะดวกสบาย แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้'

พระเยซูทรงบรรยายต่อไปถึงการที่ชายทั้งสองได้เสียชีวิตลง เราได้เห็นภาพอันน่าชื่นใจของการที่คนชอบธรรมจากโลกนี้ไป (นี่สื่อชัดเจนถึงความรอดและความชอบธรรมที่ทรงประทานให้แก่ลาซารัส) พวกทูตสวรรค์ได้มาและพาเขาไปยังอกของอับราฮัม วลีหลังนี้ถึงแม้มิได้ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ที่อื่นอีกเลย แต่ก็เป็นการทั่วไปที่หมายถึงสวรรค์ ที่เจาะจงยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เมืองบรมสุขเกษม ซึ่งเป็นที่ของคนชอบธรรมที่ได้ตายไปแล้วในสมัยพระคัมภีร์เดิม เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ตรงใจกลางของแผ่นดินโลก นี่สื่อชัดเจนว่าอับราฮัมก็อยู่ที่นั่นในตอนนั้น มันเป็นที่ๆเทียบได้กับสวรรค์ในพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะสำหรับพวกยิวที่ได้รับความรอด

ในทางกลับกัน เมื่อเศรษฐีคนนั้นได้เสียชีวิต เขาก็ตื่นขึ้นในนรก คำที่แปลเช่นนั้น คือ ฮาเดส มันเป็นคำเรียกรวมๆที่ใช้เรียกสถานที่สำหรับคนที่ตายไปแล้ว เมืองบรมสุขเกษมน่าจะเป็นพื้นที่สำหรับวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมที่รอดแล้ว ส่วนเนื้อที่ๆเหลือก็คือ สถานที่ๆมีไฟและการทรมาน เห็นได้ชัดว่าฮาเดสอยู่ตรงใจกลางของแผ่นดินโลก (ต่อมาพระเยซูจะทรงนำเขลยไปเป็นเขลยอีก (บรรดาวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิม) จากเมืองบรมสุขเกษม โดยทรงพาพวกเขาไป

สวรรค์ในช่วงเวลาระหว่างการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ ดู เอเฟซัส 4:8-10) เศรษฐีผู้นี้ซึ่งอยู่ในนรกก็ “เป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” ในเปลวเพลิงที่เผาผลาญ

เขาอ่อนวอนบิดาอับราฮัม (ซึ่งเชื่อว่าเขาเป็นยิวและเห็นได้ชัดว่าเขามีวิถีสื่อสารกับอับราฮัมได้) ให้ใช้ลาซาร์สนำหยดน้ำมาแตะลิ้นเขาให้เย็น (เขายังมีท่าที่เป็นอคติต่อลาซาร์สอยู่เหมือนเดิม) เราได้เห็นถึงความทุกข์ทรมานของผู้ที่อยู่ในนรก อับราฮัมกล่าวแก่เศรษฐีผู้นี้ว่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่บนโลก เขาก็ได้บำเหน็จของเขาแล้ว บัดนี้ลาซาร์สกำลังได้บำเหน็จของตนซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ (นี่เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเหลือเกิน เศรษฐีที่ไม่รอดผู้นี้อาจได้สัมผัสบำเหน็จในชีวิตนี้ แต่มันก็คงอยู่เพียงชั่วคราวและเขาเอามันติดตัวไปไม่ได้เลย ส่วนคนของพระเจ้า ที่ถึงแม้ว่าอยู่ในฐานะที่ต่ำต้อย จะได้รับบำเหน็จของตนในสวรรค์ซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์) นอกจากนี้ อับราฮัมชี้ให้เห็นว่ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ระหว่างพื้นที่ทั้งสองส่วนของฮาเดสและไม่มีใครสามารถข้ามจากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งได้

ลก 16:27-31 เศรษฐีนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซาร์สไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า 28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซาร์สเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้’ 29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ 30 เศรษฐีนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’ 31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ’”

เศรษฐีผู้นี้ทุกๆก็เริ่มเป็นห่วงพี่น้องห้าคนของตนซึ่งยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก เขาขอให้ อับราฮัมใช้ลาซาร์สกลับขึ้นไปเพื่อ “เป็นพยานแก่เขา” นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเริ่มเป็นห่วงดวงวิญญาณที่หลงหาย แต่ตอนนี้มันก็สายเกินไปแล้ว คำตอบของอับราฮัมก็ทำให้เราเข้าใจหลายอย่าง นี่เท่ากับเขากล่าวว่า ‘พวกเรามีพระคัมภีร์แล้ว ให้พวกเขาฟังพระคัมภีร์เถิด’ เศรษฐีผู้นี้ยังยืนยันกรานว่าหากคนหนึ่งจากหมู่คนตายไม่กลับไป พวกพี่น้องของเขาก็จะไม่ยอมกลับใจใหม่ คำตอบของอับราฮัมยังเป็นจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้ หากผู้ใดไม่ยอมฟังพระวจนะของพระเจ้า (ตรงนี้หมายถึง โมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์) “แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่

เชื่อ” เรื่องน่าเศร้าก็คือว่าเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกยิวที่ใจแข็งกระด้างและรำราย ก็ไม่ยอมเชื่ออยู่ดี

เรื่องนี้เผยให้เราเห็นอะไรหลายอย่างซึ่งไม่ถูกเอ่ยถึงที่อื่นในพระคัมภีร์เกี่ยวกับบรณ เมือง บรมสุขเกษม พวกทูตสวรรค์ที่พาวิสุทธิชนไปสวรรค์ และพระวณะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม บริบทในขณะนั้นก็คือ พวกฟาริสีที่ใจแข็งกระด้าง (พร้อมกับพวกยิวคนอื่นๆที่รำราย) ความหมายที่สื่อออกมาอย่างชัดเจนก็คือว่า ถึงแม้พวกเขาจะเป็นคนที่มีหน้ามีตาเหมือนเศรษฐีผู้นั้น แต่พวกเขาก็ลงเรือดำเดียวกันกับเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะแสรังทำตัวเป็นคนเด่นดัง ชอบธรรมใน สายตาตัวเอง และนับถือศาสนา แต่พวกเขาก็จะตรงดิ่งสู่นรกเมื่อพวกเขาเสียชีวิต

*****

ภาพรวมของลูกา 17: ตรงนี้เราเห็นการผสมกันของคำสอนโดยตรงของพระเยซูเกี่ยวกับ ความเชื่อ คำอุปมาเรื่องการรับใช้ การอัศจรรย์หนึ่งในการรักษาคน โรคเรื้อนสิบคนให้หาย และ คำสอน โดยตรงเกี่ยวกับการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้า

ลก 17:1-2 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิถีแก่ ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 2 ถ้าเอาหินโมแป็งผูกคอคนนั้นแล้วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขา นำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด

บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่เหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ต่อไปนี้จะเกิดขึ้นต่อจากบทที่ 16 โดยตรง (ในบทที่แล้ว พระเยซูทรงดำเนินพวกฟาริสีที่ชอบวิจารณ์และใจแข็งกระด้าง) ข้อนี้แปล ตรงตัวได้ว่า 'ไม่เป็นที่อนุญาตที่เหตุให้หลงผิดนั้นจะไม่เกิดขึ้น' ความหมายรวมๆก็คือว่า 'เป็น ไปได้ที่ว่าเหตุหลงผิดจะเกิดขึ้น' อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับการเป็นคนนั้นที่ก่อให้ เกิดเหตุหลงผิด เราเข้าใจถึงความจริงจังของคำเตือนนี้ของพระองค์มากขึ้นในข้อ 2 คนที่เป็นเหตุ ให้ "ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง" ให้หลงผิดถูกเอาหิน โมแป็งผูกคอและถ่วงเสียที่ทะเลก็ดีเสียกว่า ความหมายที่สื่อออกมานั้นก็ชัดเจน สำหรับคนที่กระทำผิดเช่นนั้น ให้เขาเจอกับจุดจบอันน่ากลัวเช่น นั้นก็ดีเสียกว่า

ในข่าวประเสริฐของมัทธิวและมาระโก (มัทธิว 18:16 และมาระโก 9:42) วลีที่ว่า "ที่เชื่อ" ก็ถูกใส่เข้าไปด้วย การกระทำผิดต่อผู้เล็กน้อยสักคนหนึ่งอาจหมายถึง เด็กคนหนึ่ง que เชื่อ มันอาจ

หมายถึงทารกในพระคริสต์ (นั่นคือ คริสเตียนใหม่) บริบทที่ตามมาดูเหมือนจะสนับสนุน
พรรณนาที่สองมากกว่า ไม่ว่าจะยังไง พระเยซูก็ทรงสอนว่ามันเป็นเรื่องร้ายแรงที่จะกระทำผิด
ต่อผู้เชื่อใหม่ (ไม่ว่าคนนั้นจะมีอายุเท่าไรก็ตาม) มันเป็นเรื่องร้ายแรงที่โดยความสะเพร่าของเรา
ความโง่เขลาของเรา หรือความบาปของเราที่จะทำให้ตายคริสเตียนใหม่ การพิพากษาของพระเจ้า
จึงถูกสื่อในข้อความนี้

ลก 17:3-4 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับ
ใจแล้ว จงยกโทษให้เขา 4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่าน
ทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”

ในบริบทเดียวกับข้างบน พระเยซูตรัสต่อไปว่า “จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิด
ต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา” คำที่แปลว่า เตือน (*อะพิติมออ โอ*)
เป็นคำที่น่าสนใจ ความหมายของคำกรีกนี้ไม่ได้รุนแรงเท่ากับที่คำแปลภาษาอังกฤษสื่อ นี่สื่อถึง
ความหมายเรื่องการเผชิญกับปัญหา แต่ในความหมายของการเตือนสติมากกว่า นี่จึงเท่ากับพระ
เยซูตรัสว่า หากผู้ใดละเมิดต่อเรา จงไปคุยกับเขาเกี่ยวกับมัน หากผู้นั้นกลับใจใหม่ ก็จงยกโทษ
ให้เขา สิ่งสำคัญก็คือว่า จะยกโทษให้ก็ต่อเมื่อมีการกลับใจใหม่เสียก่อน การกลับใจย่อมมาก่อน
การยกโทษให้ นอกจากนี้ พระเยซูตรัสสอนต่อไปอีกว่า หากพี่น้องของเราละเมิดต่อเราเจ็ดหน
ในวันเดียว (และถ้าเขากลับใจใหม่) เราก็ต้องยกโทษให้เขา

ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า ละเมิด (*ฮามารทาโน*) เป็นคำทั่วไปที่แปลว่า ‘ทำบาป’ คำที่
แปลว่า ยกโทษให้ (*อาฟีเอมิ*) ตรงนี้ถึงแม้มักแปลเป็น ‘ยกโทษให้’ แต่มันก็มีความหมายแบบ
พื้ๆมากกว่าคือ ‘ไปส่ง’ หรือ ‘ทิ้งไว้’ หรือ ‘ปล่อยไป’ ความหมายก็คือ ‘ก็แค่ปล่อยมันไปเสีย’
สิ่งที่พระเยซูน่าจะสอน ณ จุดนี้ก็คือ เมื่อพี่น้องคนหนึ่งทำบาปต่อเรา (และกลับใจใหม่) ก็จง
ปล่อยมันไปเสีย นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเราต้องมีความสุขกับสถานการณ์นั้นๆ แต่
หมายความว่าเราควรปล่อยให้เรื่องทั้งหมดผ่านไปเสียดีกว่า การใช้คำว่า ยกโทษครั้งแรกในข้อ 3
เป็นคำสั่ง อย่างไรก็ตาม การใช้คำว่า ยกโทษ ครั้งสุดท้ายในท้ายข้อ 4 จริงๆแล้วก็อยู่ในรูป

อนาคตกาล นี้เท่ากับพระเยซูตรัสว่า วันนั้นกำลังจะมาเมื่อถ้าพี่น้องของท่านกระทำผิดต่อท่าน
เจ็ดหนในวันเดียว ท่านจะยกโทษให้เขา

ลก 17:5-6 ฝ่ายอัครทูตทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของ
พวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" 6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์
ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสูกะมินนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชื่อ
ฟังท่าน

เมื่อพิจารณาถึงเรื่องที่ผ่านมา พวกสาวกจึงตอบว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของ
พวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" พวกเขายอมรับแนวคิดเรื่องการมีใจยกโทษเช่นนั้น แต่พวกเขาก็รู้ว่า
พวกเขาไม่ได้มีใจยกโทษในระดับที่พระเยซูตรัสว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะมีใจยกโทษระดับนั้น
ดังนั้น พวกเขาจึงขอพระองค์ให้พวกเขามีความเชื่อเพิ่มมากขึ้น คำตอบของพระเยซู ซึ่งตอนแรก
ดูเหมือนเป็นปริศนา แต่ก็สื่อถึงความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ เมล็ดพันธุ์ผักกาดนั้นมีขนาดเล็ก
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูตรัสว่า หากท่านมีความเชื่อที่แท้จริงสักนิด ท่านก็สามารถทำ
สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ได้

พระองค์ทรงใช้การพูดเกินจริงเพื่อบรรยายถึงความจริงข้อนี้ ต้นสูกะมินที่ถอนตัวเองขึ้น
ออกไปปักในทะเลตามคำสั่งของคนๆหนึ่งก็คงเป็นการอัศจรรย์ใหญ่จริงๆ โดยการใช้ภาพ
เปรียบเทียบ พระเยซูจึงทรงสอนว่า ความเชื่ออันเรียบง่ายสามารถทำให้เกิดการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ได้
ความเชื่อเองไม่ใช่ผู้ทำการอัศจรรย์ พระเจ้าต่างหากที่ทรงเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ความเชื่อสามารถทำให้พระเจ้าทรงกระทำสิ่งต่างๆอันเหลือเชื่อได้ (ปกติแล้วความเชื่อก็
สำแดงโดยการอธิษฐาน) เราต้องไม่ลืมว่าบริบทในขณะนั้นก็คือ การที่พวกสาวกไม่ยอมเชื่อคำ
พยากรณ์ของพระเยซูที่ว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะยกโทษใครสักคนเจ็ดหนได้ในวันเดียว บทเรียน
ที่สำคัญก็คือว่า เมื่อเราวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าในสิ่งต่างๆที่เราคิดว่าเป็นไปไม่ได้ พระองค์ก็ทรง
จัดเตรียมสิ่งต่างๆที่ช่วยให้เราทำสิ่งนั้นจนสำเร็จได้

ลก 17:7-10 ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับ
มาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด' 8 หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหา

ให้เราได้รับประทานและคาดเอาไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด' 9 นายจะขบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ 10 ฉันทิดีดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น'"

คำอุปมาเรื่องต่อมานี้ดูเหมือนจะเชื่อมโยงกับบริบทก่อนหน้าโดยตรงและไม่ใช้บริบทที่ตามมา คำอุปมานี้จึงไม่น่าจะอยู่โดยลำพัง แต่เชื่อมโยงกับความคิดต่างๆที่มาก่อนหน้า (พวกเขาได้รับการยกโทษแล้วและจำเป็นต้องวางใจพระเจ้าว่าจะทรงประทานพระคุณให้พวกเขายกโทษผู้อื่นได้เช่นกัน) พระเยซูทรงเล่าต่อไปถึงเรื่องเชิงอุปมาเกี่ยวกับนายคนหนึ่งที่มีผู้รับใช้คนหนึ่ง เมื่อผู้รับใช้ทำงานกลางแจ้งเสร็จ นายก็ยังไม่บอกให้เขาไปพักผ่อนและกินข้าว แต่นายก็สั่งผู้รับใช้ของตนให้จัดเตรียมอาหารให้นายของเขา ก่อน หลังจากนั้นผู้รับใช้จึงได้รับอนุญาตให้ไปพักผ่อนและรับประทานอาหารของตนได้ พระเยซูจึงตรัสถามว่า นายผู้นั้นจะขบใจผู้รับใช้ของตนที่ทำการที่เขาได้รับคำสั่งมาหรือ พระองค์ตรัสตอบเองว่า "เราคิดว่าไม่" (นั่นคือ คงไม่หรอก)

ประเด็นสำคัญของคำอุปมาเรื่องนี้ก็คือสิ่งต่อไปนี้ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า เมื่อเราได้ทำสิ่งที่เราได้รับคำสั่งให้กระทำ เราควรพูดว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น" ความหมายก็คือว่าเราควรตระหนักว่า เมื่อเราทำสิ่งที่เราถูกสั่งให้กระทำ เราก็แค่ทำตามหน้าที่ของเราเท่านั้น เราไม่ควรคาดหวังว่าจะได้รับคำขอบคุณ อย่างไรก็ตาม ตามธรรมชาติของมนุษย์แล้ว เราอาจรู้สึกไม่พอใจที่ไม่ได้รับคำขอบคุณสำหรับความพยายามของเรา

บทเรียนสำคัญเมื่อพิจารณาถึงบริบทที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เราควรเต็มใจที่จะมีใจที่ยกโทษให้แม้ในยามที่เราไม่ได้รับคำขอบคุณหรือการยอมรับที่เราคิดว่าเราสมควรได้รับ การละเมิดอาจมาจากคนเหล่านั้นที่เราปรนนิบัติเพราะการไม่รู้จักสำนึกบุญคุณของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เราก็ถูกสั่งให้มีจิตใจที่ถูกต้องต่อคนเหล่านั้น หากจำเป็น จงวางใจพระเจ้าสำหรับพระคุณที่จะกระทำเช่นนั้นได้ แน่แน่นอนที่ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสามารถกลายเป็นภูเขาที่ดูเหมือนยากที่จะ

เอาชนะได้ บทเรียนสำคัญที่พระเยซูทรงสอนก็คือ การยอมยกโทษและวางใจพระเจ้าสำหรับ พระคุณที่จะทำเช่นนั้นได้ แม้ในยามที่มันเกี่ยวข้องกับผู้นำที่ออกตัญญูที่ปกครองเราอยู่ก็ตาม

ลก 17:11-19 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลียบ ระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี 12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรค เรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล 13 และส่งเสียงร้องว่า "เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตา ข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด" 14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปแสดงตัว แก่พวกปุโรหิตเถิด" ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด 15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง 16 และกราบลงที่พระบาท ของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบคน หายสะอาดมิใช่หรือ แต่ทำไมคนนั้นอยู่ที่ไหน 18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า วันไว้แต่ คนต่างชาติคนนี้" 19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อมาเห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นก่อนบทเรียนต่างๆที่พระเยซูตรัสสอนในบท ก่อนๆ อย่างไรก็ตาม ลูกน่าจะใส่มันไว้ตรงนี้เพราะว่ามันนำเสนอความจริงประการหนึ่ง ที่ เกี่ยวข้องกัน นั่นคือ การมีจิตใจที่ถูกต้อง ซึ่งในกรณีนี้คือ การมีใจขอบพระคุณ ลูกบันทึกว่า ขณะที่พระเยซูทรงเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์แบบไม่ย่อท้อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม “พระองค์ จึงเสด็จเลียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี” (ความหมายก็คือว่า พระองค์ทรงเสด็จผ่าน ระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี) บริบทกล่าวชัดเจนว่าพระองค์ทรงเสด็จเข้าไปใน หมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย (ข้อ 12 และ 16) ที่นั่นเองคน โรคเรื้อนสิบคนได้มาพบพระ องค์และร้องทูลว่า “เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด” สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือ ว่า (1) คนโรคเรื้อนผู้นำสงสารเหล่านี้รู้เกี่ยวกับพระเยซูและกิตติศัพท์ของพระองค์ พวกเขาอาจ ไม่เข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด แต่พวกเขาที่รู้ว่าพระองค์ทรงมีความสามารถที่ จะรักษาพวกเขาให้หายได้ (2) ดังนั้น ด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายพวกเขาจึงร้องทูลพระเยซูให้ พระองค์ทรงช่วยให้พ้น ความมดงามแห่งความเชื่อก็คือ มันเรียบง่ายขนาดนั้นเลย พวกเขามีเรื่อง

จำเป็นจริงๆ พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถตอบสนองความจำเป็นของพวกเขาได้ พวกเขาจึงร้องทูลพระองค์ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย

ขณะที่พวกเขาไปหาปุโรหิตตามที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขา “ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด” นำเศร่าที่คนเดียวในสิบคนนั้นกลับมาสรรเสริญพระเจ้าและขอบพระคุณพระเยซู นำแปลกตรงที่ว่าเขาเป็นชาวสะมาเรีย พระเยซูตรัสด้วยความเศร้าพระทัยว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน” พระเยซูจึงตรัสกับคนโรคเรื้อนใจกตัญญูที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ” สิ่งที่สื่อก็คือว่าชายผู้มีใจกตัญญูผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายมากกว่าร่างกาย เขาหายทั้งกายและจิตวิญญาณเลย นำสังเกตตรงที่คำที่แปลว่า หายปกติ คือ *ໂ໊ໂ໊* ปกติแล้วมันแปลว่า ‘ได้รับความรอด’ เขาไม่เพียงหายโรคแล้วเท่านั้น แต่เขายังได้รับความรอดด้วย! นี่เป็นอีกครั้งที่ว่าความเชื่อในพระคริสต์คือ ข้อกำหนดที่แท้จริงสำหรับความรอด

อาจเป็นไปได้ว่าการใส่เรื่องความกตัญญูและความอกตัญญูนี้เข้ามาก็เชื่อมโยงกับคำอุปมาที่มาก่อนหน้านิดเดียว เราต้องไม่ลืมว่าในคำอุปมานั้นพระเยซูทรงสอนว่าเราควรมีจิตใจที่ถูกต้องแม้ในยามที่การแสดงความกตัญญูถูกมองข้ามไป พระองค์ทรงบรรยายว่าทั้งพระองค์และพระบิดาก็ทรงถูกหยามเกียรติแบบนั้นเป็นประจำเช่นกัน บทเรียนที่สื่อก็คือว่าเราควรระมัดระวังที่จะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรอันอุดมของพระองค์เสมอ

ลก 17:20-21 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ 21 และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย"

หลังจากนั้นในเวลาและสถานที่ๆ ไม่ระบุไว้ (ถึงแม้จะเป็นช่วงปลายของการรับใช้ของพระองค์ก็ตาม) พระเยซูก็ทรงเผชิญหน้าอีกครั้งกับพวกฟาริสีที่อยากรู้ว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร” พวกผู้ฟังพระองค์มีใจแข็งกระด้างและอาจมีแรงจูงใจที่ไม่ซื่อตรงในการถามพระองค์เช่นนั้น ดังนั้น เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำบ่อยๆ ในสถานการณ์เช่นนั้น คำตอบของพระองค์จึงเป็นปริศนาในสายตาของพวกเขา “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” (เราไม่ควรลืมว่าทั้งพวกฟาริสีและพระเยซูต่างก็เข้าใจชัดเจนถึงแนวคิดเกี่ยวกับอาณาจักร

ของพระเจ้า มันคือการสถาปนาอาณาจักรของพวกยิวขึ้นมาใหม่โดยมีพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ขึ้นครอบครองเหนือประชาชาติทั้งหลายตลอดไปเป็นนิตย์ เราเข้าใจมัน โดยพิจารณาภาพรวมของคำสอนด้านอวสานกาลของพระคัมภีร์ใหม่ว่าเป็นยุคพันปีเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและปกครอง) คำตอบของพระเยซูก็คือว่า อาณาจักรนั้นจะไม่มาโดยการมองเห็นเพียงเท่านั้น นอกจากนี้ พระองค์ตรัสเตือนว่าอาณาจักรนั้น ไม่ได้อยู่ที่นี้หรือที่นั่นเหมือนอย่างที่บางคนในสมัยนั้นจะอ้าง แต่พระองค์ตรัสเสริมอย่างเป็นปริศนาว่า “ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้า อยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

กุญแจที่ช่วยให้เราเข้าใจคำตอบของพระองค์อยู่ในคำที่แปลว่า ภายใน (เอ็นทอส) มีความหมายว่า 'อยู่ท่ามกลาง' พระเยซูตรัสตอบอย่างถูกต้องแล้ว เพราะว่าพระมหากษัตริย์เองทรงประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาถึงแม้พวกเขาไม่รับรู้มันหรือพระองค์ก็ตาม พวกเขากำลังมองหาอาณาจักรนั้น (นั่นคือ คอยสังเกตการณ์เกี่ยวกับมัน) กระนั้น พวกเขากลับมองไม่เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระมหากษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้นทรงประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

ลก 17:22-25 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า "วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายจะใคร่เห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น 23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่าออกไป อย่าตามเขา 24 ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ 25 ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์

วลีที่สำคัญวลีต่อไปคือ “พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า” พวกเขาน่าจะได้ยินคำถามของพวกฟาริสี คำสั่งของพระเยซูที่ทรงมีต่อพวกเขานั้นเป็นคนละน้ำเสียงกันเลย ใจของพวกเขานั้นเปิดรับ พระเยซูจึงทรงประทานความเข้าใจที่พระองค์ได้ทรงเก็บงำไว้จากพวกฟาริสีแก่พวกเขาอีกครั้งที่คำถามสำคัญเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้าและมันจะมาถึงเมื่อไร

พระเยซูทรงเริ่มเตรียมตัวพวกเขาให้พร้อมสำหรับสิ่งที่จะมาเป็นอันดับแรก นั่นคือการทุกข์ทรมานและการเสด็จจากไปของพระองค์ จริงแท้ที่เดียวที่วันเวลาเหล่านั้นจะมาเมื่อพวกเขา

จะเสาะแสวงหาวันเวลาที่พระองค์ทรงเคยอยู่ท่ามกลางพวกเขาและจะไม่พบวันเวลาเหล่านั้นแล้ว นอกจากนี้คนอื่นๆก็จะอ้างว่าพระเมสสิยาห์ทรงอยู่ที่นี้หรือที่โน่น คำสั่งของพระองค์นั้นชัดเจน “อย่าออกไป อย่าตามเขา” เมื่อเรามองคำสอนด้านอวสานกาลของพระคัมภีร์ใหม่ เราก็เข้าใจได้อย่างชัดเจนถึงเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นก่อนการมาถึงของอาณาจักรนั้น (ยุคพันปี) นี่จึงเท่ากับว่าพระเยซูทรงกระโดดข้ามช่วงประวัติศาสตร์คริสตจักรไปยังเวลานั้นที่พระองค์เสด็จมาครั้งที่สองด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศี

จากมุมมองดังกล่าว พระองค์จึงตรัสพยากรณ์ว่า “ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูตรัสล่วงหน้าว่าวันของพระองค์ (นั่นคือ การเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพ) จะเป็นเหมือนฟ้าแลบ จะมาจากท้องฟ้า จะสว่างไสว จะเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน จะเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่ง นอกจากนี้ มันจะปรากฏให้ทุกคนเห็นได้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสเสริมสั้นๆว่าก่อนอื่นพระองค์ต้อง “ทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์” ถึงแม้จะเป็นปริศนา แต่พระองค์ก็ตรัสชัดเจนถึงการถูกตรึงกางเขนซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า

ลก 17:26-30 ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย 27 เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กันจนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง 29 แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 30 ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏ ก็เป็นเหมือนอย่างนั้น

พระเยซูตรัสเปรียบเทียบต่อไปว่าวันแห่งบุตรมนุษย์นั้นจะเป็นเหมือนกับ (1) สมัยของโนอาห์และ (2) สมัยของโลท นั่นคือ การเสด็จกลับมาของพระองค์จะมีลักษณะสอดคล้องกับเหตุการณ์เหล่านั้น ในทั้งสองกรณี มนุษย์ดำเนินชีวิตในความชั่วช้าใหญ่หลวง ในทั้งสองกรณี มี

การพิพากษาในเชิงทำลายล้างซึ่งเกิดขึ้นจับพลัด ในแต่ละกรณี มีคนเพียงกลุ่มเล็กๆ ที่ถูกช่วยให้รอด

พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าต่อไปว่า “ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย” ‘สมัยของบุตรมนุษย์’ สื่อชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพ (หลังสิ้นยุคเจ็ดปี) จะมีความคล้ายคลึงอย่างมากในสมัยนั้นกับทัศนคติของคนส่วนมากในสมัยของโนอาห์ นอกจากความชั่วช้าอันคดเคี้ยวตามที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 6 แล้ว จะมีทัศนคติแบบประมาทด้วย

สมัยนั้นโนอาห์ได้เทศนาเรื่องการกลับใจใหม่และความชอบธรรมเป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปี ชาวโลกต่างก็ไม่สนใจเขา พวกเขา “ได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น” นี่สื่อชัดเจนว่าทัศนคติและการทำลายล้างแบบเดียวกันจะเกิดขึ้นในช่วงยุคเจ็ดปีโดยปิดท้ายด้วยการเสด็จกลับมาของพระองค์

ในสมัยของโลทเหตุการณ์ก็เป็นแบบเดียวกัน คนสมัยนั้นไม่เพียงชั่วช้าเท่านั้น (โดยเฉพาะเรื่องการรักร่วมเพศ) แต่ด้วยการที่พวกเขาไม่สนใจพระเจ้า พวกเขายังกินดื่ม ซู้ชขาย หว่านปลูก และก่อสร้าง เศรษฐกิจของเมืองโสโดมในขณะนั้นรุ่งเรืองสุดๆ ผู้คนใช้ชีวิตในความสนุกสนานและความมั่งคั่ง โดยไม่แยแสต่อการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงเลย กระนั้น พระเจ้าก็ทรงทำลายพวกเขาเสียสิ้น

“ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น” มีหลายความเห็นที่ต้องชี้แจง (1) คำที่แปลว่า **ปรากฏ** (*อาพอคาลิปโต*) เป็นรูปกริยาของคำว่า *apocalypse* ซึ่งถูกแปลเป็น ‘วิวรณ์’ สิ่งนี้หมายถึงนี่ก็คือ การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ในการเสด็จกลับมาของพระองค์ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2) นี่สื่อชัดเจนถึงสภาพฝ่ายศีลธรรม ฝ่ายวิญญาณ และสภาพทางเศรษฐกิจในวันนั้น ความคล้ายคลึงกันระหว่างสมัยของโนอาห์และสมัยของโลทกับสมัยปัจจุบันนั้นก็ชัดเจนเหลือเกิน แน่นอนที่เราเข้าใจเวลานั้นแล้ว

ลก 17:31-37 ในวันที่คนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายู้อยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน 32 จงระลึกถึง

ภรรยาของโลทนั้นเกิด 33 ผู้ใดอุทิศสำหรับเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสูญเสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 34 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 35 ผู้หญิงสองคนจะโม่แป้งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง" 37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ซากศพอยู่ที่ไหน ผู้นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น"

เราจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้ก็ต่อเมื่อเราระลึกว่า พระเยซูกำลังตรัสกับพวกผู้ฟังที่เป็นยิว สิ่งที่พระองค์ตรัสถึงต่อไปจึงมีไว้เพื่อประโยชน์ของพวกยิวในสมัยนั้น เราไม่ควรลืมว่าชนอิสราเอลส่วนใหญ่จะไม่ยอมกลับใจรับเชื่อจนกว่าจะถึงหลังการรับขึ้นของคริสตจักร และพวกเขาจะต้องทนทุกข์ในยุคเจ็ดปี นี้เป็นจริงอย่างแน่นอนสำหรับพวกยิวที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเมื่อถึงตอนนั้น พระเยซูทรงนำเสนอเรื่องราวต่อไปนี่จากมุมมองดังกล่าว

เมื่อพวกยิวที่เชื่อ (ซึ่งได้รู้จักกับพระคัมภีร์ใหม่และคำสอนของพระเยซูเป็นครั้งแรก) ตระหนักว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปี พระเยซูก็ทรงออกคำสั่งต่อไปนี้ สรุปง่ายๆก็คือ พระองค์ตรัสว่า จงหนีไปให้เร็วเท่าที่ทำได้ ในมัทธิว 24:16 พระเยซูตรัสว่า จงหนีไปที่ภูเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จงออกไปข้างนอกให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ การพิพากษาที่รุนแรงกว่าซึ่งน่าจะเกิดจากน้ำมือของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ไกลจะมาถึงเต็มทีแล้ว พระองค์ตรัสเตือนว่า “จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเกิด” นางชักเข้าและหันกลับไปอันนำไปสู่ความพินาศของนางเอง คำกำชับสำหรับพวกยิวที่เชื่อในวันนั้นเมื่อพวกเขาเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นก็คือ ให้มุ่งหน้าไปที่ภูเขาเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่นเดียวกับโลท คนเหล่านั้นที่ในวันนั้นจะพยายามรักษาชีวิตของตน อย่างที่พวกเขาู้กัน จะสูญเสียทุกอย่าง คนเหล่านั้นที่ยอมสูญเสียตัวเองเพราะเห็นแก่พระคริสต์ก็จะถูกพิทักษ์รักษาไว้ในวันนั้น

บริบทที่อยู่ติดกันดำเนินต่อไป (เหตุการณ์ต่างๆเป็นเรื่องของพวกอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปี และตรงนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการรับขึ้น) คืนวันนั้นที่น่าจะหมายถึง วันคืนอันมืดมิดแห่งยุคเจ็ดปี พระเยซูทรงบรรยายถึงเหตุการณ์ปกติทั่วไปสามเหตุการณ์ที่ว่าหนึ่งในสองคนจะ

“ถูกเอาตัวไป ส่วนอีกคนถูกปล่อยทิ้งไว้” (สองคนบนเตียง สองคนไม่แบ่งด้วยกัน และสองคนที่ทำงานในทุ่งนา) กุญแจที่ช่วยให้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดนี้อยู่ในข้อ 37 พวกเขาถามว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” นั่นคือ พวกเขาจะถูกพาตัวไปที่ไหน คำตอบที่เป็นกลางของพระเยซูก็คือ “ซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่่นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น” บริบทบ่งบอกชัดเจนถึงการพิพากษาที่เป็นหายนะครั้งใหญ่ ข้อบ่งชี้เพิ่มเติมอยู่ในวิวรณ์ 19:17,21 ฉากหลังของเหตุการณ์ในตอนนั้นคือ อารมาเกด โคนและซากศพที่กองเกลื่อนกลาด พวกนกที่กินซากศพจะถูกระเจ้าให้ไปเก็บกวาดซากศพเหล่านั้น นี่น่าจะใช้สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้ คนเหล่านั้น 'ที่ถูกพาตัวไป' ในบริบทนี้คือ คนเหล่านั้นที่จะพิพากษาในวันนั้น เห็นได้ชัดว่ามันจะเป็นช่วงเวลาแห่งการพิพากษาครั้งใหญ่ในอิสราเอลเมื่อปฏิบัติต่อบริบทต่อพระคริสต์หันมาล้างแค้นชนชาติอิสราเอลก่อนหน้าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และสงครามอารมาเกด โคน

ภาพรวมที่ใหญ่กว่าก็คือ พระเยซูกำลังตรัสสอนพวกเขาถึงเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นก่อนการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้า สมัยนั้นจะเป็นเหมือนสมัยของโนอาห์และโลท แต่การพิพากษา (โดยเฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นในอิสราเอลในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปี) จะรุนแรงยิ่งนัก คำสั่งของพระเยซูสำหรับพวกยิวที่เชื่อในวันนั้นก็คือ ให้เผ่าระวังและเตรียมตัวพร้อมที่จะหนีการพิพากษานั้นซึ่งจะตกลงบนกรุงเยรูซาเล็มเป็นพิเศษในวันนั้น

*****

ภาพรวมของลูกา 18: บทที่สิบแปดของลูกานำเสนอหกเหตุการณ์ในการรับใช้ช่วงท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา: (1) คำอุปมาเรื่องผู้พิพากษาอธรรม (2) คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีและคนเก็บภาษี (3) การที่พระเยซูทรงต้อนรับเด็กๆ (4) เรื่องขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวย (5) การที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (6) และการรักษาชายตาบอดคนหนึ่ง

ลก 18:1-5 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ 2 พระองค์ตรัสว่า "ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์ 3 ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด' 4 ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำงานช้านาน แต่

ภายหลังเขานึกในใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ 5 แต่เพราะหม้ายคน นี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกว่นบ่อยๆให้เรารำคาญใจ'"

เวลาหรือสถานที่มิได้ถูกระบุอย่างเจาะจง แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นช่วงปลายในการรับใช้ ของพระเยซู ในเวลานั้น "พระองค์คริสต์คำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควร อธิษฐานอยู่เสมอ 'ไม่อ่อนระอาใจ' คำอุปมานี้ถูกเกริ่นนำพร้อมกับบทเรียนของมัน คำกริยา "อธิษฐาน" ถูกนำเสนอในรูปแบบปัจจุบันกาลและประธานถูกกระทำ บทเรียนนี้จึงมีความหมายว่า 'คนทั้งหลายควรอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเสมอ' คำที่แปลว่า อ่อนระอาใจ (เอ็คคาเคะ โอ) มีความหมายว่า 'เหนื่อยล้า' 'หมดแรง' หรือ 'ล้มเหลว' ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า เราควรอธิษฐานต่อ ไปเรื่อยๆเกี่ยวกับเรื่องๆหนึ่งและไม่เลิกล้มไปเมื่อคำตอบไม่ได้มาในทันที

เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว พระเยซูจึงทรงเล่าเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับผู้พิพากษาคนหนึ่งในเมืองๆ หนึ่ง (ในเมืองของยิวแต่ละเมืองซึ่งมีผู้ชายมากกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบคน จะมี 'สภาซานเฮดริน' ที่ ประกอบด้วยชายยี่สิบสามคน ในหมู่บ้านๆหนึ่งที่มีผู้ชายน้อยกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบคน จะมีผู้ พิพากษาสามคนที่ถูกแต่งตั้งไว้ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแบบนั้นตรงนี้ ชายผู้นี้ทั้งไม่เกรงกลัว พระเจ้าและไม่เห็นแก่หน้ามนุษย์ หม้ายคนหนึ่งในหมู่บ้านนี้มีเรื่องทุกข์ร้อนกับอีกคนและ นำเรื่องนั้นไปบอกผู้พิพากษาคคนนี้ โดยขอให้เขาตัดสินความให้ คำที่แปลว่า แก้แค้น (เอ็คคิเคะ โอ) จริงๆแล้วมีความหมายว่าการแก้แค้น ผู้พิพากษาคคนนี้ไม่แยแส นาง อยู่พักหนึ่ง เขายังกล้าขอม รับกับตัวเองว่า "เพราะหม้ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมา รบกว่นบ่อยๆ ให้เรารำคาญใจ"

ลก 18:6-8 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้ได้ พูด 7 พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวัน กลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ 8 เรามอบท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรง แก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ"

หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงนำเสนอการประยุกต์ใช้คำอุปมานี้ ก่อนอื่นเลยพระองค์มิได้ กำลังเปรียบว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนผู้พิพากษาธรรมคนนี้ แต่โดยการเปรียบเทียบให้เห็นความต่าง

พระองค์ทรงเสนอประเด็นว่า หากผู้พิพากษาธรรมคนนี้ยังใส่ใจต่อคนๆหนึ่งที่มาขอความช่วยเหลือตลอด “พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ” คำที่แปลว่า **เลือกไว้** (*เอ็คเล็คทอส*) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่ถูกเลือกไว้’ ในบริบทนี้หมายถึงประชากรของพระเจ้าโดยทั่วไป

ความจริงที่สำคัญของคำอุปมานี้ก็ชัดเจน พระเจ้าทรงใส่พระทัยต่อคนเหล่านั้นที่มาเข้าเฝ้าพระองค์เรื่อยๆ โดยการอธิษฐาน ถึงแม้ว่าในตอนแรกพระองค์ไม่ทรงตอบก็ตาม หากผู้พิพากษาที่เป็นคนธรรมอย่างเปิดเผยยอมช่วยเหลือคนๆหนึ่งที่มาขอให้เขาช่วยตลอด พระเจ้าผู้ชอบธรรมจะยิ่งทรงตอบมากกว่านั้นสักเท่าใด พระเจ้าในพระปัญญาและอำนาจเค็ดขาดสูงสุดของพระองค์อาจทรง “อดพระทัยไว้ช้านาน” กับเรา กระจกนั้น เราก็ “ควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ” บทเรียนง่ายๆก็คือ การอธิษฐานต่อไปเรื่อยๆ อย่าล้มเลิก วัสดุท้าย “พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว” อาจไม่เกี่ยวกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานเมื่อไร มากเท่ากับว่าพระองค์จะตอบอย่างไร ถึงแม้พระองค์อาจทรงอดพระทัยไว้ช้านานในการตอบคำอธิษฐาน แต่เมื่อพระองค์ทรงตอบ มันก็มักมาแบบรวดเร็ว

คำอุปมา/บทเรียนนี้ปิดท้ายด้วยความเห็นแบบเป็นปริศนาของพระเยซูที่ว่า “แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ” ถึงแม้บางคนอาจพยายามนำคำตรัสนี้ไปประยุกต์ใช้ในเชิงอวสานกาล แต่ความหมายของมันน่าจะเป็นแบบทั่วไปมากกว่า การอธิษฐานต่อไปเรื่อยๆเหมือนอย่างคำอุปมานี้ได้สอนไว้ก็จะกลายเป็นความเชื่อที่เพิ่มมากขึ้น บางทีพระเยซูอาจทรงถามคำถามนี้อย่างเหน้อยพระทัยเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ เมื่อถึงตอนนั้นพระองค์จะทรงพบความเชื่อเช่นนั้นซึ่งจำเป็นสำหรับการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องไหม

ลก 18:9-14 สำหรับบางคนที่ไม่ไว้วางใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า 10 "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ 12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหาร

สองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย' 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนคู้ฟ้า แต่ตีกอกของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด' 14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น"

อีกครั้งที่ลูกาบันทึกถ่วงหน้าถึงใจความหลักของคำอุปมาหนึ่ง เป้าหมายที่ชัดเจนของพระเยซูก็คือ พวกฟาริสีที่เยอหยิ่งและชอบธรรมในสายตาของตน พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงบ่งบอกว่าคำอุปมานี้มีเป้าหมายที่ "บางคนที่ไม่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น" ในการทำเช่นนั้น พระองค์ไม่เพียงให้คำจำกัดความเกี่ยวกับพวกฟาริสีอย่างชัดเจนเท่านั้น แต่รวมถึงพวกนักศาสนามากมายจนถึงทุกวันนี้ด้วย พวกเขา (1) ไว้ใจในตัวเอง (2) พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม และ (3) พวกเขาดูถูกคนอื่น

เพื่อบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว พระเยซูจึงทรงเล่าเรื่องๆ หนึ่งเกี่ยวกับชายสองคนที่ขึ้นไปยังพระวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นฟาริสี ส่วนอีกคนเป็นคนเก็บภาษี ฝ่ายหลังไม่เพียงถูกมองว่าเป็นพวกชนชั้นต่ำเท่านั้น แต่ยังเป็นคนคดโกงที่ทำงานร่วมกับพวกโรมในฐานะเป็นคนรับจ้างเก็บภาษีด้วย กล่าวสั้นๆ ก็คือ เขาถูกดูถูก ในทางตรงกันข้าม พวกฟาริสีมองว่าตัวเองเป็นชนชั้นสูงในสังคมของพวกยิว ไม่เพียงเพราะการยึดมั่นในหลักศานาฮิวอย่างเคร่งครัดเท่านั้น แต่เพราะการที่พวกเขาคิดว่าตนมีหลักศีลธรรมที่เหนือกว่าด้วย

เมื่อเห็นถึงภาพที่ตรงข้ามกันดังกล่าว ฟาริสีคนนี้จึงยื่นและอธิษฐานอย่างน่าเลื่อมใส โดยเตือนความจำพระเจ้าถึงความเหนือกว่าของเขาเมื่อเทียบกับคนเก็บภาษีผู้นี้ที่ยืนข้างๆ ซึ่งเป็นที่เกลียดชัง การโอ้อวดในความชอบธรรมของตนจึงปรากฏชัดเจนเมื่อเขาขอบคุณพระเจ้าว่าเขาไม่ได้เป็นคนชื้อโกง คนอธรรม หรือเป็นคนล่วงประเวณี "และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้" ซึ่งสื่อว่าคนเก็บภาษีคนนี้อาจมีความผิดในเรื่องข้างบนทั้งหมด นอกจากนี้ ฟาริสีคนนี้ยังเตือนความจำพระเจ้าอย่างเยอหยิ่งด้วยว่า เขาอดอาหารสองครั้งต่อสัปดาห์และถวายสิบชักหนึ่งจากทุกสิ่ง เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูมิได้ทรงวิจารณ์การปฏิบัติต่างๆ ของฟาริสีคนนี้ แต่ทรงวิจารณ์ทัศนคติของเขามากกว่า เขาเป็นคนชอบธรรมในสายตาตัวเอง ฟาริสีที่โอ้อวดคนนี้เป็นแบบอย่าง

ที่ชัดเจนของพวกคนใหญ่คนโตแห่งอิสราเอลในสมัยนั้น ถึงแม้ภายนอกพวกเขาดูน่าเลื่อมใส แต่พวกเขาก็ชอบธรรมในสายตาตัวเองและเป็นคนเย่อหยิ่ง มันแสดงออกมาเป็นใจที่แข็งกระด้าง และการแยกตัวออกจากพระเจ้า

ในทางกลับกัน คนเก็บภาษีผู้นี้ ซึ่งขึ้นชื่อในเรื่องวิธีปฏิบัติที่มีขอบ กลั้มไม่กล้าเงยหน้ามองดูฟ้าด้วยความถ่อมใจและการกลับใจใหม่อย่างเห็นได้ชัด ด้วยความอับอาย การถูกฟ้องใจ และความรู้สึกผิด เขาได้แต่ก้มหน้าและร้องออกมาว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” (การตอกของตนน่าจะเป็นการแสดงออกถึงความโศกเศร้าโดยไม่ได้ตั้งใจ เขารู้ว่าเขามีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและเป็นทุกข์โศกเพราะเรื่องนั้น ความเสียใจตามอย่างพระเจ้าเพราะความบาปของเขาจึงปรากฏชัดเจน)

พระเยซูทรงประกาศว่า คนเก็บภาษีผู้มีความผิดคนนี้ต่างหากที่กลับบ้านไปแล้วถูกนับว่าชอบธรรม เขาซึ่ง (1) ในการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง และ (2) ความเชื่ออันแท้จริงได้มาหาพระเจ้าเพื่อขอพระเมตตา (และก็สื่อถึงความรอดด้วย) พระเยซูทรงสื่ออย่างชัดเจนว่า คนเก็บภาษีคนนี้ต่างหากที่เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า และไม่ใช่คนฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรม นอกจากนี้ พระองค์ทรงสื่อว่าคำอธิษฐานที่แสดงถึงการกลับใจใหม่และความเชื่อในส่วนของคนเก็บภาษีผู้นี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับความรอด พระองค์ตรัสปิดท้ายด้วยบทเรียนที่ทิ่มแทงใจ “เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น” แท้จริงที่ “พระเจ้าทรงต่อสู้อย่างยิ่งของหงอ แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม” (ยากอบ 4:6) คู่มัทธีว 23:12 ด้วย ภาพที่ขัดแย้งกันเองของความเชื่อแบบคริสเตียนจึงถูกนำเสนอ ความชอบธรรมในสายตาตัวเองจริงๆแล้วก็เป็นการอธรรม ขณะที่การกลับใจใหม่จากความบาปและความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตา กลับนำมาซึ่งความชอบธรรมที่แท้จริง

ลก 18:15-17 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"

เห็นได้ชัดว่าในขณะที่เดียวกัน (และบริบทเดียวกันด้วย) บางคนได้นำพวกเด็กทารกมาหา พระองค์ โดยปรารถนาให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกเหล่านั้น (ไม่มีบรรยายไว้ว่าพวกเขาต้องการ ให้พระองค์ทรงถูกต้องเพราะเหตุใด อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่า พวกเขาไม่ได้มาเพื่อ ให้พระเยซูทรงประพรมน้ำบนเด็กเหล่านั้น) พวกสาวกซึ่งอาจคิดว่าพระเยซูคงไม่ต้องการถูกรบกวนโดยไม่จำเป็น จึงต่อว่าพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้น

กุญแจที่ช่วยให้เราเข้าใจบทเรียนนี้ถูกพบในบริบทที่มาก่อนหน้า ไม่ใช่พวกคนใหญ่คนโตที่เคร่งศาสนาที่จะได้อยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่เป็นพวกคนใจถ่อม เช่น เด็กเล็กๆเหล่านี้ ต่างหาก พระเยซูจึงทรงเรียกพ่อแม่เด็กซึ่งถูกตำหนิ (และเด็กๆเหล่านั้นมาด้วย) และตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” คำที่แปลว่า ยอม (อาฟิเอมิ) ในบริบทนี้จริงๆแล้วหมายความว่า ‘อนุญาต’ สิ่งที่พระเยซูกำลังสอนอยู่นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการที่เด็กเล็กๆได้รับความรอดหรือรับบัพติศมา แต่บทเรียนของพระองค์นั้นง่าย ๆ ต่างจากรูปแบบของการชอบธรรมในสายตาตัวเองแบบเยอหยิ่งของศาสนายิวซึ่งแพร่หลายในสมัยนั้น อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกอยู่อาศัยโดยคนเหล่านี้ ที่มีฐานะต่ำต้อยซึ่งแสดงให้เห็นเป็นภาพโดยเด็กเล็กๆเหล่านี้

ประเด็นนี้ยังถูกสื่อชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อพระเยซูตรัสต่อไปว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้” ความจริงอันยิ่งใหญ่ข้อนี้ถูกบรรยายเป็นภาพในตัวคนเก็บภาษีคนนั้นในหลายข้อก่อนหน้า นี้ เฉพาะคนเหล่านั้นที่ยอมกลับใจใหม่ด้วยความถ่อมใจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายในพระองค์เท่านั้นที่จะเข้าไปในอาณาจักรนั้น (นั่นคือ สวรรค์) บทเรียนนี้สอนเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ ความถ่อมใจ และความเชื่ออันเรียบง่าย มันเป็นการตำหนิรูปแบบที่ชอบธรรมในสายตาตนเอง และที่มีใจแข็งกระด้างของศาสนายิวซึ่งแพร่หลายในขณะนั้น

ลก 18:18-23 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" 19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว 20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดา

มารดาของตน" 21 คนนั้นจึงทูลว่า "ขอเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา" 22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา"

23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในหลายบทในหนังสือลูกา พระวิญญูณบริสุทธิทรงคลใจลูกาให้ใส่เหตุการณ์ต่างๆและคำอุปมาต่างๆที่เกี่ยวข้องกันไว้ด้วยกัน ไม่สำคัญว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันหรือไม่ สิ่งที่สำคัญก็คือว่า ลูกาใส่เรื่องนี้ไว้ในบริบทเดียวกับ (1) คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายที่เป็นทุกข์ร้อน (2) คนฟาริสีและคนเก็บภาษีคนนั้น และ (3) เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กเล็กๆ ในแต่ละกรณี บทเรียนก็คือว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยกับความเชื่ออันถ่อมใจ และไม่ใช้การชอบธรรมในสายตาตัวเอง ในบริบทเดียวกันนั้น ลูกาบันทึกเรื่องราวต่อไปนี้ (ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คำอุปมา)

ขุนนาง (หนุ่ม) ผู้ร่ำรวยคนหนึ่ง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นคนที่มีทรัพย์สินเงินทองและเป็นคนสำคัญ ได้มาหาพระเยซูและถามว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" คนหนุ่มที่คิดว่าตัวเองแน่คนนี้ โดยการถามคำถามนี้ จึงเผยให้เห็นถึงการขาดการแยกแยะฝ่ายวิญญูณของตน จุดสนใจของเขายู่ว่าเขาสามารถทำอะไรได้เพื่อที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ทัศนคติที่เย่อหยิ่งและคิดว่าตัวเองชอบธรรมแบบเดียวกับของฟาริสีคนนั้นที่พระวิหารจึงปรากฏชัดเจน พระเยซูจึงทรงตอบเขาอย่างอ้อมๆและเป็นปริศนา พระองค์ทรงตำหนิเขาอย่างมีชั้นเชิง โดยตรัสถามว่าทำไมเขาถึงเรียกพระองค์ว่า ผู้ประเสริฐ โดยระบุว่าไม่มีผู้ใดประเสริฐยกเว้นพระเจ้า (เห็นได้ชัดจากคำตอบแบบอ้อมๆของพระองค์ว่าพระองค์มิได้ทรงเห็นอกเห็นใจชายผู้นี้เลย) จากนั้นพระองค์จึงทรงเตือนความจำชายหนุ่มที่อวดเก่งคนนี้ถึงบัญญัติห้าข้อจากบัญญัติสิบประการ ชายผู้นี้ประกาสอย่างโอ้อวดในความชอบธรรมของตนว่า เขาได้ถือรักษาบัญญัติเหล่านี้ได้ทุกข้อตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก เช่นเดียวกับฟาริสีคนนั้นในพระวิหาร เขาก็เป็นโรคชอบธรรมในสายตาตัวเองเหมือนกัน หากไม่ใช่เพราะเรื่องอื่นแล้ว ชายผู้นี้ก็มีความผิคนั่นอนในเรื่องการเป็นพยานเท็จอย่างน้อยก็สักครั้งในชีวิตของเขา กระนั้นเขาก็ยังคิดว่าตัวเองชอบธรรมอยู่ดี

คำตอบของพระเยซูเป็นสิ่งที่ชายผู้นี้ไม่อยากได้ยิน หลักๆแล้วก็คือ พระเยซูทรงสั่งให้เขา ถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า จากนั้นก็ตามพระองค์ไป พระเยซูมิได้กำลังสอนว่าหนทาง ที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์นั้นเป็นมาโดยการขายทรัพย์สินของที่ดินมีและแจกจ่ายให้สาธารณชนกุศล แต่บทเรียนที่ถูกสื่อก็คือว่า ชายที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคนนี้อาจจำเป็นต้องถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระ พักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงประทับใจกับ การชอบธรรมในสายตาตนเอง ดู อีสยาห์ 64:6

ลก 18:24-25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า "คน มั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคน มั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า"

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยคนนี้ออยากได้ยิน เขาจากไปอย่างโศกเศร้า ในบริบท นั้น พระเยซูทรงออกความเห็นที่ "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนา" มัน ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่คนรวยจะได้รับความรอด แต่การถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์ พระเจ้าด้วยการกลับใจใหม่และความเชื่ออันเรียบง่ายก็เป็นสิ่งจำเป็นที่พวกคนมั่งมีส่วนใหญ่ไม่ อยากจะทำ

ในบริบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสคำสาปแช่งหนึ่งที่เป็นความจริง "เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรู เข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า" ความหมายก็ชัดเจน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ คนรวยจะรับความรอด มันเป็นไปได้ แต่ไม่น่าจะเกิดขึ้น บางคนเชื่อว่า "รูเข็ม" ที่ว่านี้อาจเป็น ประตูที่เปิดตอนกลางคืนซึ่งอยู่ในประตูใหญ่ของเมืองอีกที การที่อูฐสักตัวจะเข้าประตูนี้ได้ นั่น มันก็ต้องย่อตัวลงบนเข่าของมันและคลานเข้าไป ลักษณะเฉพาะตัวที่คือรู้นของอูฐก็ทำให้พวก มันไม่อยากทำเช่นนั้น ในแบบเดียวกัน ลักษณะเฉพาะตัวที่ย่อหยิ่งและชอบธรรมในสายตาตัว เองของพวกคนรวยแห่งโลกนี้ก็ทำให้พวกเขาส่วนใหญ่ไม่อยากกลับใจมาหาพระคริสต์อย่าง แท้จริง

ลก 18:26-27 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" 27 แต่พระองค์ ตรัสว่า "สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้"

พวกสาวกเข้าใจถึงความหมายที่พระเยซูต้องการจะสื่อ พวกเขาจึงตอบกลับด้วยความอัศจรรย์ใจว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” พระเยซูตรัสตอบว่า ถึงแม้หลายสิ่งอาจดูเป็นไปได้ในสายตามนุษย์ แต่มันก็เป็นไปได้จริงๆสำหรับพระเจ้า ในคำตอบของพระองค์จึงมีความหวัง ถึงแม้มันอาจดูเป็นไปได้ที่ใครบางคนจะรับความรอด แต่พระเยซูตรัสว่า มันไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถเปลี่ยนจิตใจมนุษย์ได้ โดยนำพวกเขามาถึงการกลับใจใหม่

ลก 18:28-30 เปโตรจึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา" 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"

เปโตรผู้หุนหันพลันแล่น ซึ่งได้ยื่นคำวิจารณ์ของพระเยซูเกี่ยวกับคนมั่งมีจึงตอบกลับไปว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นี่เท่ากับเปโตรกล่าวว่า ‘อย่าลืมนะพระองค์ว่า เราได้สละทั้งทุกสิ่งเหมือนกับที่พระองค์ทรงบอกชายผู้นี้แล้ว’ นี่เป็นการปูพื้นสำหรับการที่พระเยซูจะตรัสหนุนใจพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่าเมื่อคนๆหนึ่งได้ทิ้งครอบครัวและบ้านเพื่อทำงานของพระเจ้า (นั่นคือ เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า) เขาก็จะได้รับพระพรทั้งตอนนี้และในสวรรค์ พระเจ้าทรงดูแลบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ทั้งด้วยพระพรต่างๆในชีวิตนี้และบำเหน็จต่างๆในสวรรค์ ถึงแม้การรับใช้ของคริสเตียนในสายตามนุษย์ดูเหมือนเป็นการเสียสละ แต่พระเยซูได้ทรงสัญญาแล้วว่าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระองค์เช่นนั้นทั้งในตอนนี้อย่างแน่นอนและตลอดชั่ววันนิรันดร์

ลก 18:31-34 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทบหายกายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน 33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วใน

วันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่" 34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

‘ช่วงวิงระยะสุดท้าย’ ของการรับใช้บน โลกนี้ของพระเยซูเกือบจะมาถึงแล้ว พระองค์เกือบที่จะเดินทางครั้งสุดท้ายไปยังกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงพยายามที่จะเตรียมตัวพวกสาวกให้พร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้าที่นั่น แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสอยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ” คำพยากรณ์ทุกข้อเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานที่จะเกิดขึ้น การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ใกล้เคียงสำเร็จแล้วในรายละเอียดเล็กน้อยที่สุดของมัน

ด้วยรายละเอียดที่แม่นยำ พระเยซูตรัสล่วงหน้ากับพวกสาวกว่าพระองค์จะ “ถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ” (นั่นคือ พวกโรม) “และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทบหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” ในอีกไม่ถึงสองสัปดาห์ ทุกสิ่งเหล่านี้จะสำเร็จ พระเยซูตรัสชัดเจนไม่เพียงถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้จะเกิดขึ้นอย่างละเอียดเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ยังตรัสถึงการฟื้นคืนพระชนม์ซึ่งจะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาด้วย พระองค์ทรงเตือนพวกสาวกถึงสิ่งที่ใกล้จะเกิดขึ้น

กระนั้น ไม่มีใครในพวกเขาเข้าใจสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสถึง นอกจากนี้ นิสโตซัดเจนว่า พระเจ้าทรงปิดบังเรื่องเหล่านี้ไว้มิให้พวกเขาเข้าใจจนกว่าหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ดู ลูกา 24:25 บางทีพระเจ้าทรงทราบว่าเขาจะหาทางยับยั้งมิให้พระเยซูถูกจับกุมและสิ้นพระชนม์หากพวกเขาเข้าใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น (เปโตรในเทศน์นั้นก็พอรู้อยู่บ้าง แต่ก็ถูกขัดขวางมิให้เข้ามาแทรกแซงมากไปกว่านี้) พระองค์จึงทรงปิดซ่อนเรื่องนี้ไว้จากพวกเขา

ลก 18:35-43 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน 37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเรธเสด็จไป 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิด เจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้อง

ขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" 40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พาคคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา 41 ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้" 42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ" 43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางครั้งสุดท้ายไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เสด็จเข้าใกล้เมืองเยรีโคบนที่ราบของแม่น้ำจอร์แดน ตรงเขตรอบนอกของเมืองมีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ (ข่าวประเสริฐของมาระโกระบุว่าชายคนนี้เป็น บารทิเมอัส) เมื่อเขาได้ยินฝูงชนที่เดินทางมากับพระเยซูเดินผ่าน เขาก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น "คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชานาซาเรีเสด็จไป" เท่าที่เป็นไปได้ บารทิเมอัส ขอทานตาบอดผู้นำสงสาร เคยได้ยินเรื่องของพระเยซูมาก่อนแล้ว เขาอาจไม่เข้าใจทุกสิ่งที่ต้องรู้เกี่ยวกับพระองค์ แต่เขารู้อยู่สิ่งหนึ่ง พระเยซูทรงทำให้เขากลับมามองเห็นได้ เขาจึงร้องออกไปด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

บางคนในคณะร่วมเดินทางกับพระเยซู โดยอาจเป็นพวกสาวกของพระองค์ด้วยซ้ำก็ตำหนิเขา นั่นคือพวกเขาบอกเขาว่า 'หุบปากเสีย' อย่างไรก็ตาม มันยิ่งกระตุ้นให้เขาร้องเสียงดังยิ่งขึ้น ไปอีกว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" (น่าสังเกตว่าชายผู้นี้มองเห็นถึงเชื่อพระวงศ์มหัศจรรย์ของพระเยซูและเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์) บารทิเมอัสไม่สงสัยเลยว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้ หากพระองค์ทรงประสงค์

พระเยซูจึงทรงหยุดเดินและสั่งให้พาคคนตาบอดคนนั้นมาหาพระองค์ จากนั้นพระองค์ตรัสถามเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้" ด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายเขาขอให้พระเยซูทรงทำสิ่งที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ พระเยซูตรัสเพียงว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ" น่าสังเกตว่าความเชื่ออันเรียบง่ายเป็นสิ่งที่นำการรักษามาสู่ชายผู้นี้ แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ความเชื่อเดียวกันนั้น

ในพระเยซูได้ช่วยเขาให้รอด พระเยซูตรัสเช่นนั้น โดยทรงให้คนทั้งปวงได้ยินชัดเจน นี่เป็นอีกครั้งที่หลักการอันลึกซึ้งเรื่องความเชื่อที่ช่วยให้ออกถูกนำเสนอ หากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า การอ้อนวอนพระองค์ด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายก็คือทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับการช่วยให้พ้น ไม่ว่าจะเป็นการรักษาทางด้านร่างกายหรือความรอดฝ่ายวิญญาณ

หลังจากนั้น บาร์ทิเมอัสก็มองเห็นได้ เริ่มติดตามพระเยซูเข้าไปในเมือง และสรรเสริญพระเจ้า คนเหล่านั้นในเมืองเยรีโคจึงกลายเป็นประจักษ์พยานถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นและสรรเสริญพระเจ้าเช่นเดียวกัน อาจเป็นไปได้ว่าสักเกียสก็ได้ยินเรื่องของพระเยซูในระหว่างนั้นด้วย

*****

ภาพรวมของลูกา 19: เนื้อหาส่วนแรกของบทที่สิบเก้าของหนังสือลูกานำเสนอสิ่งที่น่าจะเป็นสัปดาห์สุดท้ายของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุการณ์สำคัญสองเหตุการณ์ถูกนำเสนอ: (1) การพบกันของพระเยซูกับสักเกียส และ (2) คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา เนื้อหาส่วนหลังของลูกา 19 จนถึง 20 นำเสนอการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระเยซู ความโศกเศร้าของพระองค์ที่ทรงมีต่อความแข็งกระด้างฝ่ายวิญญาณของกรุงนี้ การชำระพระวิหารของพระองค์ และการที่สิทธิอำนาจของพระองค์ถูกตั้งคำถามในเวลาต่อมาเพราะการทำเช่นนั้น

ลก 19:1-6 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป 2 ดุเลิด มีชายคนหนึ่งชื่อสักเกียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 สักเกียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูสักเกียสแล้วตรัสแก่เขาว่า "สักเกียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้" 6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี

หลังจากได้ทรงรักษาบาร์ทิเมอัสตรงขอบเมืองเยรีโคแล้ว ตอนนี้พระเยซู "จึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป" นี้ไม่ได้หมายความว่า พระองค์เสด็จเข้าเมืองนี้และผ่านออก

ไปเลย แต่หมายความว่า พระองค์ทรงดำเนินเข้าเมืองเยรีโคโดยตรงเลย ในเมืองนั้นมีคนเก็บภาษี ให้แก่รัฐบาลโรมคนหนึ่งอาศัยอยู่ชื่อว่า สักเกียส นอกจากนี้เขาได้กลายเป็นคนมั่งมีเพราะ ประกอบอาชีพอันมิชอบนี้ (คนเก็บภาษี คือ คนที่รับจ้างเก็บภาษีให้แก่โรม เมื่อพวกเขาประกอบ อาชีพนี้ พวกเขาจะถูกมองว่าเป็นคนทำงานร่วมกับพวกโรม นอกจากนี้ พวกโรมยังอนุญาตให้ พวกเขาชู้ตริตภาษีโดยใช้วิธีใดก็ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกมองอย่างถูกต้องแล้วว่าเป็นคนขี้โกง หน้าเลือด และโลภมาก พวกคนเก็บภาษีได้รับอนุญาตให้เก็บเงินภาษีส่วนเกินจากที่พวกเขา ชู้ตริตมาได้ตามโควตาที่โรมกำหนดไว้ด้วย) ดังนั้น พวกคนเก็บภาษีจึงถูกมองในทางเสียๆหายๆ

ลูกาบันทึกว่าสักเกียสผู้นี้เป็นคนตัวเดียว เพราะฝูงชนที่เบียดเสียดกันรอบกายพระเยซู เขา จึงปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อที่จะได้เห็นพระเยซูผู้ที่เขาเคยได้ยินมาซัดๆ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงสถานที่ ที่อยู่ติดกับต้นไม้นั้น พระองค์ทรงหยุดเดิน ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นไป และตรัสว่า “สักเกียส เอ๊ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้” เราเห็นถึงความทรงสัมพัทธ์ของ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เห็นได้ชัดว่าทั้งพระเยซูและสักเกียสต่างไม่เคยพบกันมาก่อน กระนั้น พระเยซูก็ทรงทราบว่าสักเกียสอยู่บนต้นไม้นั้นไหนและพระองค์ทรงรู้จักชื่อของเขาด้วย สักเกียสคงประหลาดใจมากๆ กระนั้น “เขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี” เราไม่ ทราบแน่ชัดว่าสักเกียสได้ต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเดี๋ยวนั้นเลยหรือไม่ อย่างไรก็ตาม จิตใจที่แสดงถึงการกลับใจใหม่อย่างชัดเจนของเขาก็ดูเหมือนจะบังชี้เช่นนั้นเช่น เดียวกับในข้อ 9

ลก 19:7-10 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคน บาบ" 8 ฝ่ายสักเกียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้า พระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ข้อโกงของของขี้โกง ข้า พระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า" 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย 10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่ หลงหายไปนั้นให้รอด"

ขณะเดียวกัน ผู้ชนต่างก็บ่นพึมพำว่าพระเยซูได้เสด็จไปเป็นแขกของคนที่ไม่รู้จักว่าเป็นคนบาป อย่างไรก็ตาม ศักดิ์สิทธิ์ก็แสดงออกถึงผลอันสมกับการกลับใจใหม่ เขาเสนอที่จะมอบทรัพย์สมบัติครึ่งหนึ่งของตนให้แก่บรรดาคนยากจนที่อยู่ในพื้นที่นั้น เขาถึงขนาดเสนอที่จะชดใช้คืนให้ถึงสี่เท่าแก่คนเหล่านั้นที่เขาเคยขโมยโกงในฐานะคนเก็บภาษีด้วย (พระราชบัญญัติในพระคัมภีร์เดิมกำหนดให้ชดใช้เพียงร้อยละ 120 คู เลวีนิติ 6:5 อย่างไรก็ตาม บางคนก็คิดว่าเขาหมายถึงการประยุกต์ใช้ อพยพ 22:1 ที่พูดถึงการชดใช้สี่เท่า) ไม่ว่าจะยังไง ศักดิ์สิทธิ์ก็แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจิตใจครั้งใหญ่

พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว” นี้ไม่ได้หมายถึงความรอดของศักดิ์สิทธิ์เพราะการกระทำดีต่างๆที่เขาเสนอ แต่ความเต็มใจของเขาที่จะชดใช้และทดแทนให้ก็เป็นผลที่เกิดจากใจที่ถูกสร้างใหม่ เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่แล้ว เขาก็มีความเต็มใจที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง

วลีสุดท้าย “เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย” อาจเป็นคำตอบที่ทรงมีต่อคำวิจารณ์ที่พระเยซูทรงได้รับเพราะการเข้าหา ‘คนบาป’ คนหนึ่ง ถึงแม้จะเป็นคนบาปจริงๆ แต่ศักดิ์สิทธิ์ในฐานะยิวคนหนึ่งก็เป็นผู้มีสิทธิได้รับความรอด (มาถึงพวกยิวก่อน) พระเยซูทรงทราบว่าหัวใจของเขานั้นเปิดรับ นอกเหนือจากนั้น เขายังเป็นบุตรคนหนึ่งของอับราฮัมด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเขากำลังแสวงหาความจริง พระเยซูทรงเป็นคำตอบของเขา

เพราะสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระเยซูจึงตรัสสรุปด้วยคำตรัสที่เป็นอมตะของพระองค์ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นคนบาปและหลงหาย เป็นเหตุผลนั้นที่พระเยซูได้เสด็จมา พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปที่หลงหายให้รอด ศักดิ์สิทธิ์คือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดเจนถึงเรื่องนี้ แต่พระเยซูทรงใช้สภาพที่บาปหนาของชายผู้นี้เป็นโอกาสอันแสนวิเศษเพื่อที่จะเน้นย้ำเหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์ถึงได้เสด็จมาแต่แรก จริงแท้ทีเดียวที่ในอีกหนึ่งสัปดาห์ พระองค์จะทรงทำให้พระประสงคนั้นสำเร็จบนกางเขนนั้น

ลก 19:11-14 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่า

อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน 12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา 13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา' 14 แต่ชาวเมืองซึ่งทำงานผู้นั้น จึงใช้ขณะทูตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา'

ลูกากล่าวชัดเจนว่าคำอุปมาต่อไปนี้ถูกเอ่ยขึ้นขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่ในเมืองเยรีโคและน่าจะยังอยู่ที่บ้านของศักเคียสด้วย (เมืองเยรีโคค่อนข้างอยู่ "ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม") ฝูงชน (และพวกสาวกของพระองค์ด้วยแน่นอน) ได้มาถึงข้อสรุปที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกเขาและขณะที่พระองค์เสด็จเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา ก็คิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจึงน่าจะปรากฏในไม่ช้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาคิดว่าพระเยซู เมื่อเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มแล้ว จะทรงคว่ำอำนาจของโรมและประกาศการกอบกู้อาณาจักรยิวเดียนั้นเลย พวกเขาขณะนั้นกำลังโหยหาการกอบกู้ทางการเมืองเพื่อนำอาณาจักรและพระมหากษัตริย์ของพวกเขากลับคืนมา พวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นทางออกแห่งความปรารถนาของพวกเขา อย่างไรก็ตาม มุมมองของพวกเขา ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมืองและประเทศชาติ ไม่มีจิตใจที่แสดงถึงการกลับใจใหม่และการกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขาในความจริงเลย เมื่อเห็นถึงพื้นหลังเช่นนั้นแล้ว พระเยซูจึงทรงเอ่ยคำอุปมาต่อไปนี้ มันจะเริ่มเห็นได้ชัดว่าคำอุปมานี้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงการจากไป ในไม่ช้าของพระองค์ การเสด็จกลับมา และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ ดังนั้น คำอุปมานี้จึงมีลักษณะเกี่ยวข้องกับอวสานกาลอย่างชัดเจน

พระเยซูทรงเล่าเรื่องของ "เจ้าชายองค์หนึ่ง" (นั่นคือ ชายผู้หนึ่งซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์) ผู้ซึ่งเดินทางไปยังเมืองไกล "เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา" (น่าสนใจตรงที่ว่า ตามประวัติศาสตร์แล้ว อารคิเลาส์ บุตรชายของเฮโรด จริงๆ แล้วก็ ได้เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังกรุงโรมเพื่อรับอาณาจักรยิวในปาเลสไตน์และกลับมาแล้วเพื่อรับมัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูยังทรงเป็นเด็กเล็กๆ ในเมืองนาซาเร็ธและนี่ก็เป็นเรื่องที่ทุกคนทราบดี ดังนั้น บรรดาผู้ฟังพระเยซูจึงเข้าใจความเชื่อมโยงกันของคำอุปมานี้กับเรื่องนั้น ได้เป็นอย่างดี เรื่องนั้น ได้เกิดขึ้นจริงๆ ขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่) ก่อนที่เจ้านายคนนี้จะไป พระเยซูทรงเล่าว่าเขา "เรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา" คำที่แปลว่า มินา (มณา) คือ

หน่วยวัดน้ำหนักเงิน ดังนั้นมันจึงเป็นเงินปริมาณหนึ่ง มีน้ำหนักจึงเทียบได้กับเงินสิบออนซ์
กว่าๆ ข้อ 15 กล่าวชัดเจนว่าเงิน (money) ที่ว่านี้จริงๆแล้วเป็นแร่เงิน (silver)

ไม่ว่าในกรณีใด เจ้านายผู้นี้ได้มอบเงินจำนวนหนึ่งไว้แก่พวกผู้รับใช้ของเขาเพื่อที่พวก
เขาจะนำมันไปลงทุน จากนั้นเขาก็สั่งพวกผู้รับใช้ของเขาว่า “จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา”
บางคนคิดว่านี่หมายถึง การครอบครองในความหมายทางทหาร และได้ประยุกต์ใช้ความหมาย
ดังกล่าวกับความเชื่อแบบคริสเตียนในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ทั้งบริบทและความหมายของคำๆ
นี้ไม่ได้เปิดโอกาสให้ตีความเช่นนั้นเลย คำที่แปลว่า **เอาไปค้าขาย (พริ้งมาเตะอูอไม)** มีความ
หมายว่า ‘ทำธุรกิจต่อไป’ โดยเฉพาะการทำธุรกิจของนายธนาคารหรือพ่อค้า ดังนั้นสรุปก็คือ เจ้านายผู้นี้ได้สั่งให้พวกผู้รับใช้ของเขานำเงินไปลงทุนในยามที่เขาไม่อยู่

อย่างไรก็ตาม ชาวเมืองก็เกลียดชังเจ้านายผู้นี้ นอกจากนี้ พอเขาเดินทางไป พวกเขาก็ “ใช้
คณะทูตตามไปทูลท้านว่า ‘เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา’” (1) เราเห็น ได้ชัดถึงการ
ประยุกต์ใช้ภาพเปรียบนี้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา การเสด็จจากไปของพระองค์ และความ
เกลียดชังของพวกอิสราเอลส่วนใหญ่ซึ่งเป็นประชากรของพระองค์ที่มีต่อพระองค์ (2) น่าสนใจ
อีกตรงที่ว่าพวกยิวได้ทำแบบนั้นจริงๆกับอาร์เคเลาส์เมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น บริบทใหญ่ของคำ
อุปมานี้จึงได้ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้ว เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงพระองค์เอง การ
เสด็จจากไปในไม่ช้าของพระองค์ ความเกลียดชังและการปฏิเสธของพวกอิสราเอลที่มีต่อ
พระองค์

ลก 19:15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียก
ผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรที่มากน้อย

มีความจริงเชิงอวสานกาลที่สำคัญหลายประการอยู่ในข้อนี้ (ความจริงเหล่านี้เป็นเรื่อง
สำคัญจริงๆเพราะว่าพระเยซูจะเสด็จจากไปในไม่ช้าแล้ว นี่สื่อชัดเจนถึงบริบทเกี่ยวกับการเสด็จ
กลับมาของพระองค์) (1) เจ้านายผู้นี้ได้เดินทางกลับมา นั่นคือ การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราจึงถูกกล่าวถึงล่วงหน้าอย่างชัดเจน (2) พระองค์เสด็จกลับมาจากเมืองหลวงแห่ง
สวรรค์ โดยทรงได้รับอาณาจักรนั้นมาแล้ว นี่สื่อชัดเจนว่าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พระองค์จะ
ทรงมีสิทธิอำนาจจากพระบิดาในสวรรค์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้

(3) จะมีการคิดบัญชีผู้รับใช้เหล่านั้นที่เจ้านายผู้นี้ได้ฝากทรัพย์ของเขาไว้ แน่แน่นอนที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ จะมีการคิดบัญชีสำหรับผู้รับใช้แต่ละคนของพระคริสต์ในยุคนี้ “เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5:10) (คำที่แปลว่า เงิน ในที่นี้คือ อารกูรียอน ซึ่งเป็นเงินที่เป้นแร่เงิน) (4) เจ้านายผู้นี้จึงกลับมาและขอทราบ ว่า “เขาทุกคนค้าขายได้กำไรที่มากน้อย” เขาอยากรู้ว่าพวกผู้รับใช้ของเขาได้ลงทุนเงินของเขาอย่างไรยามที่เขาไม่อยู่ กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เขาอยากรู้ว่าพวกเขาได้กำไรมาเท่าไรตอนที่เขาไม่อยู่

การประยุกต์ใช้นี้ก็ชัดเจนเหลือเกิน สักวันหนึ่งพระเยซูจะทรงขอทราบที่เราได้กำไรมา ให้พระองค์เท่าไรในยามที่พระองค์ไม่อยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามิได้ทรงฝากเงินไว้กับเรา แต่พระองค์ทรงให้เราได้รับฝากบางสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่านั้นมาก และนั่นคือข่าวประเสริฐ แน่แน่นอนที่เรา มีทรัพย์สมบัตินี้ในภพขณะดิน นี้สื่อชัดเจนว่าที่บัลลังก์พิพากษานั้น เราจะต้องให้การว่าเราได้ลงทุนข่าวประเสริฐและนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระเยซูคริสต์อย่างไร

ลก 19:16-17 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’
17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’

ผู้รับใช้คนแรกยืนอยู่ต่อหน้าเขาและให้การ (ดู โรม 14:10,12) เขารายงานว่าเงินลงทุนตั้งต้นของเขาจำนวนหนึ่งมินาได้กำไรมาสิบมินาให้นายของเขา การประยุกต์ใช้ก็ปรากฏชัดเจน สักวันหนึ่ง เราจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์และให้การเกี่ยวกับกำไรที่เราจะถวาย แต่พระองค์สำหรับการที่ทรงฝากข่าวประเสริฐไว้กับเรา เรากล่าวได้ใหม่ว่า เราได้นำคนสิบคนมาถึงพระคริสต์ในช่วงชีวิตของเรา

เจ้านายผู้นี้กล่าวว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด” มีการสื่อชัดเจนว่าเมื่อเรายืนอยู่หน้าพระพักตร์พระเยซูคริสต์ที่บัลลังก์พิพากษานั้นสักวันหนึ่ง บำเหน็จของพระองค์สำหรับการรับใช้ที่สัตย์ซื่อจะเป็นตำแหน่งต่างๆที่แสดงถึงสิทธิอำนาจในอาณาจักรของพระองค์ ในวิวรณ์ 20:4 และ 6 ซึ่งบริบทกล่าวชัดเจนถึงยุคพันปี (อาณาจักรของพระคริสต์) บรรดาผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์จะครอบ

ครองร่วมกับพระองค์ในวันนั้นในอาณาจักรของพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี และจากนั้นใน
วิวรณ์ 22 ซึ่งบริบทกล่าวถึงอาณาจักรนิรันดร์ ก็มีบันทึกไว้ว่าบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะ
“ครอบครองสืบๆไปเป็นนิตย์”

สิ่งที่สื่ออย่างชัดเจนก็คือว่า ผู้คนของพระเจ้าทุกวันนี้ที่ปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ
โดยเฉพาะในเรื่องของการได้มาซึ่งผลตอบแทนของการลงทุนข่าวประเสริฐในผู้อื่น (นั่นคือ
การนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์) จะได้รับบำเหน็จในอาณาจักรของพระองค์ (นั่นคือ ยุค
พันปีเรื่อยไปจนเข้าในอาณาจักรนิรันดร์นั้น) นี่สื่อว่าบางส่วนของบำเหน็จนั้นจะเป็นการครอบ
ครองพื้นที่บางส่วนในอาณาจักรของพระองค์ โดยในกรณีนี้คือ สิบเมือง

ลก 19:18-19 คนที่สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’
19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’

ผู้รับใช้คนที่สองถูกเรียกตัวมาให้การและเขาก็รายงานว่าเขาได้ลงทุนเงินมินาหนึ่งของ
นายไปแล้วและได้กำไรมาห้ามินา เจ้านายผู้นี้จึงชมเชยเขาเช่นกันและให้เขาได้อำนาจครอบ
ครองห้าเมืองในอาณาจักรของเขา นี่เป็นอีกครั้งที่การประยุกต์ใช้ปรากฏก่อนข้างชัดเจน สำหรับ
ผู้รับใช้เหล่านั้นของพระคริสต์ที่ในตอนนี้นำผลตอบแทนแก่การลงทุนแห่งข่าวประเสริฐของ
พระองค์ (นั่นคือ นำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์) จะมีบำเหน็จมหาศาลในอาณาจักรของ
พระองค์ นี่เป็นอีกครั้งที่ส่วนหนึ่งแล้วมันจะถูกแสดงออกในการได้รับตำแหน่งที่แสดงถึงยศ
และสิทธิอำนาจในอาณาจักรของพระองค์

เห็นได้ชัดว่าบำเหน็จขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในวันนั้นจะขึ้นอยู่กับ (1) การรับใช้
อย่างสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงฝากสิ่งมีค่าไว้กับเรา งานรับใช้ของเราอาจดูเหมือน “เล็กน้อย
มากๆ” แต่เมื่อเรากระทำการรับใช้ที่พระองค์ได้ทรงมอบหมายแก่เราอย่างสัตย์ซื่อ พระองค์ก็จะ
ทรงปูนบำเหน็จแก่เราในวันนั้นอย่างสัตย์ซื่อ (2) หลักเกณฑ์อีกอย่างสำหรับการประทาน
บำเหน็จก็คือ เราเกิดผลเพื่อพระเยซูคริสต์จริงๆมากแค่ไหน คนเหล่านั้นที่ทำมากกว่าก็จะได้รับ
บำเหน็จมากกว่า คนเหล่านั้นที่ทำน้อยกว่าก็จะได้รับบำเหน็จน้อยกว่า ดู วิวรณ์ 22:12

ลก 19:20-26 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่ง
ข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ 21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่ง

ท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน' 22 ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรบโทษ เจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเป็นคนขี้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน 23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับ ดอกเบี้ยด้วย' 24 แล้วท่านตั้งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า 'จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มี ลิบมินา' 25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า 'ท่านเจ้าข้า เขามีลิบมินาแล้ว') 26 'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา

ผู้รับใช้อีกคนได้มาให้การ อย่างไรก็ตาม ที่เขาทำได้ก็เพียงยอมรับด้วยน้ำเสียงอ่อยๆว่า เขาไม่ได้ทำอะไรเลยกับสิ่งที่เจ้านายได้ฝากไว้กับเขา เขาเอาเงินมินานั้นไปซ่อนไว้ จากนั้นเขาก็ เริ่มคิดหาข้ออ้างว่าเขากลัวนายและคิดว่านายเป็นคนขี้มงวด ดังนั้น ข้ออ้างของเขาก็คือว่า เขาก็ แยกเอาเงินลงทุนของนายไปซ่อนไว้และมีได้ทำอะไรกับมันเลย

เจ้านายผู้นี้จึงเกิดโทสะและถามเขาอย่างรุนแรงว่าทำไมเขาถึงไม่เอาเงินไปฝากไว้กับ ธนาคารและอย่างน้อยก็ได้รับดอกเบี้ยนิดหน่อยเป็นกำไร เขาจึงสั่งให้เอาเงินมินาหนึ่งไปจาก ผู้รับใช้ชั่วคนนี้และมอบให้แก่คนที่มีลิบมินา (เราควรระลึกไว้ว่าในทุกกรณี เงินที่ว่าเป็นของ เจ้านายผู้นี้) เขาจึงสั่งให้เอาเงินเหล่านี้ไปให้แก่คนที่รู้จักวิธีทำให้เกิดผลกำไร

การประยุกต์ใช้ข้อสรุปของคำอุปมานี้จึงปรากฏชัดเจน คนเหล่านั้นที่ในชีวิตนี้ใช้ชีวิต อย่างประมาทและเสียโอกาสในการปรนนิบัติพระเยซูคริสต์จะต้องให้การต่อพระองค์ในวันนั้น 2 โครินธ์ 5:10 ในส่วนที่พูดถึงบัลลังก์พิพากษานั้น ก็พูดถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ที่ได้ ประพฤติตัวแยกแยะและได้รับสิ่งต่างๆตามมา นอกจากนี้ 1 โครินธ์ 3:12-15 ซึ่งนำเสนออีกแง่มุม หนึ่งของบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ก็บ่งบอกว่าบางคนในวันนั้นจะ "ขาดค่าตอบแทน"

คำอุปมานี้สื่อความหมายชัดเจน มันพูดถึงการรับใช้พระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อขณะที่ พระองค์ไม่อยู่และบำเหน็จของพระองค์สำหรับคนเหล่านั้นในเวลาທີ່พระองค์เสด็จกลับมา คน เหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อจะได้รับบำเหน็จอย่างอุดมในวันนั้น คนเหล่านั้นที่ ปล่อยให้โอกาสในการรับใช้ให้ผ่านไปก็จะไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยในวันนั้น พระเยซูทรงนำ เสนอคำสุภาษิตหนึ่งที่เป็นความจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้น คนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระองค์อย่าง

สัจจะซึ่งจะได้รับมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม คนเหล่านั้นที่ทิ้งโอกาสในการรับใช้พระองค์ก็จะเสียโอกาสนั้นไป (นั่นคือ พวกเขาจะขาดค่าตอบแทน) เมื่อพิจารณาถึงความยาวนานของนิรันดร์กาลและโอกาสที่จะได้บำเหน็จหรือขาดบำเหน็จ คนที่รอบคอบก็ทำได้แต่อุทิศตัวเพื่อปรนนิบัติพระเยซูคริสต์ด้วยความสามารถทั้งหมดที่เขามีในตอนนั้น

ลก 19:27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขาเหล่านั้น จงพามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา" จากนั้นพระเยซูก็ตรัสถึงการประยุกต์ใช้ในทางตรงกันข้ามของคำอุปมาเรื่องนี้ (การประยุกต์ใช้แบบแรกเกี่ยวข้องกับบำเหน็จสำหรับการรับใช้ขณะที่พระองค์ไม่อยู่) อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของเจ้านายผู้นี้ ซึ่งไม่ยอมรับเขาให้ครอบครองพวกเขาก็จะถูกรวบรวมมาประหารชีวิต

อีกครั้งที่การประยุกต์ใช้เริ่มปรากฏชัดเจน พวกอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่ยอมรับพระคริสต์อย่างชัดเจน พวกเขาไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงตรัสอย่างเป็นกลางบอกเหตุถึงความพินาศที่ใกล้จะเกิดขึ้นของพวกเขา คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จในปี ค.ศ. 70 เมื่อพวกโรมทำลายกรุงเยรูซาเล็มภายใต้การนำของติตัส โดยเช่นฆ่าชาวยิวหลายแสนคน คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จในท้ายที่สุดในช่วงท้ายๆของยุคเจ็ดปี ซึ่งเป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ เมื่อพวกยิวที่ไม่เชื่อจะเผชิญกับชะตากรรมที่คล้ายๆกันโดยน้ำมือของปฏิบัติของพระคริสต์

ลก 19:28-29 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป

หลังจากเสร็จสิ้นการรับใช้ของพระองค์ในและรอบๆเมืองเยรีโคแล้ว (ในแอ่งหุบเขาของแม่น้ำจอร์แดน) พระเยซูก็ทรงเริ่มเดินทางขึ้นไปยังแผ่นดินสูงของแคว้นยูเดียซึ่งเป็นที่ตั้งของกรุงเยรูซาเล็ม บนถนนของเมืองเยรีโค ขณะที่ผู้คนเดินทางเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม มีหมู่บ้านเล็กๆสองหมู่บ้านตั้งอยู่ หมู่บ้านแห่งแรกคือ เบธฟายี (ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้านแห่งมะเดื่อที่ยังไม่สุก’ ที่อยู่ใกล้ๆกันและอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มมากกว่านิดหน่อย (ประมาณสองไมล์) คือ หมู่บ้านเบธานี (ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้านแห่งผลอินทผลัม’) เป็นบ้านของมารีย์ มารธา และ

ลาซารัส ซึ่งอยู่ด้านหลังของภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มด้วย ที่นั่นเองพระเยซูทรงใช้สาวกสองคนเข้าไปในหมู่บ้านเบธานีเพื่อหาสัตว์มาให้พระองค์

ลก 19:30-34 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด 31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านแก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า 'เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้'" 32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า "ท่านแก้ลูกลาทำไม" 34 ฝ่ายเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้"

มีการเตรียมการไว้เพื่อให้คำพยากรณ์ในเศคาริยาห์ 9:9 สำเร็จ พระเยซูทรงใช้สาวกสองคนนี้ไปหาลูกลาตัวหนึ่งซึ่งถูกผูกไว้อยู่ในหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นลาที่ยังไม่เคยมีใครขี่มาก่อนและนำมันมาให้พระองค์ (ในตอนที่พูดถึงลูกลาตัวนี้ บางคนออกความเห็นว่างค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี และทรงใช้อุโมงค์ฝังศพที่ไม่เคยใช้ฝังศพใครมาก่อนเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงใช้ลูกลาที่ไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อนด้วย) ด้วยทรงเห็นล่วงหน้าว่าพวกเขาอาจถูกทักท้วง พระเยซูจึงทรงสั่งพวกเขาว่าหากมีใครถามว่าพวกเขากำลังทำอะไรก็ให้ตอบไปว่า "เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้" เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ พอพวกเขาไปเจอลูกลาตัวหนึ่งถูกผูกไว้อยู่ ตามที่พระเยซูได้ตรัสไว้ล่วงหน้าและแก้มัน "พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า "ท่านแก้ลูกลาทำไม"" พวกเขาตอบไปตามที่พระเยซูได้ทรงสั่งพวกเขาไว้และพวกเจ้าของก็พอใจกับคำตอบของพวกเขา นั่นเกือบเรียกได้ว่าเป็นการอัศจรรย์หนึ่งเลย การเดินจากมาพร้อมกับลูกลาของคนๆหนึ่งก็เทียบได้กับเป็นการขโมยเลย กระนั้น เมื่อสาวกสองคนนั้นตอบไปตามที่ได้รับสั่งมา ก็ไม่มีใครทักท้วงการกระทำของพวกเขาต่อไปอีก ตอนนั้นพวกเขาอาจยังไม่รู้ แต่พวกเขาก็กำลังทำให้คำพยากรณ์ในเศคาริยาห์ 9:9 เป็นจริง ซึ่งเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจน

ลก 19:35-36 แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง

พอเชิญพระเยซูขึ้นทรงลาถรณ์ การอัศจรรย์อีกอย่างก็เกิดขึ้น ลูกลาที่ไม่เคยมีใครขึ้นขี่มาก่อนเป็นสัตว์ที่ไม่คุ้นกับการถูกขี่ ซึ่งตามสัญชาตญาณแล้วจะขัดขืนและพยายามเหวี่ยงผู้ขี่ให้ตกลงจากหลังมัน ในที่นี้เจ้าสัตว์ตัวนี้ยอมจำนนและยอมรับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้สร้างมัน ก่อนที่จะเชิญพระเยซูให้ทรงลาถรณ์ พวกสาวกได้ทำอานแบบลวกๆ ให้พระองค์จากเสื้อผ้าของพวกเขา นอกจากนี้ “เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปลงตามหนทาง” การกระทำเช่นนั้นถูกสงวนไว้สำหรับกษัตริย์หรือผู้มีชัยชนะในสงครามเท่านั้น พวกเขาเข้าใจความหมายของสิ่งที่พวกเขากระทำเพราะว่าพวกเขาเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด นั่นคือ กษัตริย์ของพวกเขา

ลก 19:37-38 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง 38 ว่า "ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จะมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่สุด"

เมื่อพวกเขาเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็มจากหมู่บ้านเบธานี (จากทิศตะวันออก) โดยลงจากภูเขามะกอกเทศมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม (ประมาณครึ่งไมล์) “เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง” ที่อยู่ในฝูงชนนั้นคือ คนมากกว่าพวกสาวกสิบสองคนนั้น พวกสาวกจำนวนมหาศาล โดยบางคนถึงขนาดมาไกลจากแคว้นกาลิลีซึ่งได้ติดตามพระเยซูมาพร้อมกับพวกสาวกจากเมืองเยรีโค หมู่บ้านเบธานี (และยอมมีมารีย์ มารธา และลาซารัสด้วยแน่ๆ) และแคว้นแคว้น โดยรอบบัดนี้ก็เบียดเสียดกันห้อมล้อมพระเยซู

พวกสาวกของพระองค์ที่มารวมตัวกันนี้ได้ข้อสรุปแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ คือ กษัตริย์แห่งอิสราเอลที่พวกเขารอคอยมานาน พวกเขาจึงร้องออกมาขณะที่ฝูงชนที่มีพระเยซูทรงนำขบวนมุ่งหน้าสู่ประตูทางเข้ากรุงเยรูซาเล็ม “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จะมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่สุด” (ดังที่จะระบุไว้ในไม่ช้า นี่ไม่ใช่กลุ่มคนผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอล คนพวกนี้เป็นพวกสาวกของพระองค์ บรรดาผู้เชื่อที่คาดหวังว่าพระองค์จะทรงขึ้นครองบัลลังก์ของพระองค์ที่กรุง

เยรูซาเล็มเดิมนั้นเลย) พวกเขาสรรเสริญพระองค์ในฐานะกษัตริย์ โดยยอมรับว่าพระองค์เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น พวกสาวกของพระองค์จึงไม่เพียงเห็นผู้นำทางการเมืองคนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเห็นผู้นำฝ่ายวิญญาณคนหนึ่งด้วย พวกเขาจึงทูลขอสันติสุขในสวรรค์ และส่งราศีใน (หรืออาจ แค) พระองค์ผู้สูงสุด

ลก 19:39-40 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน" 40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที"

อย่างไรก็ตาม ขณะที่พระเยซูเสด็จเข้าใกล้ประตูเมืองกรุงนี้ พวกฟาริสีในฝูงชนก็ไม่พลาดความหมายของสิ่งที่ฝูงชนกำลังโห่ร้องประกาศ พวกเขามาหาพระเยซูและบอกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน" นี้ไม่เพียงฝ่าฝืนจิตสำนึกของพวกเขาเท่านั้น ซึ่งเผยให้เห็นถึงความไม่เชื่อของพวกเขา แต่มันยังฝ่าฝืนมติส่วนใหญ่ของพวกผู้มีอำนาจในอิสราเอลด้วย พวกเขามองพระเยซูว่าเป็นผู้ก่อความวุ่นวายและไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับพระองค์ การที่พวกเขาใช้คำว่า อาจารย์ไม่ได้สื่อถึงความเคารพนับถือเลย ความหมายตรงตัวของคำๆ นี้ก็แค่ 'ครู' พวกเขาอาจใช้คำๆ นี้ด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ยมากกว่า

คำตอบที่เปี่ยมด้วยความหมายลึกซึ้งของพระเยซูที่มีต่อพวกเขาก็คือ "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที" พระเยซูกำลังจะนำเสนอพระองค์เองอย่างเป็นทางการต่อพวกผู้หลักผู้ใหญ่ในอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาสาวกมองเห็นเช่นนั้นและชื่นชมยินดี คนเหล่านั้นที่เป็นตัวแทนของพวกเขาคนใหญ่คนโตแห่งอิสราเอลก็เห็นเช่นนั้นด้วยและปฏิเสธข้อเสนอ นั้น พระเยซูตรัสเป็นนัยว่า หากพวกเขานิ่งเงียบ บรรดาก่อนหินที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วภูมิภาคนั้นที่เต็มไปด้วยหินก็จะส่งเสียงร้องออกมา บางคนคิดว่าเพราะพวกยิวบางคนมองคนต่างชาติว่าเป็นเหมือนก้อนหินทั่วไป พระเยซูจึงอาจทรงใช้คำอุปมาอุปไมยนี้ในการตรัสถึงการกลับใจเชื่อของคนต่างชาติจำนวนมากซึ่งจะถวายเกียรติแด่พระองค์จริงๆ

พระองค์กำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างเป็นทางการ (และเป็นครั้งสุดท้าย) ของพระองค์ พระองค์เสด็จมาเพื่อนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล คนส่วนน้อย

ในหมู่พวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ยอมรับพระองค์ในฐานะดังกล่าว คนส่วนใหญ่ต่างปฏิเสธ
พระองค์ ดู ยอห์น 1:11

ลก 19:41-44 ครั้นพระองค์เสด็จมาถึงทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุง
นั้น 42 ตรัสว่า "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นยังซ่อน
ไว้จากตาของเจ้าแล้ว 43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อผู้เจ้า และล้อม
ขังเจ้าไว้ทุกด้าน 44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า
และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมา
เยี่ยมเจ้า"

พระเยซูเสด็จเข้าใกล้กรุงนี้ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ในฐานะพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้มานาน
มาแล้วให้เป็น โมริยาห์ (กับอับราฮัม) ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้สำหรับพระวิหาร
ของพระองค์ คือเป็นเมืองที่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาได้เป็นเมืองหลวงของประชากรของพระองค์
กระนั้น ขณะที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นกรุงนี้ พระองค์ก็ "กันแสงสงสารกรุงนั้น" ขณะ
นั้นพระองค์คงเกิดอารมณ์หลายอย่างปั่นป่วนอยู่ภายใน พระองค์ทรงรักกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็น
เมืองที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ กระนั้น พระองค์ทรงทราบถึงความมืดบอดฝ่ายวิญญาณและการ
ปฏิเสธที่รออยู่เบื้องหน้า พระองค์กำลังเสด็จมาหาพวกของพระองค์อย่างเป็นทางการและพวก
เขาจะไม่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องนี้ดีและมันทำให้พระองค์เศร้าพระทัยจนถึง
กับกันแสง

ด้วยความเศร้าพระทัย พระองค์จึงทรงรำไห้ให้แก่กรุงเยรูซาเล็ม "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ใน
กาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นยังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว" พระเยซูทรง
ทราบถึงความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนั้นที่พระองค์กำลังทรงยื่นเสนอแก่ชนชาติอิสราเอลและกรุง
เยรูซาเล็มอย่างเป็นทางการ พระองค์ทรงทราบถึงสันติสุขอันยิ่งใหญ่และความรุ่งเรืองที่จะมาใน
อาณาจักรของพระเจ้าที่พระองค์กำลังยื่นเสนอ กระนั้นน่าเศร้าที่ว่าสิ่งเหล่านั้นได้ถูกปิดซ่อนไว้
จากตาของพวกเขา แน่แน่นอนที่พวกเขาจะมีตาที่มองเห็นได้ แต่ก็มองไม่เห็นและไม่ยอมรับรู้ความ
จริงที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา

พระเยซูคริสต์ต่อไปด้วยความเศร้าพระทัยว่า วันเวลาเหล่านั้นกำลังจะมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อ “ศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมข้างเจ้าไว้ทุกด้าน แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย” พระองค์ตรัสล่วงหน้าถึงการปิดล้อมและการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยน้ำมือพวกโรม อีกสี่สิบปีนับจากนี้ซึ่งกรุงนี้จะถูกทำลายย่อยยับและชาวยิวนับล้านๆคนจะพินาศ ก่อนที่เหตุการณ์ทั้งหมดจะจบลง พวกโรมที่ปล้นสะดมกรุงนี้ จะไม่ปล่อยให้ศิลาของพระวิหารซ้อนทับกันก่อนหนึ่งเหนืออีกก่อนเลย

เหตุผลของเรื่องทั้งหมดก็คือว่า พวกเขาไม่รู้ “เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า” นั่นคือพวกเขาในความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของตนไม่รู้เลยว่าผู้ที่เสด็จมาเยี่ยมพวกเขาคือ พระผู้สร้างองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระมหากษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาปฏิเสธพระองค์อย่างชั่วช้าและพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์จึงทรงส่งการพิพากษาอันร้ายแรงมา

ลก 19:45-46 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น 46 ตรัสแก่เขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"

ประตูทางเข้ากรุงเยรูซาเล็มที่พระองค์เสด็จเข้าไปนั้นนำไปสู่บริเวณพระวิหารโดยตรง จากทิศเหนือและทิศตะวันออก พอเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระเยซูก็ “ทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น ตรัสแก่เขาว่า 'มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"” นี่เป็นการชำระพระวิหารครั้งที่สองของพระเยซู พระองค์เคยทรงทำเช่นนั้นมาก่อนตอนเริ่มการรับใช้ของพระองค์ตามที่มีบันทึกไว้ในยอห์น 2:13 น่าสังเกตตรงที่ว่าพระเยซูทรงเรียกพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มว่าเป็นนิเวศของพระองค์โดยทรงยกข้อความจากอิสยาห์ 56:7

พวกยิวถูกกำหนดให้นำหลายสิ่งที่เฉพาะเจาะจงมาเป็นเครื่องถวายบูชา ไล่ตั้งแต่สกุลเงินแบบฮีบรูคือเงินเชเชล ไปจนถึงสัตว์บางอย่าง เช่น นกเขาและวัวหนุ่ม คนเหล่านี้จำนวนมากเดินทางมาจากแดนไกล พวกเขาไม่สามารถนำเครื่องถวายบูชาเหล่านั้นร่วมเดินทางมาด้วยได้ ดังนั้นพวกปุโรหิตจึงเปิดโอกาสให้พวกนักธุรกิจชาวยิวขายของเหล่านั้นในตลาดพระวิหารได้เพื่อ

อำนวยความสะดวก อย่างไรก็ตาม พอเวลาผ่านไป พวกเขาก็เริ่มคดโกง โดยคิดราคาแพงๆ และ ขูดรีดพวกนักเดินทางที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ พระเยซูทรงตำหนิพวกพ่อค้าหน้าเลือดโลภมากที่ คดโกงเหล่านี้ บางคนคิดว่าพวกเขาเสื่อมทรามจนถึงขนาดขายสิ่งของต่างๆในพระวิหารให้แก่ พวกนักท่องเที่ยวนเลยด้วยซ้ำ

ลก 19:47-48 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

ขณะเดียวกัน ในช่วงวันแรกๆของสัปดาห์สุดท้ายของพระองค์ พระเยซูทรงสั่งสอนทุก วันในพระวิหาร โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือความเห็นชอบจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกเขาจึงหา โอกาสกำจัดพระองค์ ซึ่งเผยให้เห็นถึงธรรมชาติอันชั่วร้ายในใจของพวกเขา กระนั้นในฐานะ เป็นนักการเมือง พวกเขาจึงรู้ว่าตกอยู่ในสถานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก พวกประชาชน “ชอบ ฟังพระองค์มาก” ดังนั้นพวกเขาจึงกลัวที่จะจับกุมพระองค์อย่างเปิดเผยต่อหน้าประชาชน

*****

ภาพรวมของลูกา 20: บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่พระเยซูทรงถูกท้าทายว่าพระองค์ทรง เทศนาสั่งสอนโดยอาศัยสิทธิอำนาจใด เนื้อหาส่วนใหญ่ของลูกา 20 พุ่งถึงการเผชิญหน้า ระหว่างพระเยซูกับพวกศัตรูของพระองค์ที่พระวิหารในสัปดาห์สุดท้ายของพระชนม์ชีพของ พระองค์ก่อนจะถึงกลโกธา มีการประจันหน้าสี่ครั้งถูกระบุไว้ (1) คำอุปมาเรื่องสวนองุ่น (2) คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (3) คำถามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย (4) และการที่พระเยซูทรง เผชิญหน้าพวกเขาเกี่ยวกับเพลงสดุดี 110

ลก 20:1-2 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและ ประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ 2 และ ทูลพระองค์ว่า "จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ ท่าน"

ถึงแม้จะเจอกับการเป็นปฏิปักษ์และการบังคับข่มขู่ของพวกเขาผู้นำ แต่พระเยซูก็ “ทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหาร” และประกาศข่าวประเสริฐแก่ฝูงชนที่มารวมตัวกัน เราควรจำไว้ว่า มันเป็นเวลาหลายวันก่อนเทศกาลปัสกาซึ่งเป็นตอนที่พระวิหารคร่ำ่ำไปด้วยพวกยิวนับหมื่นๆคนที่เดินทางมาจากทั่วโลก นั่นยิ่งทำให้พวกเขาผู้นำแห่งอิสราเอลว่าวุ่นใจมากขึ้นไปอีก น่าสังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทั้งสั่งสอนและเทศนา (ข่าวประเสริฐ) ในช่วงวันท้ายๆ ของพระองค์ การรับใช้นั้นจะดำเนินต่อมาผ่านคริสตจักรที่จะมาและบรรดาเจ้าหน้าที่ของคริสตจักร

ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนและเทศนาอยู่ในพระวิหารในช่วงต้นของสัปดาห์นั้น “พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์” พวกเขาอาจคิดว่าการพาพวกเขามาพร้อมกัน พวกเขาจะมีสิทธิอำนาจทางศีลธรรมที่จะทำให้พวกเขาประชาชนเชื่อและข่มพระเยซูไปด้วยในขณะเดียวกัน ไม่มีคนใดในพวกเขากล้าเผชิญหน้ากับพระเยซูตัวต่อตัว ดังนั้นพวกเขาจึงพากันมาเป็นตัวแทนคณะเพื่อทำร้ายพระองค์

แน่นอนที่พวกเขาคงตกลงกันมาแล้วล่วงหน้าว่าจะเผชิญหน้ากับพระองค์ด้วยวิธีใด พวกเขาจึงมาหาพระเยซูอย่างสง่าผ่าเผยและถามพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” พระเยซูทรงรุกรานเข้ามาในถิ่นของพวกเขา พระองค์ได้ทรงขับไล่คนเหล่านั้นที่ได้รับอนุญาตจากพวกปุโรหิตให้อยู่ในพระวิหาร ได้ออกไปจากที่นั่น นอกจากนี้พระองค์ยังกล้าที่จะสั่งสอนและเทศนาอย่างเปิดเผยแก่ฝูงชนที่มารวมตัวกันเพื่อร่วมถือเทศกาลปัสกาในสิ่งที่พวกเขาปฏิเสธอย่างเปิดเผยด้วย เราคงนึกภาพออกถึงความเดือดดาลและความวุ่นวายขณะที่พวกเขาขอทราบอย่าง โกรธๆว่าพระองค์กำลังทำสิ่งเหล่านั้นโดยอาศัยสิทธิอำนาจของใคร พวกเขาน่าจะถามอย่างหาเรื่องด้วย พวกเขาหัวฟัดหัวเหวี่ยงด้วยความโกรธและความเกลียด ‘ไอ้หมอนี้คิดว่ามันเป็นใคร’ แน่นอนที่พวกเขาไม่รู้เลยถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งพระวิหารนั้น

ลก 20:3-8 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด 4 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์" 5 เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า' 6 แต่ถ้าเราจะว่า 'มา

จากมนุษย์' คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์" 7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน 8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด"

พระเยซูทรงทำให้พวกเขาว่าวุ่นใจหนักยิ่งกว่าเดิม พระองค์ทรงตอบพวกเขาต่อหน้าประชาชนด้วยคำถามหนึ่งที่พวกเขาไม่กล้าตอบ พระองค์ทรงทายคำปริศนาให้แก่พวกปฏิบัตย์ที่โกรธแค้นพระองค์ว่า "บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์" พระเยซูทรงทราบถึงความยุ่งยากของสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ที่พระองค์ทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาวะดังกล่าว ด้วยพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ทรงทำให้พวกเขานิ่งอึ้ง โดยไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อดี

พวกผู้นำแห่งพระวิหารเข้าใจดีว่าหากพวกเขาถือว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์ (นั่นคือ เป็นของพระเจ้า) พระเยซูก็จะทรงถามกลับว่า "เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า" (นี่ทำให้เราเห็นว่าพวกผู้นำแห่งอิสราเอลไม่ยอมรับข้อความที่ยอห์นได้ประกาศเช่นกันเมื่อเขามาประกาศเรื่องการกลับใจใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับอาณาจักรที่จะมานั้นและพระมหากษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้น) ในทางกลับกัน พวกเขาารู้ดีว่าหากพวกเขาตอบว่าบัพติศมาของยอห์นเป็นของมนุษย์ (นั่นคือ ไม่ได้เป็นของพระเจ้า) พวกเขา ก็จะยิ่งเดือดร้อนหนักกว่าเดิม พวกเขากลัวว่าจะถูกพวกประชาชนเอาหินขว้าง "เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์" (เราเห็นอีกถึงการแตกออกเป็นสองฝ่ายระหว่างพวกประชาชนกับพวกผู้นำแห่งอิสราเอล ฝ่ายแรกเปิดรับต่อการกระทำกิจของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา ส่วนฝ่ายหลังต่างก็ไม่ยอมรับมัน)

ด้วยความงุนงงยิ่งกว่าเดิม พวกเขาจึงตอบได้แต่เพียงว่า "เขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน" เช่นเดียวกับพวกนักการเมืองจอมลึนไหลที่พวกเขาเป็น พวกเขาโกหกเพื่อที่จะได้ความได้เปรียบทางการเมือง พวกเขา รู้จักความจริง แต่ไม่กล้ายอมรับมัน พระเยซูจึงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกต่อไป และพระองค์ทรงตอบอย่างทีเล่นทีจริงว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด" พวกเขาพยายามที่จะข่มขู่พระเยซู แต่กลับพ่ายแพ้ต่อพระปัญญาอันทรงสัมฤทธิ์และหลักเหตุผลของพระองค์ พวกเขาจึง

ถอยกลับไปเพื่อคิดแผนเล่นงานพระองค์ต่อไป และพระเยซูก็ทรงสั่งสอนอย่างเปิดเผยในพระวิหารต่อไป

ลก 20:9-16 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 เมื่อถึงเวลาแล้ว จึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เมียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า 11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เมียนตีและทำการน่าอับยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า 12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บแล้วผลักใสออกไป 13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ' 14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา' 15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะอย่างไรกับเขาเหล่านั้น 16 ท่านจะฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย"

อีกครั้งที่เวลาในขณะนั้นคือ สัปดาห์สุดท้ายของพระเยซู ส่วนสถานที่คือ บริเวณพระวิหาร คนที่ฟังพระองค์คือ พวกผู้นำยิวที่เป็นปฏิปักษ์ ได้แก่ พวกฟาริสี พวกสะดูสี พวกปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ สรุปง่ายก็คือ พวกผู้นำแห่งอิสราเอล คำอุปมาที่พระเยซูกำลังจะตรัสนี้สื่อความหมายกล่าวโทษอิสราเอลอย่างชัดเจน อิศยาห์ 5 กล่าวชัดเจนว่าคำเรียกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เรียกอิสราเอลคือ สวนองุ่น ยิวคนใดที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ย่อมรู้จักเรื่องนี้ดี ดังที่คำอุปมาเรื่องนี้จะเผยให้เห็น เห็นได้ชัดว่าสวนองุ่นนี้คือ อิสราเอลในสมัยนั้น พวกชาวสวนคือ เหล่าผู้นำของอิสราเอล พวกผู้รับใช้คือ พวกศาสนาดายากรรม และบุตรชายที่รักคือ พระบุตรของพระเจ้า ดังที่ได้ระบุไว้ สวนองุ่นที่ปลูกไว้นี้หมายถึงอิสราเอลอย่างเห็นได้ชัด เจ้าของสวนองุ่นที่เดินทางจากไปหาใช้ใครอื่นนอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง พวกคนเช่าสวนคือ พวกผู้นำของอิสราเอล ตลอดหลายศตวรรษ พวกผู้รับใช้ที่ถูกส่งมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ พวกศาสนา

พยากรณ์และการที่พวกเขาถูกปฏิบัติอย่างหยามช้าโดยพวกอิสราเอล บุตรชายผู้เป็นที่รักยอม
หมายถึงพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า คือ พระเยซูคริสต์ การสมคบคิดกันของพวก
คนเข้าสวนซึ่งคิดร้ายต่อบุตรผู้หนึ่งสื่อชัดเจนถึงเจตนาของพวกผู้นำยิวที่จะฆ่าพระเยซู พวกเขา
กำลังทำเช่นนั้นอยู่เลย กระทั่งก่อนสัปดาห์สุดท้ายนั้นด้วยซ้ำ

พระเยซูทรงบรรยายต่อไปว่าพวกคนเข้าสวนได้ฆ่าบุตรผู้เป็นที่รักคนนั้นจริงๆ พระองค์
จึงตรัสถามว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะอย่างไรกับเขาเหล่านั้น” พระองค์ทรงตอบ
คำถามที่พระองค์ทรงถามเองว่า “ท่านจะฆ่าคนเข้าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้น
ให้ผู้อื่นเช่า”

ความหมายที่เป็นคำพยากรณ์ถูกสื่ออย่างชัดเจน พระเยซูตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงแม้
ผ่านทางคำอุปมา ว่าชนชาติอิสราเอลเผชิญกับโอกาสที่จะถูกทำลายเพราะการตรึงกางเขน
พระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า ความพินาศของพวกเขาก็จะเกิดขึ้นในอีกสี่สิบปีต่อมาเมื่อศัตรู
มาทำลายอิสราเอลจริงๆ นอกจากนี้ แผ่นดินอิสราเอลยังจะถูกมอบให้แก่ผู้อื่นด้วย (นั่นคือ พวก
คนต่างชาติ) เมื่อศัตรูขยี้การกบฏของพวกยิวในปี ค.ศ. 70 พวกยิวที่เหลือเกือบทุกคนถูก
บังคับกวาดต้อนไปเป็นเชลย และแผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในมือของคนต่างชาติเป็นเวลาเกือบหนึ่ง
พันเก้าร้อยปี พวกคนฟังที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเยซูเข้าใจดีถึงความหมายที่สื่อออกมาจากคำอุปมา
เรื่องนี้ พวกเขาโพล่งออกมาว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” (ตรงตัวก็คือ ‘ขออย่าให้
เป็นเช่นนั้นเลย’)

ลก 20:17-18 ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้นพระวณะซึ่งเขียนไว้
นั้นหมายความว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลก
เป็นผุยผง"

พระเยซูตรัสปิดท้ายคำอุปมาใหญ่ด้วยคำอุปมาอีกเรื่อง พระองค์ทรงยกข้อความจาก
เพลงสดุดี 118:22 “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว” (นี่อ้างอิงถึง
ประเพณีของยิว เมื่อพระวิหารถูกก่อสร้าง ศิลามุมเอกได้ถูกส่งมาล่วงหน้าและพวกช่างก่อได้เอา
มันไว้ต่างหาก โดยไม่รู้ว่ามันคือศิลามุมเอก และทำมันหายไป เมื่อถึงเวลาที่จะเอาศิลามุมเอกมา

ประกอบ พวกเขาเชื่อมั่นไม่เจอแล้ว ในที่สุด พวกเขาก็พบมันในพงหญ้าวัชพืช โดยมันถูกทิ้งไว้ข้างๆบริเวณพื้นที่ก่อสร้าง พวกเขาต้องเศร้าใจที่พวกเขาได้ปฏิเสธศิลาบวมอกที่พวกเขารอคอยมานาน การอ้างอิงถึงการปฏิเสธพระคริสต์โดยพวกผู้นำอิสราเอลซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้าจึงปรากฏชัดเจนเหลือเกิน

พระเยซูทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนศิลาบวมอกก้อนนั้น อัครทูตเปาโลก็เรียกพระคริสต์เช่นนั้นในเอเฟซัส 2:20 เช่นเดียวกับเปโตรใน กิจการ 4:10-11 พระองค์คริสต์ล่วงหน้าอย่างเป็นทางการบอกเหตุต่อไปว่า “ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์และเห็นว่าพระองค์เป็นหินสะดุดและเป็นศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจก็จะถูกพระองค์บดขยี้สักวันหนึ่งในการพิพากษา นอกจากนี้ พวกยิวซึ่งจะตรึงพระองค์อย่าง โหดเหี้ยมในไม่ช้า ก็จะถูกบดขยี้เป็นผุยผงเมื่อพระเจ้ทรงพิพากษาพวกเขา

การกล่าวถึงศิลานั้นที่ตกทับบางคนย่อมอ้างอิงถึง ดาเนียล 2:34, 44-45 เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง โดยทรงทำลายพวกคนอธรรมและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ ไม่ว่าจะในตอนนั้นหรือตอนที่พระองค์เสด็จมา ก็จะถูกพระองค์ทำลาย ยุคแห่งพระคุณคือตอนนี้ แต่มันจะไม่คงอยู่ไม่ตลอดกาล ข้อเสนอแห่งความรอดอันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้ายังมีอยู่ แต่วันนั้นกำลังจะมาเมื่อพระคุณของพระองค์จะเปลี่ยนเป็นพระพิโรธ

ลก 20:19-21 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้ที่อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน 20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนมหวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ให้อำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง 21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ (พวกผู้นำแห่งพระวิหาร และหมายรวมถึง อิสราเอลเองด้วย) ไม่ได้พลาดถึงความหมายที่สื่อออกมา พวกเขา “รู้ดีว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง” พวกเขาจึง “อยากจะจับพระองค์ในเวลานั้น” อย่างไรก็ตาม เพราะพวกเขาเป็นนักการเมือง พวกเขาจึงข่มใจไว้ก่อนเพราะพวกเขากลัวปฏิกิริยาตอบสนองของพวกประชาชน ดังนั้นพวกเขาจึงใช้บางคนไปสอดแนมพระองค์โดยหวังจับผิดคำตรัสของพระองค์ เพื่อที่จะตั้งข้อหาพระองค์ได้ต่อหน้าผู้ว่าของโรม (ปีลาต) น่าสนใจตรงที่ว่าคนเหล่านั้นที่ถูกใช้ไปนั้น “ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรม” นี่สื่อชัดเจนว่าพวกเขาเป็นคนอีกแบบเลย

อย่างไรก็ตาม ด้วยหวังว่าจะหลอกล่อให้พระเยซูกล่าวคำตรัสที่แสดงถึงการบงกชต่อโรม พวกคนสอดแนมที่จอมปลอมเหล่านี้จึงต้องแสวงหาตัวเป็นคนชอบธรรมและเข้าข้างพระเยซู พวกเขาเป็น ‘สายลับเพื่อหาข่าวกรอง’ ให้กับพวกผู้มีอำนาจของยิว พวกเขาก็เหมือนกับพวกผู้นำของคนที่เป็นคนคดโกง (ข่าวประเสริฐของมัทธิวกล่าวว่าคนพวกนี้เป็นพวกของเฮโรด นั่นคือพวกยิวที่ร่วมมือกับพวกโรม) นอกจากนี้ แทนที่จะเผชิญกับความโกรธเกรี้ยวของพวกประชาชนที่พระเยซูถูกจับกุม พวกเขาหวังว่าจะปลุกปั่นให้แก่ผู้ว่าราชการของโรม พวกเขาเป็นชาติงูร้ายจริงๆ

ลก 20:22-26 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"

23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม 24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"

25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ดังนั้น ‘พวกคนสอดแนม’ เหล่านี้จึงมาหาพระเยซู โดยแสวงหาตัวเป็นยิวที่อยู่ฝ่ายพระองค์ เช่นเดียวกับคนมากมายเหลือเกิน พวกเขาทำตัวเหมือนไม่พอใจกับการตกอยู่ใต้ภาระแห่งการปกครองของโรม โดยเฉพาะเรื่องการเก็บภาษีในอัตราที่สูง พวกเขาจึงทำเป็นมาออเซาพระเยซู โดยเอ่ยปากชมพระองค์เสียยกใหญ่ พวกเขาพยายามทำให้พระเยซูเพลอ โดยเรียก

พระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า และแสดงความเลื่อมใสแบบหลอกลวง โดยบอกพระองค์ว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งสอนนั้นถูกต้อง พวกเขาพยายามที่จะทำให้พระองค์ชอบพระทัยพวกเขาโดยเอ่ยปากชมพระองค์ในเรื่องอุปนิสัยอันซื่อตรงของพระองค์ด้วย นั่นคือ พระองค์ไม่ทรงลำเอียงและไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดด้วย จากนั้นพวกเขายังยกย่องพระองค์อีกว่าพระองค์ทรงสั่งสอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง (ตรงตัวคือ ในความจริง) พวกเขาไม่เชื่อคำที่ตัวเองพูดสักคำ แต่หวังว่าจะหลอกล่อให้พระเยซูหลงเชื่อว่าพวกเขาอยู่ข้างเดียวกับพระองค์และจงรักภักดีต่อพระองค์ พวกเขาจึงหวังว่าพระองค์จะกล่าวอะไรบางอย่างที่แสดงถึงการกบฏซึ่งพวกเขาสามารถใช้ปรักปรำพระองค์ต่อหน้าพวกโรมได้

ดังนั้น พวกเขาจึงมาพร้อมกับคำถามที่ตอบยาก “การที่จะส่งช่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” ส่วยที่ว่านี่คือ ภาษีประจำปีที่พวกโรมเรียกเก็บจากบ้านเรือน ที่ดิน และบุคคล มันก็คงไม่ต่างจากภาษีอสังหาริมทรัพย์ในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าในกรณีนี้ ภาษีนี้นำส่งรัฐบาลกลางของโรมก็ตาม พวกปฏิบัติของพระเยซูถามว่า มันถูกต้องตามบัญญัติของยิวหรือไม่ ที่พวกยิวจะจ่ายภาษีเช่นนั้นแก่โรม

หากพระเยซูตรัสตอบว่า ‘ไม่ถูกต้อง’ พวกเขาก็มีเหตุผลที่จะกล่าวหาพระองค์ว่าคิดกบฏและลุกฮือต่อต้านโรมได้ (พวกโรมอ่อนไหวจัดกับการก่อความไม่สงบเช่นนี้และรีบลงมือเพื่อปราบปรามการกระทำใดก็ตามที่บ่งชี้ว่าเป็นการกบฏในเรื่องภาษี) อย่างไรก็ตาม ถ้าพระเยซูตรัสตอบว่า ‘ถูกต้อง’ พวกเขาก็สามารถไปประกาศเรื่องนั้นต่อหน้าประชาชนทั่วไปได้ โดยทำให้พระองค์เสียความนิยม พวกเขาคิดว่าตนทำให้พระองค์ตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้ว ไม่ว่าจะพระองค์จะตอบแบบไหน พวกเขาก็คิดว่าพระองค์จะเสร็จพวกเขาแน่ๆ

อย่างไรก็ตาม พระเยซู “ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม" พระองค์ทรงเห็นทะลุปรุโปร่งถึงแผนการของพวกเขา พระองค์จึงทรงขอเงินตราเหรียญหนึ่ง ตรงตัวแล้วนี่คือเหรียญเดนาเรียอันของโรม ซึ่งเป็นเหรียญเงิน และเชื่อกันว่ามีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งวันในสมัยนั้น พระองค์ตรัสถามว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” แน่นอนที่เหรียญตราแบบเป็นทางการของโรมย่อมมีรูปเหมือนของซีซาร์และคำจารึกทางการของโรมสลักไว้อยู่ ดังนั้นเหรียญดังกล่าวจึงเป็นของโรมอย่างเป็นทางการ พวกปฏิบัติของพระเยซูตอบได้แต่เพียง

ว่า ของซีซาร์ พระเยซูทรงทำให้พวกเขาติดกับแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” ด้วยพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุด พระองค์ทรงตอบคำถามหลอกล่อของพวกเขา พระองค์ตรัสได้อย่างถูกต้องเลยและทรงหลุดจาก กับดักของพวกเขาได้อย่างสบายๆ

พวกเขาจึง “จับผิดในพระคำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาไม่พบอะไรที่จะใช้เล่นงานพระองค์ได้ ไม่ว่าจะต่อหน้าประชาชนหรือพวกโรม พวกเขาได้แต่สิ้นศึระด้วยความทึ่ง พวกเขาคิดไม่ออกแล้วว่าเอาอะไรมาล่อให้พระองค์ติดกับอีก

ลก 20:27-33 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจาก ความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยา ของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้' 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มี บุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร 31 ที่สามนั้นก็รับหญิง นั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย 32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 33 เหตุ ฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยา ของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว"

หลังจากล่อให้พระเยซูติดกับในเรื่องบทบัญญัติหรือการเมืองไม่ได้ พวกปฏิบัติคนอื่นๆ ก็มาและพยายามล่อพระองค์ให้ติดกับด้วยคำถามทางศาสนศาสตร์คำถามหนึ่ง พวกสะดูสีเป็น นิกายหรือคณะหนึ่งที่มีแนวคิดเปิดกว้างในศาสนายิวสมัยนั้น ชื่อของพวกเขามาจากคำฮีบรู *ศา โดค* ซึ่งแปลว่า ‘ชอบธรรม’ ชื่อของคณะของพวกเขาก็มีความหมายที่ขัดแย้งว่า ‘พวกคนที่ชอบ ธรรม’ จริงๆแล้วพวกเขาเป็นคนชอบธรรมในสายตาตนเอง ต่างจากพวกฟาริสีที่เป็นพวกหัวเก่า และยึดหลักศาสนศาสตร์แบบเดิมในการปฏิบัติตามหลักศาสนายิวของพวกเขา พวกสะดูสีเป็น พวกหัวใหม่ พวกเขาไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์เดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ

นอกจากนี้ พวกเขายังไม่ยอมรับเรื่องอัศจรรย์ต่างๆ เช่น การฟื้นขึ้นจากตายของร่างกาย

ชีวิตหลังความตาย และการมีอยู่จริงของพวกเขา พวกเขาไม่ต่างจากพวกนักศาสนศาสตร์ ที่มีแนวคิดเปิดกว้างในปัจจุบัน

หลังจากฟ่ายแพ้ต่อคำตอบอันชาญฉลาดของพระเยซูในเรื่องกาบิ พวกผู้นำจึงส่งคณะผู้แทนที่เป็นพวกสะดูสีไปพร้อมกับคำถามล่อหลอกคำถามหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวใจหลักของนิยายของพวกเขา พวกเขาหวังว่าจะทำให้พระเยซูสับสนและจะได้เปิดโปงพระองค์ว่าไม่รู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ตรัสถึง

พวกเขาจึงมาพร้อมกับคำถามสมมติคำถามหนึ่งซึ่งอิงจากธรรมเนียมของยิวเกี่ยวกับการที่ชายคนหนึ่งแต่งงานกับพี่สะใภ้ของตนในกรณีที่น่าเป็นหญิงม่ายและไม่มีบุตร ดู พระราชบัญญัติ 25:5-6 พวกเขาถูกรื้อเรื่องเหลวไหลเกี่ยวกับพี่น้องเจ็ดคนขึ้นมา หลังจากคนแรกตาย คนที่สองก็แต่งงานกับภรรยาของคนแรก ตามมาด้วยคนที่สามเรื่อยมาจนถึงคนที่เจ็ด (เรื่องนี้น่าจะถูกใช้โดยพวกสะดูสีมานานและการที่พวกเขาได้เถียงกับพวกฟาริสีเพื่อโต้แย้งเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย) พวกเขาจึงถามพระเยซูว่า “ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว” เห็นได้ชัดว่าพวกเขามีเจตนาที่จะล่อให้พระเยซูติดกับอีกครั้งด้วยคำถามสมมติของพวกเขา เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่รู้ว่าพระองค์กำลังตรัสเรื่องอะไรอยู่

ลก 20:34-36 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา 35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลู่ถึงโลกหน้า และลู่ถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา 36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย

อีกครั้งที่พระเยซูทรงตอบพวกเขาในแบบที่พวกเขาไม่ได้คาดคิดไว้มาก่อน และทำให้คำถามล่อล่อของพวกเขาเป็นหมันไป พระองค์ตรัสเสริมเรื่องราวอันลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตในสวรรค์ด้วย วลีที่ว่า “ที่สมควรจะลู่ถึงโลกหน้า” เป็นวลีที่น่าสนใจ ความหมายตรงตัวของวลีนี้ก็คือ ‘คนเหล่านั้นที่ถือว่าสมควรที่จะได้ไปถึงชีวิตนิรันดร์’ (นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมแล้ว) คนเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ “ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา 36” นี้สื่อว่าอย่างน้อยชีวิตสมรสในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับร่างกายจะไม่คงอยู่ต่อไปในร่างกายที่ได้รับสง่า

ราศีของเรา นี่สื่อเพิ่มเติมอีกว่า เมื่อถึงตอนนั้นเราอาจเป็นสิ่งทรงสร้างที่ไม่มีเพศก็ได้ “เหมือนพวกทูตสวรรค์” ความหมายก็คือ เราจะเป็นอย่างเดียวกับพวกทูตสวรรค์ ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาก็เป็นสิ่งทรงสร้างที่ไม่มีเพศเช่นกัน นอกจากนี้ พระเยซูตรัสเสริมว่า คนเหล่านั้นที่ถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย (นั่นคือ มีชีวิตนิรันดร์) จะไม่ประสบกับความตายอีกต่อไป ในวันนั้นเราจะเป็น “ลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

ลก 20:37-38 แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ 38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”

พระเยซูทรงทำลายทรรศนะของพวกสะดูสีที่ไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายต่อไป พระองค์ทรงอ้างอิง ไปยัง อพยพ 3:6 ที่พระเจ้าได้ตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” ประเด็นที่ง่ายนิดเดียว ตลอดคำตรัสของพระเจ้าที่ตรัสกับโมเสส พระองค์ทรงใช้คำกริยา रूपปัจจุบันกาล อับราฮัม อิสอัคและยาโคบตายไปตั้งนานแล้ว กระนั้น พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขาในปัจจุบันกาล ซึ่งสื่อถึงชีวิตที่ดำเนินอยู่เรื่อยไปของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสอย่างฉลาดว่า “พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” อับราฮัม อิสอัคและยาโคบ แม้ตายไปนานแล้วกระทั่งในสมัยของโมเสส แต่พวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่งในขณะนั้น วลีหลัง “ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่” อาจแปลได้ว่า ‘เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนกำลังมีชีวิตอยู่ ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์’ นั่นคือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบยังมีชีวิตอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า จะมีการเป็นขึ้นจากตาย สรรเสริญพระเจ้า

ลก 20:39-40 ครรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า "อาจารย์เข้าข้า ท่านพูดดีแล้ว" 40 หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก

พวกเขาเสร็จพระองค์อีกแล้ว พวกหัวใหม่ในเมืองพยายามที่จะล่อให้พระเยซูติดกับแต่พวกเขาก็ล้มเหลวเหมือนกับที่พรรคพวกของพวกเขา คือ พวกเฮโรด ได้ล้มเหลวเช่นกัน พวกคร

รมาจารย์ที่ถูกเอ่ยถึงนี้น่าจะเป็นพวกฟาริสี ซึ่งถึงแม้ว่าพวกเขาเกลียดชังพระเยซู แต่ก็ชมพระองค์ที่ทรงเล่นงานคู่อริของพวกเขา คือ พวกสะดูสีจนหน้าหงาย อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นเป็นต้นมา ไม่มีผู้นำิวคนไหนกล้าถามคำถามพระองค์ต่อไปอีก

ลก 20:41-44 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' 44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

จากนั้นพระเยซูก็ทรงเล่นงานพวกผู้นำที่โอ้อวดในพระวิหารกลับข้าง โดยเฉพาะพวกธรรมาจารย์ที่อยู่ตรงนั้น พระองค์ทรงถามคำถามของพระองค์เองซึ่งไม่เหลือข้อสงสัยเลยว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระเยซูตรัสถามว่าทำไมจึงกล่าวไว้ว่าพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิด จากนั้นพระองค์ก็ทรงยกข้อความจากเพลงสดุดี 110:1 ซึ่งพวกเรื่บบีเห็นพ้องตรงกันว่าเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน" ในข้อนี้ดาวิดเรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา พระเยซูจึงตรัสถามว่า "ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

(คำตอบของคำถามนี้อยู่ตรงที่ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' (Lord) คำที่สองของข้อ 42 (ซึ่งแตกต่างจากพระเยโฮวาห์ 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' (LORD) คำแรก) คือ พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ ดาวิดจึงเรียกพระองค์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา นั่นจะเกิดขึ้นสักวันหนึ่งเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและดาวิดถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ภายใต้การปกครองในฐานะพระมหากษัตริย์ของพระเยซูทั่วโลก ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิดและถือได้ว่าเป็นบุตรของเขา แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดอยู่ดี ดังนั้น พระเยซูจึงทรงเป็นทั้งบุตรของดาวิดและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยในเวลาเดียวกัน)

นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงเล่นงานพวกปฏิปักษ์ของพระองค์คืน พวกเขาพยายามที่จะล่อให้พระองค์ติดกับไม่ด้วยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง แต่พวกเขาต้องจากไปอย่างทำอะไรไม่ถูก เสียรังวัด

และสับสน พวกเขาไม่อาจยืนอยู่ต่อหน้าสติปัญญา หลักเหตุผล และฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์ได้

ลก 20:45-47 ขณะที่เหตุการณ์นี้กำลังจะจบลง พระเยซูก็ทรงยิงกระสุนอีกนัดทิ้งท้าย ความกล้าหาญของพระองค์ เมื่อเทียบกับสิทธิอำนาจแบบมนุษย์ของพวกเขาศัตรูของพระองค์แล้วก็ถูกเสริมด้วยความรุนแรงของสิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัสต่อไป เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์ตรัสเตือนด้วยเสียงอันดังเพื่อให้ทุกคนได้ยินว่า 46 "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 47 เขาจับเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐานให้อ้วดเสียดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับความฉิบหายมากยิ่งขึ้น" พวกธรรมาจารย์เป็นผู้คัดลอกพระคัมภีร์เป็นอาชีพ พวกเขาถูกมองว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพระคัมภีร์และสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ บางครั้งพวกเขาก็ถูกเรียกว่านักกฎหมายเพราะความรู้ของพวกเขาในเรื่องบัญญัติของโมเสส

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกเขาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดซึ่งพวกเขาก็เป็นจริงๆ เสื้อยาวในที่นี้เป็นชุดสำหรับกษัตริย์ ปุโรหิต และคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกธรรมาจารย์ปรารถนาที่จะนำเสนอตัวเองว่าเป็นคนสำคัญผ่านเสื้อผ้าของตน พวกเขาชอบถูกเรียกว่า ‘ศาสตราจารย์’ ในที่สาธารณะ พวกเขาอยากได้ที่นั่งที่สงวนไว้สำหรับ ‘พวกวีไอพี’ ในธรรมศาลาและตามงานเลี้ยงต่างๆ กระนั้น พระเยซูตรัสว่า พวกคนหน้าซื่อใจคดชั่ววดเหล่านี้ชอบปกปิดอกหญิงม่ายที่ยากจน ขณะที่แสวงอธิษฐานต่อหน้าผู้คนไปในเวลาเดียวกัน คนพวกนี้เป็นพวกหน้าไหว้หลังหลอกจริงๆ พระเยซูไม่ทรงเมตตาหรือนับถือคนเหล่านี้เลย

นอกจากนี้พระองค์ยังทรงประกาศเรื่องนี้ให้เป็นที่ทราบทั่วกันและให้พวกเขาได้ยินด้วย ทุกสิ่งถูกกำหนดไว้แล้ว ในอีกไม่กี่วันพวกเขาจะขอให้โรมตรึงกางเขนพระองค์ พระเยซูทรงพยายามที่จะทำให้แน่ใจว่ามันจะเกิดขึ้นจริง

วลีสุดท้ายที่พระองค์ตรัสว่า พวกคนหน้าไหว้หลังหลอกที่เคร่งศาสนาเหล่านี้จะได้รับพระอาชญา (นั่นคือ การปรับโทษ) มากยิ่งขึ้นนั้นก็ช่วยให้เราเข้าใจว่า จะมีการพิพากษาในระดับ

ที่แตกต่างกันไป คนเหล่านั้นที่ทำให้พระนามของพระเจ้าเสื่อมเสียโดยการสร้างทำตัวเคร่งศาสนาจะถูกพิพากษาหนักกว่าพวกคนบาปคนอื่นๆ ในนรก

*****

ภาพรวมของลูกา 21: ถึงแม้เริ่มต้นด้วยเรื่องเงินถวายของหญิงม่าย แต่ส่วนที่เหลือของลูกา 21 ก็มีเนื้อหาเชิงอวสานกาลและมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศเป็นหลัก

ลก 21:1-4 พระองค์เยยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย 2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย 3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ 4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

บทนี้เริ่มต้นด้วยเรื่องของหญิงม่ายในพระวิหาร เราต้องไม่ลืมว่าบทนี้ทั้งบทเล่าถึงเหตุการณ์ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของการรับใช้ของพระเยซู สถานที่ก็คือ บริเวณตู้เก็บเงินถวายของพระวิหาร ส่วนช่วงเวลาก็คือ หลังจากการเผชิญหน้าเหล่านั้นในบทที่แล้ว

เรื่องนี้สื่อความหมายชัดเจน พวกคนรวยที่ให้การสนับสนุนพระวิหารเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองก็ถวายทรัพย์แก่พระวิหารแบบ โอ้อวดและเอาหน้า พวกเขาน่าจะสนใจในผลประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมา ในทางกลับกัน หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งได้ถวายเหรียญทองแดง (เล็กพดอน) สองอันซึ่งเป็นเหรียญทองแดงขนาดเล็กมูลค่าเล็กน้อย ตู้เก็บเงินถวายเป็นหีบใส่เงินถวายจากประชาชนภายในบริเวณพระวิหารซึ่งมีไว้ใส่เงินถวาย พวกยิวที่มั่งมีก็ถวายทรัพย์เพื่อที่จะให้คนอื่นเห็นและเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง หญิงม่ายยากจนคนนี้ถวายทรัพย์จากใจของนางที่นั้สการพระเจ้า

คำที่แปลว่า **ขัดสนที่สุด (ฮุสตะเรมา)** มีความหมายว่า 'ขาดแคลน' ถึงแม้ว่าเงินที่นางถวายนั้นมีค่าเพียงเล็กน้อย (บางคนคิดว่าเป็นเงินบำนาญของนาง) แต่พระเยซูก็ตรัสว่านาง "ได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด" คำที่แปลว่า **เลี้ยงชีพ (บิออส)** มีความหมายตรงตัวว่า 'ชีวิต' และในบริบทนี้จึงน่าจะมีความหมายว่า 'การดำรงชีวิต' นางถวายจนหมดตัว

จริงๆ นางเป็นแบบอย่างที่แสดงถึงชีวิตที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ส่วนคนอื่นๆที่เหลือแสดงถึงพวกอิสราเอลที่เป็นชนชั้นสูงและมีฐานะร่ำรวยซึ่งได้ปฏิเสธพระเยซู พระเจ้าทรงเห็นแก่คนพวกแรก ไม่ใช่คนพวกหลัง

ลก 21:5-7 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า 6 "สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้" 7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น"

ขณะเดียวกัน ผู้คนในฝูงชนก็กำลังชื่นชมกับพระวิหารของยิวที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ ถึงแม้ว่าโครงสร้างเดิมมีอายุย้อนไปถึงสมัยของเฮสรา แต่เฮโรดมหาราชซึ่งประมาณห้าสิบปีก่อนหน้านั้นได้เริ่มการบูรณะปฏิสังขรณ์พระวิหารครั้งใหญ่ ก่อนถึงสัปดาห์สุดท้ายนี้ในพระชนม์ชีพของพระเยซู พระวิหารหลังนี้ก็ได้รับการสร้างขึ้นใหม่จนกลายเป็นสถาปัตยกรรมระดับโลกและเป็นความภาคภูมิใจของอิสราเอลอย่างแท้จริง มันถูกถือว่าเป็นหนึ่งในสถานที่ๆควรไปเยี่ยมชมในจักรวรรดิโรม พระวิหารนี้ไม่เพียงมีขนาดใหญ่โตมหึมาเท่านั้น แต่ยัง “ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย” อีกต่างหาก วลีหลังนี้หมายถึงความมั่งคั่งของศิลปะการก่อสร้างที่อริสโตเติลพร้อมกับการประดับประดาด้วยแผ่นทองคำ

ในบริบทนั้นและเมื่อบังเอิญได้ยินคำพูดในเชิงชื่นชมของคนอื่น พระเยซูจึงตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” น่าเศร้าที่คำพยากรณ์นั้นจะสำเร็จในอีกสี่สิบปีต่อมาเมื่อพวกโรมภายใต้การนำของดิตัสบุกมาทำลายกรุงเยรูซาเล็ม กรุงนี้ถูกเผา รวมถึงพระวิหารด้วย เมื่อซากปรักหักพังเริ่มเย็นลง พวกทหารโรมก็รื้อศิลาแต่ละก้อนออกจริงๆเพื่อค้นหาทองคำที่ละลายและไหลลงตามซากปรักหักพังเหล่านั้น ความจริงที่สำคัญกว่าที่พระเยซูตรัสถึงก็คือว่า การพิพากษาอันร้ายแรงกำลังจะมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม มันเกิดขึ้นจริงๆโดยฝีมือของดิตัส อย่างไรก็ตาม การพิพากษาที่อาจริายแรงยิ่งกว่าจะตกบนอิสราเอลในช่วงระยะสุดท้ายของยุคเจ็ดปี นั่นคือสิ่งที่เนื้อหาส่วนใหญ่ของข้อความในบทนี้ต้องการจะสื่อ

พวกเขาถามด้วยความไม่อยากจะเชื่อว่า “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไร เป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น” พวกเขาที่เหมือนกับยิวส่วนใหญ่ที่ภาคภูมิใจในพระวิหารของตน ความคิดที่ว่ามันจะถูกทำลายจนสิ้นซากก็ทำให้พวกเขาถึงกับอึ้ง นอกจากนี้ เหมือนอย่างที่เป็นแบบฉบับของพวกยิว พวกเขาขอหมายสำคัญจากพระเยซูว่า เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร คำถามนี้กลายเป็นตัวจุดประกายให้เกิดการเทศนาบนภูเขาเมะกอกเทศนี้ ข่าวประเสริฐของมัทธิวบันทึกว่าคำตรัสต่อไปนี้ถูกเอ่ยจากภูเขาเมะกอกเทศอันเป็นที่มาของชื่อคำเทศานี้

ลก 21:8-9 พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย 9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที"

พระเยซูทรงเกริ่นนำสิ่งที่พระองค์จะตรัสต่อไปด้วยคำเตือนที่ว่าในอนาคต คนมากมายจะมาในพระนามของพระองค์และถึงขนาดอ้างว่าเป็นพระคริสต์ผู้นั้นด้วยซ้ำ บริบทใหญ่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ระยะเวลาของช่วงเวลาดังกล่าวเป็นที่รู้จักในชื่อยุคเจ็ดปี ดังนั้น เราจะยิ่งเข้าใจคำตรัสของพระองค์มากยิ่งขึ้นหากเราไม่ลืมว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่พระเยซูตรัสถึงตรงนี้จะเกิดขึ้นในช่วงยุคเจ็ดปี นอกจากนี้ นี่ยังเกี่ยวข้องกับพวกยิวอย่างชัดเจน คนที่ฟังพระองค์อยู่คือพวกยิว โดยไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับคริสตจักร นอกจากนี้ในช่วงยุคเจ็ดปี จุดสนใจของพระเจ้าจะเปลี่ยนจากคริสตจักรกลับไปที่ยิสราเอล สุดท้ายแล้วคริสตจักรจะไม่อยู่ในช่วงยุคเจ็ดปีไม่ว่าจะในเหตุการณ์ใดก็ตาม ดังนั้น เมื่อเรามองคำเทศนาต่อไปนี้จากมุมมองของพวกยิวจะช่วยให้เราเข้าใจคำเทศานี้ได้

ในบริบทนี้ พระเยซูตรัสเตือนเพิ่มเติมว่าจะมีข่าวลือเรื่องสงครามและการจลาจลต่างๆ คำหลังนี้หมายถึงการลุกฮือขึ้นของพลเมืองและความโกลาหล พระเยซูกำลังตรัสถึงระยะแรกของยุคเจ็ดปีและการลุกฮือขึ้นในโลกของคนต่างชาตอย่างเห็นได้ชัด ดู วิวรรณ์ 6

เราจะเข้าใจมากยิ่งขึ้นถ้าเราไม่ลืมว่าพระเยซูกำลังให้ข้อปฏิบัติแก่พวกผู้เชื่อยิวในอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปี เราควรหมายเหตุไว้ว่าในช่วงยุคเจ็ดปี พวกยิวจำนวนมหาศาลทั้งใน

แผ่นดินอิสราเอลและทั่วโลกจะกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ พระเยซูกำลังตรัสความเห็นส่วนใหญ่ของพระองค์กับคนเหล่านี้ที่อยู่ จากมุมมองนั่นเอง พระเยซูตรัสว่า ไม่ว่าจะมียาฆาตว่าเกิดสงครามขึ้นทั่วโลกและการจลาจลในหมู่คนต่างชาติในช่วงยุคเจ็ดปีอย่างไรก็ตาม “แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

ลก 21:10-11 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ประชาชาติจะถูกขึ้นต่อผู้ประชาติ ราชอาณาจักรต่อผู้ราชอาณาจักร 11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์

พระเยซูตรัสล่วงหน้าต่อไปเกี่ยวกับสภาพการณ์อัน โกลาหลต่างๆซึ่งจะเกิดขึ้นในวันนั้น ไม่เพียงจะเกิดสงครามขึ้นทั่วโลกเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์ขึ้นเรื่องอำนาจเท่านั้น โดยการออกไปพิชิตชนชาติต่างๆ แต่จะเกิดเหตุการณ์โกลาหลขึ้นในธรรมชาติด้วย ถึงแม้ว่ามีแผ่นดินไหว การกันดารอาหาร และ โรคระบาดเกิดขึ้นมาตลอดยามที่มีการสงคราม แต่เมื่อถึงตอนนั้นมันจะทวีความรุนแรงขึ้นจนถึงระดับที่ไม่เคยมีใครประสบพบเจอมาก่อนเลยในประวัติศาสตร์มนุษย์ นอกจากนี้ จะเกิดความโกลาหลอันน่ากลัวขึ้นในดวงดาวต่างๆบนท้องฟ้าด้วยซึ่งทำงานอย่างเที่ยงตรงมาตลอดจนถึงบัดนี้ พระเยซูมิได้ตรัสชัดเจนว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาสำคัญคือ ตอนกลาง และตอนปลายของยุคเจ็ดปี ข้อพระคัมภีร์ตอนอื่นๆก็กล่าวถึงเหตุการณ์รุนแรงต่างๆที่เกิดขึ้นในฟ้าสวรรค์ ดู ลูกา 21:25, มัทธีว 24:29, วิวรณ 6:12-14 ฯลฯ

ลก 21:12-15 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13 การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน 14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่าจะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร 15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้

พระเยซูตรัสพยากรณ์ต่อไปว่าในช่วงเวลานั้น (ยุคเจ็ดปี) พวกผู้เชื่อชาวยิวจะถูกจับกุม ถูกข่มเหงและถูกนำไปขังคุก น่าสนใจตรงที่ว่า การข่มเหงบางอย่างจะเกิดขึ้นโดยน้ำมือของธรรมศาลาต่างๆเองเมื่อพวกเขาระบายความโกรธลงบนยิวคนอื่นๆที่ได้กลับใจรับเชื่อพระคริสต์

แล้ว แม้กระทั่ง ณ เวลานี้ ยังมีการพิจารณาที่จะออกกฎหมายในอิสราเอลเพื่อห้ามมิให้พวกยิวหันมารับเชื่อพระคริสต์เลยด้วยซ้ำ พระเยซูทรงพยากรณ์ว่า ท่ามกลางการข่มเหงดังกล่าว มันจะกลายเป็นโอกาสที่พวกเขาจะเป็นพยานเรื่องพระคริสต์ต่อหน้าคนเหล่านั้นที่ข่มเหงพวกเขา พระเยซูทรงเตือนพวกเขาล่วงหน้าก่อนจะถึงวันนั้นว่า “ไม่ต้องเตรียมการไว้ก่อนว่าจะตอบอย่างไร เพราะว่าพระองค์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประทานสติปัญญาและการพูดจาคล่องแคล่วแก่พวกเขาเองเพื่อที่จะทำให้พวกศัตรูของพวกเขาอึ้ง (บางคนสันนิษฐานว่าคำตรัสนี้มีถึงพวกคริสเตียนยุคต้นและการที่พวกเขาถูกพวกยิวข่มเหง แน่นอนที่มีการประยุกต์ใช้เช่นนั้นก็ได้ แต่บริบทใหญ่ก็ชี้ไปยังเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคเจ็ดปีก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์นี่ทีเดียว)

ลก 21:16-19 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย 17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา 18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ 19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

พระเยซูตรัสเตือนต่อไปว่าในวันนั้นสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกผู้เชื่อชาวยิวก็คือ “แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา” กระนั้น สำหรับบางคนผมของพวกเขาสักเส้นจะไม่เสียไปเลย นี่น่าจะหมายถึงพวกนักเทศน์ยิว 144,000 คนที่จะได้รับเครื่องหมายของพระเจ้าบนหน้าผากจนกว่าการรับใช้ของพวกเขาจะเสร็จสิ้น ถึงแม้เป็นที่เกลียดชังโดยชาวโลกและปฏิบัติภัยต่อพระคริสต์ แต่จนกว่าการรับใช้ของพวกเขาจะเสร็จสิ้น ผมสักเส้นของพวกเขาก็จะไม่เสียไปเลย

ถึงแม้ว่าโลกในตอนนั้นอาจกำลังล่มสลายและการข่มเหงอันรุนแรงจะเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้ แต่พระเยซูก็ทรงแนะนำผู้เชื่อทั้งหลายในวันนั้นว่า “ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน” คำที่แปลว่า ความอดทน (*ฮูปอมอเท*) มีความหมายว่าการสู้ทนด้วยความเพียรพยายาม ความหมายใหญ่ก็คือว่า เมื่อถึงตอนนั้นพวกเขาควรสู้ทนความทุกข์ลำบากในยุคเจ็ดปีและการข่มเหงด้วยความมั่นใจอยู่ลึกๆ พระเจ้าทรงควบคุมสิ่งต่างๆอยู่และพระเยซูใกล้จะเสด็จมาแล้ว

ลก 21:20-24 เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่า วิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาศาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ 24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาตินั้นจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

ในบริบทที่ใหญ่กว่าของยุคเจ็ดปี พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายในที่สุด (อีกครั้งที่บางคนได้ประยุกต์ใช้คำตรัสนี้กับการทำลายกรุงนี้ในปี ค.ศ. 70 อย่างไรก็ตาม บริบทตามมาที่อยู่ติดกัน (ข้อ 25-28) กล่าวชัดเจนว่าช่วงเวลานั้นเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ด้วยอุทยานาภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง) เห็นได้ชัดว่าช่วงเวลาดังกล่าวเป็นตอนอวสานกาลและก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

ข้อ 20 อาจมีจุดเริ่มต้นตั้งแต่เนิ่นๆเลย คือ ช่วงกลางยุคเจ็ดปี ถึงแม้ว่ามันน่าจะเป็นช่วงปลายยุคเจ็ดปีมากกว่าก็ตาม ไม่ว่าจะในกรณีใด ในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีนั้น พญามารและสัตว์ร้ายนั้นจะระบายความโกรธของพวกมันลงบนอิสราเอลและกรุงเยรูซาเล็ม บางคนมองว่าเป็นการรุกรานของรัฐเซียตามคำพยากรณ์ในเอเสเคียล 37 ซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว คนอื่นๆก็คิดว่ามันหมายถึงความเกรี้ยวกราดของสัตว์ร้ายนั้นและกองทัพของมันที่มีต่ออิสราเอล หลังจากหักพันธสัญญาของมันกับพวกเขาในตอนกลางของยุคเจ็ดปี ไม่ว่าจะในกรณีใด กรุงเยรูซาเล็มก็จะถูกปิดล้อมโดยบรรดากองทัพที่เป็นปฏิปักษ์

คำสั่งของพระเยซูที่มีต่อพวกผู้เชื่อชาวยิวในวันนั้นก็คือ จงหนีไปยังภูเขาศาเมื่อพวกเขาเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ค่อยๆเกิดขึ้น เพราะว่ามันจะเป็นช่วงเวลานี้เองที่ความโกรธของพญามารและสัตว์ร้ายจะถูกเทลงบนอิสราเอล “เพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ”

การมาบรรจบกันของพระพิโรธของพระเจ้ากับความเกรี้ยวกราดของพญามารจะเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้น พระเยซูตรัสเตือนผู้เชื่อทั้งหลายให้ออกไป โดยเร็ว! พระองค์ทรง

เดือนคนเหล่านั้นที่แก่ชราและคนที่มีลูกเล็กๆเป็นพิเศษ เพราะว่าพวกเขาอาจหนีไม่พ้น “ความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้” น้ำองุ่นสุดท้ายแห่งพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกย่ำบนกรุงเยรูซาเล็ม คนมากมายจะถูกฆ่าตายหรือถูกจับไปเป็นเชลย “และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน”

“เวลากำหนดของคนต่างชาติ” นี้ น่าจะเริ่มต้นแล้วในสมัยดาเนียลเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกยึดครองโดยบาบิโลนในปี 605 ก่อนคริสตกาล จะว่าไปแล้วกรุงเยรูซาเล็มก็ตกอยู่ใต้การครอบครองของคนต่างชาตินับแต่นั้นเป็นต้นมา แม้จวบจนถึงทุกวันนี้ ประมาณหนึ่งในสามของกรุงนี้ ก็ถูกครอบครองโดยพวกอาหรับและมีมัสยิดของมุสลิมตั้งอยู่หลายแห่งบนยอดพระวิหาร ช่วงเวลานี้จะสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นยุคเจ็ดปีซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวกรุงเยรูซาเล็มจะถูกครอบครองโดยกองกำลังของคนต่างชาติในที่สุดแม้เป็นช่วงเวลาสั้นๆก็ตาม 'เวลากำหนดของคนต่างชาติ' ในฐานะเป็นยุคสมัยหนึ่งนั้น จึงน่าจะกินเวลาดังแต่สมัยของดาเนียลเรื่อยมาจนสิ้นยุคเจ็ดปี

ลก 21:25-28 จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไสลไปเพราะความกลัว และเพราะสัจธรรมถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป' 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผงกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว"

ณ เวลานั้นเองและในบริบทนั้น “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตามชาติต่าง ๆ ซึ่งมีความพิศวงงงงวยเพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น” มัทธิว 24:29 ระบุว่าช่วงเวลานั้นเป็น “สิ้น (ภายหลัง) ความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว” เหตุการณ์ไกลาหลต่างๆเหล่านี้ในฟ้าสวรรค์จะเกิดขึ้น เห็นได้ชัดว่า เหตุการณ์สุดท้ายที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เดียวจะมีความวุ่นวายครั้งใหญ่ในฟ้าสวรรค์เป็นกลางบอกเหตุ อีกครั้งที่มัทธิว 24:29 บรรยายว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จะอัปแสงและดวงดาวต่างๆจะดูเหมือนร่วงหล่นจากฟ้าสวรรค์ ตลอดทุกยุคสมัย ความ

สม่ำเสมอและความเที่ยงตรงคุณาพิกาของดวงดาวต่างๆบนท้องฟ้าจะถูกรบกวนอย่างนับพัน ดวงดาวต่างๆที่หล่นจากท้องฟ้าอาจเป็นฝนอุกกาบาตหรือฝนดาวตกครั้งใหญ่ ไม่ว่าจะในกรณีใด โลกในตอนนั้นจะดูเหมือนใกล้ถึงกาลอวสาน

จะว่าไปแล้วมันก็ใช่ สำหรับชาวโลกที่ไม่เชื่อแล้ววันและเวลานั้นจะนำสะพรึงกลัวจน ทำให้ผู้คนเป็นลมล้มพับไปด้วยความกลัวในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น จะไม่เพียงมีความ โกลาหลุ่นวาย ใหญ่โตเกิดขึ้นทั่วแผ่นดิน โลกเท่านั้นเมื่ออารยธรรมอย่างที่เราเรารู้จักกำลังล่มสลาย แต่ “บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป” ผู้คนปฏิเสธพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่รู้ คุณค่าความเที่ยงตรงคุณาพิกาของดวงดาวต่างๆในท้องฟ้า ในช่วงวันท้ายๆของยุคเจ็ดปีนั้น พวกเขาจะตื่นขึ้นมาพบว่าดวงอาทิตย์ไม่ได้ขึ้นสู่ขอบฟ้า นอกจากนี้ บรรดาหนังสือของขั้วโลกเกี่ยวกับอุกกาบาตที่พุ่งชนแผ่นดิน โลกก็ดูเหมือนจะกลายเป็นของจริง

ณ เวลานั้น “เขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอัน มาก” ฮัลเลลูยา! มันจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหนเมื่อพระเยซูผู้ทรงเป็นกษัตริย์ทรงม้าข้ามขอบฟ้ามาเพื่อครองโลกที่เต็มไปด้วยบาป ดู วิวรรณ์ 19:11-21 และ 2 เธสะโลนิกา 1:7-10

ณ เวลานั้นและในบริบทนั่นเอง พระเยซูทรงประทานความหวังใหญ่ยิ่งให้แก่บรรดาพี่น้องชาวยิวที่เชื่อซึ่งจะได้รับความทุกข์ยากในวันนั้น คำแนะนำที่พระองค์ทรงให้แก่พวกเขาก็คือ “เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วยการ ไล่ท่านใกล้จะถึงแล้ว” ถึงแม้พวกเขาจะได้เผชิญกับความเลวร้ายที่สุดแห่งยุคเจ็ดปีมาแล้ว แต่ยิวเหล่านี้ที่ได้กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ในช่วงเวลาที่มีคณมากที่สุดของตนนั้นจะได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระมหากษัตริย์ของพวกเขาทรงม้าข้ามขอบฟ้ามา ฮัลเลลูยา! พระผู้ช่วยให้รอดผู้ยิ่งใหญ่ของเรา!

ลก 21:29-33 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด 30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

บริบทตอนนี้อยู่ที่ก็เปลี่ยน ขณะที่ก่อนหน้านี้พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ถึงเหตุการณ์อันน่ากลัวในช่วงท้ายๆของยุคเจ็ดปี โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลและการเสด็จกลับมาของพระองค์ คราวนี้พระองค์ทรงเปลี่ยนจุดสนใจ ถึงแม้ไม่มีหมายสำคัญใดๆที่จะมาก่อนการรับขึ้น แต่มันจะมีอย่างแน่นอนสำหรับชนชาติอิสราเอลก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง พระเยซูจึงทรงบรรยายถึงหมายสำคัญเช่นนั้นหนึ่งอย่าง พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของต้นมะเดื่อต้นหนึ่งซึ่งถูกเชื่อมโยงกับประเทศอิสราเอลเสมอมา นี่เป็นอีกครั้งที่ชนชาติอิสราเอลเป็นจุดสนใจของคำอุปมานี้

พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบง่ายๆจากธรรมชาติ (นั่นคือ ต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่นใดก็ตาม) เมื่อต้นไม้ต้นหนึ่งผลิบาน “ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ตัวเองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว” ฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไปแล้ว ฤดูใบไม้ผลิได้มาถึงแล้ว และฤดูร้อนก็จวนใกล้เข้ามาแล้ว ด้วยทรงอ้างอิงภาพเปรียบเทียบนี้ พระเยซูตรัสว่า “เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว” ฤดูหนาวแห่งยุคเจ็ดปีได้จบสิ้นลงแล้ว ฤดูใบไม้ผลิแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก็ได้มาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าที่พวกเขารอคอยมานาน (นั่นคือ ยุคพันปี) ก็เกือบจะมาถึงแล้ว พระองค์ตรัสต่อไปว่าคนชั่วอายุนั้นจะไม่ล่องลับไปก่อนที่สิ่งทั้งปวงนี้ (นั่นคือ ไม่ใช่แค่ยุคเจ็ดปีและการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เท่านั้น แต่การสถาปนาอาณาจักรของพระองค์โดยสมบูรณ์ด้วย) จะเกิดขึ้น

นับตั้งแต่ปี 1948 เป็นต้นมาบางคนได้พยายามที่จะประยุกต์ใช้คำอุปมานี้กับการกอบกู้รัฐอิสราเอลในแผ่นดินนั้น (15 พฤษภาคม ค.ศ. 1948) เห็นได้ชัดว่าคนมากกว่าหนึ่งชั่วอายุได้ผ่านมาแล้วก็ผ่านมา อย่างไรก็ตาม วลีสำคัญก็คือ “สิ่งทั้งปวงนี้” พระเยซูตรัสกับพวกยิวที่เชื่อซึ่งเผชิญกับยุคเจ็ดปีโดยเฉพาะว่าเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งทั้งปวงที่พระองค์เพิ่งทรงพยากรณ์ไปนั้นเกิดขึ้น พวกเขาก็อุ่นใจได้ว่าฤดูร้อนแห่งอาณาจักรนั้นเกือบจะมาถึงแล้ว

ด้วยทรงมีพระสัญญาเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงมีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเสียอีก “ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย” ถึงแม้ว่าแผ่นดินโลกในปัจจุบันและสวรรค์ในปัจจุบันนี้จะล่องกลับไปสักวันหนึ่ง (2 เปโตร 3:12 และ วิวรณ 21:1) แต่ถ้อยคำของพระเจ้าจะไม่สูญหายไปเลย น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูตรัสถึงถ้อยคำของพระองค์ในรูปคำนาม

พหูพจน์ (words) พระองค์มิได้กำลังตรัสถึงพระวาระของพระองค์ในแบบรวมๆ แต่ทรงหมายถึงทุกถ้อยคำที่รวมกันเป็นพระวาระนั้นต่างหาก เห็นได้ชัดว่าพระองค์กำลังหมายถึงการคลายใจในด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์กำลังหมายถึงการเก็บรักษาไว้ในด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ พระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษาทุกถ้อยคำของพระวาระของพระองค์ไว้แล้ว (ให้เราสังเกตว่าพระองค์ทรงเน้นเรื่องถ้อยคำและไม่ใช่แค่เนื้อหา) เราเชื่อว่านั่นอยู่ในต้นฉบับของพระคัมภีร์ที่เราได้รับสืบทอดต่อกันมา ผู้คนที่เชื่อพระคัมภีร์ในคริสตจักรทั้งหลายที่เชื่อพระคัมภีร์ตลอดทุกยุคสมัยได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำพาในการยอมรับสารบบพระคัมภีร์และทุกถ้อยคำของต้นฉบับที่พวกเขาได้รับมา ดู ยอห์น 17:8

ลก 21:34-36 แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาจิตใจของท่านจะลั่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคึดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว 35 เพราะว่าวันนั้นจะมาคุดบ่วงเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้"

พระเยซูทรงให้คำเตือนเพิ่มเติมเกี่ยวกับวันนั้น พระองค์ทรงเตือนให้ระวังการสาละวนอยู่กับการหาความสุขใส่ตัวไปจนถึงปัญหาต่างๆ ในชีวิตมากเกินจน “เวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว” วลีที่ว่า “ลั่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา” มีความหมายว่าการดื่มเหล้าเมามายและความโง่เขลาของการทำเช่นนั้น ในบริบทนี้ซึ่งมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ถึงยุคเจ็ดปีอย่างเห็นได้ชัด พระองค์อาจกำลังทรงเตือนพวกยิวในเวลานั้นที่อาจพยายามดื่มให้ลึ้มความทุกข์ที่พวกเขาเผชิญ พระองค์ทรงเตือนให้พวกเขาเฝ้าระวังไว้ “เพราะว่าวันนั้นจะมาคุดบ่วงเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก”

คำแนะนำตามแบบของพระเจ้าที่พระองค์ทรงให้แก่พวกเขาก็คือ “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” กุญแจที่ช่วยให้เราเข้าใจคำตรัสนี้ก็อยู่ที่เราต้องรู้ว่า พระเยซูกำลังตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในยุคเจ็ดปีและไม่ใช่กับคริสตจักร ตรงนี้ไม่มีการเอ่ยถึงการรับขึ้นไม่ว่าก่อน กลาง หรือหลังยุคเจ็ดปีเลย

ลก 21:37-38 กลางวันพระองค์ทรงตั้งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไป
ประทับที่ภูเขายี่มะกอกเทศ 38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟัง
พระองค์

จุดสนใจเปลี่ยนแปลงมาที่ช่วงวันท้ายๆของพระเยซู ตลอดทั้งสัปดาห์นั้น พระองค์ทรงตั้ง
สอนในพระวิหาร พระองค์ทรงหลับนอนที่ภูเขายี่มะกอกเทศ ยูดาห์ก็สังเกตเห็นเช่นนั้นและพา
พวกศัตรูของพระเยซูไปที่สวนเกทเสมนี กระนั้นในช่วงเวลาหลายวันก่อนหน้านั้น “คนทั้งปวงก็
มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์” นั่นจะสิ้นสุดลงในไม่ช้า

*****

*ภาพรวมของลูกา 22: ครึ่งแรกของลูกา 22 มีเนื้อหาตั้งแต่ช่วงวันสุดท้ายของการรับใช้
ของพระเยซูไปจนถึงวันสุดท้ายก่อนถึงตอนจบ เนื้อหาที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้คือ การเตรียมการ
และการทำพิธีศีลระลึก ครึ่งหลังของลูกา 22 นำเสนอพระเยซูในสวนเกทเสมนี การทรยศและ
จับกุมพระองค์ การปฏิเสธของเปโตร และการไต่สวนพระเยซูโดยพวกผู้นำยิว*

ลก 22:1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว จริงๆแล้วลูกาเทียบ
เท่าพิธีปัสกากับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พิธีปัสกาคือ วันที่ 14 เดือนนิसान ตามมาด้วยการถือ
เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน เราควรเข้าใจว่าพิธีปัสกาถือว่าเป็นวันสะบาโตใหญ่
กระนั้นมันอาจตรงกับวันใดก็ได้ในสัปดาห์เพราะว่ามันเป็นวันที่ 14 เดือนนิसानเสมอ (เราต้อง
ไม่ลืมว่าปฏิทินคนฮีบรูเป็นปฏิทินจันทรคติที่ปีหนึ่งมี 360 วัน และไม่สอดคล้องกับปฏิทินแบบจ
เลียสของชาวตะวันตกที่เราคุ้นเคย)

วันที่ 14 เดือนนิसानจะตรงกับปลายเดือนมีนาคมจนถึงกลางเดือนเมษายน ดังนั้นมันจึง
เป็นช่วงเวลาฤดูใบไม้ผลิและใกล้กับเวลาที่ดวงอาทิตย์โคจรรอบเส้นศูนย์สูตรพอดี ทำให้มีกลาง
วันเท่ากับกลางคืน (vernal equinox) ดังนั้น วันในตอนนั้นจึงมีแสงแดดสิบสองชั่วโมง และดวง
อาทิตย์ขึ้นและตกประมาณ 6 โมงเช้าและ 6 โมงเย็นตามลำดับ

ลก 22:2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้
อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน ขณะที่สัปดาห์สุดท้ายในพระชนม์ชีพขององค์พระผู้เป็น

เจ้าของเราได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว บรรดาผู้นำแห่งอิสราเอลได้เปลี่ยนจากการปฏิเสธพระเยซูไปเป็นความเกลียดชัง โดยตั้งใจที่จะฆ่าพระองค์ กระนั้น “พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์” ก็เป็นนักการเมืองและเป็นนักการเมืองประเภทซึ่ฉลาดด้วย เพราะว่าพวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นที่นิยมชมชอบในหมู่ประชาชน พวกเขาจึงไม่กล้าจับกุมพระองค์ต่อหน้าประชาชนหรือในตอนกลางวันแสดๆ พวกเขาไม่ลื้มว่าพวกประชาชนได้ตะโกนว่าโฮชันนาถวายพระองค์ในวันอาทิตย์นั้นขณะที่พระองค์ทรงขีลาเข้ากรุง โดยสรรเสริญพระองค์ในฐานะพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล พวกเขาจึงหาวิธีที่แยบยลกว่านั้นเพื่อจับกุมและกำจัดพระองค์เสีย

ลก 22:3-6 ฝ่ายชาตานเข้าคลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน 4 ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด 5 คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน 6 ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

ขณะเดียวกัน ธาตุแท้ของยูดาส อิสคาริโอท (ยูดาสแห่งเคริโธ) ก็เริ่มเผยออกมา ลูกาบันทึกว่า “ฝ่ายชาตานเข้าคลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอท” นี้ไม่น่าจะใช่การถูกผีสิงมากเท่ากับได้รับอิทธิพลจากมัน ยอห์นกล่าวไว้ใน 13:2 ว่า “พญามารได้คลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์” ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่าชาตานมีอิทธิพลต่อผู้สมรู้ร่วมคิดที่เต็มใจ มันมีอิทธิพลต่อใจของเขาเพื่อทรยศพระเยซู ถึงแม้ว่ามีการยุยงของชาตานอย่างเห็นได้ชัด แต่ยูดาสก็ร่วมมือกับมันด้วยความเต็มใจ ทั้งสองฝ่ายต่างมีความผิดพอกันในการทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ยูดาสจึงไปพบกับพวกผู้นำแห่งพระวิหาร โดยสมคบคิดกับพวกเขาเพื่อหาวิธีทรยศพระเยซูแบบเหมาะๆ ให้แก่พวกเขา พวกนายทหารประจำพระวิหารคือ พวกตำรวจประจำพระวิหารผู้ซึ่งทำงานให้กับพวกปุโรหิตใหญ่โดยตรง ลูกาบันทึกว่า “คนเหล่านั้นดีใจ” ความหมายตรงตัวก็คือ พวกเขาชื่นชมยินดี ยูดาสเสนอการ โจมตีที่พวกเขาแสวงหาพอดี พวกเขาจึงตกลงจ่ายเงินให้เขาเป็นเงินสดเมื่อจับกุมพระเยซูได้ ยูดาสสัญญา (นั่นคือ ตกลงตามนั้น) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็ “คอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน” เห็นได้ชัดจากวลีหลังนี้ว่า ข้อตกลงนี้มีพื้นฐานอยู่บนการทรยศแบบลับๆ พวกเขาไม่อยากจับกุมพระเยซูต่อหน้าประชาชน ยูดาสรู้จัก

นิสัยประจำวันของพระเยซู เขารู้ว่าพระองค์ทรงค้างแรมที่ไหนขณะประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือ ภูเขามะกอกเทศและสวนเกทเสมนี โดยเฉพาะ

ลก 22:7-13 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา

8 พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน" 9 เขา ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน"

10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบ ท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น 11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ ให้ถามท่านว่า "ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"' 12 เจ้าของเรือนจะ ชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด" 13 เขาทั้งสองจึง ไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

วันก่อนถึงวันที่ 14 เดือนนิसान ได้มาถึงแล้ว มันเป็นวันก่อนเทศกาลปัสกา (เราต้องไม่ลืม ว่าวันของคนฮีบรูเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตก) เมื่อพวกเขาทูลถามพระเยซูว่าพวกเขาจะรับประทานปัสกาที่ไหน พระเยซูจึงทรงใช้เปโตรและยอห์นเข้าไปในกรุง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า พวกเขาจะเจอชายคนหนึ่งที่ทูนหม้อน้ำ ความหมายตรงนี้จึงน่าจะเป็นได้ว่าปกติแล้วงานแบกน้ำ กลับบ้านเป็นงานของผู้หญิง การที่ผู้ชายทำงานเช่นนั้นจึงเป็นอะไรที่แปลก พวกเขาจึงได้รับคำสั่งให้ตามชายผู้นี้ไปที่บ้านของเขา พอไปถึงที่บ้านนั้น พวกเขาก็ได้รับคำสั่งให้แจ้งแก่เขาว่า “พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า "ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"” (คำที่แปลว่า **เจ้าของเรือน** (*ออคโคเดสปอเทส*) มีความหมายว่า ‘เจ้าของบ้าน’ คำที่แปลว่า **ห้องใหญ่ชั้นบน** (*คาทาลูมา*) มีความหมายว่า ห้องรับประทานอาหารสำหรับแขก) เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดเตรียมเจ้าของเรือนผู้นี้ เพราะว่เมื่อเปโตรและยอห์นทำตามที่ได้รับสั่ง ชายผู้นี้ก็พาพวกเขาไปยัง “ห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว” ความหมายก็คือว่า ห้องนี้ได้ถูกจัดเตรียม โต๊ะและที่นั่งไว้พร้อมแล้วสำหรับการถือเทศกาลปัสกา

เพราะว่าตอนนั้นมีพวกยิวนับพันๆคนเดินทางจากเมืองต่างๆมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกาในแต่ละปี และแน่นอนที่พวกนักธุรกิจยิวยอมจัดเตรียมห้องไว้ให้เช่าแก่พวกเขา

เขียนเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว เห็นได้ชัดว่านี่เป็นห้องที่รองรับการนั้นจริงๆ อย่างไรก็ตาม
เจ้าของเรือนผู้นี้ก็ยอมให้พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ใช้ห้องนั้น โดยไม่คิดเงิน เขาอาจ
เป็นผู้เชื่อและดีใจมากๆที่ได้หยิบยื่นห้องที่เขาจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกสาวกของพระเยซู ช่างเป็น
อภิสิทธิ์จริงๆที่ได้หยิบยื่นบ้านของตัวเองสำหรับช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งเช่นนี้

พอได้ห้องมาแล้วเปโตรและยอห์นจึงไปซื้อหาอาหารและจัดเตรียมสิ่งต่างๆสำหรับการ
ถือเทศกาลปัสกาคืนนั้นในห้องชั้นบนนั้น

ลก 22:14-15 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครทูตสิบสองคน
15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะ
ต้องทนทุกข์ทรมาน

เวลาที่ท่านจะเป็นตอนหัวค่ำ อาจเป็นเวลาหลังหกโมงเย็นไปแล้ว ดวงอาทิตย์อาจใกล้ตก
แล้วหรือตกไปแล้วก็ได้ ความมืดเริ่มก่อตัว ณ โมงนั้น "พระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อม
กับอัครทูตสิบสองคน" ขณะที่พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะรับประทาน พระเยซูก็ตรัสว่า "เรามี
ความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน" วลี "เรามี
ความปรารถนาอย่างยิ่ง" นี้เป็นสำนวนแบบฮีบรูที่มีความหมายว่า 'เรารอปัสกานี้มานานแล้ว'
หรือ 'เราโหยหาที่จะรับประทานปัสกานี้' กับพวกท่าน พระองค์ตรัสพยากรณ์อีกครั้งแบบเป็น
ข้อเท็จจริงว่า พระองค์จะทรงทนทุกข์ทรมานในไม่ช้า

ลก 22:16-18 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จใน
อาณาจักรของพระเจ้า" 17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้แบ่งกัน
ดื่ม 18 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักร
ของพระเจ้าจะมา"

พระเยซูทรงหมายเหตุไว้ว่า "เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของ
พระเจ้า" นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะไม่ทรงรับประทานอาหารอีกจนกว่าอาณาจักรนั้นจะ
มาเพราะว่าพระองค์ทรงรับประทานร่วมกับพวกสาวกหลังทรงฟื้นคืนพระชนม์ตามที่บันทึกไว้
ใน 24:30 และยอห์น 21:15 แต่นี่หมายความว่าพระองค์จะไม่ทรงรับประทานปัสกาอีกจนกว่า

มันจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า นี่คือการที่อาณาจักรนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงทราบ (และเราด้วยเมื่อมองย้อนกลับไป) ว่าสิ่งนั้นจะไม่สำเร็จจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์แล้ว พระเยซูจึงทรงหยิบถ้วยนั้นที่ใช้ดื่มร่วมกันและทรงสั่งพวกเขาให้แบ่งกันดื่ม (เราควรหมายเหตุไว้ว่า แม้ว่าถ้วยนั้นมี “ไวน์” อยู่ แต่มันก็เป็นไวน์แบบไม่หมัก (น้ำองุ่น) พวกเขาทั้งในสมัยนั้นและในปัจจุบันมีวิธีเตรียมน้ำองุ่นแบบไม่หมักที่ใสแจ๋ว พระเยซูไม่มีทางยื่นเหล้าให้เด็ดขาด ดู ฮาบากุก 2:15

ลก 22:19-20 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า "นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา"

20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย"

ตอนนั้นเอง “พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ปัสกามือสุดท้ายนี้ได้กลายเป็นพระกระยาหารมือสุดท้ายและเป็นการถือพิธีระลึกครั้งแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้ชัดว่าการที่พระเยซูตรัสถึงขนมปังไว้เชื่อว่าเป็นพระกายของพระองค์นั้น เป็นเชิงสัญลักษณ์ ขนมปังนั้นไม่ได้ถูกเปลี่ยนเป็นพระกายของพระองค์จริงๆ หรือเป็นทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกันด้วย พระองค์ทรงขอบพระคุณก่อนรับประทานซึ่งก็เป็นแบบอย่างสำหรับเราจนถึงทุกวันนี้ จากนั้นพระองค์ทรงหยิบขนมปังไว้เชื่อขึ้นมาชิ้นหนึ่ง โดยตรัสว่ามันเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระกายของพระองค์ มันไม่ได้เปลี่ยนเป็นพระกายของพระองค์แบบอัศจรรย์ แต่อย่างไร พระกายของพระองค์ยังอยู่ต่อหน้าพวกเขาเหมือนเดิม เห็นได้ชัดว่าการที่พระองค์ตรัสถึงขนมปังนั้นว่าเป็นพระกายของพระองค์เป็นเชิงสัญลักษณ์

พระองค์ทรงทำแบบเดียวกันกับถ้วยนั้น (ที่ใส่น้ำองุ่น) นอกจากนี้พระองค์ตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย” เห็นได้ชัดว่าผลแห่งองุ่นนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระโลหิตของพระเยซู นี่สื่อชัดเจนด้วยว่าพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐนั้นกำลังจะหลั่งออกเพื่อเรา อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญกว่าที่พระเยซูทรงหมายถึงก็คือว่า พระโลหิตของพระองค์ที่จะหลั่งออกในไม่ช้านี้จะเป็นสิ่งที่ยืนยัน ‘พันธสัญญาใหม่’

พระเจ้ากำลังจะทำพันธสัญญาใหม่กับมนุษยชาติ ดังที่มีพยากรณ์ไว้มานานในอิสยาห์ 61:8, เยเรมีย์ 31:31-34 ฯลฯ คำที่แปลว่า **พันธสัญญา** (*คิอาเชเค*) มีความหมายตามนั้นเลย หลักๆ แล้วมันหมายถึงข้อตกลงหรือสัญญาอย่างเป็นทางการระหว่างคนสองฝ่าย มันมีความหมายกว้างๆ ว่าคำสัญญาที่เป็นทางการ น่าสนใจตรงที่ว่าในสมัยโบราณ มันเป็นเรื่องปกติที่พันธสัญญาฉบับหนึ่งจะถูกประทับตราด้วยเลือดของทั้งสองฝ่าย ซึ่งแสดงถึงความศักดิ์สิทธิ์ของข้อตกลงที่พวกเขากระทำระหว่างกัน คำว่า *คิอาเชเค* มีความหมายด้วยว่า 'พันธกรรม' เหมือนกับใน 'ความประสงค์สุดท้ายและพันธสัญญา' อีกครั้งที่นี่หมายถึงเอกสารคำสัญญาที่เป็นทางการและศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพันธสัญญาใหม่ที่พระองค์จะทรงกระทำนั้นจะอยู่ในพระโลหิตของพระองค์ พระโลหิตอันมีค่ายิ่งของพระองค์ไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการกระทำสัญญาฉบับนี้เท่านั้น แต่มันยังเป็นแก่นแท้ของสัญญานี้เลยด้วย ถึงแม้ว่ามันได้กลายเป็นสัญลักษณ์จริงๆ แต่มันก็เป็นพื้นฐานแห่งการทำให้เราเป็นคนชอบธรรม การยกโทษเรา และการทำให้เราได้คืนดีกันกับพระเจ้าอีกด้วย มันได้กลายเป็นพื้นฐานแห่งจุดยืนของเราจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า พระโลหิตของพระองค์จึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะแห่งพันธสัญญาใหม่นี้ซึ่งกำลังจะมีผลในไม่ช้า

ลก 22:21-23 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็ออยู่กับเรานโตะ 22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิถีแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์" 23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

หลังจากได้ตรัสความจริงเกี่ยวกับสวรรค์อันลึกซึ้งซึ่งเช่นนั้นไปแล้ว พระเยซูก็ทรงเปลี่ยนจากเรื่องฝ่ายวิญญาณมาสู่เรื่องทางการเมืองที่เป็นจริงในปัจจุบัน ด้วยความทรงสัพพัญญู พระองค์จึงตรัสล่วงหน้าอย่างเปิดเผยว่า “ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็ออยู่กับเรานโตะ” ท่ามกลางความจริงที่ลึกซึ้งซึ่งเช่นนั้น พระเยซูก็ทรงทิ้งระเบิดตูมใหญ่โดยตรัสว่าหนึ่งในเหล่าสาวกที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้กำลังจะทรยศพระองค์ นอกจากนี้ มือของคนทรยศนั้นก็อยู่บนโตะนั้นด้วยขณะที่พระองค์ตรัสอยู่นั้น (เราคงนึกภาพออกว่ายูคาสมีปฏิกริยาอย่างไรและเขากริบถอนมือออกจากโตะเข้าหาตัวอย่างรวดเร็ว)

พระเยซูคริสต์ต่อไปว่า “เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่ วิบัติแก่ผู้คนที่ทรยศพระองค์” มีหลายความเห็นตามมา (1) คำที่แปลว่า ไป (พอจะออกไม) มีความหมายว่า 'จากไป ---จากชีวิตนี้' พระองค์ตรัสเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าจะเกิดอะไรขึ้น (2) พระเยซูคริสต์เสริมอีกว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่ทรงดำริไว้แล้ว ความหมายที่แฝง อยู่ในคำที่แปลเช่นนั้น (ฮอริค โซ) ก็คือว่า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า แล้ว มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วในพระดำริของพระเจ้าก่อนทรงสร้างโลกนี้เสียด้วยซ้ำ

ถึงแม้ว่าพวกสาวกอาจไม่เข้าใจความหมายของทุกสิ่งที่พระเยซูเพิ่งตรัสไปนั้น แต่เห็นได้ ชัดว่าพวกเขาเข้าใจคำเตือนของพระองค์เกี่ยวกับการทรยศพระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า พวกเขาจึงซักถามกันและกันว่าใครกันจะทำเรื่องเลวร้ายเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่ายูดาสก็แสรัง (กลบ เกลือ่นเต็มที) และตามน้ำไปกับพวกสาวกที่เหลือด้วย สาวกอีกสิบเอ็ดคนที่เหลือไม่เคยจับได้มาก่อนเลยว่าคนที่จะทำเช่นนั้นคือใคร

ลก 22:24-27 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 25 พระองค์จึง ตรัสแก่เขาว่า "กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขา เรียกว่าผู้มีพระคุณ 26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ 27 ด้วยว่าใครเป็น ใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ที่เราอยู่ ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

ขณะเดียวกัน ความเป็นมนุษย์และแม้แต่ความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกสาวกก็เผยออกมา ในเย็นวันนั้นเอง พวกเขาเริ่มที่จะถกเถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรที่จะมานั้น เห็น ได้ชัดว่านี่เป็นเรื่องที่พวกเขาถกเถียงกันมานาน แม้แต่มารดาของพวกเขายังเข้ามา เกี่ยวข้องในการถกเถียงนี้ด้วย พวกเขาถกเถียงกันด้วยเรื่องนี้มาตั้งแต่ก่อนพระเยซูเสด็จเข้ากรุง เยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยเมื่อวันอาทิตย์ก่อนหน้านั้น ดู มัทธิว 20:21-28 และมาระโก 10:42-45

ด้วยความเหนื่อยใจพระเยซูจึงทรงดำหนิพวกเขาทุกคน โดยประกาศว่าแม้กระทั่งในสมัย นั้นบรรดากษัตริย์ชาวต่างชาติก็ครอบครองพวกเขา (นั่นคือ พวกโรม) นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่

มีสิทธิอำนาจเช่นนั้นก็ถูกเรียกด้วยว่า *ผู้มีพระคุณ* ของประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาปกครอง (นั่นคือ คนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้าปกครองเหนือชนชาติอื่นๆ โดยอ้างว่าเป็นผู้มีพระคุณของพวกเขา) อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่ามันจะไม่ใช่เช่นนั้นกับพวกเขา (ในอาณาจักรที่จะมานั้นของพระองค์)

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น “ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้” (ณ เวลานั้นเอง ตามที่มีบันทึกไว้ในข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆ ที่พระเยซูทรงหันไปล้างเท้าพวกสาวกของพระองค์ โดยแสดงให้เห็นว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไม่มีหัวใจของผู้รับใช้) บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงถูกแสดงให้เห็นเป็นแบบอย่างในการรับใช้ผู้อื่น มันเป็นเรื่องจริงฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันเอง

ในบริบทนั้น พระเยซูตรัสถามว่า “ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้” คำตอบของคำถามนั้นชัดเจนอยู่แล้ว “ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ที่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้” อันที่จริงแล้วในพระกระยาหารมื้อสุดท้ายนั้นพระเยซูได้ทรงนำอาหารมาเสิร์ฟพวกเขาด้วย ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ก็ไม่ทรงถือว่าเป็นเรื่องต่ำต้อยที่พระองค์จะปรนนิบัติเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นเป็นภาพถึงความจริงที่พระองค์ทรงสอน มันเป็นคำตอบที่ชัดเจนสำหรับการถกเถียงอันไร้สาระของพวกสาวก เมื่อมองย้อนกลับไป สาวกคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าในหมู่พวกเขาก็คงอับอายขายหน้าจริงๆสำหรับความโง่เขลาของตน

ลก 22:28-30 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง 29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล"

อย่างไรก็ตาม ในบริบทเดียวกันนั้น พระเยซูตรัสต่อไปว่า สิบสองคนนั้นได้อยู่ต่อมากับพระองค์ในเวลาที่เขาถูกทดลอง คำที่แปลเช่นนั้น (*เพะอิราสมอส*) มีความหมายว่า ‘ความทุกข์ลำบาก’ พวกเขาได้อยู่กับพระองค์จริงๆในยามที่พวกศัตรูของพระองค์มาโจมตี

พระองค์เป็นประจำ ดังนั้น เมื่อเห็นถึงความสัตย์ซื่อเช่นนั้นของพวกเขา พระองค์จึงทรงประกาศว่า “และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูจะทรงประทานอาณาจักรหนึ่งให้แก่พวกเขา แต่พระเจ้าได้ทรงประทานทั่วทั้งพิภพให้แก่พระองค์เพื่อที่จะเป็นอาณาจักรของพระองค์ และพวกเขาในวันนั้นจะได้ขึ้นครอบครองร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรนั้น ในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ ในวันนั้นพวกเขาจะไม่เพียงกินและดื่มที่โต๊ะของพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์เท่านั้น แต่พวกเขาจะ “นั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล” ด้วย

เห็นได้ชัดว่าจุดสนใจตรงนี้คือ การครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ นี่เป็นอาณาจักรของพระเจ้าที่ถูกพยากรณ์ไว้มานานแล้ว ในวันนั้น อัครทูตทั้งสิบสองคน (ยกเว้นยูดาส อิสคาริโอท) จะได้รับอภิสิทธิ์ในการนั่งบนที่นั่งพิพากษา และตัดสินความต่างๆที่เกิดขึ้นในแต่ละวันของชนชาติอิสราเอล เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อในชีวิตนี้ จะได้รับบำเหน็จเป็นตำแหน่งต่างๆที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจในวันนั้น บางทีเพราะว่าสาวกทั้งสิบสองคนเป็นยิวและได้เผชิญกับการต่อต้านจากพวกยิวโดยตรงในสมัยพระเยซู ในวันนั้นพวกเขาจึงจะได้ขึ้นครอบครองเหนือชนชาติอิสราเอล พระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่มยังสื่อด้วยว่าบรรดาคริสเตียนที่เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจาก็จะได้ขึ้นครอบครองร่วมกับพระองค์ในวันนั้นเช่นเดียวกัน

ลก 22:31-32 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอพวกท่านไว้เพื่อจะฝักร่อนพวกท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี 32 แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน"

พวกเขาใกล้จะรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนเย็นได้เปลี่ยนเป็นเวลาค่ำแล้ว หลังจากทรงสั่งสอนแบบเจาะลึกและกำราบความไม่รู้จักโตของพวกเขาไปพร้อมๆกัน บัดนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนจุดสนใจไปที่เปโตรบ้าง พระองค์ตรัสแก่เขาโดยเรียกชื่อเขาสองครั้งเพื่อเป็นการเน้นย้ำว่า “ซาตานได้ขอพวกท่านไว้เพื่อจะฝักร่อนพวกท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี” การอ้างอิงถึงการฝักร่อนเหมือนข้าวสาลีในปัจจุบันก็เทียบได้กับ ‘การนวดข้าว’ กล่าวอีก

นัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงบอกเปโตรว่า พญามารต้องการที่จะได้ตัวเขาและกำจัดเขาให้สิ้นซาก
อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสบอกเปโตรว่าพระองค์ได้อธิษฐานเพื่อเขาแล้วเพื่อที่ว่าความเชื่อของ
เขาจะไม่ได้ไม่เสียไป

ช่างเป็นอภิสิทธิ์เหลือเกินที่ได้พระเยซูอธิษฐานเพื่อ! ไม่มีคำอธิษฐานใดที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น
อีกแล้ว พระองค์มิได้ทรงอธิษฐานให้เปโตรหลีกเลี่ยงการทดสอบนั้น แต่พระองค์ทรงอธิษฐาน
ให้ความเชื่อของเขาจะไม่เสียไป เรื่องสุดท้ายที่พระเยซูทรงอธิษฐานก็คือว่า เมื่อเปโตรหันกลับ
แล้ว เขาก็จะชูกำลังพวกพี่น้องของเขา ความหมายก็คือว่า เมื่อเปโตรหันกลับมาจากการถูกพญา
มารทดสอบ เขาก็จะชูกำลังพี่น้องคนอื่นๆ

แน่นอนที่พระเจ้าทรงยอมให้เราประสบกับความยากลำบากในชีวิตเพื่อที่ว่าเราจะได้ชู
กำลังคนอื่นๆต่อซึ่งเผชิญกับความยากลำบากแบบเดียวกัน มีข้อคิดที่พิเศษหลายประการที่เราได้
รับจากเรื่องนี้ (1) ซาตานจะทดสอบผู้คนของพระเจ้าจริงๆ ลองดูโยบเป็นตัวอย่างก็ได้ (2) เรามี
พระองค์ผู้ทรงเสนอความแทนเราซึ่งประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาซึ่งอธิษฐานเพื่อ
เราอยู่ ช่างเป็นสิทธิพิเศษจริงๆ! ดู โรม 8:34 และ 1 ยอห์น 2:21 (3) พระเจ้าอาจทรงยอมให้ความ
ทุกข์ยากแม้กระทั่งจากซาตานเกิดขึ้นกับเราได้ เพื่อที่ว่าเราจะชูกำลังคนอื่นๆได้ในภายหลัง

ลก 22:33-34 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไป
กับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี" 34 พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอ๋ย เรบอกท่าน
ว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"

การ 'สัตรีอ่อน' ที่พระเยซูตรัสถึงย่อมหมายถึงการที่เขาปฏิเสธพระเยซูในเวลาต่อมาใน
คำคืนนั้น เปโตรซึ่งปกติแล้วเป็นคนหุนหันพลันแล่นก็ประกาศว่า เขาพร้อมที่จะ "ไปกับ
พระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี" เมื่อได้ยินเช่นนั้นพระเยซูก็ตรัสอย่างถอนพระทัย
ว่า "เปโตรเอ๋ย เรบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง" วันใหม่
ตามปฏิทินได้เริ่มต้นแล้วเมื่อดวงอาทิตย์ตก พระเยซูตรัสล่วงหน้าว่าก่อนที่ไก่ตัวผู้ขันตอนดวง
อาทิตย์ขึ้น เปโตรก็จะปฏิเสธว่าเขาไม่รู้จักพระเยซูเลยด้วยซ้ำถึงสามครั้ง น่าเศร้าที่มันกลายเป็น
จริง

ลก 22:35-38 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "หาмиได้" 36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ 37 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวณะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ" 38 เขาทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูกฎ มีดาบสองเล่ม" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอเสียทีเถอะ"

พระเยซูทรงทราบว่าเวลาของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว พระองค์จึงทรงออกความเห็นสุดท้ายที่โตะรับประทานอาหารนั้น หัวข้อที่พระองค์ตรัสถึงเริ่มมีน้ำเสียงที่น่ากลัว พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าเมื่อพระองค์ทรงใช้พวกเขาไปก่อนหน้านี้โดยปราศจาก "ถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ" ในการเดินทางเที่ยวประกาศหลายต่อหลายครั้งของพวกเขาไม่ขัดสนสิ่งใดเลยและพวกเขาก็ทราบดี อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระเยซูทรงเตือนว่าหากพวกเขามีเงินก็ให้พกติดตัวไปด้วย และหากพวกเขาไม่มี ก็ให้ขายเสื้อผ้าของตนเพื่อเอาเงินไปซื้อดาบ "ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวณะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ"

มีหลายความเห็นตามมา (1) ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ขัดสนสิ่งใดเลยขณะที่พวกเขาได้รับใช้พระองค์ก่อนหน้านั้น แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้วที่ต้องมีการใช้กำลัง ชีวิตและการรับใช้ของพวกเขา กำลังจะเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาต้องหันไปใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัว แต่ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า สิ่งต่างๆจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายยิ่งขึ้นใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา (2) พระเยซูตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนว่า อิสยาห์ 53:12 กำลังจะสำเร็จในพระองค์ ในวันถัดไปพระองค์จะทรงถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิดจริงๆ นั่นคือ พระองค์จะทรงถูกมองและถูกปฏิบัติในฐานะอาชญากรธรรมดาคนหนึ่ง (3) พระองค์ตรัสล่วงหน้าสั้นๆว่าทุกสิ่งที่ได้ถูกเขียนไว้แล้วเกี่ยวกับพระองค์กำลังจะมาถึงบทสรุป คำที่แปลว่า สำเร็จ

(ทะลอส) มีความหมายทั่วไปว่า ‘บทสรุป’ เป็นความจริงที่หลายสิ่งที่มีพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับ พระเยซูจะสำเร็จภายในอีกไม่กี่ชั่วโมงของวันที่จะมานั้น ทุกสิ่งจะสำเร็จภายในเวลาไม่กี่วัน

พอได้ยินเช่นนั้นพวกสาวกก็ตอบกลับไปว่า “พระองค์เจ้าข้า คุณเกิด มีดาบสอง เล่ม” (เห็นได้ชัดว่าดาบเล่มหนึ่งเป็นของเปโตร) เมื่อหาคุณในหมู่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็หาดาบมา ได้สองเล่ม (ดาบของเปโตรอาจมีไว้เพื่อหั่นเนื้อลูกแกะในพิธีปัสกาซึ่งเขาได้รับมอบหมายหน้าที่ ในการจัดเตรียม ดังนั้น ยอห์นจึงอาจเป็นคนที่มีความลับที่เหลือ) คำตอบของพระเยซูก็คือ “พอเสียทีเถอะ” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ‘ไม่ต้องกังวล’ ดาบสองเล่มก็มากเกินไปแล้ว พระเยซู มิได้ทรงยุให้พวกเขาพกอาวุธติดตัว แต่พระองค์กำลังเตือนพวกเขาให้เตรียมพร้อมสำหรับ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า แต่กลับกลายเป็นว่า แม้แต่ดาบของเปโตรก็ไม่จำเป็นต้องใช้เลย

ลก 22:39-41 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของ พระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จง อธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง" 41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตก และทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน

หลังจากบทสรุปของพระกระยาหารมื้อสุดท้ายนั้น พระเยซูก็เสด็จออกไป “ตามเคย” ความหมายก็คือว่า ‘พระองค์เสด็จไปดั่งที่ทรงปฏิบัติเป็นประจำ’ นั่นคือ ไปยังภูเขามะกอกเทศ ยูดาส์รู้จักนิสัยของพระองค์ดี และเขาจึงรู้ว่าจะพาพวกเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ได้ที่ไหน พวก สาวกก็ติดตามพระองค์ไปที่นั่น ข่าวประเสริฐของยอห์น (บทที่ 15-17) นำเสนอคำสอนอันลึกซึ้ง ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราขณะที่พวกเขาเดินทอดน่องจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังภูเขาภูคนั้น พอ ไปถึงที่นั่น พระเยซูก็ทรงเตือนพวกเขาว่า “จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง” พระองค์ทรง ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นในไม่ช้า แต่พวกเขาไม่ทราบ

นอกจากนี้ คำกำชับนี้ยังเป็นความจริงที่ลึกซึ้งมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อเราอธิษฐาน เราก็หลีกเลี่ยง การทดลองได้ เมื่อเราติดสายพระบิดาอยู่ พญามารก็ไม่อาจเข้าถึงเราได้ เพราะสายไม่ว่าง หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงปลีกตัวไปจากพวกสาวกไกลประมาณขว้างหินตก ทรงคุกเข่าและเริ่ม อธิษฐาน ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สั่งให้เราคุกเข่าลงอธิษฐาน แต่เราก็ควรหมายเหตุไว้ว่าพระ

เยซูทรงแสดงความเคารพยำเกรงต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่การอธิษฐานที่ร้อนรนที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์

ลก 22:42   ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด" พระเยซูทรงทราบดีว่ามีอะไรรอคอยพระองค์อยู่ในความทรงสัพพัญญูของพระองค์และการทรงทราบล่วงหน้า พระองค์จึงทรงทราบถึงความเกลียดชังที่พระองค์จะเผชิญในไม่ช้า พระองค์ทรงทราบถึงการปฏิเสธที่พระองค์จะทรงประสบในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า พระองค์ทรงทราบถึงความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า พระองค์ทรงทราบว่าสาวกส่วนใหญ่ที่สัจย์ซื่อจะทอดทิ้งพระองค์ไป พระองค์ทรงทราบว่าในวันถัดไปพระองค์จะทรงกลายเป็นความบาปเพราะเห็นแก่เราทั้งหลายที่พระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย เมื่อพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ทรงวางลงบนพระองค์ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน พระองค์จึงทรงทราบว่าพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงเป็นที่รักและทรงสถาปนารัศมีจะทรงทอดทิ้งพระองค์เมื่อพระองค์ทรงถูกแขวนอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก โดยถูกมนุษย์ปฏิเสธและถูกพระเจ้าทอดทิ้ง พระองค์ทรงทราบว่าในวันนั้นเองพระองค์จะทรงประสบกับความเจ็บปวดแห่งความตาย พระองค์ทรงทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

ดังนั้นในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์จึงทรงหวาดกลัวสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า แน่แน่นอนที่พระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นมนุษย์ทรงประสบกับความกลัว ความกระวนกระวาย และความหวาดหวั่น ในฐานะที่ทรงเป็นมนุษย์ สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าก็ทำให้พระองค์หวาดกลัว ดังนั้นในความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงทรงร้องออกมาว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด" พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนกับเราทุกประการ กระนั้นในอุปนิสัยที่ชอบธรรมและความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์จึงทรงนอบน้อมต่อพระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อไปว่า "แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด" การต่อสู้ซึ่งหนักหนายิ่งกว่ากางเขนกำลังจะเข้ามา ถึงแม้ว่าความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายจะหนักหนาสายสาหัสยิ่งกว่าในวันถัดไป แต่ความเจ็บปวดรวดร้าวฝ่ายวิญญาณก็เกิดขึ้นในสวนเกทเสมนี

ลก 22:43-44 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ 44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์ เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่!

พระเจ้าพระบิดาซึ่งทรงทราบถึงความเจ็บปวดครวคร่าที่พระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์กำลังประสบอยู่ พระองค์จึงทรงใช้ทูตสวรรค์ตนหนึ่งซึ่งปรากฏตัว “จากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์” ด้วยพระทัยเมตตากรุณาและพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงส่งกองหนุนจากสวรรค์มาเพื่อชูกำลังพระเยซูให้มีกำลังที่จะสู้ต่อไป ผู้นำสารจากเบื้องบนเป็นกำลังใจที่มาจากบ้าน โดยมาเพื่อหนุนใจพระเยซูให้สู้ต่อไป

กระนั้น “เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน” ถึงแม้ว่า ความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายยังไม่ได้เริ่มต้น แต่พระเยซูซึ่งทรงเป็นทุกข์ในพระทัยก็ทรงอธิษฐานอย่างหนักต่อพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ มีบางคนเสนอว่าพระองค์กำลังต่อสู้กับพญามารอยู่ในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อความใดตรงนี้หรือที่อื่นเลยที่สื่อความหมายเช่นนั้น การโจมตีของพญามารยังมีได้เริ่มต้นขึ้นถึงแม้ว่ามันจะเริ่มแน่ๆ ในไม่ช้า “พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่” เราควรหมายเหตุไว้ว่าข้อความตรงนี้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษากรีกไม่ได้กล่าวว่าพระเสโทของพระองค์เป็นเลือดหยดใหญ่ แต่พระเสโทของพระองค์ “เป็นเหมือน” โลหิตหยดใหญ่ต่างหาก

พระองค์ทรงอธิษฐานอย่างหนักจนพระองค์ทรงเหงื่อออกเยอะมาก มันสื่อถึงวิกฤติที่ใกล้เข้ามา มันอาจเป็นเส้นเลือดฝอยแตกและมีเลือดปนออกมากับเหงื่อของพระองค์ แต่ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า พระองค์ทรงเหงื่อออกเยอะมากในช่วงเวลาวิกฤติเช่นนั้นจนมันดูเหมือนว่าพระองค์กำลังโลหิตไหล วิกฤติครั้งใหญ่ที่สุดแห่งการทรงสภาพอยู่ตลอดกาลนิรันดร์ของพระองค์ได้เริ่มขึ้นแล้ว

ลก 22:45-46 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก 46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง"

พระเจ้าทรงประทานกำลังเสริมให้ในเวลาที่พระองค์ต้องการ พระองค์จึงทรง “ลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก” พระองค์ต้องเส้ำใจที่ทรง “พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก” เป็นที่เข้าใจได้ว่าตอนนั้นมันเป็นเวลาศึกแล้ว พวกเขาเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว แคมก่อนหน้านั้นพวกเขายังรับประทานอาหารมีแป้งมากอ้อมแปล้ก็ต่างหาก นอกจากนี้พวกเขาก็เห็นและอาจได้ยินคำอธิษฐานอันโศกเศร้าของพระองค์อยู่ไกลๆด้วย บางทีน้ำตาอาจไหลเอ่อตาของพวกเขาเมื่อพวกเขารับรู้ถึงความเจ็บปวดครวคร่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขากำลังประสบอยู่ กระนั้นในความอ่อนแอของพวกเขาที่พ่ายแพ้ต่อการนอน พระองค์จึงทรงปลุกพวกเขาและเตือนสติพวกเขาอีกครั้งว่า “จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง”

ลก 22:47-48 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจุมพระองค์ 48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจุมหรือ"

ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น คนหมู่ใหญ่ของพวกปุโรหิตใหญ่ พวกตำรวจประจำพระวิหาร พวกทหาร และยูดาสก็มาถึง เขารู้จักสถานที่นั้นดี ดังนั้น ภายใต้การครอบคลุมของความมืดและการพ้นจากสายตาผู้คน เขาจึงพาพวกศัตรูของพระเยซูไปที่นั่น ยูดาสจึง “นำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจุมพระองค์” เขาได้ตกลงกับพวกเจ้าหน้าที่แล้วว่าในความมืดเขาจะระบุตัวพระเยซูแก่พวกเขาโดยการจุมแบบหลอกลอกๆ พระเยซูซึ่งทรงทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นจึงตรัสถามแทงใจดำยูดาสว่า “ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจุมหรือ” การกระทำนั้นเสร็จสิ้นลงแล้ว การทรยศพระเยซูสำเร็จแล้ว

ลก 22:49-51 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ" 50 และมีคนหนึ่งเหล่าสาวกได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า "พอเสียทีเถอะ" แล้วพระองค์ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขาหาย

พวกสาวกมองออกทันทีว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น บางทีพวกเขาอาจจำได้ว่าเย็นวันนั้นพระเยซูตรัสอะไรเกี่ยวกับดาบ พวกเขาจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ” กล่าวอีก

นัยหนึ่งก็คือ เราควรสู้ใหม่ มีคนหนึ่งผู้จริงๆ (เปโตร ตามที่บันทึกไว้ในยอห์น 18:10) เขาชักดาบออกมาและเหวี่ยงมันไปที่ศิระษะคนหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียงอย่างแรง เขาอาจมีเจตนาที่จะฟันศิระษะชายคนนั้นให้ขาดหรืออย่างน้อยก็ทำให้เกิดบาดแผลปางตาย เห็นได้ชัดว่าชายคนนั้นก็ฟันศิระษะหลบและเปโตรฟันโดนแค่หูของเขาซึ่งถูกฟันขาด แต่พระเยซูกลับสั่งให้พวกเขายอมจำนน ความหมายของวลีที่ว่า “พอเสียทีเถอะ” ก็คือ ‘อะไรจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิดเถิด’ หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงแตะต้องที่หูของชายผู้นั้น (ผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต) และรักษาเขาให้หาย แม้ในยามที่พระองค์ทรงถูกทรมานและถูกจับกุม องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ยังทรงวางตัวอย่างน่าประทับใจและทรงสำแดงพระกรุณาใหญ่ยิ่ง เมื่อพระองค์ทรงถูกต่อว่า พระองค์ก็มีได้ทรงตอบโต้

ลก 22:52-53 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา 53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกๆ วัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมีด"

พระเยซูจึงทรงหันไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกคู่อริของพระองค์ พระองค์ตรัสถามเพียงว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา” ดังที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้นานมาแล้วว่า “พระองค์ทรงถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” (อิสยาห์ 53:12) ด้วยคำตรัสเชิงประชดประชัน พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนอย่างเปิดเผยในพระวิหารตอนกลางวันแสดๆและพวกเขาไม่ได้พยายามจับกุมพระองค์ แต่ธาตุแท้ของพวกเขาได้ถูกเผยออกมาแล้ว คุณนักการเมืองขี้ลาดตาขาวที่แอบสมคบคิดกัน และเช่นเดียวกับนายใหญ่ของพวกเขา คือ พญามาร วิธีปฏิบัติการของพวกเขาดูเหมือนต้องอาศัยความมีดและอำนาจของความมีด พวกเขากระทำกิจในความมีดเพราะว่ากิจการของพวกเขานั้นชั่ว พวกเขาไม่น่าจะหลงประเด็นที่พระเยซูทรงเสนอ

ลก 22:54-57 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ 55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้

คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงฟังดูแล้วว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย" 57 แต่เปโตรปฏิเสธ พระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก"

ในยามเที่ยงคืนซึ่งเป็นเวลาแห่งความมืดพวกเขาจับพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (ซูลัม บาโน) มีความหมายตรงตัวว่า 'ฉวยไป' พระเยซูจึงทรงถูกฉวยไว้และถูกจับกุม ตอนแรกพวกเขาพาพระองค์ "เข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต" ตอนกลางดึก แต่ "เปโตรติดตามไปห่างๆ" นี่สื่อว่าพวกสาวกที่เหลืต่างพากันหนีไป (ยอห์นกล่าวไว้ใน 18:15 ว่าเขาติดตามพระเยซูไปด้วย) ขณะที่พระเยซูกำลังถูกไต่สวนอยู่ในบ้านหลังนั้น เปโตรและยอห์นก็นั่งลงที่ลานบ้านข้างนอก ซึ่งตรงนี้เรียกว่าลานบ้าน ตรงนั้นเองมีบางคนได้ก่อกองไฟขึ้น มันเป็นฤดูใบไม้ผลิและอยู่ในแถบเทือกเขาแคว้นยูเดีย มันเป็นเวลากลางดึกและตอนนั้นอากาศหนาว เปโตรจึงนั่งลงท่ามกลางพวกเขารอบกองไฟนั้น

ขณะเดียวกัน สาวใช้คนหนึ่ง (ซึ่งอาจเป็นสาวใช้ของมหาปุโรหิต) ฟังดูเปโตร จากนั้นก็ร้องขึ้นโดยอาจชี้นิ้วไปที่เขาด้วยว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย" ความล้มเหลวของเปโตรใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว ทันใดนั้นเขาก็ "ปฏิเสธพระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก"" หากกล่าวโดยใช้ภาษาพูดในปัจจุบันแล้ว มันเหมือนกับเขาพูดว่า 'คุณผู้หญิง ผมไม่เคยพบชายคนนั้นมาก่อนเลย' คำกรีกที่แปลว่า รู้จัก (อะอีโด) มีความหมายได้คำว่า 'ชายตาแล' นี้เท่ากับเปโตรพูดว่า 'ข้าไม่เคยชายตาแลพระองค์เลย'

ลก 22:58   **สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย" เปโตรจึงว่า "พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น"** หลังจากนั้นไม่นาน อีกคนก็กล่าวว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย" เจ้าเป็นสาวกคนหนึ่งของพระองค์ด้วย! พอได้ยินเช่นนั้นเปโตรก็ตอบแบบเน้นย้ำว่า "พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น" เปโตรปฏิเสธพระองค์เป็นครั้งที่สองแล้ว ในสภาพจิตใจตอนนั้นของเขา เขาคงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

ลก 22:59-62   **อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" 60 แต่เปโตรพูดว่า "พ่อเอ๋ย ที่ทำนว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง"** เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นก็เกิดขึ้น 61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสด็จไป

แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไถ่ฉัน ท่านจะ ปฏิเสธเราถึงสามครั้ง" 62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์นัก

ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา (ตอนนี้เวลาคงเกือบใกล้รุ่งแล้ว) มีอีกคนหนึ่ง "ยืนยันแข็ง แกร่งว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" พวกเขาไม่รู้ได้อย่างไรว่าเปโตรเป็น ชาวกาลิลี อาจเป็นเพราะสำเนียงของเขา กาลิลีเป็นเขตแดนชนบท เยรูซาเล็มเป็นนครหลวง ผู้คน จากแคว้นกาลิลีมีสำเนียงและวิธีการพูดที่แตกต่าง พอได้ยินเช่นนั้นเปโตรก็ตอบกลับไปว่า "พ่อ เอ๊ย ที่ท่านว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง" หรือถอดความได้ว่า 'คุณครับ ผมไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไร อยู่!' "เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไถ่ก็ขึ้น" ขณะที่ฟ้าเริ่มสว่าง ไถ่ตัวผู้ตัว หนึ่งที่อยู่ใกล้เสียงก็ขึ้น สิ่งที่พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ไว้เมื่อคืนก่อนหน้าได้กลายเป็นจริง

ปานนี้พระเยซูได้ถูกพาตัวไปยังทางเข้าบ้านของมหาปุโรหิตแล้วและคงเห็นคนเหล่านั้น ที่นั่งผิงไฟอยู่นอกบ้าน เมื่อไถ่ตัวนั้นขึ้น พระองค์ก็ทรงหันมาและ "ทรงเหลียวดูเปโตร" ความ หมายก็คือ พระองค์ทรงจ้องมองเขาตรงๆ แน่นอนที่เปโตรรับรู้ได้และทันใดนั้นเขาก็จำได้ว่า พระเยซูตรัสไว้เมื่อเย็นนั้นว่าอะไรเกี่ยวกับการที่เขาจะปฏิเสธพระองค์สามครั้งก่อนรุ่งสาง

บัดเดี๋ยวนั้นทุกสิ่งก็พลันเข้าสู่ความคิดของเปโตร นั่นคือ สายตาของพระเยซู ไถ่ที่ขึ้น การตระหนักว่าเขาได้ปฏิเสธพระเยซูสามครั้งแล้ว และการที่เขาจำได้ว่าพระเยซูได้ตรัสล่วงหน้า ไว้แล้วว่าจะเป็นอย่างนั้น เขาคงรู้สึกทิ่มแทงใจน่าดู เขาก็ "ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์นัก" ในยามที่พระเยซูทรงต้องการใครสักคนมากที่สุด เขากลับทำให้พระองค์ผิดหวังอย่างน่าเศร้าใจ

ลก 22:63-65 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโวยตีพระองค์ 64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิด พระเนตรของพระองค์แล้ว เขาก็ตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า "จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า" 65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

ย่อหน้านี้อาจบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้านของมหาปุโรหิตขณะที่เปโตรกำลัง ปฏิเสธพระเยซูอยู่ในลานบ้าน "ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโวยตีพระองค์" คำที่แปลว่า โวยตี (เดะโร) มีความหมายว่า 'ซ้อม' หรือ 'ทบตีอย่างไม่ปราณี' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาอาจ เยาะเย้ยพระองค์จากนั้นก็ผลัดกันซ้อมพระองค์ นอกจากนี้พวกเขายังเอาผ้าปิดพระเนตรพระองค์

และตบพระพักตร์พระองค์ด้วย คำที่แปลว่า ตบ (ทูป โท) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ชกด้วยหมัด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาชกพระพักตร์พระเยซูขณะที่พระองค์ทรงถูกปิดพระเนตรไว้ อยู่ จากนั้นพวกเขาก็ถามพระองค์แบบเย้ยหยันว่า “จงพยากรณ์เถอะว่าใครตบเจ้า” ความชั่วร้ายและความเกลียดชังของพวกเขาปรากฏชัดเจนขณะที่พวกเขาทุบตีพระองค์อย่างหมั่นประมาท เท่าที่เป็นไปได้ พวกศัตรูของพระองค์คงได้รับการคลายจากนรกขณะที่พญามารและพวกสมุนของมันเฝ้าดูเหตุการณ์นี้ด้วยความกระหึ่มยืมือย่อง เราคงได้แต่นึกภาพว่าคนพวกนี้ที่ทุบตีพระองค์จะถูกจัดการอย่างไรเมื่อสักวันหนึ่งพวกเขาจะคุกเข่าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

ลก 22:66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า ปานนี้ท้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว พวกผู้นำแห่งอิสราเอลและพวกปุโรหิตใหญ่ “ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา” นี่น่าจะหมายความว่าพวกเขาพาพระองค์เข้าไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน คำที่แปลว่า ศาลสูง คือ *ซุเนดริออน* ซึ่งหมายถึงคณะผู้ปกครองทางการของอิสราเอลภายใต้พวกโรม มันประกอบด้วยสมาชิกเจ็ดสิบคนและสถานที่ประชุมอย่างเป็นทางการของมันก็อยู่ภายในบริเวณพระวิหาร

ลก 22:67-70 "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า "ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ" 70 คนทั้งปวงจึงถามว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น"

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ถูกไต่สวนและถูกซ้อมโดยคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับมหาปุโรหิตแล้ว แต่ตอนนี้พระองค์กำลังจะถูกไต่สวนอย่างเป็นทางการโดยสภาซานเฮดริน (เห็นได้ชัดว่าข่าวได้แพร่สะพัดไปถึงพวกสมาชิกสภาซานเฮดรินแล้วในตอนกลางคืน ‘เราจับเขาได้แล้ว เราจะทำอะไรกับท่านบ้าง’) ดังนั้นเมื่อพวกเขามาประชุมกัน พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ถามพระองค์อย่างอวดเบ่งว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด” พระเยซูจึงทรงตอบกลับ

ว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป” พระเยซูทรงบอกพวกเขาตรงๆว่าถึงแม้ว่าพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พวกเขาก็จะไม่ยอมเชื่อ นอกจากนี้ หากพระองค์พยายามที่จะพูดคุยกับพวกเขา มันก็จะเปล่าประโยชน์

อย่างไรก็ตาม พระองค์ตรัสเสริมว่า “แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพ” พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า ในไม่ช้าพระองค์จะทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพร้อมกับทุกสิ่งที่บ่งบอกถึงยศศักดิ์และฤทธานุภาพดังกล่าว ถึงแม้ว่าพระองค์มิได้ทรงให้คำตอบตรงๆต่อคำถามของพวกเขาที่ถามว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ แต่พระองค์ก็ทรงตอบอย่างชัดเจนโดยใช้คำพูดอื่นว่า ‘ใช่แล้ว’

พวกเขาต่างพร้อมใจกันถามอีกว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” จะว่าไปแล้วพวกเขาผู้นำแห่งอิสราเอลก็ถามคำถามที่ถูกต้องแล้ว พวกเขาได้ถามไปแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์หรือไม่ และคราวนี้พวกเขาถามว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ถามเพราะอยากรู้จริงๆ แต่พวกเขากำลังมองหาสิ่งที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ที่จะใช้ปรักปรำพระองค์ได้ต่างหาก พระองค์ทรงทราบดีและแทนที่จะให้คำตอบที่พวกเขาแสวงหาแก่พวกเขา พระองค์กลับทรงถามพวกเขากลับไปว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ‘นั่นเป็นสิ่งที่พวกท่านพูดเกี่ยวกับเรา’ วลี ‘ก็ท่านว่าแล้ว’ เป็นสำนวนที่สื่อความหมายว่า ‘ใช่แล้ว’ ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงให้คำตอบแบบคลุมเครือ แต่พระองค์ก็ได้ทรงยืนยันคำถามของพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ พวกเขาก็เข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไรด้วย

ลก 22:71 พวกเขาได้สิ่งที่พวกเขาต้องการแล้ว เขาทั้งหลายจึงว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของตนเองแล้ว" ศาลเตี้ยของพวกเขาจึงยุติลงด้วยประการฉะนี้ มันกินเวลาไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ พวกเขาารู้แล้วว่าควรทำอะไรกับพระองค์ แต่พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจตามกฎหมายที่จะประหารชีวิตพระองค์ได้ มีแต่พวกโรมที่มีสิทธิ์ทำเช่นนั้นได้ ดังนั้นตามที่ระบุไว้ในบทต่อไป พวกเขาจึงรีบนำตัวพระเยซูไปยังคลาเฮสตันของผู้นำราชการของโรมเพื่อขอสิทธิอำนาจนั้น

*****

ภาพรวมของลูกา 23: ครั้งแรกของลูกา 23 นำเสนอการพิจารณาคดีพระเยซูต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจปกครอง พระเยซูทรงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต จากนั้นก็ถูกส่งตัวไปหาเฮโรด ทั้งสองคนไม่พบเหตุที่จะต้องประหารชีวิตพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกยิวก็กดดันปีลาตอย่างหนัก ให้ประหารชีวิตพระองค์ซึ่งเขาก็ยอมทำตาม เนื้อหาครึ่งหลังของลูกา 23 นำเสนอการตรึงกางเขนพระคริสต์พร้อมกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วย และตามมาด้วยการฝังศพของพระองค์

ลก 23:1-2 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า "เราได้พบคนนี้อย่างชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสตักษัตริย์องค์หนึ่ง"

“เขาทั้งปวง” ที่ว่านี้น่าจะหมายถึง สภานานเฮตริน ซึ่งรวมถึงพวกมหาปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และบรรดาคนที่ติดตามพวกเขาไป คนที่ไม่น่าจะอยู่ในกลุ่มนี้ด้วยก็คือ นิโคเดมัส และโยเซฟชาวบ้านอาริมาเซีย ซึ่งทั้งคู่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของพวกเขา ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่อยู่ในลูกา 22:66 ตอนนั้นยังเป็นเวลารุ่งเช้าอยู่ การไต่สวนพระเยซูต่อหน้าสภานานเฮตรินก็ใช้เวลาแค่สั้นๆ เท่าที่เป็นไปได้ เมื่อพวกเขาไปถึงที่พำนักของปีลาต พวกเขาก็ต้องปลุกปีลาตให้ลุกจากเตียง ปีลาตน่าจะอาศัยอยู่ที่หอคอยอันโตนิโอซึ่งเป็นค่ายทหารประจำการของโรมเมื่ออยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม มันอยู่ติดกับบริเวณพระวิหารโดยตรง ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องเดินทางไกลเพื่อพาพระเยซูไป

ที่นั่นเองพวกผู้นำแห่งอิสราเอลก็เริ่มกล่าวหาพระเยซูหลายประการต่อหน้าปีลาต คำกล่าวหาของพวกเขามีอยู่สามเรื่อง (1) “เราได้พบคนนี้อย่างชนชาติของเรา” ข้อกล่าวหานี้น่าจะหมายความว่า พระเยซูกำลังยุยงให้เกิดการจลาจลในหมู่ประชาชนเพื่อต่อต้านรัฐบาลโรม ข้อกล่าวหานี้เป็นเรื่องโกหกและไม่มีมูลความจริงเลย ขณะที่ในศาลเตี้ยของพวกเขาเอง พวกเขาถามพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระคริสต์หรือไม่ แต่พอมาอยู่ต่อหน้าเหล่าข้าราชการโรม พวกเขากลับตั้งข้อหาพระเยซูว่าเป็นกบฏ (2) “เราได้พบคนนี้อย่าง...และห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์” นี่เป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงที่สุด

คำที่แปลว่า **ช่วย** (*ฟอรอส*) หมายถึง ภาษีของโรม พวกเขาจึงกล่าวหาพระเยซูว่ามีส่วนสนับสนุนมิให้ชำระภาษีแก่โรม หากนี่เป็นความจริง นั่นก็เป็นข้อหาที่ร้ายแรงจริงๆ อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นเรื่องโกหกหน้าด้านๆตามเคย ในทางตรงกันข้าม ก่อนหน้านี้หลายวัน เมื่อคนเหล่านี้ที่กล่าวหาพระองค์พยายามที่จะหลอกล่อให้พระองค์ติดกับในคำตรัสของพระองค์เอง พระเยซูยังตรัสอยู่เลยว่าควรเสียภาษีที่ควรเสียแก่โรม ดู ลูกา 20:22-25 ข้อกล่าวหานี้เป็นเรื่องโกหก และทุกคนก็รู้ดีรวมถึงปีลาตด้วย พวกเขาอ่อนไหวมากๆต่อเรื่องดังกล่าว และเครือข่ายข่าวกรองของพวกเขาที่รู้เช่นกันว่าไม่มีการยอมมิให้เสียภาษีภายใต้การนำของเยซูชานาชาเรีธผู้นี้เลย (3) สุดท้าย พวกเขาวิงวอนว่าพระเยซูตรัสว่า “ตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง”

ถึงแม้ว่าเนื้อหาของข้อกล่าวหานี้จะเป็นความจริง แต่ในการรับใช้ของพระองค์ไม่เคยมีสักครั้งเลยที่พระเยซูประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์หรือเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ในทางกลับกัน พระองค์ทรงพยายามที่จะเก็บความจริงนั้นไว้เป็นความลับมาตลอด อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำยิวก็เข้าใจดีถึงความหมายทางการเมืองของพระคริสต์ผู้นั้น มันสื่อถึงการล้มล้างการปกครองของโรมและเทียบได้กับการลุกฮือและการกบฏต่อโรม นี่เป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงเช่นกัน

แต่ปีลาตไม่ใช่คนไม่รู้ประสีประสา ลางสังหรณ์ของเขาคงบอกเขาแล้วว่าเรื่องนี้มันมีอะไรไม่ชอบมาพากลกับการที่เขาถูกพวกยิวปลุกให้ลุกจากเตียงแต่เช้าตรู่ ทั้งเขาและพวกผู้นำยิวไม่ได้มีความรักต่อกันอยู่แล้ว เขารู้ว่าพวกเขาไม่ได้จงรักภักดีต่อโรมอยู่แล้ว ข้อกล่าวหาทางการเมืองที่พวกเขาใช้ปรักปรำพระเยซูคงทำให้เขาเกิดความสงสัยมากขึ้นไปอีก นอกจากนี้ เครือข่ายข่าวกรองของเขาก็ไม่ได้เปิดเผยอะไรแก่เขาเลยที่ทำให้เขาต้องสนใจตรึงตรองข้อกล่าวหาของพวกเขา

ลก 23:3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่" ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" ปีลาตอาจถามพระองค์ในเชิงเหยียดหยามหน่อยๆ เขาคิดว่าตัวเองรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงตอบอะไร คำตอบที่เป็นปริศนาของพระเยซูก็คือ "ก็ท่านว่าแล้วนี่" นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า 'ท่านว่าเองนะ ไม่ใช่เรา'

ลก 23:4-5 ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า "เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด" 5 เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า "คนนี้อย่างพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

ถึงแม้ว่าปีลาตไม่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดว่าเกิดอะไรขึ้น แต่กลางสังหรัณ์ทางการเมืองของเขาก็บอกเขาว่าเยซูผู้นี้ไม่ได้เป็นภัยคุกคามอะไรต่อโรมเลยในเรื่องการก่ออาชญากรรม แน่แน่นอนที่เขาเคยได้ยินเรื่องของพระองค์มาก่อน แต่ไม่เคยเป็นเรื่องการก่อการกบฏ การไม่ยอมเสียภาษี หรือการก่อการจลาจลเลย แต่ปีลาตน่าจะสงสัย (และเขาก็คิดถูกแล้ว) ว่าพวกยิวเกลียดชังพระองค์ด้วยเหตุผลอันน่าสมเพชของพวกเขาและแค่อยากได้รับการอนุมัติจากโรมเพื่อที่จะประหารชีวิตพระองค์เท่านั้น เรื่องทั้งหมดมันมีที่นั่นเองและปีลาตก็มองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง เขาจึงพูดว่า "เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด" คำที่แปลว่า ความผิด (ไอดีออน) มีความหมายว่า 'อาชญากรรมที่สมควรตั้งข้อหา' ปีลาตจึงไม่สนใจที่จะพิจารณาคดีของพวกเขา

กระนั้น เขายังประหลาดใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อพวกเขากล่าวหาพระเยซูว่า "คนนี้อย่างพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่" ข้อกล่าวหาซึ่งเหมือนเดิมแต่มีการแต่งเติมใส่สีนิดหน่อย ความหมายของวลีที่ว่า 'ยุ้งพลเมืองให้วุ่นวาย' มีความหมายเหมือนเดิมคือ การปลุกปั่นทางการเมืองให้เกิดการจลาจล คำที่แปลว่า ยูเดีย (ยูดา) หมายถึงพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของอิสราเอลโดยรวม นี่เป็นอีกครั้งที่สัญชาตญาณทางการเมืองของปีลาตคงทำให้เขาคิดสงสัยอีกว่าทำไมพวกผู้นำยิว ซึ่งปกติแล้วเกลียดชังโรมและการปกครองของมันเสียยิ่งกว่าอะไร ถึงกระดือหรือร้อนเหลือเกินในการกล่าวหาคนหนึ่งในพวกของตนว่าปลุกปั่นให้ก่อการกบฏต่อโรม

ลก 23:6-7 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ 7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

พอรู้ว่าพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลี ปีลาตก็เห็นโอกาสที่จะปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากความยุ่งยากทางศีลธรรมและการเมืองนี้ ในส่วนของเขาแล้ว ปีลาตก็อยากปล่อยพระเยซูให้พ้นๆ

ไปเสียที เขารู้ว่าพระเยซูไม่มีความคิดในเรื่องใดเลย กระนั้น ด้วยเหตุผลทางการเมือง เขาเห็นว่า การเอาใจพวกผู้นำยิวก็จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง ดังนั้นปีลาตจึงตัดสินใจที่จะส่งต่อความยุ่งยากของตนให้แก่เฮโรดซึ่งเสด็จอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มขณะนั้นพอดี ดังนั้น ปีลาตจึงโยนปัญหาของตนให้แก่เฮโรด

มีเฮโรดสี่คนถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ เฮโรดมหาราชผู้ซึ่งพยายามที่จะประหารชีวิตเด็กทารกที่เบธเลเฮมตอนที่พระเยซูทรงประสูติ เฮโรดอันทิพาบุตรของเขาได้ถูกแต่งตั้งเป็นเจ้าครองแคว้นกาลิลีโดยพวกโรม เขาคือเฮโรดที่ถูกพูดถึงในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เขาเป็นผู้นำยิวที่เป็นหุ่นเชิดภายใต้อำนาจกำกับดูแลของผู้ว่าราชการ rome

ลก 23:8-9 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่

เฮโรดซึ่งอาจไม่รู้ว่าปีลาตแค่อยากให้ตัวเองหลุดจากสถานการณ์คับขันดังกล่าว กลับยินดีที่ได้เจอพระเยซู ในฐานะเป็นผู้ครองแคว้นกาลิลี เขาจึงได้ยินเรื่องของพระองค์มาเยอะ ดังนั้นเขาจึง “ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง” ความสนใจของเฮโรดไม่ใช่เรื่องฝ่ายวิญญาณหรือเรื่องทางการเมืองแต่อย่างใด เขาแค่อยากได้รับความบันเทิงใจจากพระเยซูเท่านั้น เมื่อพระเยซูไม่ยอมให้ความร่วมมือ “ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ” พระเยซูเพียงแต่ประทับยืนอย่างเฉยๆและไม่สนใจคำถามที่อวดเบ่งของเขา

ลก 23:10-12 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคืนดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

ขณะเดียวกันพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ถ่อมาถึงที่ๆพวกโรมได้พาพระเยซูไปและพวกเขาก็ไม่ยอมเงียบ ในทางตรงกันข้าม พวกเขา “ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก”

ช่างเป็นภาพที่ตรงข้ามกันเสียจริงๆ พระเยซูผู้ทรงเป็นองค์สันติราชทรงประทับยืนอยู่ที่นั่นในความสงบเงียบอันน่าเกรงขาม ส่วนพวกปฏิปักษ์ของพระองค์กลับยืนค้ำว่าพระองค์ไม่หยุด ในเมื่อพระเยซูทรงเพิกเฉยต่อการไต่สวนของเฮโรด เขากับลูกน้องของเขาจึงตัดสินใจที่จะให้ความบันเทิงตัวเองโดยใช้พระเยซูเป็นเครื่องมือ คำที่แปลว่า *กระทำต่อพระองค์อย่างคูหมิ่น (เอ็กซออุเธเนะโอ)* มีความหมายตรงตัวว่า ‘คูหมิ่นเหยียดหยาม’ พวกเขาหันมาเล่นงานพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึง “เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์” คำที่แปลว่า *งามยิ่ง (ลัมพรอส)* มีความหมายว่า ‘หรูหรา’ หรือ ‘งดงามวิจิตร’ พวกเขาล้อเลียนพระองค์โดยใช้คำกล่าวหาของพวกผู้นำยิวที่กล่าวหาพระองค์ว่าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเยาะเย้ยและล้อเลียนพระองค์ด้วยเรื่องนั้น อิสยาห์ 53:3 กำลังถูกทำให้สำเร็จขณะที่พวกเขาเยาะเย้ยพระองค์

เฮโรดอยู่ในถิ่นของปีลาต เขาอาจจำได้ด้วยถึงความปั่นป่วนทางการเมืองที่เกิดขึ้นเมื่อเขาตัดศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น แทนที่จะเอาคอตัวเองไปเสี่ยงในเรื่องทางการเมือง (พระเยซูยังมีได้ถูกปรับโทษ) เฮโรดจึงส่งพระองค์กลับไปหาปีลาต เรื่องนี้เป็นเพื่อนรื้อนทางการเมืองเกินกว่าที่เขาจะจัดการไหว

เฮโรดพอใจที่ปีลาตยังไว้หน้าเขาและตำแหน่งของเขา (เขาอาจไม่รู้ว่ปีลาตแค่กำลังพยายามโยนเพื่อนรื้อนทางการเมืองมาให้เขา) ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงกลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมหลังจากบาดหมางกันมาก่อน ช่างเป็นความยุติธรรมที่วิปริตจริงๆ นักการเมืองที่ดีสองหน้าสองคนนี้ได้กลับมาเป็นเพื่อนกันเพราะความขี้ลาดตาขาว ทั้งสองคนไม่กล้าพอที่จะตัดสินใจให้พระเยซูพ้นจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่พวกผู้นำยิวยกขึ้นปรักปรำพระองค์ ทั้งคู่มีสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่ทั้งคู่ไม่มีอุปนิสัยหรือความกล้าที่จะทำเช่นนั้นได้

ลก 23:13-15 ปีลาตจึงสั่งพวกบุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน 14 จึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้พาคณีนี้อมาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มี ความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา นั้น 15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย

พระเยซูจึงทรงถูกส่งตัวกลับไปจากที่เฮโรดฟานักอยู่ไปยังศาลปรึโทเรียมของปีลาต ด้วยความโมโหและความเหนื่อยหน่ายอย่างเห็นได้ชัด เขาจึงเทศนาสั่งสอนพวกผู้นำยิว “ท่านทั้งหลายได้พากันนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน คุณเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลายและไม่เห็นว่าคนนี้มีความคิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขาขึ้น และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด คุณเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย” เฮโรดกลับโยนเผือกร้อนมาที่ปีลาตเหมือนเดิม ปีลาตไม่ได้โกรธเฮโรดมากเท่ากับที่เขาโกรธพวกยิวที่ไม่ยอมลดราวาศอกเสียที หากพวกเขายอมถอนข้อกล่าวหาต่างๆของตน เรื่องทั้งหมดก็คงจบไปแล้ว

ลก 23:16-19 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย" 17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น) 18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด" 19 (บาร์บัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม)

ปีลาตจึงประกาศคำตัดสินของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้ “เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” คำที่แปลว่า **เขียน** คือ **ไพเดอะอู โอ** มันมีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘สั่งสอนโดยใช้การลงโทษทางกาย’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปีลาตกล่าวว่า ‘เราจะสั่งสอนเขาให้ได้รับบทเรียนเพื่อที่จะไม่มาทวงใจเราอีกโดยเขียนตีเขา จากนั้นเราก็จะปล่อยตัวเขาไป’

ตลอดระยะเวลาหลายปี พวกโรมซึ่งในความพยายามที่จะเอาใจพวกยิวที่ชอบก่อความวุ่นวายซึ่งเป็นผู้ที่พวกเขาปกครองอยู่ จึงคิดค้นธรรมเนียมหนึ่งขึ้นมา คือ การปล่อยตัวนักโทษชาวยิวคนหนึ่งเพื่อเป็นการเอาใจทางการเมือง ปกติแล้วพวกเขาจะทำเช่นนี้ในช่วงวันสำคัญๆ ทางศาสนาในอิสราเอล มันเป็นช่วงถือเทศกาลปัสกา ปีลาตจึงเสนอที่จะปล่อยตัวพระเยซูเพราะธรรมเนียมนี้ (เขาอาจมีจุดประสงค์อื่นแฝงอยู่ เท่าที่เกี่ยวกับพวก โรมแล้ว ชายอีกคนที่เป็นอันตรายกว่าเยอะถูกจำคุกไว้อยู่ เขาคือบาร์บัส แน่นอนที่ปีลาตหวังที่จะประหารชีวิตเขาเสีย เขาจึงพยายามที่จะเอาใจพวกยิวโดยการปล่อยพระเยซูให้แก่พวกเขา)

พวกผู้นำยิวก็เชื่อว่าจะมีเล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองน้อยกว่าปีลาต พวกเขามองออกว่าปีลาตกำลังพยายามทำอะไรอยู่ ในส่วนของพวกเขาแล้ว พวกเขาหวังว่าบาร์บัสจะถูกปล่อยตัว เขา

เป็นยิวที่รักชาติ และมีสไตล์เป็นของตนเอง ถึงแม้ว่าจะเป็นอาชญากรเพราะการกระทำของตน ก็ตาม ในทางกลับกัน พวกเขาที่เกลียดชังพระเยซูอย่างสุดจิตสุดใจ พวกเขายอมทำ *ได้ทุกอย่าง* เพื่อที่จะกำจัดพระองค์ ดังนั้น “คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด"”

บารับบัสเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการใต้ดินยิว เขาและคนอื่นๆ ในขณะนั้นกำลังซ่อนตัว กำลังพลเพื่อทำสงครามกองโจรต่อต้านการปกครองของโรมันในดินแดนปาเลสไตน์ เขาเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการต่อต้านเล็กๆ ในแง่หนึ่งเขาเป็นโรบินฮูดของพวกยิว บุคคลเช่นนั้นเป็นที่นิยมในหมู่พวกยิว พวกเขาเป็นพวกแบ่งแยกที่ยังต่อสู้กับพวกโรมันที่มากครอบครองซึ่งเป็นที่เกลียดชัง ดังนั้น บารับบัสจึงถูกตั้งข้อหาและอาจถูกตัดสินว่ามีความผิดข้อหาฆาตกรรม ก่อความวุ่นวาย และปล้นทรัพย์ (ดู ยอห์น 18:40) เขานั่งอยู่ในคุกและรอคอยการพิจารณาคดีและอาจถูกพวกโรมันจับตรึงกางเขน

ลก 23:20-21 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจจะใคร่ปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก 21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

ปีลาตยังอยากที่จะปล่อยตัวพระเยซูมากกว่าเหมือนเดิม ดังนั้น เขาจึงลุกขึ้นและอธิบายความคิดของเขาแก่พวกผู้นำยิว แต่คนเหล่านั้นและฝูงชนที่มารวมตัวกันก็ร้องตะโกนขึ้นว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” แน่ตอนที่ตอนนี้เป็นเวลาใกล้เช้าแล้วและคนในเมืองเริ่มลุกขึ้นทำมาหากินแล้ว พวกผู้นำยิวจึงส่งลูกสมุนไปทั่วเพื่อชุมนุมพวกอันธพาลประจำกรุงให้มารวมตัวกันประท้วงต่อหน้าปีลาต “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกผู้นำได้ปลุกปั่นฝูงชนให้ก่อม็อบ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าปีลาตมีสิทธิอำนาจเต็มที่จะทำอะไรก็ได้กับพระเยซูตามที่เขาปรารถนา เขาได้รับการแต่งตั้งจากโรมและต้องให้การต่อโรม ไม่ใช่ต่อกลุ่มการเมืองท้องถิ่นของพวกยิว อย่างไรก็ตาม โรมก็อ่อนไหวมากต่อความไร้เสถียรภาพทางการเมืองภายในแคว้นปกครองต่างๆของตน หน้าที่รับผิดชอบอย่างหนึ่งของผู้ว่าราชการโรมก็คือ การรักษาความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในเขตปกครองที่ตนดูแล มันจะส่งผลเสียต่อประสิทธิภาพการทำงานของปีลาตหากเกิดการจลาจลทางการเมืองขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้น ปีลาตจึงอ่อนไหวมากต่อ

บรรยากาศทางการเมืองภายในกรุงเยรูซาเล็ม ดังที่จะเห็นชัดเจนในไม่ช้า แรงจูงใจของปีลาตในการผันแปรความยุติธรรมทั้งหมดนี้ก็คือ อนาคตทางการเมืองของตัวเอง ดังนั้น เรื่องการเมืองและความก้าวหน้าทางการเมืองของเขาจึงกลายเป็นเกณฑ์การตัดสินใจของเขามากกว่าหลักการหรือความยุติธรรม

ลก 23:22-23 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า "จริงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย"

23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเข้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มิซัย

จิตสำนึกด้านศีลธรรมของปีลาตยังบ่งชี้อยู่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้บริสุทธิ์และควรถูกปล่อยตัวไป ดังนั้น “ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า "จริงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย” นั่นทำให้ฝูงชนยิวที่มารวมตัวกันได้เกลียดบ้านเขาเดือคดาลขึ้นทันที พวกเขาตะโกนโห่ร้องดังยิ่งกว่าเดิม “ให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน” พวกปุโรหิตใหญ่เป็นตัวชูโรงในการร้องขอให้ทำเช่นนั้น ปีลาตก็น่าจะมองออกเช่นกัน ถึงแม้ว่าเขาไม่ให้ความสนใจต่อพวกนักศาสนาที่หน้าซื่อใจคดชั่ววอดเหล่านี้ แต่เขาก็รู้ว่าคนเหล่านี้มีอิทธิพลทางการเมืองอย่างมาก พวกเขาอาจยุยงให้เกิดความยุ่งยากแก่เขามากขึ้นและเขาก็รู้ดี

ลก 23:24-26 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา **26** เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป

ถึงแม้จะเป็นนักการเมืองที่เก่งกาจ แต่ปีลาตก็เผยให้เห็นถึงความเสื่อมทรามด้านศีลธรรมของตัวเอง เขาอ่านเกมขาดในเรื่องทางการเมือง แต่เขาก็ไม่มีอุปนิสัย ในฐานะที่เป็นนักการเมืองที่ซื่อฉลาดและเจ้าเล่ห์ในด้านศีลธรรม เขาจึงยอมจำนนต่อความประสงค์ของพวกผู้นำยิว เขาจึง “สั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา” คำที่แปลว่า **ปรารถนา (โหวต)** มีความหมายได้

ด้วยว่า ‘เรียร์้อง’ เขายอมทำตามคำร้องขอของพวกเขาเพราะผลประโยชน์ทางการเมืองล้วนๆ ถึงแม้มันจะขัดต่อผลประโยชน์อันใหญ่กว่าของจักรวรรดิโรม แต่เขาก็ปล่อยตัวบาร์บัสต์ด้วยตามที่คนเหล่านั้นร้องขอ “แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา”

ทุกอย่างได้ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ซาตานและผู้สมรู้ร่วมคิดในหมู่ผู้นำยิวได้บรรลุตามความประสงค์ของพวกเขาแล้ว พระเยซูกำลังมุ่งหน้าสู่กางเขนแล้ว พวกเขาหาวิธีไม่ว่าสิ่งใดที่พวกเขาคิดว่าเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของตนจะกลับกลายเป็นความพ่ายแพ้ราบคาบในไม่ช้า ซาตานในฐานะผู้ได้ทำให้สิ้นท่าของพระเยซูฟกช้ำแล้ว อย่างไรก็ตาม ก่อนจะเริ่มต้นสัปดาห์ใหม่ พระเยซูก็จะทรงเหยียบหัวซาตานโดยการพินาศพระชนม์ของพระองค์และอำนาจแห่งพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ศัตรูย่อมมีการเปลี่ยนแปลง แต่สงครามจะถูกมีชัยในไม่ช้า

ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้รับอนุญาตจากโรมแล้วดังที่พวกเขาต้องการ ทั้งพวกยิวและทหารโรมจึงลากตัวพระเยซูไปยังสถานที่ตรึงกางเขน มันเป็นธรรมเนียมของโรมที่จะให้นักโทษลากกางเขนของตนไปยังแดนประหาร อย่างไรก็ตาม ขณะนั้นพระเยซูก็ทรงหมดแรงแล้วเพราะความทุกข์ทรมานที่พระองค์ได้เผชิญมาตลอดกว่าสิบชั่วโมง ไม่มีตรงไหนในพระคัมภีร์ที่บอก ว่าพระองค์ทรงเป็นลมล้มพับ อย่างไรก็ตาม พวกโรมคงเห็นว่าพระองค์ทรงหมดสภาพแล้วและด้วยความหวังใบบบชาดิสต์พวกเขาจึงไม่ยอมให้พระองค์สิ้นใจก่อนการถูกตรึงที่กางเขน ดังนั้น พวกเขาจึงเกณฑ์ชายคนหนึ่งที่เคยผ่านมาแถวนั้น “ซีโมนชาวไซริน” ดังนั้นพวกเขาจึง “เอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป” (ไซรินเป็นเมืองหนึ่งในแอฟริกาเหนือในประเทศลิเบีย บางคนจึงสันนิษฐานว่าชายคนนี้เป็นคนผิวดำ นั่นอาจเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ที่นั่นก็มีประชากรยิวอาศัยอยู่เป็นอันมากด้วย ซีโมนคนนี้ก็จึงอาจเป็นแค่ยิวคนหนึ่งที่มาเยือนกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ที่จะมาถึงเท่านั้น)

ลก 23:27-31 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญ เพราะพระองค์ 28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของคุณเถิด 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่มีได้ปฏิสนธิ และห้วงนมที่มีได้ให้ดูเลย ก็เป็นสุข' 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเราเถิด' และ

แก่นินเขาวา 'จงปกคลุมเราไว้' 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า"

ขณะที่พระเยซูและพวกทหารที่เดินตามมากำลังมุ่งหน้าไปสู่สถานที่ตรึงกางเขน "มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์" มันเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งที่เพื่อนๆและครอบครัวจะร้องไห้คร่ำครวญให้กับการเสียชีวิตของบุคคลอันเป็นที่รักของพวกเขา บ่อยครั้งจะมีการจ้างคนอื่นๆให้มาทำเช่นนี้ด้วยเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่จริงๆ อย่างไรก็ตาม การร้องไห้คร่ำครวญดังกล่าวถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับคนที่ถูกปรับโทษให้เสียชีวิต ดังนั้น คนเหล่านั้นจากกรุงเยรูซาเล็มที่ติดตามพระองค์ไปก็ทำเช่นนั้นโดยเสียงชีวิตของตน การร้องไห้คร่ำครวญของพวกเขาจึงเป็นเรื่องน่าฟังมากยิ่งขึ้น

ขณะที่พระองค์ทรงถ่อสังขารไปที่กลโกธา พระเยซูก็ทรงหันไปหาพวกเขาและตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของคุณเกิด" พระเยซูทรงทราบดีถึงการพิพากษาที่จะตกลงบนกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงทรงเตือนว่า ในการพิพากษาที่จะมานั้น คนที่ไม่เคยมีบุตรเลยก็จะดีเสียกว่าคนที่มีบุตร พระองค์ตรัสถึงการสำเร็จของโยเซฟ 10:8 และอาจเป็นอิสยาห์ 2:19 ด้วย วันนั้นกำลังจะมาถึงในไม่ช้าเมื่ออิสราเอลจะร้องต่อภูเขาทั้งหลายด้วยความกลัวว่า "จงล้มทับเราเกิด' และแก่นินเขาวา 'จงปกคลุมเราไว้'"

พระเยซูน่าจะกำลังหมายถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่จะมาผ่านทางพวกโรมซึ่งจะเกิดกับอิสราเอลในปี ค.ศ. 67-70 มันอาจสื่อความหมายเชิงพยากรณ์ถึงยุคเจ็ดปีและวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย พระองค์ตรัสปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยคำสุภาษิตอันเป็นปริศนาว่า "เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า" นี่น่าจะหมายความว่า หากพวกเขา กำลังข่มเหงเราจนถึงตายในช่วงเวลาแห่งความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรืองแล้ว เมื่อการพิพากษาของพระเจ้าตกลงมา มันจะเป็นอย่างไร คำสุภาษิตนี้มีลักษณะเป็นคำเตือน การเตือนอย่างรุนแรงกำลังจะตกลงบนอิสราเอล มันเกิดขึ้นจริงๆในปี ค.ศ. 67-70 นี่เป็นอีกครั้งที่มันอาจสื่อความหมายเพิ่มเติมถึงยุคเจ็ดปีด้วย

ลก 23:32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์ เช่นเดียวกับในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือ มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูทรงถูกปลงพระชนม์พร้อมกับผู้ร้าย (นั่นคือ อาชญากร) สองคน บางคนเสนอว่า คนเหล่านี้เป็นสมาชิกกองโจรของบาร์บัส โดยพระเยซูต้องรับโทษแทนบาร์บัส ไม่ว่าจะในกรณีใด อีสยาห์ 53:12 ก็สำเร็จอย่างชัดเจนเมื่อพระเยซู “ทรงถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด”

ลก 23:33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิรยะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง กลุ่มคนที่จะร่วมในเหตุการณ์ตรึงกางเขนจึงเดินทางมาถึงสถานที่ที่กำหนดไว้แล้วนอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลชื่อสถานที่นี้ว่า **Calvary** คำที่แปลเช่นนั้น (ครานีออน) มีความหมายตรงตัวว่า ‘กะโหลกศิรยะ’ สถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่า ‘สถานที่กะโหลกศิรยะ’ โดยอาจเป็นเพราะว่าชั้นหินที่โผล่ออกมาที่นั่นมีรูปร่างคล้ายกับกะโหลกศิรยะมนุษย์ มันอาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระเจ้าทรงกำหนดให้สถานที่ดังกล่าวเป็นที่สำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชา ที่นั่นเองพระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้ทรงถูกตรึงกางเขนพร้อมกับอาชญากรสองคนนั้น โดยพระองค์ทรงถูกตรึงอยู่ตรงกลาง

ลก 23:34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร" เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน

ท่ามกลางความเกลียดชัง วาจาพรูสวาท และความโหดร้ายทารุณเช่นนั้น พระลักษณะอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็เผยออกมา แทนที่จะทรงตอบโต้คนเหล่านั้นที่ทุบตีพระองค์และบังคับให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ พระองค์กลับตรัสด้วยพระคุณอันเหลือล้นว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” 1 เปโตร 2:21-24 น่าจะมีพื้นฐานอยู่บนคำตรัสนี้ ด้วยพระคุณและพระเมตตาพระเยซูทรงทูลขอพระบิดาของพระองค์ให้ยกโทษคนเหล่านั้นที่ทรมานพระองค์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณจริงๆ (นี่เป็นบันทึกเดียวเท่านั้นที่พูดถึงการยกโทษในครั้งนี้ ข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือไม่ได้เอ่ยถึงมันเลย) ขณะ

เดียวกัน ตรงใต้กางเขน พวกทหารโรมที่หยาบซำก็กำลังพนันกันว่าใครจะได้ข้าวของส่วนตัวของพระองค์ไป ในการทำเช่นนั้นพวกเขาจึงทำให้เพลงสดุดี 22:18 สำเร็จโดยไม่รู้ตัว

ลก 23:35-37 คนทั้งปวงก็ยื่นมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ให้เขาช่วยตัวเองเถิด" 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"

ผู้ชมสามแบบและปฏิกิริยาของพวกเขาถูกระบุถึง กลุ่มแรก คือ (1) "คนทั้งปวงก็ยื่นมองดู" คนพวกนี้น่าจะเป็นประชาชนในกรุงเยรูซาเล็ม บางคนในพวกเขาอาจส่งเสียงเชียร์พระเยซูขณะที่พระองค์ทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วก็ได้ อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับชาวโลกในปัจจุบัน พวกเขาเป็นเพียงคนที่ยื่นมองดูโดยไม่แยแสอะไร พวกเขาแค่มามองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและอ้าปากค้างเท่านั้น แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว พวกเขาก็ไม่สนใจพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงอยู่ตรงนั้น โดยหลังพระโลหิตของพระองค์และสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา ผ่านมายี่สิบศตวรรษแล้วก็ไม่มียะไรเปลี่ยนแปลงสักเท่าไร

จากนั้น (2) "พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย" พวกขุนนางที่น่าจะเป็นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้อาวโส ซึ่งเป็นบรรดาผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอล พวกเขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในศาลเตี้ยซึ่งมีการพิจารณาคดีเสร็จสิ้นไปเมื่อคืน พวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงยอมรับแบบกลายๆว่าทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น ดังนั้นพวกเขาจึงยังซ้ำเติมพระองค์โดยเยาะเย้ยพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงทนทุกข์และพระโลหิตไหล พวกเขาบอกว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ให้เขาช่วยตัวเองเถิด" เห็นได้ชัดว่าพวกเขารู้จักข้อความสำคัญเกี่ยวกับความรอดที่พระเยซูทรงประกาศ กระนั้น พวกเขาก็เยาะเย้ยพระองค์อย่างซ้ำซ้ำด้วยข้อความแห่งความรอดนั้น มีแต่พระเมตตาของพระเจ้าและการที่พระเยซูทรงทูลขอให้พระบิดาทรงยกโทษพวกเขาเท่านั้นที่อาจช่วยให้คนเหล่านี้ไม่ต้องไปอยู่ในที่ร้อนที่สุดในนรก

สุดท้าย (3) "พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์" จากคนทั้งสามกลุ่มนี้ คนเหล่านี้อาจได้รับโทษน้อยที่สุด เท่าที่เป็นไปได้พวกเขาไม่น่าจะรู้ว่า

กำลังเกิดอะไรขึ้นและผู้ใดกำลังถูกตรึงกางเขน พวกเขาแค่ทำตามคำสั่งและกำลังตรึงกางเขนยิวคนหนึ่งที่ถูกปรับโทษถึงตายเท่านั้น กระนั้น พวกเขาที่ร่วมวงกับคนอื่นๆ ในการเยาะเย้ยพระองค์ด้วย พวกเขาอาจจำได้จากการพิจารณาคดีต่อหน้าปีลาตและเฮโรดว่า พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือไม่ พวกเขาจึงเยาะเย้ยพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด”

พวกเขาน่าจะล้อเลียนพวกยิวมากกว่าพระเยซูเอง พวกเขาก็ตามน้ำไปกับชาวโลกด้วย คนอื่นๆก็ปฏิเสธพระคริสต์และกล่าวคำหมิ่นประมาทพระองค์ พวกเขาก็ทำแบบเดียวกัน อีกครั้งที่หลายร้อยปีผ่านไปและไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลง (น้ำองุ่นเปรี้ยวที่พวกเขาขึ้นให้คือ ส่วนผสมระหว่างน้ำองุ่นเปรี้ยวและน้ำส้มสายชูที่พวกทหารได้รับปันส่วน นี่อาจเป็นการเยาะเย้ยแบบหนึ่งก็ได้เพราะมันคือการเอาเครื่องดื่มของทหารธรรมดาๆให้แก่คนที่อ้างตัวเป็นกษัตริย์)

ลก 23:38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า "ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว" ถึงแม้มิได้ระบุไว้ตรงนี้ แต่ปีลาตคือคนที่สั่งให้เขียนคำจารึกนั้นไว้ (ยอห์น 19:19) พวกโรมมีธรรมเนียมในการจารึกข้อความหาอาชญากรเวลาที่จะประหารชีวิตเขา ปกติคำที่จารึกไว้คือ ความผิดของอาชญากร ชื่อของเขา และที่อยู่ของเขา ข่าวประเสริฐสี่เล่มนำเสนอทั้งสามอย่างนี้ ตรงนี้มีแต่ข้อความหาระบุไว้เท่านั้น นั่นคือ จงใจเป็นกบฏ การอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งของแคว้นที่เล็กน้ออย่างยูเดีย โดยไม่ได้รับการแต่งตั้งจากโรม ถือว่าเป็นการกบฏ ปีลาตสั่งให้เขียนข้อความหาไว้เป็นภาษาฮีบรู (ตรงตัวคือ อารามค) เพื่อที่ยิวทุกคนจะได้อ่านมัน เขียนเป็นภาษาลาตินในฐานะเป็นภาษาทางการของโรม และภาษากรีกเพื่อที่ใครๆก็อ่านมันได้ ถึงแม้ว่าจะระบุข้อความหาเพื่อเป็นเหตุให้ประหารชีวิตพระองค์ได้ แต่ปีลาตก็ร่วมวงในการเยาะเย้ยด้วยโดยระบุว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกยิว เช่นเดียวกับพวกลูกน้องของเขาคือพวกทหาร การเยาะเย้ยของเขาอาจมุ่งไปที่พวกยิวมากกว่าพระเยซู ถึงแม้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองเหนือพวกเขา แต่พวกโรมก็ไม่ได้มีความรักให้แก่พวกยิว การเยาะเย้ยพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาก็เท่ากับเป็นการเยาะเย้ยชนชาติอิสราเอลโดยรวมและเยาะเย้ยพระเจ้าของพวกเขา

ลก 23:39-43 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบซ้ำต่อพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด" 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า "เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่" 42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์" 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

ขณะที่วันเริ่มล่วงเลยไปเรื่อยๆ อาชญากรคนหนึ่งในสองคนนั้นที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซูก็ร่วมผสมโรงไปกับเสียงเยาะเย้ยของผู้คนเบื้องล่างด้วย คำที่แปลว่า พุดหยาบซ้ำ (บาลาสเฟมีเอ โอ) มีความหมายตรงตัวว่า พุดหมิ่นประมาท ในกรณีนี้ โจรคนนี้เยาะเย้ยว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด" เหมือนกับที่พวกผู้นำแห่งอิสราเอลและพวกโรมได้กระทำ เขาเองก็พุดหมิ่นประมาทพระบุตรของพระเจ้าด้วย

อย่างไรก็ตาม โจรอีกคนเริ่มตระหนักว่าจริงๆ แล้วพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและกำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาจึงคำนิสหายของเขาโดยบอกว่าพวกเขาทั้งคู่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เขาทั้งคู่กำลังจะตาย เขาบอกอีกว่าเขาทั้งสองกำลังทนทุกข์อย่างสาสมแล้วกับความผิดที่พวกเขาได้ก่อ "แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่" คำที่แปลว่า ความผิดประการใด (อาทอพอส) มีความหมายตรงตัวว่า 'ผิดที่ผิดทาง' โจรคนนั้นที่กลับใจตระหนักว่าจริงๆ แล้วพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คำกล่าวอ้างของพระเยซูในเรื่องดังกล่าวไม่ได้ผิดที่ผิดทางเลย มันไม่ได้ผิดประการใดเลย โจรคนนั้นจึงกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว

เพราะรู้ว่าในไม่ช้าพวกเขาทั้งสามจะต้องตาย โจรที่กลับใจคนนั้นจึง 'ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า' ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย เขา "ทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์" ชายคนนี้ไม่เพียงแต่ออกว่าจริงๆ แล้วพระเยซูทรงเป็นผู้ใดเท่านั้น แต่ด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายเขายังทูลขอพระเยซูให้ทรงระลึกถึงเขาในอาณาจักรของพระองค์ด้วย นอกจากนี้ ชายผู้นี้ยังเผยให้เห็นถึงการรับรู้

พระเยซูจะทรงฟื้นคืนพระชนม์ในไม่ช้าด้วย ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ เขารู้ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายเพื่อครอบครองในอาณาจักรของพระองค์ สิ่งที่พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลไม่ยอมจะยอมรับ โจรผู้นำข่าวสารที่กลับใจคนนี้ก็กลับเข้าใจอย่างชัดเจน บางทีเมื่อเขากลับใจมาหาพระเยซู พระเจ้าก็ทรงช่วยให้เขาเข้าใจความจริงที่ยิ่งใหญ่เพิ่มขึ้น

พระเยซูทรงหันมาทางเขาและตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” ถึงแม้คำว่า **เมืองบรมสุขเกษม (พาราเดอซอส)** มีความหมายรวมๆว่าสวรรค์ แต่ตรงนี้มันอาจหมายถึงสถานที่สมัยพระคัมภีร์เดิมซึ่งเป็นที่พักของผู้ชอบธรรมที่เสียชีวิตไปแล้ว บางคนเทียบเท่ามันกับบอกของอับราฮัมดังที่ระบุไว้ในลูกา 16:23 นอกจากนี้ ข้ออ้างอิงในเอเฟซัส 4:9 ที่พูดถึง “เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก” อาจหมายถึงสถานที่เดียวกัน เมื่อรวมๆกันแล้ว ดูเหมือนว่าก่อนการตรึงกางเขนที่กลโกธา บรรดาวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมก็ไปอยู่ที่สถานที่ชั่วคราวนี้ที่เรียกว่า เมืองบรมสุขเกษม ซึ่งเห็นได้ชัดว่าตั้งอยู่ตรงใจกลางของแผ่นดินโลก เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ติดกับสถานที่ของคนที่ไม่รอดซึ่งเสียชีวิตไปแล้วซึ่งเรียกว่า ฮาเดส

สิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือว่า พระเยซูทรงบอกชายผู้นี้ว่า ในวันนั้นเองเขาจะไปอยู่กับพระองค์ที่นั่น นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าโจรผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อที่จะได้รับความรอดนั้น เขาไม่เพียงทำดีอะไรไม่ได้แล้วเท่านั้น แต่เขายังเป็นอาชญากรที่ต้องโทษประหารชีวิตด้วย คุณความดีอย่างเดียวของเขาก็คือ ความเชื่อในพระเยซูซึ่งเขาได้แสดงออกเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านั้น

ลก 23:44-45 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตอนประมาณเที่ยงของวันรายนั้น “เวลาเที่ยง” (ชั่วโมงที่หก) ของนาฬิกาฮีบรูคือเวลาเที่ยงวัน มีบางบอกเหตุเกิดขึ้นก็คือ “บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ดวงอาทิตย์ก็มืดไป” มีความมืดตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมงวันนั้น คำที่แปลว่า **แผ่นดิน (เก)** สามารถหมายถึง ทั่วโลกก็ได้ มันอาจหมายถึงแผ่นดินนั้น (เช่นเดียวกับในความหมายแบบพระคัมภีร์เดิม คือ แผ่นดินอิสราเอล) เราไม่ทราบชัดเจนว่านี่เป็นความหมายไหน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือว่า พระเจ้าทรงทำให้ท้องฟ้ามืดเหนือกรุงเยรูซาเล็ม วัลหังที่พูดถึงดวงอาทิตย์มืดไปน่าจะสนับสนุนความหมายที่ว่า ทั่วทั้งแผ่นดินโลก เนื่องจากพระองค์

ทรงเป็นความสว่างของโลก พระเจ้าจึงอาจทรงบัญชาให้ดวงอาทิตย์มืดไป อาจเป็นไปได้ด้วยว่า พระเจ้าทรงโปรดมิให้พระบุตรของพระองค์ต้องทนความร้อนของดวงอาทิตย์ การตรึงกางเขนของโรมันทำให้เกิดความทุกข์ทรมานจากการที่ร่างกายผู้ถูกตรึงขาดน้ำและการต้องตาก แสงแดดอันแผดเผาของดวงอาทิตย์ในแถบเมดิเตอร์เรเนียน ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเจ้าก็ทรงโปรดให้พระเยซูไม่ต้องเจอกับความทุกข์ทรมานดังกล่าว

นอกจากนี้ “ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง” ไม่ว่าจะเพราะแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นในตอนนั้นหรือเพราะพระเจ้าเป็นผู้กระทำ ม่านนั้นก็ขาดตรงกลาง คนเชื่อกันว่า ณ ตอนนั้นมีการทอผ้าม่านทับชั้นเดิมมาตลอดหลายปี ม่านในพระวิหารจึงอาจมีความหนาได้ถึงสี่นิ้ว บางคนคาดการณ์ว่าแม้จะใช้ผ้าหลายตัวช่วยกันค้ำม่านนั้นก็ไม่ว่า หากไม่ใช่เพราะม่านนั้นขาดโดยการอัศจรรย์และเป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าแล้ว เราก็เห็นถึงความหมายที่ยิ่งใหญ่อีกประการ ความบาปไม่ต้องถูกชำระ โดยอาศัยพระวิหารบนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว โดยการทรงทำให้ม่านขาด พระเจ้าก็ทรงเลิกใช้งานพระวิหารของพวกยิวแล้ว ที่บริสุทธิ์ที่สุดของมันจึงไม่มีการสถิตอยู่ของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว จุดศูนย์กลางของมันว่างเปล่าเสียแล้ว ดังที่ฮีบรู 9 และ 10 แสดงให้เห็นชัดเจน บัดนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปยังพระวิหารในสวรรค์แล้วและการถวายพระเยซูเป็นเครื่องบูชา นอกคายนั่น

ลก 23:46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

ลูกาบันทึกว่าจากนั้นพระเยซู “ทรงร้องเสียงดัง” เขาไม่ได้ระบุว่าพระองค์ทรงร้องว่าอะไร อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นเสียงร้องว่าเพราะเหตุใดพระบิดาจึงทรงทอดทิ้งพระองค์ (มัทธิว 27:46) หรือมันอาจเป็นดังที่ยอห์นได้บันทึกไว้ “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) อย่างไรก็ตาม ลูกาบันทึกรายละเอียดอย่างหนึ่งซึ่งมิได้ถูกระบุไว้โดยข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือ พระเยซูจึงทรงยกข้อความจากเพลงสดุดี 31:5 “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” พอตรัสจบ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ลก 23:47-49 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม" 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีกของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

ในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกได้สิ้นพระชนม์แล้ว พระเจ้าจึงทรงทำให้คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียงเกิดอาการฟุ้งใจ (1) นายร้อยชาวโรมที่ยืนเฝ้าอยู่ เมื่อได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ได้แต่สรรเสริญพระเจ้าและร้องออกมาว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม" เขาเกิดอาการฟุ้งใจและเริ่มเชื่อแล้ว เขาจึงได้แต่สรรเสริญพระเจ้า (2) พวกประชาชนทั่วไปที่ยืนมองดูเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นไปบัดนี้ ก็ "พากันตีกชกหัวของตัวเองกลับไป" นี่สื่อว่าพวกเขาไม่เพียงเกิดอาการฟุ้งใจเพราะสิ่งที่พวกเขาได้เห็นเท่านั้น แต่พวกเขายังโศกเศร้าเสียใจและอาจถึงขั้นกลับใจใหม่ด้วย นอกจากนี้ เมื่อพวกเขาเกิดอาการฟุ้งใจเพราะสิ่งที่ตนได้เห็น และอาจเชื่อแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด พวกเขาบางคนอาจได้รับความรอดจริงๆก็ได้ พวกเขาอาจกลัวด้วยเมื่อรู้ว่าพระเจ้าจะทรงตอบแทนให้สมกับสิ่งที่ถูกกระทำลงไป พวกเขาจึงกลับบ้านไปด้วยอาการฟุ้งใจ ถูกเปลี่ยนแปลง และบางคนก็กลับใจเชื่อ (3) คนเหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อแล้วและได้ติดตามพระองค์ไปที่นั่นก็ยืนนิ่งอันอยู่ พวกเขารู้สึกสับสน อาจหวาดกลัวและตัวแข็งทื่อด้วย พวกเขาอาจยืนอยู่แต่ไกลและพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ลก 23:50-52 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเรียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู

ขณะเดียวกัน โยเซฟชาวบ้านอาริมาเรีย (เมืองหนึ่งในแถบภูเขาเอฟราอิม) ได้ไปขอพระศพของพระเยซูจากปีลาต ตรงนี้เขาถูกบรรยายว่าเป็น (1) สมาชิกสภา ซึ่งเมื่อรวมกับข้อ 51 แล้วก็ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน แต่เขาออกเสียงคัดค้านการปรับโทษพระเยซู เขายังถูกบรรยายด้วยว่าเป็น (2) คนดี คำนี้ยังต่ำกว่าที่เป็นจริงนัก มีคำชมไม่ก็

อย่างที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าการถูกชมว่าเป็นคนดี (3) นอกจากนี้ เขาเป็นคนชอบธรรมด้วย นี่น่าจะหมายถึงอุปนิสัยของเขาในฐานะเป็นคนที่ชอบธรรม ถึงแม้ว่ามันอาจหมายถึงการที่เขาถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยในความหมายของโรม 4-5 สุดท้าย (4) เขาเป็นคนที่โดยความเชื่อ “คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า” นั่นเทียบเท่ากับการที่คนในพระคัมภีร์เดิมรอคอยพระเมสสิยาห์ เหมือนกับที่ทุกวันนี้เรารอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ความหมายก็คือว่า เขาโหยหาและคอยทำพระมหากษัตริย์องค์นั้นและอาณาจักรของพระองค์

ลก 23:53-56 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียมและวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

พอได้รับอนุญาตให้เอาพระศพของพระเยซูไปได้ โยเซฟ (และนิโคเดมัสคั่งที่ระบุไว้ในยอห์น 19:39) ก็เตรียมพระศพของพระเยซูสำหรับการฝัง ตามธรรมเนียมของพวกยิว พวกเขาห่อพระศพนั้นในผ้าป่าน และใส่เครื่องหอมสำหรับฝังศพลงไปด้วยที่ระบุไว้ในยอห์น 19 จากนั้นพวกเขาก็วางพระศพของพระเยซู “ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย” น่าสังเกตว่าพระเยซูทรงประสูติโดยหญิงพรหมจารีและถูกฝังในอุโมงค์พรหมจารี

วันจัดเตรียมที่ว่านี้ซึ่งมาก่อนวันสะบาโตที่จะมานั้นอาจหมายถึงการจัดเตรียมสำหรับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งจะเริ่มคืนวันที่หลังเทศกาลปัสกา มันเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะเรียกวันใหญ่นั้นว่า 'วันสะบาโต' พระเยซูน่าจะสิ้นพระชนม์ในวันพุธหรือวันพฤหัสบดีของสัปดาห์นั้น มันก็จะได้เวลาที่พระองค์ทรงถูกฝังไว้สามวันสามคืนพอดีตามที่ระบุไว้ในมัทธิว 12:40 การตั้งสมมติฐานว่าวันสะบาโตที่จะมานี้เป็นวันเสาร์จึงเป็นเรื่องที่ผิดพลาด มันเป็นการมองธรรมเนียมของยิวผ่านทางสายตาของคนต่างชาติ การถือเทศกาลวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ (Good Friday) ไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากการตีความพระคัมภีร์ที่ถูกต้อง จริงๆแล้วมันมีรากเหง้ามาจากพระศาสนจักรคาทอลิกพร้อมกับวันอื่นๆของ 'สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์' ซึ่งไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลอใจพวกผู้หญิงที่มาจากแคว้นกาลิลีให้เห็นชัดเจนว่าพระเยซูทรงถูกฝังไว้ที่ไหนและอย่างไร จากนั้นพระองค์ทรงทำให้แน่ใจว่าลูกาได้บันทึกรายละเอียดนั้นด้วย ทุกอย่างถูกจัดเตรียมไว้แล้วอย่างดีเพื่อยืนยันเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

ผู้หญิงที่มีใจเชื่อและดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ (มารีย์ชาวแมกดาลา มารีัยภรรยาของเศเบดี และคนอื่นๆ) ได้กลับไปยังที่ๆพวกนางพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจัดเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมสำหรับฝังพระศพ โดยตั้งใจว่าจะกลับไปชโลมพระศพแต่เช้าตรู่ในวันต้นสัปดาห์ ขณะเดียวกัน ทั้งวันสะบาโตพิเศษของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อและวันสะบาโตปกติก็ใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้น พวกนางจึงหยุดพักในสองวันนั้นตามพระบัญญัติ

*****

ภาพรวมของลูกา 24: ครั้งแรกของบทที่ 24 นำเสนอบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ ซึ่งแตกต่างจากข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆตรงที่นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์บนถนนเอมมาอูสด้วย พอเหตุการณ์บนถนนเอมมาอูสจบ ก็ตามด้วยการปรากฏตัวของพระเยซูแก่เหล่าสาวกหลังทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว จากนั้นลูกาก็นำเสนอบันทึกของเขาเกี่ยวกับพระมหาบัญชา และปิดท้ายด้วยบันทึกของเขาเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ลก 24:1 แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นๆก็มาพร้อมๆกับเขา การบรรยายที่เริ่มต้นใน 23:55 ต่อเนื่องมาจนถึงตรงนี้ พวกผู้หญิงที่ถูกเอ่ยถึงในข้อนี้ ได้ตื่นขึ้นแต่เช้ามีด “ในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์” วลีที่แปลว่า “เช้ามีด” มีความหมายว่า ‘พอรุ่งสาง’ มีความหมายว่า ‘ตอนดวงอาทิตย์ขึ้น’ น่าสังเกตว่าพวกนางได้เห็นอุโมงค์ฝังศพอย่างชัดเจนใน 23:55 รับรองได้ว่าพวกนางไปไม่ผิดอุโมงค์แน่ พวกนางอยู่ที่นั่นในเย็นวันนั้นที่พระเยซูทรงถูกฝังและพวกนางสังเกตเห็นอย่างชัดเจน บัดนี้ในเช้าตรู่วันนั้น “ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์” เครื่องหอมที่วานี้คือ เครื่องหอมที่ใช้ในการฝังศพเพื่อกลบกลิ่นแห่งความตาย มันเป็นวิธีหนึ่งในการให้เกียรติแก่ผู้ตาย ซึ่งไม่ต่างจากการนำดอกไม้ไปวางที่หลุมศพในปัจจุบัน

ลก 24:2-3 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไป

มิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า

พอไปถึงที่อุโมงค์ฝังศพ “เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว” เป็นที่เข้าใจกันว่าก้อนหินทรงกลมที่ใช้ปิดปากอุโมงค์ฝังศพนั้นวางอยู่บนร่องที่ถูกเจาะเข้าไปในหิน อย่างไรก็ตาม ร่องนั้นก็ยังมีลักษณะเอียงเพื่อที่ว่าถ้าวางก้อนหินที่มีน้ำหนักมากนั้นออกจะต้องกลิ้งมันขึ้นเขา การทำเช่นนั้นได้จะต้องใช้พลังกำลังมหาศาล ซึ่งแน่นอนว่าต้องเป็นพลังกำลังแบบเหนือมนุษย์ ถึงแม้จะใช้ทีมคนหรือม้าลาก หินก้อนนั้นก็ไม้อาจถูกเคลื่อนย้ายได้ เว้นเสียแต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ข้าพเจ้าประเสริฐของมัทธิวบันทึกว่าพวกทหารถูกสั่งให้เฝ้ายามอยู่ที่อุโมงค์นั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็ปิดโอกาสการที่พวกสาวกจะแหกกันมายกก้อนหินนั้นออกไปได้ (ดังที่พวกผู้นำยิวกล่าวหาอย่างผิดๆ ในเวลาต่อมา)

ถึงแม้หากพระเยซูมิได้ทรงสิ้นพระชนม์ตอนที่พระองค์ทรงถูกฝัง แต่พระองค์ก็คงไม่ทรงมีแรงพอที่จะเคลื่อนหินก้อนนั้นออกไปได้ ยิ่งพระองค์ทรงถูกห่อตัวด้วยผ้าห่อศพด้วยแล้ว ยิ่งเป็นไปได้ไม่ได้เลย นอกจากนี้ ด้วยพระกายที่บาดเจ็บและอ่อนล้า ยิ่งเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่พระองค์ทรงกลิ้งหินก้อนนั้นออกไปได้ นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระคัมภีร์ถึงให้รายละเอียดเยอะเยอะเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ข้อเท็จจริงที่เรียบง่ายก็คือว่า พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วจริงๆ พระองค์ได้ตายไปแล้ว! ดังนั้น อีกทางเลือกหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือว่า หินก้อนนั้น ได้ถูกเคลื่อนย้ายออกไปโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ทั้งสิ้นล้วนเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นขึ้นจากตายเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นอย่างน่าอัศจรรย์ด้วย

ในเวลาต่อมา พวกผู้หญิง (มารีย์มารดาของยากอบ มารีย์ชาวมัคาบลา โยอันนา สตรีชาวแคว้นกาลิลีคนอื่นๆ และอาจเป็นมารธาและมารีย์ชาวบ้านเบธานี) ก็มา “และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า”

ลก 24:4-7 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและหลบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรง

เป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะ เป็นขึ้นมาใหม่’”

เราคงได้แต่นึกภาพว่าพวกนางจะสับสนและประหลาดใจมากขนาดไหน พวกนางรู้ว่า ตนมาถูกอุโมงค์แล้ว พวกนางรู้ว่าพระเยซูได้ทรงถูกฝังไว้ที่นั่นเมื่อสามคืนก่อนหน้านั้น แต่บัดนี้ พวกนางกลับมาพบอุโมงค์ว่างเปล่า! ดังนั้น “ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดงงด้วยเหตุการณ์นั้น คุณเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว” คำที่แปลว่า *คิดงง* (คิอาพออะโ) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘ทำอะไรไม่ถูก’ พวกนางอธิบายไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น ขณะนั้นเอง พระเจ้าได้ทรงให้ทูตสวรรค์สองตนมาปรากฏ พวกเขาถูกบรรยายว่าสวม “เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว” คำที่แปลว่า *แพรวพราว* (อาสตราฟโต) มีความหมายว่า ‘เจิดจรัส’ หรือ ‘สุกใสแวววาว’ เครื่องแต่งกายของทูตสวรรค์สองตนนี้บ่งบอกถึงสวรรค์ซึ่งเป็นที่มาของพวกเขอย่างชัดเจน

ผู้หญิงเหล่านั้นจึงตกใจกลัวและซบหน้าลงถึงดินทันที จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งสองจึงถามอย่างเป็นปริศนาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า” คำถามนี้บ่งบอกชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว พระองค์ผู้ที่พวกนางแสวงหาทรงมีชีวิตอยู่ ถึงแม้ว่าอุโมงค์ฝังศพเป็นที่สำหรับคนตาย แต่พระเยซูผู้ที่พวกนางแสวงหาทรงมีชีวิตอยู่ นำสังเกตว่าคำกริยาที่แปลว่า *คนเป็น* อยู่ในรูปปัจจุบันกาลและมีชื่ออดีตกาล ทูตสวรรค์ทั้งสองมิได้ถามว่า ‘พวกท่านแสวงหาพระองค์ผู้ที่เคยมีชีวิตอยู่ในพวกคนตายทำไมเล่า’ แต่ความหมายที่สื่อตรงนี้คือ ‘พระองค์ผู้ทรงมีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้’

ทูตสวรรค์ผู้นี้กล่าวต่อไปว่า “พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” คำกริยา *เป็นขึ้นมาแล้ว* อยู่ในรูปประธานถูกกระทำ และมีความหมายว่า ‘พระองค์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาแล้ว’ นี้สื่อถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความเห็นของพระคัมภีร์ใหม่ในเวลาต่อมาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ต่างบ่งชี้ไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว (ดูกิจการ 13:30, 17:31, โรม 10:9, กาลาเทีย 1:1, เอเฟซัส 1:20 และ โคโลสี 2:12)

จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งสองก็พยายามเตือนความจำพวกนางโดยกล่าวว่า “จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี” ทูตสวรรค์ทั้งสองอาจอ้างอิงคำตรัสในมัทธิว 17:22-23 โดยกล่าวต่อไปว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่” พระเยซูได้ตรัสล่วงหน้าไว้นานแล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์ก่อนที่จะเกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตาม ความเห็นก่อนหน้านี้นี้เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่คริสตแอกสาวกของพระองค์ ซึ่งรวมถึงผู้หญิงเหล่านี้ด้วย ได้เข้าสู่ช่วยทะลุหูขวาพวกเขา ความเห็นที่เป็นคำพยากรณ์เหล่านั้น ไม่ได้ฝังเข้าไปในความคิดของพวกเขา พวกเขาคิดว่าพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เดี๋ยวนี้เลย พวกเขาไม่ได้ตั้งใจฟังในตอนที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

ลก 24:8 เขาจึงระลึกถึงพระคำรัสของพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกกระตุ้นโดยทูตสวรรค์ทั้งสอง ผู้หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ที่ใคร่ครวญอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าในเช้าวันนั้นที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ “ก็ระลึกถึงพระคำรัสของพระองค์ได้” ทันใดนั้น พวกนางก็ระลึกได้ว่าพระเยซูได้ตรัสเตือนพวกนางแล้ว น่าสนใจตรงที่ว่า การเปิดเผยเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นี้ถูกสำแดงแก่พวกผู้หญิงเหล่านี้ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเป็นพวกแรก พวกนางได้รับสิทธิพิเศษ ถึงขนาดเหนือกว่าพวกอัครทูตด้วยซ้ำ พระเจ้าอาจทรงตอบแทนความสัตย์ซื่อ ความบริสุทธิ์ และการดำเนินตามทางของพระเจ้าของพวกนาง พวกนางเต็มใจยินดีกางเขนจนถึงที่สุดขณะที่พวกสาวกส่วนใหญ่ต่างพากันหนีไป

ลก 24:9-11 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูต คือมารีย์ชาวมัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล

พวกนางจึง “กลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย” พวกนางรู้ว่าพวกสาวกส่วนใหญ่ (ซึ่งรวมถึงอัครทูตทั้งสิบเอ็ดคนด้วย) พักอยู่ที่ไหนที่กรุงเยรูซาเล็ม บางคนสันนิษฐานว่ามันอาจเป็นบ้านนั้นที่มีห้องชั้นบนขนาดใหญ่ คนส่วนใหญ่ไม่ได้มาจากกรุงเยรูซาเล็มแต่มาจากแคว้นกาลิลี บางคนอาจกำลังพักอยู่ในบ้านเบธานี

ร่วมกับมารีย์ มารธา และลาซารัสก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด ผู้หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้รู้ว่าพวกสาวกอยู่ที่ไหนและพวกนางกลับไปบอกพวกเขาว่าตนได้เจออะไรมา ชื่อของผู้หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้บางคนได้ถูกระบุไว้ ได้แก่ “มารีย์ชาวมัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา”

อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกนางได้เล่าเหตุการณ์ที่พวกนางได้เห็นที่อุโมงค์ที่ว่างเปล่านั้นและถ้อยคำของพวกทูตสวรรค์ “ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล” คำที่แปลว่า คำเหลวไหล (เลรอด) มีความหมายว่า ‘เรื่องเพ้อเจ้อ’ อัครทูตทั้งสิบเอ็ดคนของพระเยซูคริสต์ในตอนแรกเห็นว่ารายงานเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นั้นเป็นเรื่อง โง่เขลาและไม่ยอมเชื่อ

ลก 24:12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็ลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าปานวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น อย่างไรก็ตาม เปโตรก็ตั้งใจว่าจะไปให้พบกับตา ดังนั้น เขาจึงลุกขึ้น “วิ่งไปถึงอุโมงค์” เขาไม่ได้เดินทอดน่องไปที่นั่น เขาวิ่งไป คำที่แปลเช่นนั้น (ทะเลโค) อาจหมายถึง ‘การวิ่ง’ เหมือนในการวิ่งแข่ง เปโตรอาจคิดว่าบางทีพระเยซูอาจทรงเป็นขึ้นแล้วจริงๆก็ได้ เขาต้องไปดูให้พบกับตา (ข่าวประเสริฐของยอห์นบันทึกว่ายอห์นวิ่งไปด้วยกันกับเปโตร และจริงๆแล้วก็วิ่งแข่งเขา และไปถึงที่อุโมงค์นั้นก่อนเปโตร) พอถึงที่นั่นเปโตรก็ลงมองดูและ “เห็นแต่ผ้าปานวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น”

ลก 24:13-16 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้

ดูคำแนะนำเรื่องราวหนึ่งซึ่งไม่มีอยู่ในข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือ นั่นคือ เรื่องสาวกสองคนบนถนนเอมมาอูส เอมมาอูสเป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็มประมาณเจ็ดไมล์ หลังจากวันสะบาโตปกติ คือ หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูสาวกสองคนก็กำลังเดินไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส ขณะที่พวกเขาเดินไปนั้น “เขาสนทนากันถึง

เหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น” ขณะที่พวกเขากำลังคุยกันถึงเหตุการณ์สำคัญๆที่เพิ่งเกิดขึ้นไปเมื่อไม่กี่วันก่อน “พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา”

อย่างไรก็ตาม ด้วยการทรงจัดเตรียม พระเจ้าก็ทรงทำให้พวกเขาองไม่ออกว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด คำที่แปลว่า ฟางไป (คราตะโอ) อยู่ในรูปประธานถูกกระทำและอยู่ในรูปอดีต ความหมายที่สื่อก็คือว่า มีบุคคลที่สามมาทำให้พวกเขาไม่เข้าใจว่าใครอยู่ท่ามกลางพวกเขา หากพวกเขาออกทันทีว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด คำเทศนาอันงดงามที่พระเยซูตรัสก็คงไม่เกิดขึ้น ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงจัดแจงให้เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นเพื่อที่ว่าพระเยซูจะได้นำเสนอคำตรัสของพระองค์และลูกาจะได้บันทึกมันลงไป

ลก 24:17-18 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านโต้ตอบกันถึงเรื่องอะไร"18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้"

พระเยซูทรงแกล้งทำเป็นไม่รู้ พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่ากำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่และทำไมพวกเขาถึงโศกเศร้าขนาดนั้น สาวกคนหนึ่งชื่อเคลโอปัส (ชื่อของเขาอาจเป็นคำนามเพศชายของชื่อคลีโอพัตรา) ได้ฟังเช่นนั้นแล้วก็ไม่อยากเชื่อ เขาถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้”

ลก 24:19-21 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "เหตุการณ์อะไร" เขาจึงตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย 20 และพวกบุโรहितใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

พระเยซูตรัสถามว่า “เหตุการณ์อะไร” เคลโอปัสและสหายของเขาอธิบายต่อไป “เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำ

จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย” น่าสนใจตรงที่ว่าสาวกคนนี้อธิบาย การรับใช้ของพระเยซูเช่นนั้น

พวกเขาสรุปต่อไปว่า “พวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน” พวกเขาจึงบรรยายว่าตนได้คิดว่าพระเยซูผู้นี้ ทรงเป็น “พระองค์ผู้หนึ่งที่จะได้ชนชาติอิสราเอล” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาคิดว่าพระเยซู ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาผู้จะทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากแอกของพวกโรมและ นำการไถ่ฝ่ายวิญญาณมาสู่ชนชาตินี้ พวกเขากล่าวอย่างเศร้าๆด้วยว่า “วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่ เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น”

ลก 24:22-24 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่ อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ 24 บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่”

จากนั้นพวกเขาก็เล่าต่อไปว่าพวกผู้หญิงบางคนในหมู่พวกเขาได้ทำให้พวกเขาซึ่งโดย รายงานว่าพระศพของพระองค์หายไปจากอุโมงค์แล้วและที่พวกนางได้เห็น ‘นิมิต’ เป็นทูตสวรรค์ผู้ได้บอกพวกนางว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ นอกจากนี้ พวกเขายังพูดถึงเปโตรและ ยอห์นว่าสองคนนั้นได้ไปที่อุโมงค์นั้นและพบเหมือนพวกผู้หญิงได้บอก ดังนั้นพวกเขาจึง ประหลาดใจ

ลก 24:25-27 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อ บรรดาคำสั่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ในวัน 26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน อย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ" 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่ เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์

พระเยซูจึงทรงเลิกทำเป็นแกล้งโง่ จากนั้นพระองค์ได้ทรงเทศนาดำเนินพวกเขาเพราะ ความเชื่อที่บกพร่องและความโหดเขลาของพวกเขา “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อ บรรดาคำสั่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ในวัน” คำที่แปลว่า คนเขลา (อานอเอทอส) ไม่ได้เป็น

คำคุณ แต่เป็นคำที่มีความหมายว่า ‘ขาดความเข้าใจ’ มากกว่า วลีที่ว่า “ใจเฉื่อย” มีความหมายว่า ‘ใจเฉื่อยชา’ ปัญหาใหญ่ของพวกเขา ก็คือ การขาดความเข้าใจของพวกเขาและความเชื่อที่เฉื่อยชาของพวกเขาใน “บรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” หากใช้คำสมัยใหม่มกกว่านั้น พวกเขาไม่มีความเข้าใจอันดีในพระวณะของพระเจ้า พวกเขาจึงไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่จะเข้าใจความจริงในพระคัมภีร์นั้นที่พยากรณ์ถึงพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปัญหาที่แท้จริงของพวกเขา ก็คือ การขาดความเข้าใจแบบลึกซึ้งในพระวณะของพระเจ้า คริสเตียนทั้งหลายก็มีปัญหาแบบเดียวกันมาจนถึงทุกวันนี้

จากมุมมองดังกล่าว พระเยซูตรัสถามว่า “จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” คำถามนี้ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว พระคัมภีร์เดิมกล่าวล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงพระเมสสิยาห์ที่จะทรงทนทุกข์ทรมานก่อนที่จะทรงได้รับสง่าราศี ดู อีสยาห์ 53 และเศคาริยาห์ 9-14 ด้วยเหตุนี้ “พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่ถึงถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์”

พระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มจึงถูกพูดถึงตรงนี้ นั่นคือ (1) *โมเสส* (นั่นคือ หมวดเบญจบรรณ) (2) “บรรดาศาสดาพยากรณ์” (นั่นคือ ข้อพระคัมภีร์ส่วนที่เป็นคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์เดิมตั้งแต่ อีสยาห์เรื่อยมา) (3) และ “พระคัมภีร์” (นั่นคือ ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์เดิม ได้แก่ หนังสือหมวดประวัติศาสตร์และบทประพันธ์) เริ่มต้นตั้งแต่โมเสส พระเยซูอาจทรงเริ่มที่ปฐมกาล 3:15 และต่อจากตรงนั้นเป็นต้นมา คำที่แปลว่า อธิบาย (*ดิเออร์เมเนอู ไอ*) มีความหมายว่า ‘เปิดเผย ความหมายของสิ่งที่ถูกกล่าวไว้’ หรือ ‘อธิบาย’ มันคงเป็นคำเทศนาที่เปี่ยมสุขมากๆ โดยที่พระบุตรของพระเจ้าทรงอธิบายพระคัมภีร์เอง สิทธิพิเศษนั้นคงไม่มีอีกจนกว่าเราจะได้พบพระองค์ในสง่าราศี

ลก 24:28-30 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป 29 เขาจึงพูดหวังเหนียวพระองค์ว่า "เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็สว่างไปมาก" พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา 30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา

ปานนี้พวกเขาคงอยู่ที่เขตแดนหมู่บ้านเอมมาอูสแล้ว พระเยซูจึงทรง “กระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป” ตอนนั้นพวกเขายังไม่รู้ที่อยู่ดีว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด กระนั้นพวกเขาก็ได้รับพระพรเพราะว่าพระองค์ได้ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้พวกเขาฟัง ดังนั้น พวกเขาจึงยื่นกรานให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขาคืนนั้น เห็นได้ชัดว่าสาวกสองคนนี้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเอมมาอูส พระเยซูจึงทรงประทับนั่งเพื่อเสวยกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปังต่อหน้าพวกเขา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังส่งให้พวกเขา เราควรหมายเหตุไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขอบพระคุณก่อนที่จะรับประทานอาหาร

ลก 24:31-32 ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา 32 เขาก็พูดกันว่า "ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ"

หลังจากทรงสนทนากับสาวกสองคนนี้เป็นระยะเวลานานตั้งแต่ถนนเอมมาอูสนั้น “ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา” วลีที่พูดถึงตาที่ถูกเปิดของพวกเขาเห็นได้ชัดว่าเป็นภาพเปรียบถึงดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขา คำที่แปลว่า **รู้จัก (อะพิโกโนสโก)** มีความหมายได้ด้วยว่า ‘จำได้’ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นความหมายตรงนี้ หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงอันตรธานไป (จะว่าไปแล้ว เราก็ได้เข้าใจถึงลักษณะของพระกายที่ได้รับส่งาราศีแล้วของพระเยซู เห็นได้ชัดว่าเราจะได้รับร่างกายแบบเดียวกันนั้นเมื่อเราถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย ดู 1 ยอห์น 3:2)

ฤทธิ์เดชในการฟ่องใจของทั้งพระวณะที่ถูกเขียนไว้และพระวณะของพระเจ้าที่ถูกตรัสจึงปรากฏชัดเจน พระเยซูทรงเปิดเผยพระคัมภีร์ให้พวกเขาเข้าใจเหมือนอย่างที่มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทรงทำได้ ด้วยเหตุนี้ ใจของพวกเขาจึงเร่าร้อนอยู่ภายใน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจึงเกิดอาการฟ่องใจเพราะการอธิบายพระคัมภีร์นั้นของพระองค์

ลก 24:33-35 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก 34 กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง

เป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน" 35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

สาวกสองคนนี้ถึงกับตะลึง นอกจากนี้ พวกเขายังได้รับสิทธิพิเศษในการเป็นคนพวกแรกๆที่เป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ถึงแม้ว่าตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว และถึงแม้ว่าพวกเขาอาจมีธุระต้องทำในหมู่บ้านเอมมาอูส และถึงแม้ว่ามันเป็นระยะทางหกสิบสทาติโอนย้อนกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งน้อยกว่าเจ็ดไมล์อยู่หน่อยหนึ่ง แต่ก็ต้องขึ้นเขาตลอดทาง) แต่ “คนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” แน่นอนที่พวกเขาเดินไปด้วยความเร่งรีบ พวกเขาอาจเดินทางย้อนกลับไปในเวลาไม่เกินสองชั่วโมง พอไปถึงที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา ก็ “พบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก”

เราคงได้แต่นึกภาพถึงความตื่นเต็นของพวกเขาเมื่อพวกเขาโผล่เข้าไปในห้องนั้นขณะที่พวกสาวกชุมนุมกันอยู่ พวกเขาเรื่องราวบอกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน” คำที่แปลว่า *จริงๆ (ฮอน โทส)* มีความหมายว่า ‘อันที่จริงแล้ว’ หรือ ‘อย่างแน่อน’ หรือ ‘ในความเป็นจริงแล้ว’ วลีสุดท้าย “และได้ปรากฏแก่ซีโมน” มีความหมายว่า ‘ได้ปรากฏแก่ซีโมนแล้วจริงๆ’ นี่สื่อว่าพวกสาวกคนอื่นๆที่เหลือยังไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นี้ แม้แต่เรื่องที่เปโตรเล่าก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่ามันยังเป็นตอนเย็นวันอาทิตย์นั้นที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์

ลก 24:36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด" ขณะที่สาวกสองคนนั้นจากหมู่บ้านเอมมาอูสกำลังพูดกับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น “พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด"” อีกครั้งหนึ่งที่ลักษณะเฉพาะที่ลึกลับของพระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของพระเยซูปรากฏตรงนี้ พระองค์แค่ปรากฏตัวท่ามกลางพวกเขา ในการปรากฏพระองค์ครั้งหลังทรงฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูตามที่มิบ้นทีกไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสิ้นเล่ม พระองค์ได้ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ดู ยอห์น 20:19, 20, 26 ด้วย

ลก 24:37-38 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า ถึงแม้ว่าพระเยซูได้ทรงทูลขอสันติสุขให้แก่พวกเขาแล้ว แต่ "ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี" ทั้งๆที่พี่น้องบางคนของพวกเขาได้มารายงานแล้วถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู แต่พวกเขาก็ 'กลัวแทบตาย' พวกเขานึกว่าผีตนหนึ่งหรือวิญญาณได้มาปรากฏให้พวกเขาเห็น

พระเยซูตรัสตามพวกเขาอย่างใจเย็นว่า "ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า" พระองค์ตรัสตามพวกเขาว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สบายใจเช่นนั้น นอกจากนี้ คำที่แปลว่า *ความคิดสนเท่ห์* (คือ *ลอลอกิสมอส*) มีความหมายว่า 'เต็มไปด้วยความสงสัย' หรือ 'ความคิดที่ลังเล' พระเยซูทรงมองออกว่าพวกเขาไม่แน่ใจว่าตนเห็นอะไรกับตาของตน

ลก 24:39-40 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่ามีผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น" 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

พระองค์จึงตรัสว่า "จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่ามีผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น" พระเยซูทรงเชิญชวนให้พวกเขาไม่เพียงดูที่พระองค์เท่านั้น แต่ให้แตะต้องพระองค์ด้วย เห็นได้ชัดถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในรูปกาย เห็นได้ชัดเลยว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าวิญญาณ "เพราะว่ามีผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น" หลักข้อเชื่อพื้นฐานอย่างหนึ่งของคริสเตียนจึงถูกนำเสนออย่างปฏิเสธไม่ได้ นั่นคือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในรูปกาย นอกจากนี้ เรายังเข้าใจถึงพระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของพระองค์และของเราด้วย พระองค์ในตอนนั้นทรงมีเนื้อและกระดูก นี่ยังสื่ออีกว่าเมื่อพระองค์ทรงแสดงพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ให้พวกเขาดู พวกเขาก็เห็นรอยแผลที่เกิดขึ้นตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน นั่นยังเป็นหลักฐานที่ยืนยันการฟื้นคืนพระชนม์ในรูปกายของพระองค์

ลก 24:41-43 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างหรือ" 42 เขาก็เอาปลาแห้งชิ้นหนึ่งกับรวงฝุ่งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ 43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

เหล่าสาวกผู้นำสารทั้งดีใจ สงสัย สับสน และไม่ยอมเชื่อ ลูกบ้านที่คิดว่า "เขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่" ความกลัวของพวกเขาเปลี่ยนเป็นความยินดี แต่พวกเขาก็ยังไม่ปักใจเชื่อความเป็นจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูชะทีเดียว พวกเขาสงสัยว่าพวกเขากำลังเห็นอะไรอยู่กันแน่ มันเหมือนกับเป็นฝันหวานที่ดีเกินกว่าที่จะเป็นความจริง เมื่อพระเยซูทรงเห็นถึงความสับสนของพวกเขา พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม" นั่นคือ พระองค์ตรัสถามว่า 'พวกท่านมีอะไรกินบ้างไหม' ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระองค์ทรงตั้งใจถามคำถามนั้นมากกว่าที่จะอยู่ดี ๆ ก็ถามขึ้นมา ผิดกินอาหารไม่ได้ นี่สื่อเพิ่มเติมถึงความจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์พร้อมพระกาย และความเป็นมนุษย์ของพระองค์ กระนั้น พระองค์ก็ทรงหิว นี่ช่วยให้เราเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์และของเราด้วยสักวันหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกได้รับประทานปลาแห้งและรวงฝุ่งเป็นอาหารค่ำในเย็นวันนั้นและมีอาหารเหลืออยู่บ้าง พวกเขาจึงเอาอาหารนั้นอย่างละชิ้นถวายพระองค์ จากนั้น "พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย" เราไม่เพียงเห็นว่าพระองค์ทรงหายหิวเท่านั้นซึ่งแสดงให้เห็นถึงความ เป็นมนุษย์ของพระองค์ แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น การฟื้นคืนพระชนม์ในรูปกายของพระองค์ยังถูกเน้นย้ำด้วย พระองค์ทรงรับประทานต่อหน้าพวกเขา (เรายังเข้าใจถึงนิสัยการรับประทานอาหารของพวกสาวกด้วย)

ลก 24:44-45 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ" 45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

พระเยซูจึงทรงเตือนความจำพวกเขาถึงตอนที่พระองค์ได้ทรงใช้เวลาสามปีกับพวกเขาในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าหลายต่อหลายครั้งแล้วว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นอีก “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน” พระองค์ไม่เพียงปรากฏให้พวกเขาได้เห็นและสัมผัสพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงรับประทานต่อหน้าพวกเขาด้วย จากนั้นพระองค์ก็ทรงกระตุ้นความจำพวกเขาถึงช่วงเวลาเหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น ดู มัทธิว 16:21, 17:22-23, 20:18-19 ฯลฯ

จากนั้นพระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่า สิ่งทั้งปวงที่ “เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกว่าถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” จากนั้นพระองค์ก็ทรง “บันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” ถึงแม้มิได้ระบุไว้เฉพาะเจาะจงตรงนี้ แต่พระองค์อาจทรงใช้เวลาช่วงที่เหลือของเย็นวันอาทิตย์นั้นในการเปิดข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เช่น ปฐมกาล 3:15, อีสยาห์ 53:1-12, ดาเนียล 9:26, โยเซยา 6:2, เพลงสดุดี 22:1-31 และเพลงสดุดี 16:10 เป็นต้น น่าสนใจเพิ่มเติมตรงที่ว่าตรงนี้พระเยซูตรัสถึงการแบ่งพระคัมภีร์เดิมออกเป็นสามส่วนตามที่เกี่ยวข้องกับพวกยิว นั่นคือ พระราชบัญญัติ พกศาสดาพยากรณ์ และ *ฮากิออกราฟา* (พระคัมภีร์บริสุทธิ) ซึ่งรวมถึงเพลงสดุดีและหนังสืออื่นๆที่เหลือของพระคัมภีร์เดิมซึ่งไม่ได้ถูกรวมอยู่ในพระราชบัญญัติและพกศาสดาพยากรณ์

ลก 24:46-48 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม 47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม 48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น

ลูกาเป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐคนเดียวเท่านั้นที่บันทึกการที่พระเยซูตรัสเป็นครั้งแรกถึงพระมหาบัญชาในเย็นวันอาทิตย์นั้น เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงปิดท้ายคำตรัสของพระองค์แก่พวกเขาโดยตรัสว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่

และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านี้”

มีความเห็นหลายประการเกิดขึ้นตามมา (1) พระเยซูทรงบ่งชี้อีกครั้งว่าการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้ถูกเขียนไว้ นั่นคือ มันถูกกล่าวล่วงหน้าไว้ในพระคัมภีร์เดิม (2) ดังนั้น “พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน” คำที่แปลว่า ต้อง คือ เดะอี พระเยซูจึงทรงบรรยายว่าการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะต้องเป็นไป เพราะว่ามันได้ถูกเขียนไว้แล้ว (ถูกตรัสล่วงหน้าไว้แล้ว)

(3) นอกจากนี้ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่าข้อพระคัมภีร์เดิมต่างๆ ได้กล่าวล่วงหน้าไว้แล้วว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย “ในวันที่สาม” นี่อาจอ้างอิงถึงโยนาห์ 1:17 เมื่อพิจารณาพร้อมกับมัทธิว 12:38-40

(4) ดังนั้น “และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ” เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูทรงรวมการกลับใจใหม่และการยกบาปเข้าไว้ด้วยกัน คำหลังนี้มีความหมายว่า 'การยกโทษบาป' ตามหลักการแล้ว การกลับใจใหม่ย่อมมาก่อนการยกโทษบาป การยกโทษที่พระองค์ตรัสถึงนี้ย่อมหมายถึงการยกโทษซึ่งมาพร้อมกับความรอด

(5) ข้อความนี้จะต้องถูก “ประกาศในพระนามของพระองค์” เป็นความจริงที่ข่าวประเสริฐแห่งความรอดซึ่งรวมถึงการยกโทษด้วยต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์

(6) นอกจากนี้ พระเยซูทรงบัญชาให้พวกสาวกของพระองค์ประกาศข่าวประเสริฐนี้ “ทั่วทุกประเทศ” คำที่แปลว่า ประเทศ (เอธิรนอส) มักถูกแปลเป็น 'ชนต่างชาติ' นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะเป็นคนนำข่าวประเสริฐไปยังประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ นั่นเป็นอะไรที่พวกเขาจะรับไม่ได้ ดังที่เห็นได้จากการที่พวกเขาไม่พอใจที่ข่าวประเสริฐไปยังคนต่างชาติในหนังสือกิจการ เราจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อโครินเธียสกลับใจรับเชื่อ

(7) การประกาศข่าวประเสริฐจะต้องเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มดังที่จะกล่าวซ้ำในกิจการ 1:8

(8) สุดท้าย พระเยซูคริสต์แก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็น “พยานด้วยข้อความเหล่านั้น” ในฐานะเป็นพยานถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พวกเขาได้เห็นและได้ยิน พวกเขาจึงมีหน้าที่ในการไปบอกผู้อื่น

ลก 24:49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาอันมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” คำตรัสตรงนี้น่าจะมีขึ้นในเย็นวันอาทิตย์นั้นอยู่ ถึงแม้บางคนมองว่ามันมีขึ้นในวันที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ก็ตาม พระองค์จึงตรัสบอกพวกเขาว่า “ดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาอันมาเหนือท่านทั้งหลาย” นี่น่าจะหมายถึงพระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่ปรากฏในกิจการ 2 ในวันเพ็นเทคอสต์

วันเพ็นเทคอสต์มักถูกมองว่าเป็นวันแห่งการเติมเต็ม ฤทธิ์เดชและการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม การรับใช้ในด้านอื่นๆ ที่เห็นได้ชัดน้อยกว่าของพระวิญญาณก็ถูกยกชูในวันนั้นด้วย คริสตจักรของผู้เชื่อที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นในวันนั้นก็มีพระวิญญาณสถิตอยู่ภายในและได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณเข้าในพระกายที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นของพระคริสต์ นอกจากนี้ พระพรต่างๆ ในยุคพระคัมภีร์ใหม่ของพระวิญญาณ เช่น การทรงนำ การเผยให้แจ้ง การปลอบประโลม และการป้องกันก็ถูกเน้นย้ำในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ในวันนั้นเปโตรประกาศว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นวันนั้นเป็นการทำให้พระสัญญาในโยเอล 2:28-32 สำเร็จ

ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพระสัญญาอันนั้น พระเยซูทรงสั่งให้พวกเขาคอย (อยู่ต่อไป) ที่กรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขา “จะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” น่าสนใจตรงที่คำที่แปลว่า คอย (คาซิค โซ) มีความหมายตรงตัวว่า 'นั่ง' นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่จริงๆ ในกิจการ 2:1 เมื่อพระวิญญาณได้เสด็จลงมาบนพวกเขาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขา นั่งและอธิษฐานอยู่ นอกจากนี้ คำที่แปลว่า ประกอบ (เอ็นคูออ โอ) มีความหมายว่า 'สวมใส่' โดยในกรณีนี้คือสวมใส่ “ฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” เห็นได้ชัดว่านั่นเกิดขึ้นจริงๆ ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น นี่สื่อด้วยว่าหลังจากการประกอบด้วยฤทธิ์เดชจากเบื้องบนได้สวมทับพวกเขาๆ ก็ไม่ต้องคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มอีกต่อไปแล้ว ดูเหมือนว่าพระเจ้าได้ทรงใช้การข่มเหงเพื่อผลักดัน

พวกสาวกให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มดังที่กล่าวไว้ในหนังสือกิจการ พวกเขาไม่ได้ออกไปจากที่นั่นทันทีตามที่พระเยซูได้ทรงบัญชา

ลก 24:50-51 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา **51** ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

แม้ลูกามิได้ระบุไว้ แต่การเสด็จขึ้นตามที่บันทึกไว้ตรงนี้ก็เกิดขึ้นอีก 40 วันให้หลังตามที่ระบุไว้ในกิจการ 1:3 ในวันนั้น “พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี” ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างตรงนี้กับกิจการ 1:12 หมู่บ้านเบธานีตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของยอดเขาของภูเขามะกอกเทศ ในทางภูมิศาสตร์ทั้งสองที่จึงเป็นสถานที่เดียวกัน ที่นั่นเองพระองค์ “ทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์” คำที่แปลว่า **ไปจาก** (คีอีสเทมิ) มีความหมายว่า 'แยกจากกัน' น่าสนใจตรงที่ว่าพระองค์ได้ทรง “ถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์” ความหมายก็คือว่า พระองค์ทรงถูกหอบหรือถูกยกขึ้นไป พระเจ้าได้ทรงประทานลิฟต์โดยสารล่องหนให้แก่พระเยซูซึ่ง โดยมันพระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์ สวรรค์ที่ว่านี้ น่าจะเป็นสวรรค์ชั้นที่สาม ซึ่งเป็นที่สถิตอยู่ของพระเจ้าพระบิดา

ลก 24:52-53 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก **53** เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

เห็นได้ชัดว่าเมื่อพระองค์กำลังเสด็จขึ้นไปนั้น พวกสาวก “จึงนมัสการพระองค์” ถึงแม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่พวกเขาก็คุกเข่าลงนมัสการขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไปต่อหน้าพวกเขา พวกเขาจึง “กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มมีความยินดีเป็นอันมาก” มันคงเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่มากๆ ในช่วงหกสัปดาห์กว่าๆนั้น พวกเขาได้ฟังพระเยซูสั่งสอนเรื่องสำคัญๆ ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของพระองค์ ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้เผชิญกับความสิ้นหวังเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุมและตรึงกางเขน ตามมาด้วยความสับสนในตอนแรกของพวกเขาและความชื่นชมยินดีเมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ พวกเขาได้อยู่กับพระองค์มาตลอดในช่วงสัปดาห์ต่างๆก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ และบัดนี้พวกเขาก็ได้เห็นการเสด็จกลับไปสวรรค์ของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึง “อยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า” ถึงแม้ว่าพระวิหารถูกทำให้ใช้การไม่ได้แล้วเพราะม่านนั้นขาดแล้วตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน แต่

มันก็ยังเป็นพระนิเวศของพระเจ้าอยู่ในความคิดของพวกเขา พวกเขาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่หลังจากนั้นไปกับการ “สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า” หนังสือเล่มนี้ปิดท้ายด้วยคำว่า *เอเมน* มันมีความหมายตรงตัวว่า 'ขอให้เป็นอย่างนั้น' เมื่อปรากฏท้ายคำเทศนา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นี่เป็นความจริง มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ